

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS,

AMSTELODAMI,

Apud G. GALLIET, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCL.

1000

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS:

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiæ documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testamentum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligentium, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratussem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur.

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

* 3

lam

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi; quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
C10CCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

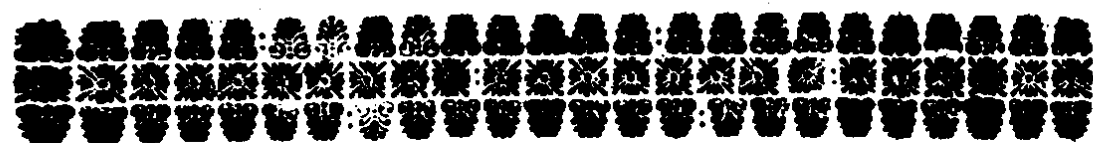
S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornanda me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æquum multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosus & delicatis lectoribus nimis hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summo opere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Mæans desiderabantur. Alteri subiectus erat Tzetze commentarius & interfita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quedam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suae Galliae, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Hae Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hac editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quae in *Egya* scripseram & in *Aspidem* omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hac iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint; quae pane confectam editionem diu retardarunt. Ista praefixeram editioni primae, quae apud Danielem Elzevirium prodit anno MDCC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Graecis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in *Egyois*, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quae prodit anno MDXXXVII. cujus marginibus nonnullas annotationes Graecas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GREVII LECTIONES HESIODÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὑμνεῖσθαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata. Plato emendatus. Ἀΐξεν. Augere, Κάεφεν. Δίκη. Jupiter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus emendatus. Διάνδρα θυμὸν ἔχεν. ἔρις ἀγαθὴ est φιλία. Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ωρε. Vetus Hesiodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud Græcos. Interpretes Latini sæpe notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμετέροις.
v. 1. Μῦσαι Πιερίῳ αἰοῦσι κλείουσιν
Δεῦτε δὴ ἐνέπετε σφέτερον] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείου-
σαι exponunt ὑμνεῖσθαι, δοξάζουσιν. Scholia inedita libri Vossiani. αἰο-
ῦσι κλείουσιν, ῥιδαῖς καὶ τραγωδαῖς δοξάζουσιν. & sequenti versu : δεῦτε,
ἴλθιν. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. 1. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλείω pro κλείω nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam con-*
ciliare solita Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum. Cum Moscho-
pulo ad κλείουσιν intelligendum existimamus ὅς αὖ ἰθὺς ἴλθιν. Nam ut il-
le ait : Ἐκ τῆς Μυσηίας κλέει ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐνέπει
ὑμνεῖσθαι, est ὑμνεῖται. ut inferius v. 33. Ἀλλὰ τί ποτὰ Ἀρεπάζων ἰφώ-
ροις pro ἡρεπάζει, & v. 42. κρύψασθαι ἔχουσι βίον, pro ἔκρυψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἴβη, ἄχτε φεύγων pro ἴφυγε, & sexcenta talia. So-
lere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ
iis erant sacra, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone. Pin-
do; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in ἡ-
τορ.

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: Εἴην δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, ἃ ἢ ἰσχυρὰ ὅρῳ πότι ἂν τις ὑμῶς ἄμεινον καλέσειεν ἢ νῦν. εἰδ' ὑμεῖς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῆται τὴν θεῖαν ἠδὲν ἄδτε ὑμνῶσα τ' ὑφείπεσθ' ἐπὶ καὶ τ' ὄλον πατέρας, εἴτε Πιερίᾳ φίλον ὑμῖν ἐσθλαῖσσι, εἴτε ὧν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε. *Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare praestiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & univerforum patrem celebrantes; sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Boeotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntæ, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustachii auctoritate compulsum reposuisse δ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Διὸς δὲ, φίρος δὲ, ἰσχυρὰ δὲ*, age, sis, quæso. Hom. ἄχον δὲ ἰσχυρὰ Διὸς δὲ. Socrates in Phædro apud Platonem: ἄχον δὲ ὦ Μῦσαι, quo expressit hoc nostri Poætæ: *διὸς δὲ ὦ Μῦσαι*. Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: ἄχον δὲ, ὦ Μῦσαι, εἴ τι δὲ ὡδὴς εἶδος λέγεται, εἴτε Διὶ ἢ ἑστὶ μουσικὴν τὸ διγύναι παύτῳ ἔχει ἐπαγγελίαν, ἐπαγγέλλεται δὲ μόνον, ὅτι μοι ἀνασπάζει ὁ θεὸς ἔπος λέγειν. Quid hic τὸ λεγύναι, scribendum puto τὸ λογεῖν, & vertendum: *Agite igitur, ὦ Musa, dulces sive propter cantus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta estis, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. Οἱ πὶ Διὶ θεοῖσι] Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quam vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. Θεογονίας. Οἱ πὶ Διὶ est, ut apud Demosthenem Διὶ τὰς θεάς, *Deorum beneficio & munere*. Sic & Johann. VI. 51. καὶ ὡς ἀπέειλέ μοι ὁ Πατήρ, καὶ ἔγωγε ὡς Διὶ τὸν πατέρα. Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 5. Ρῆα μὲν ἢ θεῶν, ῥῆα δὲ θεῶν καλέσιν. Uterque Codex MS utroque loco legit ρῆα. quam veram lectionem esse Tzetzes ostendit: Τὸ ρῆα σπουδαίως ἐπὶ τῷ ρεὶ μακροῦς συλλαβῆς, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μίαν μετατρέφει. Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. ρ.

Ρῆα μὲν ἢ φησὶν ἔσθ' ἐν Τρώϊϊ ἀρμυγδῶν. Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἴαρε πολῶν, θεῶν δὲ παρθένα ἃ σ' ἀπατήσθ'. Ubi rursus malè mutat in ἱερα. Hom. II. π.

Αἴετ' ἔσθ' ἐν Πύρῳ Σαρπηδόνα ἔσθ' ἐν δὲ μοῖν δὲ. Idem Iliad. υ.

Ἰσθ' ἐν Τρώϊϊ πολέμῳ τέλει, οὐ μοι μέγα ρῆα.

v. 6. Αἴετ' ἔσθ' ἐν Πύρῳ] *Obscurum augeat, hoc est, evehit, ornat, Cal- lim.*

lim. hymno in Jovem v. 95: Οὐκ ὄρεταις ἀπὲρ ἑλθεῖν ἐπίσταται ἀἰδώς αἰεὶ. *Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare.* Homero est πρὸ ἰφίμας. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. *In semet augendo parcus, atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit.* C. Nepos Phocione: *Namque antequam ornatusque à Demosthene eum quem tenebas gradum adscenderat.*

v. 7. Ἀγλίοσθαι κέρφει] Versiones vulgatæ: *superbum contrahit.* Alii: *desiccet.* Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κέρφειν hic esse ἀπὸ τῆς πείνης καὶ πεπνυμένος. Vertimus cum Horatio, *attenuat*, qui hunc locum expressit; ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis

Mutate, & insignem attenuat Deus. inferiùs v. 575:

Ὄρη δὲ ἀμυντοῦν ὅτε τ' ἡλιόθεν χρεὶα κέρφει.

Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Δίκη δ' ἰδύων θύμους] *Iuste rege judicia.* Sic benè prisca omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίκη est ἐκ δίκης, five οὐκ δίκης, ut Moischopus. δίκης δὲ δίκης est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & iustæ ferantur sententiæ. δύναισι est regere, gubernare. Hesych. ἰδύων, ἀμυντοῦν, ἰδύων, δύναισι, ἀμυντοῦν, ἀμυντοῦν. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus: *ὡς ἐγγύμνη ἀπαιδευτοῦ.* Ὁ δὲ Ζεὺς οὐκ ἔχει τὰς δίκας παράδειν, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη καὶ Θέμις ἐστὶν, καὶ νόμον ὁ προστάτης καὶ πλαστής. Jovi Justitia non adidet; sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem: v. 81.

Δῶκε δὲ πρὸς αἰῶνα φυλασσάμεν. ἔξω δ' αὐτὸς

Ἀρχὴν δὲ πρὸς αἰῶνα ἐπέψυκεν αἶψα δίκης

Λαὸν ὑπὸ σκελῆς, οἳ τ' ἱερὰν αἰὲν ἔδωκεν.

Constituisti qui urbes custodiant: túque ipse præses in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniuriis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit ἀγαμέμνον θύμους δίκης, vers. 85, de rege:

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι ἀγαμέμνονα θύμους

ἰδύων δίκην.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Πίρῳ legit Πίρην. Sed quomodo ἰδὼν αἶψα τι commodè possit tribui Persæ non video: quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ ἔμπεδον adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cum nunc illum

exponderem, vidi eundem esse in sententiam magni viri Danielis Heinssii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse, Vide & attende. Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinssio interpungo. *πλὴν ἰδὼν αἴαντι πῆλιν δὲ ἔχοντι θείμεις Τύρη, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρσῃ ἐτήτυμα μνησθῆμεν.* In meo sanè MS. legitur Πέρσῃ, non Πέρσῃ. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Lærtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriz. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetze annotatione discimus.

V. 11. *Τὴν μὲν καὶ ἐπανήσαντο νόησας*] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Isingrini: *ἐπανήσαντο*. Quod quis non probet præ duro illo diplasiasmo?

V. 13. *Διὰ δὲ αἰδοῖχα θυμὸν ἔχοντες*] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. *ἀγέδχα θυμὸν ἔχον* Homero est *ἄχα θυμὸν ἔχον*, dissentire, discrepare. Il. v, v. 31:

Βάν δὲ ἔδραυ πόλεμόνδε θεοὶ ἄχα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptè: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt *αἰδοῖχα θυμὸν ἔχον*. Quid verò miri Poëtam *ἔεσι* tribuere animum, quum inter Deas referantur & hic & in Theogonia?

V. 15. *Αἷ' ἔα' ἀνάγκης.*

Ἀΐνιάτων βελήσιν ἔειπεν πρῶσι βαρύναν] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliasque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. *Οἶδνας. ψ.*

Μαῖα φίλη, μαργυρὸν σε θεοὶ δίδου, σὶ πε δώσω

Ἀφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονα πᾶς μεγάλ' ἔστω,

Καὶ πε χαλεφροσύνης σαρφροσύνης ἐπίβηται.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάβηται πᾶσι,

Τύχη

Τότε τὸ πρῶτον ἐκφαυροῦται φρενῶν,
Τὸν οὖν τ' ἰοθαλὸν εἰς δὴ τὴν χεῖρα τείνει
Γνώμῳ, ὃν οἱδὲ μὲν δὴν ὦν ἀμερμένῃ.

Quando ira aeternum aliquem ladit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: Fortuna quem vult perdere stultum facit.

v. 17. Νύξ ἱερβανῇ] Nox habetur mater omnium rerum tristinum & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, projici in exteriores tenebras, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam indutus luce, habitare in luce inaccessiblei, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖης ἐν ῥίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinsius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἑῶν pertinere bonam, quam Philoio; hi Φιλίῳ dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκ & Φιλίῳ.

Τίτῳτος ὃς πᾶντων μὲν ἡρώων πρῶτον ἄντι.
Ζεὺς δ' ὀργῆς, Ἥρη τε φρεσὶν, ἡ δ' Ἀΐδων δέ.
Νῆπις δ' ἡ δακρυοῖς τήν τε κρύσταλλον βρόντον.
Νεῖκ & τ' ὑλόμῳ δὴν τ' ἀπὸ λαοῦ ἀπᾶντη.
Καὶ Φιλίῳ μὲν τοῖσι, ἵσσι μὲν τ' ἐπὶ πλάτῳ τε.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nefis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciofa qua absque iis par est ubique, Et amicitia cum his qua aequè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ ἀρχῶν δὴν πᾶσι τ' ὅντων ὀργῆς τίτῳτος μὲν πᾶσι ὑλῆς, γλῶ, ὕδωρ, αἶσα, πῦρ. δύο δὲ πᾶσι δακρυοῖς Φιλίῳ καὶ Νεῖκ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πᾶν ἀμείνῳ cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίπῳ, quæ ita constituenda ὅπως δὲ μιν πᾶν ἀμείνῳ, scilicet Ἑῶν Κροῖδας ἐν γαῖης ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἑῶν δὲ καὶ καὶ repetendum.

v. 20. Εἰς ἔτιον γαῖς τίς τε ἰδὼν ἔργον χαίρει Πλάσιον, ὃς ἀπὸ δὲ ἀργυροῦ καὶ ἡδὲ φουτίων] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si ὃς hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔτῳ, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ὃς, ἔτῳ, πῶς. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferiùs:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, πύχνα σε ζῆλονος αἰετός
Παύσιοντα.

Quod si laborares mox te amulabitur otiosus ditescens.

Tzetzes videtur legisse αἰς. Porro in MS. legitur ἀρμόδιαι. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam μ πὲρ ρ produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideòque πὲρ μ geminandum.

v. 23. Εἰς ἄφρονι ἀποδόντα] MS. I. Voff. εἰς ἄφρονι ἀποδόντα. Sic etiam Moschopulus: Ἀφρονι εἰ δὲ τὸ ἄφρονι εἰσιν αὐτὸ ἀποδόντα πλῆ-
ρον. πὲρ αὐτὸ καὶ βίον, ἀφ' ἧ βίῃ πρὸς δειλίαν. λέγεται δὲ ὁ ἀφρονι δροσιν-
κῆς, καὶ πὲρ ἀφρονι εὐδελίας. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & si-
ne sensu δὲ τὸ ἄφρονι εἰσιν αὐτὸ. Eadem ratione peccarunt in ἀρμόδιαι
apud eundem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγροῖς ἐπακκοῖ ἰόντα] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγροῖς
explicant ῥημάτων καὶ φημῶν ἥγαν φιλονεικῶν κινουμένων ἐν ἀγρῷ. Latinos
verò quis ferat, qui fori auscultatorem transtulerunt? Quis Latine
sciens intelligat quid sibi velit fori auscultator? Verre: concionum au-
ditor. Ἀγροῖς ἐπακκοῖ sunt homines subrostranei, ἀγροῖς, Aristopha-
ni ἀγροῖς περιεγύμναται, circumforanei, concionales, qui, ut Livius
ait, concionibus hærent adfixi & in foro vivunt: sive ut Cic. 1. de Orat.
c. ult. qui in subselliis habitant, quamvis ibi loquatur de causidicis.
Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20: Qui jurabat
cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit. Vid. Festum;
Dicuntur & homines ordinarii. Festus: Ordinarium hominem Oppius
ait dici solitum scurræ, & improbum, qui assiduè in litibus moraretur,
ob eamque causam in ordine staret aduentium prætorum. At Ælius Stilo
qui minimè ordine viveret. Ἀγροῖς ἐπακκοῖ εἶναι Plauto est foro operam
dare. Terent. lites sequi. Posses tamen etiam exponere ἀγροῖς ἐπακκοῖς,
fori auditor, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ,
quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs da-
bo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causa-
rum patronos audiebant orantes, vocat fori auditores: Atque hercule,
sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum dis-
cipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuesfactus alie-
nis experimentis, &c. Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὡρῇ δ' εὖ ἐλίζη πύκναι] Non est ut recedamus à lectione
librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὥρῃ φιλοδοξῶ,
& interpretantur φεγγίδα, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis:
ὥρῃ νεκίων τ' ἀγροῖων πρὸς, ἢ φεγγίτις διχασθεῖων, διμνησθεῖων. Verba verò
hæc ὥρῃ ἐλίζη πύκναι νεκίων τ' ἀγροῖων πρὸς sunt ἐλίζωρεϊ νεκίῃ καὶ ἀγροῖς.
vel ἐλίζωρεϊ καὶ νεκίῃ τ' ἀγροῖς πρὸς, non curare debet forenses curas.
Inferius v. 208. Τῇ δ' εἰς, ἢ σ' αἰ' ἐγὼ περ' ἄγω. Hac is, qua te duco.
hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ, v. 62. Αὐτὰρ μὲν μὲν τοῖσι διδογμῆ-
ρας εἰσὶν ἔλθῃς; Ἡ δὲ δέω παρὰ σ' αὐτῇ; Illic maneo cum his expectans
donec

donec venias? An te sequor rursus? Μένω, θίω, est μένω, θίω δὲ. Luc. VIII, 19. Σὺ δ' ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδικῶν. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πίστην pro πίστεως δὲ. Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποίαν ἢ πύκταν, ἢ κύναν σίχω; Quamnam, hancne an illam eo? pro σίχων δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: Πᾶν ἂν δένδρον μὴ ποιεῖν καρπὸν καλὸν ἐκκόπεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur. Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὠρεῖται βίται ὠρεῖται καρποί. ὠρεῖται ὕδωρ. ὠρεῖται ἔτης. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐργάζεσθαι. ἔργον. Dimidium plus toto. πιδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυονόροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

V. 31. **Ω** ⁷ *παι μὴ βίται ἴδου ἐπισημαίνους κατὰ κεῖται*
 Ὠρεῖται βίται ὠρεῖται Latini interpretantur, *victus tempestivus*. Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus*. Quod quidem ferri posset. Nam ὠρεῖται καρποί sunt omnes fructus è terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. Τράχημα μὲν θέρμη, ἢ κύμα σπορχῆς ποτὶ δὲ καὶ ἔργων εἰσφέρει τίς, ἔργον θέρμη ἀπὸ ἢ ποία. ἔργον ὠρεῖται κατὰ δὲ τὴν χειμῶν ὥρα ἰχάδης. Pro bellariis dabatur lupinum & sæpius faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica. Malè Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus horariis*. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὠρεῖται καρπὸς dici de talibus τραγήμασι, non de frumento, de quo hîc tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὠρεῖται τραγήματα. Persuassissimum itaque habeo ὠρεῖται βίαν esse fructus æstivos, qui ἐν ὥρῃ, ἡγῶν ἐν ὥρῃ ἔτης, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὠρεῖται enim & ὠρεῖται κατ' ἐξοχὴν significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc *ἡρότιον* est æstivus. *ἡρότιον ὕδωρ* apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, *κατὰ τὴν καίρῳ ἐκείνῳ ὃν οἰομύζουσιν ἡρότιον ἔχειν*. tempore illo quod vocant *ἡρότιον ἔχειν*, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè *ἡρότιον μίλι* vertit mel æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 307:

Ὡς καὶ τοὶ ἡρότιον βίοντι πλήθουσι καλλιῶν.

Ut victui æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscaurum editionum fidem recentiores scribant *τὴν καὶ καίρῳ ἀμύμον*, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui *καὶ* putat sejungendum & pro *ἀν* p. ni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt *καίρῳ ἀμύμον*. cujus libertatis poëtice exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum *κατέβησι* pro *κἀβησι*, *λαλάβησι* pro *λάβησι*. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. *Δίχλω διχόσσαι*] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, *διχόσσαι*. Stephan. *διχόσσαι*. Sed rectiùs vulgatæ, metroposcente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἦν σὺ κακῶς διχόσσης, δὲ θεὸς μετέπειτα διχόσσει.

Scaliger in libro suo notavit, *ἐθέλεις* hic positum esse pro *ἤθελεις*. verè.

v. 40. *Ὅσῳ πλείον ἡμῖσι πάντες*] Quàm variz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Ejusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento*. Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitia grandes homini sunt vivere parcè*. Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vestigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines. *ὡς ἀπορίστας αὐτοῖς εἶναι πῖς τροφάς, ἀπὺρτα παρὰ φρονημάτων, καὶ λίπὸν ὕδωρ πίνεσθαι. ἐπιθύειν γὰρ καὶ σῆμαλ' ὑγίαιαν, καὶ ψυχῆς οὐκ ἐπιθυμῶν ἀειγίνας*, ut homines victui tenui assuescerent, ut cūm cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. *Πῆδ' ὡς γὰρ καὶ ἐπ' ἡμεῖς ἐργάζομεν*] Verte: *Facile enim uno die tantum quasi visses*. Vulgò: *tantum operatus esses*. Sed *ἐργάζομαι* hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάζεσθαι τὸ βίον ἐὰν ἴδῃ καὶ πῶς χρὴ. *videtur querere jussu suis manibus.* Εργάζεσθαι βίον est victum parare, querere unde utamur, vitam querere, ut Ennius loquitur. *Nautisque mari querentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζεσθαι eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ πᾶσι ἐπιτήδεια ταῦτ' ἐργασασθῆναι καὶ τὴν οἰκίαν ἡρπύσασθαι. *Et alimenta ipsam quesituram, & familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασασθῆναι δὲ χρήματα μεγάλα, θελήσας ὁπίσω εἰς Κόρινθον ἀπίκεσθαι. *Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI. 27. ἐργάζεσθαι μὴ τὴν βρωσὶν τὴν ἀποδομῆν, hoc est, nolite conquirere victum qui perit. Obscure vulgatus. *Operamini non cibus, qui perit.* Nec melius Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in ora. contra Apaturium: ναυπηγῶς ἐργάζεσθαι est questum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & fecundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Ἄλλ' εἰδὼς ἔργον ταῦτα ἡρηϊόταται μέγαν.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: εἰδὼς ἔργον, εἰδὼς ὄφελος. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex uisariis & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρημάτων est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰς ἄζωτον ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε τετραντίς. *questum fecit illis scilicet quatuor talentis.* Est Hebraicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πονί, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πονί. Vide Bezam.

v. 45. Αἰψά κε πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δ' ἀνέχετο ὑπὲρ καπνῶ περιμέσασθαι.

Clavum artificis se factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa fecis exploret robora fumus.

Aristophanes in Οἷσι:

Πρῶτα μὲν ὅρασι φαίνονται ἡμεῖς ἡσόν, χυμῶνόν, ὁ τῶρας.

Σπείρειν μὲν, ὅταν γένηται κρύζον ἐν τῷ λιθύνῳ μεταχρῶν,

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλῆος φρεσὶ περιμέσων κηδιδόν.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminate

Seminare quidem quando grus crocians in Libyam decedit, 1.

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πηδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ Ἡσιόδιον, αὐτὸν πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὺ κρητὺς. καὶ πηδάλιον δὲ ὑπὲρ κρητὺ κρητὺς κρητὺς.* Duae vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conferendo & colendo, Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amiectum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causa committeres, Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus fœdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ὑπὲρ κρητὺ πηδάλιον*, de iis qui artem desinunt, nec amplius exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς κρητὺς καὶ περιουσίας τὸ ὑπὲρ κρητὺ τὸ πηδάλιον ἐπὶ τῷ ἀργύρῳ, καὶ κρητὺς πᾶσι τῶν πλοίων, ὅπου πᾶσι καὶ τὸ ἐπὶ πλοία τὸν ἥν κρητὺς ἀγκυραμάσται. Unde liquet præmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam.* Hæc de *πηδάλῳ* disputatio in mentem mihi revocat Sctum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII II. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὴ* τῆς *πηδαλίου*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hîc esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *οἶαξ*, *φθεῖρ*, *πλεῦρον*, *αὐχέν*. *Οἶαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum, Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπλευροι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scapha custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat. Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus.* Apud Hesiodorum

liodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ πηδάλιον ἡγεῖται ἀποβαλόντες, *altero clavo amisso*. Lucas Act. xxvi. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῆς ζευκτηρίας ἡ πηδάλιον, *vincula clavorum*. Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimum res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσαν εἶναι τὸ κράτος, αὐτὴ δὲ ἐκπλεῖται, αἱ ναὺς εὖ πηλαγοῦν χαίροντες ὅτι αἱ εὖ εἰσὶν ἀπὸ λαοῦ. ἔχει γὰρ μὲν αὐτῆς τὸ ἱερουργεῖν Κυβερνήτην Χρυσόν. Φέρει δὲ αὐτὴν μίσην καὶ τὸ τροπαιοῦν τὸ πρὸς τὸν θάλασσαν, αἱ τὸ γινώσκοντες τὸν Κυβερνήτην μὲν αὐτῆς βασιλεύουσα. Ἐστὶν γὰρ αὐτῆς ὅτι πρὸς τὸν αἰναθλὸν, πρὸς μὲν δὲ ἡ δόσις τὸ δὲ κύκλον, μεσημβρία. αἱ αἱ δὲ δὲ αἱ δὲ ἀφ' ἧται. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλώματος, quomodo legendum censet Moschopolus: sicut περικλώματος, δολώματος, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξ ἐσέτ. Sic noster in Theog. αἰολώματος Προμηθεὺς. Apud Hom. πολώματος, εὐρώματος. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX, 8, & Proclus frequenter, tuctur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad O'dυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in πης esse à μῆδω, hanc verò à μῆτις, ἢ βελή.

v. 51. Διὸς παρὰ μνηστήριον] Imperitè μνηστήριος & μνηστήριος vertunt consulti, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγα βυλίσαν ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In precedente versu πῆς ἱερωῖο verte: *filius Jæpeti*. Gloss. Vetus: Πῆς ὁ υἱός; *Filius*. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium Cupido, *Latona puer* Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. εὖς autem reddidi *egregius*. Moschopolus exponit καλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Sonè apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας π. Sic in Α'σπιδι v. 25. εὖς πῆς Ἀλκαίου. *egregius filius Alcai*. ubi Interpretes: *præstant puer*.

v. 55. Pro χαίρει prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὅππ' εἴσιν] MS. I. editio Mingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθεναῖς pro παρθενικαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè *παρθένα*. Vossianæ addunt subintelligendum *ποιῶν*. Pertinet *παρθενηῶς εἶδος* ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illàmque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. *Γυμνῶρες μελεδῶντες*] Veteres quidem magistri in explicando *γυμνῶρες* è ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt *τις μέλη χρυσεύουσιν*, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. *Κορὴν* est *χρυσμῖν*, *κρῖνον*. Hesyh. *χρυσῖν*, *χρυσωτῖν*, *κρῖναι*. Unde & *νικηῶρες*, qui templum ornat & ædificat, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur *νικηῶρες Ἀρείμωδες*, æd tuus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi *νικηῶρες Καισάρων* appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesi Dianæ sunt, *νικηῶρες*, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Dææ honorem in sua habebant urbe. *Γυμνῶρες μελεδῶντες* sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est*?

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. *Ἀμφιγυήεις. φωνή*. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. *Θαλίαις πέπεσθαι*. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. *Μῆλα*, Poma omnes arbutei fructus. *Μῆλα* pro opibus. *Ἐπὶ βυσσὶ κτείνεσθαι*. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpiùs reprehensi. *Ἡ ἔρετα ἐσάμενοι*,

v. 69. *Ως ἴφαι', οἱ δὲ ἐπίθοντο*] Vitæ hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, *ὡς ἴφαι', οἱ δὲ ἐπίθοντο*. Nec aliter MSS. Sequente verù *Ἀμφιγυήεις* est *ἄνδρ' ἡ γῆα βεβλαμμένον*. *γῆα* κατ' ἐξοχὴν dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυμνῶρες

Γράωω μὲν γὰρ ἐφ' αὐτῶν ἔφ' ἀεμύων ἄλλας ἵππους

Frangam quidem pedes celerum equorum ante currus.

Γράωω enim, ut benè Porphyrius ad Homerum observat, est *σπλάγχθαι* *πυλῆσαι*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est *ἐπιθῆναι* singulis Diis & Heroibus assignare, iisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut *Ὠκεοσύρας* Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos *ἔπος κόνις*. v. 77. *ἐπίθεσι* MS. I. pro *ἐπίθεσι*.

v. 71. *Παρθένῳ αἰδέειν ἱελοῖ*] Hoc est, *ἱελοῖ χεῖρ*, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuem. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacon emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. *Εἰ δ' ἄρα Φανίῳ ἦνε θεῶν κήρυξ*] Querunt Græci Magistri quomodo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque *Φανίῳ* v. 61. interpretantur *ἔργων Φανίῳ*. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse *αἰουλίης λόγους*, quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? *Φανίῳ* hic est *ἄνομος*, ut apud Hom. II. γ.

Πρίντι δ' ἑλάνθω ἐναλίσσασθαι Φανίῳ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi *Φανίῳ* verperam *παρίλαον* docent, & exponunt voce. Gregor *Μήτι ἡμῶς δίδωσιν τ' ὑψηλοτέρους Φανίῳ*. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. *ἐπίθεσι* *Φανίῳ* est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: *ὀνόμαζον δὲ τίναδε γυναικῶ Παυδάριον*, appellavit autem mulierem hanc *Pandoram*.

v. 86. *Μήποτε δῶρον δέχομαι*] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens *Διὸς δῶρον* esse fortunæ munera: *Ὁ δ' Ἡσίοδος τὴν Προμηθεῖα πειρῶν τῇ Ἐπιμεθεῖα παρεκαλέσθαι μόνον*.

μήποτε δῶρον

Δέχομαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίας, ἀλλ' ἀποπέμπω, ἐπὶ τῇ τ' τύχῃ δυνάμει τῇ Διὸς ὀνόματι κήρυται. τὴν γὰρ τύχην τ' ἀγαθῶν Διὸς δῶρον κέκληται, πλούτης, καὶ γάμων, καὶ δόξης, καὶ πάντα ἄλλας τι οὐτὸς, ὃν ἡ κίησις ἀνότης ἐν τοῖς χεῖρσιν καλῶς καὶ δυναμύοις. διὸ, καὶ τὴν Ἐπιμεθεῖα Φανίῳ ὄντι καὶ ἀνότητι, οὕτω δὲ φυλάττω καὶ δίδωμι τῇς τύχης.

χίαι, αἷς βλαβησόμενοι καὶ ἀλφειασόμενοι ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅτι αὐτὸν λέγει·

Μήδιστ' ἐλομήδην πύλλω θυμὸφθόρῳ αἰδορὶ

Τέτλαδ' ἐνείδισεν, μακάρων δόσι αἶν' ἰόντων.

Θαίδιστον τῷ ᾧ τυχρόν εἴρηκεν; αἷς οὖν ἄξιοι ἐγκαλεῖν τοῖς ἀλφ τοῖς τυχέω πτομήμοις, ἀλλὰ τῷ μετ' ὀργίας, καὶ βαθυμίας, καὶ μεγαλίας, καὶ πολυτελείας ἀπειρίαν, αἰχρὸν καὶ ἰσπερίδιστον ἔστω. Hesiodus ubi Prometheus inducit fratri Epimetheo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugis, imperis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum humanem vitiosum & fatuum cavere sibi jubet & metuere à rebus secundis, danano nimium ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Numquam pauperiem perniciosam animiūque excruciantem exprobra homini, quia deorum manus est. Deorum munus vocat id quod fortuna obrigit, immens non esse eos culpandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, eam ignavia potius, socordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro πᾶρ ζῶας MS. II, πᾶρ ζῶας.

v. 96. Εἰ ἀρρήχθαι δόμοισι] Queruntur veteres Critici, valdè ἀκυρότως dolum appellari hīc δόμον. Inde & Seleucus pro δόμοισι scribebat πύλαι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus vestes recondabantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰ δ' ἐλῶσι κεδρίαν δόμον

Εὐδῆται, καὶ μὲν τ' αὐτῶν πᾶς ἀποκρίσται.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mundum decentem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur αἰεταὶ φορητοί, portatiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Ob-servat. III, 18.

v. 99. Αἰζόχην βυλῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' ἀφ' ἡμετέρῃ ἐφ' ἡμέρῃ ἡδ' ἐπὶ νύκτι] MS. I. ἐφ' ἡμετέρῃ. lege ἐφ' ἡμετέρῃ. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὐτως ἢ καὶ ἐν τῇ αἰῶνι ἐξελίμεθα] MS. I. ἢ καὶ πᾶσι. Sic & Thucyd.

Tzetzes. πη nonnunquam æquè περίληψις ac πρ. Διὸς νῦν est Jovis sententia, consilium, decretum. Hecodi sententiam Tacitus refert: *Quæ facta manent, quævis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: οἱ δὲ θεοὶ.

v. 113. Νόσφιν ἄπερ τι πύων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πύων δὲ τὸ πρὸ κρινέϊν συλλαβῇ. ἐπὶ δὲ τῷ αἰμα-
πετόλῃ ἐκπίνονται. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legi-
tur. Νόσφιν ἄπερ κρεῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores infimulat. Inferius v. 674. Μὴ μῦθον οἶον δὲ γένεσιν καὶ ἐπαύσαντο ἑμῶν. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μῦθον μῦθον. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζῶντων pro ἔζον. Quod auribus meis magis arri-
det.

v. 115. Τέρποντ' ἐὼ θελίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in con-
viviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat in-
jussa tellus. pro quo statim:

οἱ δὲ θεοὶ
Ἡσυχίᾳ ἔρζα νέμεστο σὺν ἰσθλοῖσιν πολέστον.
ipsæque ultrò

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.
hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio
sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θελίαι, de αἰμα-
πετόλῃ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille ver-
sus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desi-
deratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodo-
rus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus,
istum subjicit:

Ἀφνειοὶ μῆλ' οἶσι, φίλοι κρησσίεσσι θεοῖσι.
Abundantes pomis, cari beatissimis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum
deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum max. intellexit & inter-
pretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνειοὶ
μῆλ' οἶσιν vertit: felices gregibus. μῆλ' hic non sunt greges. Nam quam-
vis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus ve-
tustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Sa-
turno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se tuebantur, quæ terra
sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliòsque Poëtas.
Varro II. de R. R. cap. 1. *Es homines & pecua quum semper fuisse sit
necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium,
ut putavit Thales Milesius, & Zeno Cittiens, sive contra horum prin-
cipium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles
Stagirites) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descen-
disse ad hanc aetatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse
naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultrò fer-
ret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è feris atque
agrostibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbustum,
mora.*

mora, pomâque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum quæ possent sylvestria deprehenderent, concluderant & mansuefacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio πῶ πῶν debentur, *collegerant, & mansuefacerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent.* Tò *cum* intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: *pistoritiam*: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomâque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat *ἐς feris & agrestibus*, vel quod post dixit, *ex animalibus sylvestria.* At hæc est illius repetitio propter ὑπερβαίνω, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbuti fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ πῶνιμα mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. profitetur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit; quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerantur. Hesych. Μῆλα παντός δένδρου καρπός, ἐξαιρέτως δὲ τὸ μῆλας, καὶ πῶνιμα πῶ δένδρου. In hoc ipso verbo offenderunt inferius Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἐλθε μακροθύμους μῆλας ἐκ Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήεις, πεισίσαι, βασιλείαι. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: *In quæis* (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) *non sine causa putant oves assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem.* Non longè post: *De antiquis illustrissimis quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëta, qui alios vocant πολύτρεπας, alios πολυμήλας, alios πολυθύτους, & quæ sequuntur.* Sic apud Hesiodum inferius πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακρόθυμοι θεοῖσι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δεῖλ' Ἐπίκτητ' ἁλόμω, καὶ σῶμ' εἰναιήτ'.

Καὶ πνίλ' ἱρ', καὶ φίλ' ἀναιήτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus; & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βυσὶν κτείνεσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibi que occisos. Alioquin *ἀνέειδεν ἐπ' αἰῶνα* eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βουῖν*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *ἀπὸ λαοφθογῶ γυναι*,

Ὅπ' βουῖν ἐπὶ λυθὲν ἡμετέρησιν.

Quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἦδ' ἄ μὲρ σὶ γὰ (φῆμι) καὶ ἄλλο τι δουρὶ φέρονται

Ἦ' ὃ μέμνη ὅτι πῖρ σὶ βουῖν ἄπο μῦθου ἰόνται

Σαῦτα κρητ' ἰδαίῳν ὄριον ταχέως πεδίοισι

Καρυπαλμῶσιν; τίτι δ' οὐκ ἀπαυτοκαλύπτει φεύγον.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boues solum existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hic reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲρ δαίμονες*] Aristides; Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰοθαοὶ ἐπιχρῆναι πλέουσιν

Ἀγνοῖ, ἀλεξίητοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgaræ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἱ γὰ φυλάσσουσὶ πειθῶσιν*] MS. I. *φυλάσσουσιν*. Sic hic versus legitur inferius, 254. & 233.

Τίλῃσιν δὲ γυναικας ἐκινῆται τέκνα.

Hom. Il. α. *Στήθεσσι λαοίοισι δ' ἀνδράσιν μαρμαίρεταιν*. Infinita hujus paraloges exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. *Ἦέρος ἰσχυρόν*] Retinenda est antiquior versio : *αἶρε ἰσχυροῦ*. Virgil. *obscuro aëre sepri*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nomine possint videri. Versu sequente, *γέρος βασιλῆον* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia majestate illustres, *αἰὲν ἱερῆς πρὸς καὶ τοῖσιν ὀπηδῶν*. Verum etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ εἶ ποιεῖν*.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἥβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀΐναισι δ' ἄνθρωποι. Secundus. Καλέεσθαι. Ἀπληγτοί. Εὐρώεις δόμοι αἶδον. Κρυερὸν. Γενεά. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο** ὅτι φυὴν ἀνδράγχιον ἔπ' ἰσχυρῶς.] Verte: *Neque corporis habitu simile, neque ingenio.* Φυὴ hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: *νόημα φρόνησις.* Homero φρόνις Iliad. α.

ὅτι δ' ἰσχυρῶς, ἔπ' ἰσχυρῶς, ἔπ' ἰσχυρῶς, ἔπ' ἰσχυρῶς.
Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Ἀλλ' ἴσχυρῶς ἔπ' ἰσχυρῶς.] In I. MS. ἔπ' desideratur. Viri doctissimi ἀλλ' hic accipiunt pro ἀλλ' ἴσχυρῶς, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & ἀπληγτοί apud matres fuerint educati, ut hanc longam *ἐν γυναικωνίῳ* habuerit inter notas & bonas hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex qua appareat longè deteriorem esse hanc *γυναικὶν* priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; quæ muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere *μυῖα κατὰ* valdè rudēs. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡβὴς μέτρον ἴσχυρῶς.] Interpp. *Pubertatis terminum astigisset.* Hesych. quidem μέτρον dicit esse *πίεσις* sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ipsa ἥβη. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θαλάσσια. Hom. μέτρα καλῶς, καλῶς. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σφίσις est σφίσις, ut ibi legendum inferius ostendemus.

v. 134. Ἀλλὰ Ἰχθυίης Ἀφροδίας] MS. I. ἀφροδίσου.

v. 135. Ὑπερὶ δ' αἰπιδάλοισι] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑπερχθόνιοι] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ὑπερχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tueretur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquàm mortem obierunt sunt ὑπερχθόνιοι δυνάμει, quinam sunt αἰσῶτοι ὑπερχθόνιοι, quod Tzetzes meritiò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δυνάμει δαίμονας hic jungendum, non δυνάμει ὑπερχθόνιους. ex illa enim lectione hæc absurditatem nasci, quòd tum δυνάμει etiam cum θνητοῖς sit jungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platoniceam. Sit contra doctrinam Platoniceam, non tam: n est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσίοδος αἰσῶται καὶ θεοὶ καὶ χθονίαι καὶ γαῖα καὶ τῆς δαίμονας πρὸς πλάττωσις· ἀλλὰ ὅς ἐστι τῶν Ναιδῶν ἀποσπῆρας καὶ τῶν χθονίων ἀντιτίμωρος.

Εἰπὼν τοὶ Ζεὺς ἡρώας λακέρυζα κροῖον

Αἰδρωὶ ἡδόντων· ἔλαφον δὲ π πτεροκέρων.

Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κροῖος προέειπε. αὐταῖς ὁ φοῖνιξ

Εἰπὼν τὴν κροῖον· δέκα δ' ὑμῶν τὴν φοῖνικον

Νύμφαι ἐὺπλόκαμοι, κῆραι Διὸς ἀργύρεαι.

Hesiodus certis temporum conversionibus marem dæmones oppetere censet, & tempus etiam sub involucrio proponit, hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum atates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi cervus. Sed phoenix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phoenixum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκουσιν δ' αἰς ὑπὸν διδμημῶν. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121.

Αὐταῖς ἐπὶ καὶ τῷτο γένει καὶ γαῖα καὶ γένει.

Verùm postquam & hoc genus terra texit. hoc est περὶ φθορῆς αἰώνιας, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέπαισι. Τοὶ μὲν μείζοντες θνητοὶ καλεῖσθαι δυνάμει ὑπερχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἡμεῖς πρὸς καὶ τῶν ὀνηδῶν. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰσὶ δ' αἰς ἐν αἰσῶταις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονες θνητοῖς ἀφροδίσου. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

tutum gradus. Δαίμονες δύνουσι sunt inferioris loci & ordinis δαίμονες, ut δύνουσι αἰθιαῖ, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium. dissertat. xxvi. Θεὸς μὲν οὐδ' αὐτὸς κατὰ χεῖρας ἰδρυμένη, οἰκονομῇ τ' ἐργάων κ' πῶς ἐν ἐργασίᾳ ταῖς. Εἰσὶ δ' αὐτῶν φύσεις, αἰθιαῖ δύνουσι, ἐν μισθολογίᾳ γῆς κ' ἐργῶν πτωγυρῶν, θεῶν μὲν αἰθιαῖσιν, ἀνθρώπων δὲ ἰχυροῦσιν, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cœlum regit, omniâque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum παδαγῶγum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopium flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numera secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δύνουσι ποιῆν, ἀπαλῆ, ἄγω, postponere. Lucian. Εἴ μιν δύνουσι ἄγεις Ἑρμῖον, si Hermioni me postponis. Καλίσσονται verò hic est εἰσὶ. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἰσὶν ἐπιχθόνιοι, hîc dicit eodem sensu καλίσσονται ἐπιχθόνιοι. In sacris litteris καλίσσονται ὑοὶ Θεῷ, hoc est, ἰσούνται. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μηδὲ πολύζεον, μηδ' ἀξενεὶ καλίσσας.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἦγαγετ' εἰς μέγα δῶμον φίλων καλῶσθαι ἀκροῖσι.

Duxit in amplam domum suam ut sis uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἔξω Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Α'πλαστοί] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἀγροί. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶς αὖτις μέλεισιν. Versus sequens in primo sic se habet: τ' εἰ μὲν χαλκῶν πύλαι, χαλκοὶ δὲ τοὶ οἴκοι. Vers. verò 151. idem liber μέλας pro μέλας.

v. 151. Βῆσαν εἰς ἐνὶ ᾧ δῶμον κρατὺς αἰδῶς] Εὐράνιος δῶμος multis antiquis & recentioribus est πλατὺς, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilis Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui do-

cuit

cuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *εὐράνεος* hic est squalidus ab *εὐρά* situs, squalor. ut Virgilius *loca sensa sita* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *εὐράνεος*, *σκοτεινόν*. Suidas: *εὐράνεος*, *σκοτεινόν*, *ζοφώδης*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἰθῆλας Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *Ζοφὸν εὐράνεος*, Æschylus Prometh. 432. *Κελευτὸς αἰδὸς μυχῶς*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

Εἴηθι Διὸς Τίτῆες ὑπὲρ Ζοφῶν ἡγεῖνται
Κεκρύφαται, βυλῆσι Διὸς πεφληγμέναι,
Χάρη ἐὼς ἄρῃνται.
*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυεὸς* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *δρὸν κρυεὸς*, grave damnum. & 636. *πόλεμος κρυεὸς*, horrendum bellum. In *Ἀσπίδι κρυεὸς Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *τυχεὶς ἱερῶν οἰκίᾳ δυνά*, *ποτῆς obscura domus horrenda*. Hesych *Κρυεὸν*, *φρικτὸν*, *μυστηρὶν*, *αἰαδὴν*, *φοβερόν*, *ἐλέπτον*, *αἰκτὸν*, *δινόν*, *χαλεπόν*, *πανηγρόν*, *κρηγόν*, *δύχριν*.

v. 156. *Ἀντίρ ἐπὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *ἀφρολαῖς* hic subtiliter disputant inter *λίξεις* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *λίξιν* assignasse dicitur. *Ἀντίρ ἐπὶ καὶ τῷτο γένει* *κατὰ γαῖαν κέλονται*.

v. 162. *Προτέρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviùs in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γένος* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τὰς δ' ἤδη δύο μὲρ γένει μισέσσαν ἀνθρώπων
Εὐφροιάδ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter avo functus*. Ante Olympiades Græci per *γένη* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γένη* definit *πλὴν ἑπταετηρίων καὶ ἡμισυ πλείων*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τελευτῇ ποιῆν πλὴν γένος*, subjicit, *ἐὼς ἃ χρόνον γένος περὶ καὶ ἑξ αὐτῷ γεληνημένοι ὁ γένος*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γένη*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γένη*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnius Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄψις. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπς. Εἰδῶν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sapiùs castigata.

v. 169. **T** ΗΛῆ ἀπ' ἀγκυράων τῆσι Κρόνῳ ἱμῶσιν αἰλῶνι] Hunc versum ex MSco Ib hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur, Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzerze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisca Critici ἀβέλεια etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι πῆρ ἐσθλῇ εἰδῶ ἐνζώνιο γυναικὶ
 Ἀγκυρῇ, αὐτῇ δὲ μεθ' ἡρώης ἑτάται
 Ἐν μακάρων ἑστῆσιν, ἵνα Κρόνῳ ἱμῶσιν αἰλῶνι.

*Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulchra foemina
 Dedicata est. Ipsa vero inter Heroïdas habitat
 In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.*

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὀκείαν βαθυδύνῳ] Græci Magistri Ὀκείαν hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰῶνι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

*Nos manet oceanus circumvagus: arua beata
 Petamus arua, divites & Insulas.*

v. 173. Τεῖς ἔϊπες] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τεῖς ἔπες. Sic inferius τεῖς ὕμεις πείχων. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μῦτος ἔστω δόλιος] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante herpici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ πρὸς θάνατον, quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτα γένεσθαι, quàm meliora scilicet tempora reflorescent. Periuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, πάλιν ἡλικίαν futuraν, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæ venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὐ τ' αἰ γυνήδων πολυκρότους πλάσσει] Insulse Interpretes Latini: *Postquam facti circa tempora canis fuerint.* An γένεσθαι πολυκρότους πλάσσει est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γυνήδων sunt πηδώνες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant,* hoc est, senescant, quum vix postquam lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullo post αἰψή γηραιότητος τοῦτον appellat. Conqueritur de vitæ brevitæ, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quod celeriter tacitis consenscant ænias. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὰ καὶ καὶ πῶς γὰρ σε περιέχεται, αἰ ὅρα, ὕμνη. *Noli superbi- re. celeriter enim te relinquit, tanquam feminam, adolescentiam.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πῦρ πλάσσει ὁμοῖον] Non hæc referenda sunt ad ἰδίαν ὁμοῖον, ut non nemo facit, sed ad γένεσθαι. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὕμνη, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquit in annas.

Glossæ MS. Vossii: ὁμοῖον, ὁμογενέων. Græci magistri, ὁμοῖον, ὁμογενήες, οἰκονομῶν. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τίττυς δὲ γυναῖκες δούκας τίμα γένεσθαι.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Ric utique loquitur de αἰδῶς ὁμοῖον. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumētō maternæ pudicitie. Horat. IV, 6.

Nullis polluitur castâ domus stupris,

Mos & lex maculosum edidit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:

Culpram pœna premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'παύσαι] Barbarè Interpretes: *Dehonoraunt*. Α'παύσαι autem est ἀπαυῖν φιλοῖσι. Sic & versu sequente μίμψον] est μίμφομαι φιλοῖσι, & vers. 189. ἵπρ' αὖ δ' ἵπρ' πάλιν ἐξαλαπίξει, est ἐξαλαπίζειν αἰῶς solet expugnare. vers. 225. οἱ τὶ μὴ ἐξαλαπίσωσι, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι καὶ αὐτῶν

Γίνεσθαι, αὐτ' αὖ δὲ κέρδ' ἴσιν ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατῶν φιλοῖσι. & mox v. 327.

ἴσιν αὖ δ' ὅς θ' ἰκέτω ὅς τι ξένοι κακὸν ἔχουσι.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτε χρίσεται ἀνδρὶ χίρῃ. quando irasci solet viro inferiori, & sic sapè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Παμφίλος αὖ ἐχ' ἀπὸ τῶν κλυύωνται;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III. 27. καὶ τότε τὸ οὐκ αὐτῷ διακρίσει. & tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μὴ περὶ μένῃς ἐν ἐμοί, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλήμα, καὶ ἐκκολληθήσεται. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmet arefescere. Interpretes ibi hæsitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut Ἰθύν. Marc. XIV. 12. μαθεύετε. & XV. 6. ἀπὸ λυγρῶν, dimittere solebas, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντες δύο ἀμφὶ κτεμενέας ἐλάττοι.

Ἀλλήλοισι κατὰ ἑαυτοὺς ἐπὶ σφίσι δαμάσσωσι.

Ut autem leones duo pro occiso ceruo sibi invicem irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κατεβήσεται, ἡ δὲ ὑπερβήσεται.

Hac quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In Theogon. v. 523.

Νυχὶν κατελίσσεται ἰνδοῦν οἶκον.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις αὖ αἴψ' ὁμῶς καὶ ἀπιστία ἀλλοτρίαν ἀνδράσιν ἀνδράσιν.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ἐὖτα αὖ ἀφείλετο φανερόν μιν ἰδέσθαι καὶ ἴσμεν.

Facile vix auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini; abstulit. Et v. 284. Ζεὺς δὲ τι γὰρ ἵπτατο, Jupiter cum Iride mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροῖοντο Ἑλικῶνι χορὸς ἀεικνήσκοντες Καλῶς.

Summo in Helicone choros ducere solent pulcras.

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. *ὅτε τὸ Πάχα ἔθου*, quo tempore Pascha macerare solent, & XV, 6. *ἀπέλυν* solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parceret amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi *πυλμαθίη* Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τῶν δ' ἐργόθεν μίγ' ἐπύραγε πῆμα Κρονίων.

Illis autem coelitus magnam importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἴψα τι καὶ μέγα νόημα ἐπισυμφέως κατέπνευσε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. *Οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες*] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriti. Inferius v. 252. *θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλόγητες*, Deorum animadversionem non curantes. Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κείνοισι δίμους,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλόγητες.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὐτε διμύων, οὐτε θεῶν ὅπιν ἔχοντες. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'das. φ. v. 29.

Σχέτλιος ἔδδ' θεῶν ὅπιν ἤδιστα· ἔδδ' τρεπίζαν.

Interpretes rursus incitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ὅπιν est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ὅπιν, ἐπιστροφή, ἐντροπή. Item: ὅπιν, ἀπιστροφή, φανά. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφή, πονή. Noster in Theogonia, 222, de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεὰ δινοῖς χόλοι,

Πρὶν γ' ἅπ' τῇ δώσει κακῶ ὅπιν, ἐς πᾶς ἀμύετη.

Non ante deponunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅπιν, & Ionicè Οὐπιν dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἦν' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάσις Ῥαμνυσίας Οὐπιν.

Qua facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem *ἅπ' τ' ὅπιν* accepit, non tamen hoc nomine, quod ὅπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quod animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φεβέεσθαι. Hesych. εἰδῶν, ἰφεβέεσθαι. v. 190. pro ἐξαλαπύζει MS. II. ἐξαλαπύζει. Malè.

v. 199. Αἱμιάντων μὲν φύλον ἴτην] Φῶλον ἱμεῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἴτην. ἴτην fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἀφελόντες non ἀφελόντες. Αἱμιάντων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superiūs φύλ' αἱμιάντων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη τί λέλασται] MS. I. λέλασται. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ἔς κ' εἰδέσθαι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γυνῶμαι, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Ἐπιμύθια enim à λογισμοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare trajectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δαίμων δ' αἴψ' εἰδέσθαι γυνῶμαι, ἢ μεθήσθαι.
Ὡς ἴφρων αἰνυμένης ἱρᾷ πινυσίπληθ' ὄρει.
Αἴφρων δ' ἔς κ' εἰδέσθαι αὖτις κρείσσειας ἀντιφείδων,
Νίκης π' ἰστέται, αὖτις τ' αἰχίσσον ἄλγος πύχνη.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ὡς Πέρση, σὺ δ' αἴψαι δίκης malè præcedat ἐπιμύθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὡς ἴφρων αἰνυμένης ἱρᾷ πινυσίπληθ' ὄρει,
Ὡς Πέρση, σὺ δ' αἴψαι δίκης μεθ' ὧν ὄφρα.
Αἴφρων δ' ἔς κ' εἰδέσθαι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, σιωπᾷ damnat, non verborum, quasi aliquid σέλευσεν, aut σελουεφασίς hic sit commissum; ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖθλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖον νέμειν. Εξελαίσωσι. Ἔργα θυλῆς. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, καυχήρα φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηνὸς. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

v. 214. **Τ**ὺς γὰρ πικρὰ δουλῆ βροτῶ. καὶ μὲν εὖθλος ῥηϊδίως φρεσὶ μὲν δυνάται] Εὖθλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει σείων, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonus, grassatus. Plaut. Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant. Cic. IX. ad Att. 12. Aediles ludos parant? viri boni usuras perferibunt. Apud quem infinita sunt feriè exempla. Δειλός contra est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀλγόνος, ἀδυνάτου. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente tabula quoque intelligitur. In versu antecedente αἴνε δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferius v. 273. ἐπαυρεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκῃ γὰρ τρέχει] Hunc Versum optimè ὁ πῶν interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλατρώς est ἀγορεύς βιαιώς, σὺν βίῃ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrahitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἡθὺς λαόν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθὺς hic sunt ἀγορεύς, πέποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Εἰ τ' ἀπύρρον οἶκον καὶ σὺ ἥδοιαι λαιζυαλίῃσιν.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ οὐκ ἰθεῖον ἔνομον] Ridiculè Interpretes: neque rectè distribuunt. Ἰθεῖον νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκην δίδοναι ἰθείας. rectam ferre sententiam. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδὲ

Εἰδὲ αἶψ' ἰγὼν αὐτὸς δικίω, καί μ' οὐτις φησὶ
 Ἀλλοὶ ἐπιπλήξουσιν Δαναῶν ἰθεὺς ᾧ ἔσται.

Age ipse judicabo & me nullum puto

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθεὺς subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰθεὺς ἰθαυτῶς καὶ αὐτὸ εἰρηται. Εἰληπται γὰρ ἀπὸ τοῦ τὸ δίκη ὅτιμα ἐν τῷ δικίωταδ' ῥήματι. εἰς δὲ σαφένειαν τὴν τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσίοδος τὸ ἰθεὺς ἰταμεν. ἦτοι τὴν εὐθυπείην δίκην. In hoc versu legitur in utroque MS. οἱ περὶ ἐξελάσσουσιν pro ἐξελάουσι. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγρῇ ὑκολιὰς κέρουσι θήμιστας,

Ἐκ δὲ δίκην ἐλάουσι, θιῶν ὅτιν σὺν ἀλίστησι.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλότα ἔρρα νέμονται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exculperint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμνηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίη μεμνηλὸς ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνηλότα ἔρρα intelligi ipsa convivia, sicut ἔρρα Ἀφροδίτης sunt στανύσια. ἔρρα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμνηλότα ἔρρα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέροντ' ἐν θαλίης, convivia celebrant. Νέματα θαλίης ut apud Pindarum νέματα αἰῶνα. Δάκρυα νέμονται αἰῶνα. hoc est, ἀλέγουσι, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ ἰθαυτοὶ Ἡσυχίᾳ ἔρρα νέμονται σὺν ἰσθλοῖσιν πολέεσσιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipseque ultra Quietis partis fruebantur. Nimirum, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλίης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰθαυτοὶ.

v. 233. Ἀρεὴ μὲν περὶ βαλάνους, μέσση δὲ μελίστας] MS. I. ἀρεὴ, μέσση. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἀρεῇ, ἐν μέσση. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νέεσσανται MS. I. νέεσονται

v. 240. Πολλὰ καὶ ἐρύμπουσιν πάλλας κακῶς ἀνδρὲς ἐπικυρῆ] MS. I. ἀπύρως.

ἀπαύροι. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt : ἵνα λέγῃ σμινῶς καὶ εὐφύμων, πάντες ἐπαύροι βασι-
λῆος τάτε κακῶ, κατὰ τὸ,

Πολλάκις καὶ ξύμπασιν πόλιν καὶ ἀνδρὸς ἀπήνευθον.

ἐῖθε ὅρα τὸ ἀπαυρῆν ταύτην ἐν τῇ Οἰμηκεῖ ἱσαυρῇ, διὸ καλῶς ἡ αὐτῶν
 ἐρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρῆν eandem vim habet quam
 apud Homerum ἱσαυρῇ. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπύου, ^ἡ
 quod postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt?
 Ἐπαυρῆν enim pro ἀπυλάουσι pœnas dare, damno affici frequenter
 apud Homerum aliósq̃ue legerant, sed ἀπαυρῆν in hac significatione
 non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur.
 Alioquin pro ἀφείρεν & apud Homerum & apud nostrum sæpiùs le-
 gitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot
 antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent
 omnes. Ceterùm verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion lau-
 davimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἱπαύραν βασιλῆϊ, Latini Interpretes
 transtulerunt: ut omnes fruantur rege. poterántne insulsiùs? ἱπαύραν
 βασιλῆϊ est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec
 meliùs, Iliad. ζ.

Τύττω δὲ οὐτ' ὅρ' οὐκ φέρεται ἔμποδοι· ἔσθ' ὅρ' ὁπίσσω

Ἔσονται τὰ χεῖρά μου ἐπαιρησέσθαι ὄν.

Huic enim neque animus constans est, neque in posterum

Erit; idcirco ipsum poenas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. c.

Οὐ μόνον οἶσ' εἰ, ἀλλ' ἐπεὶ προσηγορίας ἀλλεγεινῆς

Πρώτη ερώτηση.

Nescio an non insidiarum infeliciū

Prima penas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Hesiodum v.419.

Πλεῖον δὲ ὑπὸς ἐπαυρεῖ, hoc est, *magis autem nocte laborat*, subintelligitur hīc καμάρτυ. πλεῖον καμάρτυ ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruitur*. Ἀ' παυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, αἰνός, καμάρτυφίαις sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur καμάρτυ & εἰ, aut ἔντα. ut integra sint ἐπαυρεῖν καμάρτυ ἔντα βασιλῆος, εἰ καμάρτυφίαις. sanè καμάρτυ additur ὁδός. σ.

Μήπως η κραυγή μὲρ μετίζον ἐπαύρης.

Ne majus malum capias. Sic & ἡ ἀντιλογία apud Andocidem.

Similiter inferiùs Theog. v. 882. *νεῖμας πῦρος* sc. *ἰνγ.* *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφεύγετε ἡ αὐτοὶ πλὴν δίκης] Est, Considerate & ipsi hanc poenam, quae injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκην, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Ταῖς δὲ δικαίαις περιστάσεσιν ἐκτελεῖται Ζεὺς.

Sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σηγλιῶς ὀνομάζων] Ὀνομάζων Eustathius exponit μαμφόμενος. Hesych. ὀμφαυλίζων, ὀφείζων. Proclus παραχαράττων, ut apud Cic. *adulterare pecuniā jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè παρακλίνων δικῶς Cic. est *inflectere jus gratiā.*

v. 257. Κυδῶν τ' αἰδοῖται] MS. II. κυδῶν, & Proclus : ἀπὸ τ' αὐδῶ, inquit, γίνεται κυδῶς, κῆ κυδῶν, αἷς ἀπὸ τ' ἰχθῶς ἰχθῶς. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : κυδῶν, ἰνδῶς, σιμωνί, τιμία, ἱππῶς. Hom. Διὸς κυδῶν περιέχεται. Κυδῶς nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδῶς interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. ε. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Ἀποδαλίας βασιλείων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : βασιλείων probante Tzetze, qui ait λα & ων coalescere in unam longam.

v. 265. Pro αἱ αὐτῆς MS. I. αἱ δ' αὐτῆς.

v. 267. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμοι] Hunc cum sequentibus sex verbis expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περὶ κλέπτειν] MS. I. Δία μακρόν τε. Glossa MS. βυλὸν κλέπτειν.

v. 277. Οἰωνοῖς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : πιπνοῖς. Sic etiam Moschopuliani codices : πιπνῶς, inquit, πιπνῶς, κριῶς δὲ πῖπνῶν κῆ πιπνῶν. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πιπνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὴν δικαίαν ἀρετὴν γενέσθαι] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. Δικαία non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆς vera ut ex αἰνέσει patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. ἀλήθεια pro justitia:

Εἴτ' αὖν ἀληθείῳ λαοὶ κέρνοντες ἄγων.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. κέρνει ἀλήθειαν est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris μαρμαρινῶς τ' ἀδικίας, & μαρμαρινῶς ἀδικῶ, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur μαρμαρινῶς ἀληθείᾳ, opibus veris, divinis scilicet. Sanè ἀδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos veritas pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiniano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, qua mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eademque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκην βλάβης] Βλάβην δίκην est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάβην apud Homer. Οἶδω. N.

Αὐτὸς εἰν ἀγὲ κὺς ὑπὲρ ζυγῶν, μὴτ' ἐπιέρων

Βλάβῃσι δίκην ἔλκωντων, ὅποτε ἀντιχόιαν' ἱερτμοῦ.

Ipse iuit per navem sub transiris ne aliquem sociorum

Impediret propellentium navem, quia properabant, remis.

Utrobique Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis βλάβην occurrunt exempla.

v. 288. Οὐλίγη μὲρ ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Αἰσχρονομ. legunt λήϊα, optimè.

v. 291. Εἰς αἶσρον ἵκται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meurfio, qui ἵκται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἵλθῃ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *καταμαρτυρίῃ* versus Hesiodi vocat *παιδῆμοι ἱππ* celebres & omnibus notos. Hunc locum pulcrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οἱ αὐτὰ πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in *λόγῳ πρὸς τὴν Πηλοποιῆν*, Plutarchus alique, qui & hic pro αὐτὰ legunt αἰεὶς, & v. 296. ὅς δ' ἐκ καὶ μὴτ' αὐτὸς νοήῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ μὲρ πάντα νοήσῃς ὅς τ' εἰπὼς πᾶσι,

Εἰ δ' ἄλως δὲ αὖ καὶ καὶ αὐτὸς νοήῃς.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles faciliè non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Θεωσάμενοι καὶ κ' ἱππῆας] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisca Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audiui milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui bene momenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Εἰ θυμῷ βάλλεαι. Αἰέειν. Μέτερος ἔργα. Hesiodo & Theocrito lux. Μετερίως λέγειν. Μέτερος. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτερος σοφίας. Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. Οὔ πύζειν, καταπύζειν. Tzetzes emendatus. Καὶ. Εὐνή. Αἰσχυρίν. Γήργος ἔδος.

v. 295. **M** H' ἄλλε αἰέειν εὖ θυμῷ βάλλεαι] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. Αἰέειν εὖ θυμῷ βάλλεαι, est αἰέειν εὖ θυμῷ βάλλεαι. neque alii parere in animum inducat. Εἰ θυμῷ βάλλεαι est in animum inducere, ut βεβλήμεθα οἱ οὖν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cū ab alio audierit animadvertit & in memoria versat. Sed αἰέειν hīc esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere sciat exposuit, facilè erat animadvertere. In eundem impeerunt lapidem Interpretes inferiùs v. 709.

Εἰ δὲ καὶ ἀρχὴ
Ἡ πῖπτο εἰπὼν ἀνθρώπων, ἢ τῷ ἔργῳ.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

V. 300. *Ἐστέρων* *Ἀμύνης*] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres *Ἐστέρων* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse, Ceresi dedicari coronas spiceas, & illis semper ornata eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicæ farta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tennes spicæ redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicæ, qua templi pendent ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicæ donat Cererem corona.*

V. 304. *Ἰναλ* *ἰσχυλῶ*] Malui, similis cupiditate, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes *ἰσχυλῶ* exponit. Hesych. *Ὀρεῖ*, *Βελῇ*, *ἰππομῖα*. *Κάδυσ* est vocula *καδύης*, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. *Κάδυσ*, *δρυς*, *ἀκρεῖς*. Eadem Phavorinus, & addit: *καδύης* *καὶ ὁ κλέης* *καὶ ὁ κρέης*.

V. 306. *Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἴσω μέτεα κεραιῶν*] Verte: Tibi verò cura sit opera decentia curare. *ἔργα μέτεα* sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, *ἔργα πρίπει*, sive, ut Tzetzes, *πρὸ ἀσπῆς*. Monet fratrem ne otii ac ignaviæ blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potius in talibus occupetur operibus quæ se viròsque bonos decent. Hæc sunt *μέτεα* *ἔργα* quæ opponit *ἔργα ἀργῶν*. *Μέτεα* esse *μέγας*, *ἰσχυλῶ* in animum equidem ego inducere non possum, quum potius veteribus Criticis sit *μικροί*. Hesych. *μέτεα*, *μικροί*. *μετρεῖται* *μικροί* *πύγαν*. Apud Platonem verò *μετρεῖται* *ἀγνῶ* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt.

ut apud Thucydidem lib. 2. Χαλπὸν δὲ τὸ μετρίως εὐαίειν, εἰ δὲ πολλὰ καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ ἀληθεία βέλτεται. Ibi optimè Scholiastes vetus: μετρίως, συμπαρέχων, μέλις. In Theocriti epigrammate: μέτρου δὲ οὐ πῖνον, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in omnibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi enim dicuntur μέτριοι. Hefych. μέτριοι, ἱππευεῖς. Apud Demosthenem μέτριοι & ἱππευεῖς conjunguntur. Quod hominum genus, quia singulari morum facilitate est & humanitate, μέτριοι τὰ ἄλλα Aristoteli IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis moribus. Cic. pro Muræna: Nemo Catone proavo tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amicitia: Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vulgò sic legitur:

Χαῖρε δις ἡβήσας, καὶ δις πύρρῃ ἀνδρολῆσας,
Ἡσίωδ' ἀνδράποισι μέτρεον ἔχειν σοφίης.

Caelius vertit:

Salve cui pubes, tumultusque hic obtigit unus,
Tu sapias Hesiode, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνδράποισι μέτρεον ἔχειν σοφίης? Qui ἡλικιωὺς ἀνδράποισι pro εὐ ἀνδράποισι positum contendunt, illi filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram, elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, accipe ex MSto Vossiano:

Ἡσίωδ' ἀνδράποισι μέτρεον ἔχειν σοφίης.

Hesiod. hominibus tradens sapientiam, sive praecepta sapientia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè. Ἡσίωδ' pro Ἡσίωδ'. μέτρεον σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare pro σοφίᾳ, ut supra μέτρεον ἡβῆς, pro ἡβῇ. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δ' εἰς ἡδὴ τῆδε] Interpretes Græci mirè hic argutantur. Omnes δαίμονα capiunt pro πῶχῳ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscunque sortis & conditionis fueris. Δαίμονας hic esse quod Æschylo κρείττους, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita judico exponendam esse: τῶνδε εἰς ἡδὴ τῆδε οὐδεὶς δαίμων. hoc est, ἵσθ' εἰς, εἰς, ὅτι σιμῆς Deo es. ut apud Xenophontem: χαλεζοῦνται οἱ σιμῆς ἀνδρες, pro: χαλεζοῦνται πάντες ἀνδρες οἱ σιμῆς. Et apud eundem: ἡμεῖς δὲ θνητοὶ τοῖς οὐρανοῖς πῆμα, καὶ οὐκ ἔχουσιν πολλοὶ αἱματὶ δαίμονας. pro τοῖς οὐρανοῖς εἰς ἡμεῖς καὶ οὐρανοῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè exponit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus eris. Terent. Beatus sum si ita est.

v. 318. Ἡδὴ εἰς ἡδὴ] MS. I. ἡδὴ. II. ἡδὴ. lege: ἡδὴ εἰς ἡδὴ εἰς ἡδὴ. ἡδὴ εἰς ἡδὴ. Puer alius vehementer obest, alius verò prodest. Versu loquente in utroque MS. οὐδὲ ἀνδροῖς, & οὐδὲ ἄλλοις nisi

Nisi quod in secundo vitiosè ἄλκων. Οἶλκων etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobaeus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Ἀνίετ τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro ἀνίετς ἑ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδέην κατοπίλῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δὲ τ' ἀναιδέην κατοπίλῃ. alii libri αἰδῶς δὲ γ' ἀναιδέην κατοπίλῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor imprudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum imprudentia vicerit. O' πῦζον & κατόπιζον* est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ἐπίασας, testè Eustath. est δὴν ἐπίασ. Hesych. ἐπαζομένη, διαπραίνουσα. ἐπαδὲς, ἀνάλυτον, δούλον.

v. 326. Πῶς τὶ μὲν μαινεῖται διότ'] MS. II. Πῶς δὲ μὲν αἰμωγεῖται. Proclus etiam videtur αἰμωγεῖται legisse.

v. 328. Κακὸν ἔχῃ] MS. II. ἔχῃ cum editione Iungrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔχῃ legitur. ἀ μέλῃ est μέλῃ, & κατὰ μέλησιν ἔχῃ, ut benè veteres magistri. Tzetzes hic fœdè corruptus est. ἴσον, inquit. τῷ ἐπὶ τῷ ὄντι, ὅς τις ἐν ἐκτελέσει καὶ ἐν φέλοι, ἢ εἰς ἀλλοδαπὴν [ὡς ἔχῃ] καὶ πῶς βλαβερόν π. Heinsius legis pro ὡς ἔχῃ, λέξῃ καὶ πῶς. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὴν ἔχῃ, καὶ πῶς βλαβερόν π. Exponit quid sit ἔχῃ. καὶ est ἕγχε, hoc est, exponendi vim habet. ut paullo post: πῶ καὶ πῶς. πῶ, hoc est, πῶς. Aristoph. Pluto: Κακὸς ἐπὶ τῷ καὶ πῶς λέω. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud pœticos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπῶδες εὐνῆς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreta lecti*. Εὐνῆ enim est *συνουσία*. Hom. Iliad. Ω.

Τίκτοι ἱμὸν, τίς μίχῃς ὀδυρόμεν καὶ ἀχέον
Σὺν ἰδὼν κακοῖσι, ματαιοῦν ἔδῃ π αἶψα
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνῶ cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset huius erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνῶ esse μίχῃ præfatus propterea nonnullos hos versus αἰσπίν, quia αἱ αἰσπίν τ' ἑ ἀλλοτὶ πάντα κακοῖν αἶψα ἐπλησίαζον τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνῶ Homero esse συνουσίαν ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ καὶ εὖ φιλεῖν μίχῃ. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εὐνῶ εὖ μίχῃ τὴν κατὰ δὴλοῖ ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν, ὡς εὖ τὸν διωτὴρ τῇ γυναικί. Hinc & εὐνῶν καὶ μίχῃ γυναικί. Iliad. β. Διὰ βροτῶν εὐνῶν. Οἶνος. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνῶν καὶ μίχῃ est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis καὶ eadem

ratione est *συνεμία*, cum cap. XIII. vetat *ἀεὶ πατὴρ ἐν κείναις καὶ ἀνελ-
γύταις*.

v. 330. *Ἀλτραίνεται*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλ-
ταίνεται*. vide Etymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* ἔδδ; est ipsa
senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innu-
meræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos
ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & con-
suetudine Latine linguæ, in quam illas verbum de verbo expimen-
do transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύεν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ
tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χερῆμ' ἐσχά-
ειον*. *Χῶρος*. *Χωρίτης*. Tzetzes & Proclus correcti. *Με-
τρῆσθ*. *Καί*. Hesiodus ter emendatus. *Ἀρχεσθ πίδα*.
βλαβερόν. Obnoxius. *Θυμὸς ἐν φρεσί*. Multæ Interpre-
tum hallucinationes.

v. 338. *Σ* *Παρθῆτι θύεσσι τι δάσπεσθαι*] MS. II. editio Stephani,
Isingrini, aliarque meliores: *θύεσσι*. Itaque ut versus
constet, legendum *προσθῆς θύεσσι*. Proclus etiam sic le-
gisse videtur: *Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρηναῖς, καὶ θύεσσι καὶ προσθῆς θυσιασμοῖς*.
Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis
placæ*. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δ' ἀγλαὰ
μυρία κύνων*. *nirida femora adole*. Sic interpretare, *ἀγλαὰ* sunt alen-
tia adipe, quæ cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hic
rursus hostias inculcet. Θῦϑ Græcis est *θυμίασμα*, odoramentum,
odores, qui Diis adolentur, quod proprè vocant *θύειν*, hoc est, odo-
ramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII.
de Magis:

*Ἄγε δῶρε κρηίδετι,
Σμύρνης σινγίον κατα,
Χρυσὴ τ' ἀναθήματα,
Διδάων τι θύῃ κελαι.*

*Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurique donaria, Thurisque odores
suaves.* Θύειν enim est *θυμῶν* suffire, ut tradit Porphy. II. de absti-
nencia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur mu-
nera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphy.
II. de abstinentia animalium: *Δίδωρα μὲν γὰρ δὴ αὖτὸ ζῶον ἀνίδωκεν ἢ γῆ-
τ' δίδωρα καὶ πολλὰ προσθῆναι πλὴν ἐπίτιον θυσιασμοῖς πύαν, καὶ σπιγίον φέρον*
καὶ

ἢ ῥίζας καὶ τὰς ῥίζας τῶν φέρων αὐτῶν βλάστες, κατέκτανον πάντῃ τὰς φασα-
 ρίας ἐργίας θύει τῇ θυσίᾳ δεξιόμοροι, καὶ ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀπαιτητικῆς
 αὐτοῖς τὰς τιμὰς. τῶν τοις καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 ὅτι μέγιστον αὐτοῖς ὀφειλόμενον. οὐ δὲ τὸ θυμιάσαι τὸ λατρεῖν γῆς, θυμιατῆρα π
 ἀκαλῶν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, ἀλλὰ ἡμεῖς οὕτως τὴν ὑπόθεσιν πληρωτέον
 ἀσφαλιστοῦμεν οὕτως ἔργῳ ἐκκαθάρσει τὴν ἀλλὰ τὸ ζῆλον διακρίνομεν διακριτικῶν κα-
 λῶντες θυσίας. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores
 uero gramen quotannis nascens, cuius folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos uisos coe-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asservamus.
 At ex eorum qua terra nascuntur sufficientis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατῆρα appellauerunt, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίας, qua
 αἰτία nos non recte interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepserat,
 essent indicia, ideoque eum, qui ex animalium mactatione uidetur esse,
 cultum θυσίας vocamus. Idem inferius eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων
 πατρὶός μιν θύειν κατὰ πᾶν πᾶν, ταῦτόν κατὰ τὸ ἴδιον τὸ πατρὶον, ἅπαν
 ἄρχειν τοῖσιν εἰς τὸ πᾶν τοῖν ἴδιον. Τὸ δὲ πᾶν τοῖν ἀλλὰ πατρὶός μιν καὶ τὸ κατὰ
 αὐτόν, οὕτως ἀπαιτῆται. Ὅθεν καὶ θυσίας καὶ θυλάς, καὶ θυμιάς ἀκαλῶντο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν τὸ θυμιάειν εἶχετο, καὶ τὸ νῦν παρ' ἡμῶν λεγόμενον ἱπθύνει. ὅ καὶ
 ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν ἔργῳ ἱπθύνει. Ἐρδὴν Ἀπόλλωνι πᾶσιςτας ἐκκαθάρσεις
 ταύρων ἡδὲ αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum praecepit sacra facere secun-
 dum patrios, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere uidetur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentias & fru-
 ctus, uti demonstrauimus. Unde sacrificia θυσίας, & θυλάς, & θυμιάς
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem ualuit, quod suffire
 uel adolere, quod nunc uocatur ἱπθύνει. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἔργῳ dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῖν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut à πῶν pus, ut ostendit uir maximus
 ad Solinum. Quia praecipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynnacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam praecipue colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυμιάμεναι, ἀρώμα-
 τι. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖται. Eustathius πύμαμεναι.
 Postea enim ad omnia quae Diis offerebantur translatus, ut & θύειν,
 Sed hic in propria notione capiendum.

V. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀνὴρ κλῆρος] Interpretes: ut aliorum eras for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum eras agrum. Κλῆρος est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt praecipua facultatum & honorum, quae
 possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆ-
 ρος, εἰς αἰῶνα. Proprie tamen bona quae hereditate uenerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ἐμ-
 κληροί, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte
 hereditas

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidens quacumque ratione parva, & ἡμεῖς ἐξοχὴ agri, possessiones dicuntur ἀλῆγε. Theocritus Ἡγεμάλωρ.

Ὅσπερ ἀλῆγε ἄπασιν καὶ οἰκίῳ μέρει Τυδῆος
Ναῖν.

*Quam omnem agrum & viniferum latum solvam Tydens
Teneres.*

Herodot. Meliorn. φέρων τ' Εὐρίων τὸς κλῆρος. Syntagma agros vastans. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

V. 342. Τὸν φίλοντ' ἐπὶ δαίτῃ καλεῖς] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: οἱ γὰρ τοῖς δαιμόσι μάλιστα χαρίζεσθαι σπουδῇ, σπουδῇ καὶ τ' ἄλλων μὴ τὰς βέλτερας, ἀλλὰ τὰς δαιμονίας εἰς ποῖν μόνον γὰρ ἀπαλαγμένοι κακῶν, πλείονα χάριν αὐτοῖς εἰσενται. Καὶ μὴ δὴ καὶ εἰς τοῖς ἰδέαις διακίνας εἰ τὰς φίλους ἄλλοι παρακαλεῖν, ἀλλὰ τὰς προσαιτῶν, καὶ τὰς δαιμόνας πλεονεξίας. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσονται, καὶ ἀγαπηθήσονται, καὶ ἐπὶ τοῖς δαίμοσι ἤκουσιν, καὶ μάλιστα ἡδονήσονται, καὶ οὐκ ἰλαχίονα χάριν εἰσενται, καὶ πολλαὶ ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰσενται. Si egotis gratificandum est maxime, cavemus omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati magis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi faciens, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gratias agent, vota pro te fudent.

V. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ χεῖμα ἰσχύειν ἄλλο γένος.] Si enim tibi negotium aliud rusticum incidens. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua forinista eveniat. Χεῖμα ἰσχύειν, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. χεῖμα enim & χεῖμα est vicus, pagus, ager. Hesych. χεῖμα, ἀγρός. χεῖμα est rusticus. Idem: χεῖμα, ἀγρός, ἀγροῖχος, χεῖμα in agro spatiosi. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χεῖμα villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χεῖμα est ager. Luc. XXI, 21. εἰ ἐν τοῖς χεῖμασι μὴ εἰσερχόμενοι εἰς ἀστυν, qui in agris suis non ingredientur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. εἰ ἐν ἀγρῷ. Sic olim χρηπίστοι, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἰσχυμῶν, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἰσχύειν, ἰσχυμῶν verò idem est quod ἰσχύειν, nempe quod in eadem κώμῃ geritur. Posses quidem etiam exponere ἰσχύειν οἰκίαν, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἰσχύειν οἰκίαν. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χεῖμας dantur.

V. 346. Ἡμεῖς καὶ γὰρ γένος] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλὸς καὶ Αἰγυπτίος, Καρχηδόνιος καὶ Βυζαντινός, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκεδόνιαι. Chalcædon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δίκην τῷ Πλάτωνα. Θερμικλῆς γὰρ φασὶν ἢ Πλάτωνα πεπενησέναι τὸν αἰχρὸν λόγον, ὅτι αἰχρὸν ἔχει γὰρ τὸν. Non hos Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Καίωνα. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pænè mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῆς.] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: *ἴσθ' ἃς αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλουσιν τὰς γένητας, διὸ καὶ ἐλίσσιν ἀπέδωκεν πάντες τὸ ὅμοιον ἐτήρεον. καὶ Ἡσίοδος ἐπιθεὶν δεικνύει λέγοντα εἰς αὐτὸν βῆς διπλαῖον· οἱ μὲν γένηται κρυφὸς εἴη.* Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quæ propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitum, quod apud Hesiodum est: Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὖ μὲρ μετρίῳ.] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δανείζομαι. Hesych. μετρί, δανίζ. μετρίῳ, δανείζομαι. Μετρίῳ est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constat. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acceperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio provocanti facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmastius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐγὼ ἐπὶ Ἰλίου, ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω

Οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,

Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανίσω. Proclus. ἢ χρεῖσθαι. bene. Notant enim veteres Grammatici χρεῖσθαι ἐπὶ φίλων dici, δανίσθαι ἐπὶ αἰσχροῖς. Suidas: Δανίσθαι ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturis δανίζον, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὰς ἀφ' ὧν ἀφ' ὧν] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem se juva*? Quanto rectius Græci magistri *invisentem invise*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiz & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint, v. 351. MS. I. *ἴσθ' ὅτι*.

v. 357. Καὶ μίχα δῶν] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt *ἐμὴν δὲ δία. Καί*, quod Interpolatores fugit, est *καί*, *καὶ*, *καὶ* *οἱ*, ut statim: *καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. εἴς* sit *exiguam* Aristoph. Plut. *Εἰς δὲ σὺν ἑνὶ λαῷ πᾶσι καὶ σὺν ἑνὶ τῷ* *δὴν ἰὼν ποιῶν τήμῳ*. Si socium cepero aliquem esse imbecillum, potentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere *καὶ τοι*, *καὶ τοῖς*. V. 358. *αὐτὸς* est *ἰδίαν* libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

V. 361. *Εἰ πὶ σμικρὸν καταιδύσῃ* MS. *σμικρὸν*. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: *ἀς δὲ ἐπ' ἰὼν φέρῃ*. V. 382. *ἰγὺν τ'* *ἐπ' ἰγὺν ἰρράξῃ*. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

V. 364. *Αἰεὶ καὶ*.] Est *hominem sollicitum habet*, non *ledit*. Hom. *καὶ δὲ θυμῷ*. *Animum sollicitat*. Sequenti versu, *βλαβερὸν* est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii. Lib. IV, 4. Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret. Phædrus: *servitus obnoxia*, quia, quæ volebat, non audebat dicere. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi*.

V. 368. *Ἀρχοῦν δὲ πῶς καὶ λήγοντες καίτοι*.] Stultè Latini Interpretes: Incipiente verò dolio & desinente saturato te. Quid incipere & desinere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium*, & *ferè est epotum*, saturare. *Ἀρχοῦν* πῶς est *ἀνοίγειν πῶς*. Theocrito *ἀνοίγειν*, Terentio *relinere dolium*. Longè ineptius inferius *ἐν ὑμῶς* V. 51. *ὑπὸ τῷ ἀρχοῦν πῶς* vertunt: *optimam implendis doliis*, quum sit, *optimam aperiendis doliis*. Vers. sequ. *διὰ* uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versus, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, idèque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

V. 370. *Μισθὸς δὲ αἰνέει*.] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum, Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo pacifcaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

V. 376. *Μυνοῖς δὲ πᾶσι σέβει*.] MS. I. *μῦ*, cum glossa *ὑπὸ ἀρχῇ*. Pulcrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & elegantior

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦεν] MS. I. οὐδὲν. II. σῆα. leg. φρεσὶ σῆα. ἦεν. φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis est dulces Musarum exponere factus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Ἀγροτεχνμαίρεα. Proclus emendatus. Οἱ δὲ Τιμόθεον. Χρήματα. Χρηστέα. Nicolai Damasceni locus vindicatus. Ἄλιαν Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Quæ-
rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris. Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιών ὀξεία. Ζῶς pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Bιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices manu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignorarunt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli commentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gudius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 363. & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt, ut istam distinctionem χθὲς καὶ παλὼ natam ferendam existimemus ingratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii præmio in Virgilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies. Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus sint colendi.*

v. 383. Πλατῶν Ἀτλαγρίων] Latinis dicuntur Vergiliz, quarum ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numerabant. Vide Eratosthenis *καταστερισμοίς*, quos primus ad Aratum edidit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & casu quam variz fuerint Veterum sententiz, vide Petavii disputationem in variis. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Ε[γὺν ναιπίαν] MS. I. & II. ναιπίαν nisi quod in secundo addatur σιν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναιπίαν ναιπία. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δ: Ναιπία γομῶν δ' ἀνέπον, γομῶν δ' βρωτῶν.

v. 392. Γομῶν δ' ἀμῶν] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμῶν. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Α'μῶν, συνθεσίζων, ἢ διερίζων. Illud enim ἀμῶν quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμῶν à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμῶν non agnoscit. In quo & paulo ante legitur, γομῶν δ' ἀμῶν] αἱ δ' αὖ αἶον. Non ut vulgò ἀμῶν, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμῶν non productè poni sibi persuaserant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sero nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno celo, ut vestimentis non ogeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθόμυθος δ' πλὴν αὐτῶν καὶ διακινῶν αὐτῶν πρὸς αἰσίων, καὶ θυμώσας ἐκχυκρῖαν ὅτι αὐτοὶ μὴ εἰς ἀγρόν, ἀνδρίζει καὶ περὶ σποτῶν τοῖς διαρῆμοις, ἐπαναλθὼν δ' εἰς τὸ χωρίον, αὐτὸν μὴ ἢ θυμῶν, ἐκχυκρῖαν λαβὼν, θέρεος δ' γομῶν ἐργασάμενος μὴ τ' αἰσίων, ἐστὶν τ' αὐτὸν ἀγρον ἐρῶ καὶ θυμῶν, καὶ πῖναι τ' αὐτὸν αἶον. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narret illi manè eum forum adire, & præsto ossa ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari eum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorum.* Non tamen hæc sic capiendæ sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, & Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus eecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam ipse Scuto v. 286.

οἱ δὲ θεοὶ
 Ἡρακλῆος χθονὸς δῖος ἐπιτολάδην δι' ἡγεμονίας ἐπέλατ'.
 agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornataque tunicas succinnetant.
 Ergo non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διπικρύνοντες] Per Deos Græci hic intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' ἧς μὲν ἔδδ' οἱ, ὅτις δ' ἐπὶ βροτῶν.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὰ πάντα πωλοῦσι ἡμῶν πάντα πίνονται, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mese ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἰδρύῃ τῷ ἀνθρώπῳ σε φάγῃ τ' ἄρτι σε. Ἐξ ἧς ἀπικρύνοντες, est labores imponere. ἀπικρύνοντες, πικρύνοντες non solum est emendare, sed & τιμωρεῖσθαι. Etymologici Magni auctor: πικρύνοντες σημαίνει τὸ τιμωρεῖσθαι, καὶ τὸ ἐμμελεῖσθαι. Superius v. 228.

αὐτοῖς

Ἀργαλίας πόλεμον τιμωρεῖται Εὐρύππη Ζεὺς.

Ipsis

Molestum bellum immissis omnia videns Jupiter.

Rectè Glossæ MS. hoc loco διπικρύνοντες, ἀπικρύνοντες.

v. 402. Χρῆμα μὲν ἔστι πρῶτον] Terent. Adelph. Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. Οἷον μὲν πρῶτον γυναικὶ π] Non hic ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναικὴν κατὰ τὸ ἔργον ἐμπτὰν non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναικὴν sumit pro uxore, non verò κατὰ τὸ ἔργον, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius cum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro αἱ ἑσπεῖαι Τίμαιον legend. αἱ ἑσπεῖαι Τιμόθου, de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. αἱ ἑσπεῖαι Τιμόθου verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. *οἱ αὖτε τῷ Τιμοθέῳ*, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. *οἱ αὖτε Ἀννα καὶ τῷ Βάρκῳ* est Anno & Barca. *οἱ αὖτε Κρίτων καὶ Σιμμίας* apud Aelian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. *Χρήματα δ' εἰς οἴκῳ πάντ' ἀνθρώπου πρὸς πόλιν*] Homeri, & Hesiodi tempestate *χρήματα* notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat *οἰκίαν* *οὐδὲν*, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia, nimirum *ἀπὸ τῶν χρημάτων*. Propter eandem causam ab Alcæo in Pasiphaë *χρητρία οὐδὲν* dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur *πρὸς διαίαν καὶ θυσίαν*, dixerit *χρητρία*, rectè tamen etiam omnia *τὰ κατ' οἴκῳ χρησιμὰ* appellari *χρητρία* docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; *Ἀείοντες τῷ ἐμψύχῳ ἔδῳ ἀποκρίνυνται. τὰ δὲ κεφάλαια τῶν χρητρίων εἰς χρυσὸν ἐλυσσὶν φυλάττειν. Αἰτῶνι nullum animal παύεται. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucriis custodiunt.* Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. *χρητρία* sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. *Πολλὰ δὲ χρητρίων καὶ τῶν σκευῶν καὶ τῶν χρητρίων ἐκπεσόντων χρημάτων ὑμῶν, καὶ τῶν βασιλικῶν δὲ χρησιμῶν ἐκλείβῃ. Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens hausit, & magna pars regia suppellectilis ablata.* Eadem autem ratione ut *χρητρία* sic & *χρήματα* omnem notant suppellectilem, κατ' ἔοχον tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequentor accipiuntur. Aelian. *Ποικιλ. ἱστ.* lib. 1. cap. 20. *Διόνυσος ἐξ ἀπείρων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐρύλασε τὰ χρήματα.* Ubi Gesnerus vertit: *Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit.* Paullò post: *Τὰ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Ἀδελφῶν ἀπὸ τῶν ἐρύλασε χρήματα.* Ubi rursus Interpres: *Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit.* Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9. *Ἀετιπύλης ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πᾶν τῶν πατρὸς χρήματα ἔρυσεν ἐπὶ νεότητι.* Aristoteles abliguritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsum venerant, in miliciam profectus est. Vertendum erat, *consumptis omnibus facultatibus.* Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & *χρήματα* quasvis facultates notant apud Marc. X, 23.

v. 408. *Ὁ δὲ ἀνδρὶς οὗ δὲ πᾶς*] MS. I. Voss. *ὁ δὲ ἀνδρὶς οὗ δὲ πᾶς*

LECTIONES HESIODÆ.

45

v. 409. quod glossæ MS. explicant : *πείσας ἔμαρξαι ἐργάσθαι*. Videntur sanè veteres dixisse *πείσας* & *πείσας*. Hesych. *πείσας*, *πείσας*. Apud eundem tamen legitur etiam *πείσας*, *πείσας*, *πείσας*. Τητωρὶς *πείσας*. Τητωρὶς, *πείσας*. Auctor Etymologici magni: *πείσας* Ἡσίοδος. σημαίνει τὸ ζήτην. ἐν τῷ πείσας ἔμαρξαι τὸ ζήτην γίνεται ἀπὸ ἀπλάσιος μὲν πείσας, πείσας, καὶ πείσας ἔμαρξαι πείσας, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. *φρονῶν τητωρὶς*, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: *πείσας* αὐτὸς οἶκος ἔμαρξαι τητωρὶς. Navigo ad patriam meam rebus privatus. Sicut autem *πείσας* propriè est quæro, deinde careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quaritur*. Petron. de Eunuchis: *quærit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Jam trepidi se se quarunt numerantque*. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestram cupiam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam quæres*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est inane esse, indifferum. Nam quæ quærentur non adsunt. Hinc & Plauto in quaestione esse, quaestio- ni esse, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Catina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. in epulis *epulas* apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto* qua- rare apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. *Μένει δὲ τοι ἔργον*] Hoc est, ne cùm tempus effluerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. *ἔργον* κατ' ἐξο- χλὴν hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Flo- rus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innoxium aratro suo visor in ipso opereprehenderet*. Apud Terent. Cic. opus facere, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἀγροί.

v. 414. *Ἡμῶς, δι' ἀγροί μὲν οὐκ ἔστιν ἡλιος*] *Οὐκ ἔστιν ἡλιος* non est celer ut Græci volunt magistri, sed *θερμὸς*, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

ἔστι πῦρ

ἔστιν ὁ θεὸς ἀπὸν Πάτερ

ἔστιν ὁ θεὸς ἀπὸν Πάτερ

Habetsque ipsam (Rhodum) fervidorum genitricis radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἢ δὲ οἱ ἀγροί

Ἄστροι βέβληται δεινὴ γὰρ ὅς ποι μάλιστα

Ὅστις σιελῶν, καὶ μὲν πρὸς ἀγροί

σιελῶν.

Vertit Avicnus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuat ora.

Stridia

*Stridit anhelanti face possifer aëra motu,
Torræ & immodicis terras coquit ignibus aëtri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus repeant hyems? ubi gratior aëra
Lemas & rabiem cunis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *aërem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admittantur & acris
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. Obsurato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis. Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua iterat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Siviæ acris.

hic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Siviæ axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinſius, vir suavissimi ingenii & summx eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo detori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videretur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic *ἄλσος*, sic contrā apud Pindarum *χρὴν ἄλσος*, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. *ἄλσος ἰσχυρὴ*, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis *ἄλσος*.

v. 415. *Καύματος ἰδαλίμης*] Est ἰσχυρὸς καύματος, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidæ*. Hesych. *ἰδαλίμης καύματος τὸ ἰσχυρὸν καύματι*.

v. 415. *Μεταπαινεὺς οὐμβριαντὸς Ζηνὸς δεσποιντὸς*] MS. I. *οὐμβριαντὸς*. Græci Magistri nescio, quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cum Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῶν Ζηνὸς τοὶ τεῖτε ἵππαι, μὴδ' ἀνελύγαι.

Tunc Jupiter pluat iriduo, neque desinat.

v. 564. *Εὐρ' αὖ δ' ἐξήγρηται μὲν τριπλὴς ἡλίου*

Χεῖμασι καπνίσου Ζηνὸς ἡναι.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos persecerit Jupiter dies.

Theocritus: X' αὖ Ζηνὸς ἄλσος μὴ πᾶσι αἰθέρι, ἄλσος δ' ὕψι.

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nūcſque deducunt ſeuem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. *Μὲν δὲ τρεῖς τινες βροτοῦ χροῖ*] Perverterunt ſenſum huius loci Interpretes, cūm vertunt *μωτρεῖς*], *μωτρεῖς*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnno, quia vires ſuas jam recepit, quas nimii ſolis ardores attriverant, ut pares nunc poſſint eſſe laboribus ferendis, & materiæ credendæ.

CAPUT X.

Σείριος pro ſole & quovis ſydere. Hefiodi aliquot loca illustrata. *Ἀθλιωαίης δμωὸς. Ἐργάνη. Θέος ἄροτρον. Αὐτοῦ γουὶ ἄροτρον.* Buris. *Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσοδός.* Interpretum craſſi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hefiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀργεῖος. Ζεὺς Χρόνιος.* Pluto & Proſerpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hefiodo rursus medela.

v. 417. *Ἡ δὲ τίτι Σείριος ἀστὴρ*] Sirius hic non eſt canicu'æ ſi-
dus, ſed ſol, ut non ſolūm antiqui Interpretes He-
fiodi, ſed & Suidas interpretatur: *Σείρ, σείρης ὁ ἥλιος*
αὶ δὲ καὶ σείριος. Noſter inferius verſ. 587.

Ἐπὶ κεφαλῇ καὶ γόμφῳ Σείριος ἀστὴρ.

Quoniam caput & gnomia ſol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστις δὲ σφίσι περὶ τοῖς νεκροῖς

Σείριος ἀζαλίους καλὰ καὶ πύματο αἶψα.

*Oſſa autem ipſis pelle circum putrefacta ſole ſub torrido in nigra putre-
ſcunt terra.* Archilochus:

Πολλὰς περὶ αὐτῶν Σείριος καὶ πυματοῖ

ἔστιν ἐκείνων. Multos illorum ſol piccabat acutum ſplendens. Sic hunc
locum capiendum eſſe docet Heſych. *Σείριος πυματοῖς δίκην. Σοφελῆς δὲ
πυματοῖς πυματοῖς. ὁ δὲ Ἀργεῖος καὶ ἥλιος, Ἰόντος δὲ πύματο καὶ ἄροτρον.* Idem.
Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ πυματοῖς ἀστὴρ. Lycophron in Alexandra de cor-
pore Ajacis in littus à mari ejecto: *Ἐκείθεν ἔρχεται τῶν αἰκτῶν Σείριος
καταπνέει.* Cadaver expulſum ſiccabit ſolis radius, quod & obſervavit
Vir eximius & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in animadver-
ſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur ὁ πυματοῖς.

Jam rapidus torrens ſitiones Sirius Indos Ardebat celo.

Non ſolem autem, ſed etiam omnia ſydere dici *Σείριος*, ex Ibyco mo-
do docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſydus* à *σείρ* eſſe ingenioſè
ſuper oſtendit *μεγίστος*. Tanaquillus Faber ad Dionyſium Longinum.

v. 419. Πλείον δὲ πικρὸς ἱπταρῶν] MS. I. ἱπταρῶν. corrupto. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἱπταρῶν πικρὸς πλείον exponunt πλείον διαλαρόμενοι καὶ διαλαρόμενοι ἢ πικρὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu frigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλείον πικρὸν καὶ φέρειν ὑποκρίναι ἢ γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μισσημένον ἄρουρον ἔργον] MS. I. ἄρουρον ἔργον. Vers. seq. MS. II. Ὅλας γὰρ τελευτῶν ἡγεμον. Idem v. 425. δὲ καὶ σφύρεν καὶ πικρῶν.

v. 430. Ἀθήναιος ἄρουρος] Quæ hæc est vesania Ἀθήναιος habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis unquam fando cognovit Ἀθήναιος dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistram, indeque dici Ἐργάριον, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manus doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catæ contortos possit orbes.*

Hujus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Boeoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edita Petav. Ὅσον ὅσα ἰχθύνες ἢ Ἐργάριος Ἀθήναιος δῶκεν. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sunt munera. Ἀθήναιος ἄρουρος est πικρὸν, faber qui aratra faciebat. Sequenti versu πικρὸν ἀρουρον est ἀρουρον ut suprâ vers. 1. ἐνέπιπτε κλέμεναι, pro κλέμεναι. In MS. I. Voss. est ἀρουρον. v. 422. δῖον ἄρουρον non est disponere aratra, sed πικρὸν ἀρουρον, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæquam solutæ orationis ἄρουρος pro πικρὸν usurpatur. inferius v. 518. σφραλαὶ δὲ μέγιστα πικρῶν. incurvum verò sinem facit. & v. 556. χρῶναι πικρῶν δῖον δῖον. Corpus madidum facias. Equidem Latina hæc Hesiodi versio-
ne nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm inceptè mox duo illa aratrorum genera ἀντίγονοι & πικρὸν exponant v. 432.

Δοια δὲ δῖον ἄρουρον πικρὸν καὶ ἄρουρον

Ἀντίγονοι καὶ πικρὸν. vertunt:

Bina verò disposita aratra domi laborans

Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πικρὸν habet dentale? Hunc errorem facillè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent ἀντίγονοι ἄρουρον esse quod habet burim suopte ingenio curvam, illamque non clavis affixam ter-
moni

*Continuè in sylvis magnà vi flexa domatur
In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.*

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic curvus adoleſcat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Buris verò five *burra*, Græcis γῆς, est propriè infima pars temonis. malè vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ; Hesych. Γῆς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἁρῆος ἐν τῷ ὄρει. αὐτὸν δὲ τὸ μὴ συνῶναι, αἰκ' ἐξ ἰνδὸς ξύλου. Γῆς est infima pars temonis in aratro. Αὐτὸν δὲ est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l. λέγεται δὲ γῆς ὅτι αἰεὶ πῦρ πῦρ γλῶσσιν. Αὐτὸν γὰρ opponitur ἁρῆος πηκτὸν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum. Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scho'iasten Apollonii Rhodii: Δύο ὄρειων εἰσὶν εἶδη· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτὸν πηκτὸν ῥῶν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὄντις οὐκ ἔστι. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἔλυμα τῆνοι ἐπὶ τῆς βίας, γῆς καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γῆς ἁρῆος. τὸ δὲ ζυγὸν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ βοῦς ἐπιτηδεύματα εἰ μὲν ζεύγας, οἱ δὲ μάλιστα λέγουσι. Ταῦτα μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτὸν δὲ εἶναι ἁρῆος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστι ἐκ συμβολῆς. Sunt duo aratorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile quidem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à *burra* temo. Illa verò pars jugi, qua cervicibus boum imponitur alii vocant ζεύγας, alii μάλιστα. Tale quidem est compactile aratrum. Non compositum verò est, cujus dentale non committitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egregios Interpretes egerint in versibus paullò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὕτ' ἂν Ἀθλίωάτης δρωὸς εἰς ἐλόμενι πῆξας
Γόμφουσι πλάσους προσαρρήεται ἱπποῶνι.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni infigenis Clavum adjunctum stiva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλουμε est temo, ἱστὸς stiva? Perverterunt omnia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἱστία. ἱστὸς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλουμε est dentale. Eratosthenes: Ἐλουμε ἐν ᾧ ὄνις ἐπίκειται. Ἐλουμε est cui vomer inducitur. Proclus: Ὦνις ἐστὶ τὸ σιδήρεον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ὄροτραϊ ἡλζοι πλὴν γλῶσσης. τῷ δὲ τῷ ἑλόμενι σιδήρεον ἀνωθεν ἱστὸς ἐληλυθὼς οἷς αὐτὸ τὸ ἀγίλον ἐστίν. Ὦνις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur ἑλόμενι superius injectum ubi cavum est. Ἐλουμε Latinis dicitur

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rurum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram.* Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra. Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γῆς & ἰσθαδὸς conjungitur. Tzetzes: Ἐλυμα τὸ μέσον τῷ δρόστει, ἐπεὶ ὁ γῆρας βλάθεισιν συνήκει τὸ γῆλον καὶ τὸ ῥυμόν. Ἐλυμα est medietas aratri, ubi clavis impactus committit burim & temonem. Proclus paulò antè : Ἐλυμα μίσηται τῷ δρόστει ἐν τῷ μέσῳ ὅν, ἵνα συμβάλλεται ὁ γῆρας τῷ ἰσθαδῷ. ἔλυμα δὲ παρὰ τὸ ἰλύειν ὃ ἐκ καλύπτειν. Ἐλυμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυμα ab ἰλύειν, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρόστει κατισπιδιῶ docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εὐτ' αὖτ' Ἀθλιῶν δυνάως &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐὶ ἔλυμα impingeretur & ἰσθαδὸς & γῆρας, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὅ ὁ ῥυμός ἐνέμεται ἔλυμα. τὸ δὲ δρόν σιδῆρον ὄντις ἢς τὸ ἀκροὶ νόμφη. ὃ δὲ ὁ ῥυμός ἐνέμεται ἐκ τῶνδε: τὸ μὲν ἐπικαμπὴς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλυμα γεγραμμένον γῆρας. τὸ δὲ μὲν τὸ γῆλον ἰσθαδός. Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò aratris ferrum ὄντις, vomer. cuius suprema pars νόμφη. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γῆρας, hoc est buris vocatur, quod verò post burim, ἰσθαδός, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὅ ὁ ζῆρας ἐνέμεται ἔλυμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πένθοιο γῆλον] MS. uterque : πένθιο π γῆλον.

v. 450. Χείμαλ' ὄρην Δεικνύει ἀμβροτῶ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ἀμβροτῶ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικαστάτες, ἐπικαμπῆ πρὸς κέρας ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent : levi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè levi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

opponuntur camuris, laevi verò licinis. Festus: *Camara* & *camuri* boues à curuatione, & Græco κερμή. Boves nimirum camuri à curuatione cornuum camurâ sic dicuntur.

v. 454. Α'παιήσουδα] MS. I. ἀπαιήσουδα. MS. II. ἀπαιήσουδα. quasi ab ἀπαιήσουμαι. Sed ἀπαιήσουδα videtur quoque Proclus agnoscere: Τὸ ᾧ αἰτήσαι δ' ἔχεις ἐστὶν. αἰτῶν τὸ ἀπαιήσουδαι καὶ μὴ δύναι δ' ἔχεις ἐστὶν. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εὐτ' αὖ δὲ ἀρώγης' ἀροῖ[το] MS. uterque, & Proclus: εὐτ' αὖ δὲ. quos sequor. Α'ρωγ[το] hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλάθου ἀρώγης, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque διτ' ἑστ' ἐφορηθῶναι.

v. 462. Εἵαε πολῶν] Uterque codex: πολῶν. Glossæ prioris, πάλαι, αἰετῶν. Nonnulli legerunt ἕτε πολῶν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprâ ad vers. V. Hesiodum Enaius imitatur, qui eadem ratione dixit *polite* agros pro vertere. Hoc enim est ἀ πολῶν. inde & interpolare.

v. 465. Εὐχάδ' Διὶ χθονίᾳ] Interpp. Latini: *Supplicem Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de sua εἰμαρμένη inculcat hic & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. Χθονί[ος] Ζεύς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονία. Χθονιοὶ θεοὶ sunt Dii inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis verò θεοῖς κατωχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθονίος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθονί[ος] Ζεύς est qui nostro χθονί[ος]. Æschylo in *inet.* v. 164. dicitur Ζεύς κατωχθόντων. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονί[ος] Ζεύς ὁ ἄδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθονί[ος] βασιλεύς. In Theog. 767. θεὸς χθονί[ος]. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασίλισσα. Regina infera. Euripidi Furis sunt χθονίαι θεαί. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonium, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλυτοδότην ἡμεῶν βοστίλῳ καρποῖς ἐνιαυτῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλὺτων, quod recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδ' ὁ Ζεὺς αἰεὶ ὁ πλάτων δ' αἰετῶν με παρ' αὐτῆς, ἅπτε πλυτοδότης καὶ μεταλάδων καὶ αὐτὸς αἶν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῆς εὐρύκειας. Non Ju-

pter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut πλούτων apud Græcos à πλούτῳ δότης, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut veris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœtura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accenscebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. Praefecerunt Proserpinam frumentis germinantibus. Arnob. III. adversus gentes: Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.

v. 466. Ἰσθὺν ἀπὸ τῶν] Delenda hic distinctio. Nam οὐρανὸν Διὶ καὶ γῆναι pertinet ad versum sequentem, ὁρχόμεθα πρὸς αὐτὸν ὁρίζεσθαι. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. Ἀρχόμεθα. rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus ὁρίζεσθαι. perperam. Suprà v. 384.

Πλειάδων Ἀτλαντοῖαν ἐπιτεκονοῦσαν
Ἀρχόμεθα ἀμὰ τῷ ὁρίζεσθαι δὲ δυοκοῦντο.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare verò occidentibus.

Ἐπιτεκονοῦσαν verò in initio hujus versus est: Ut matura grandescant. Lustricum carmen apud Catonem: Mars pater te precor, quasque uti tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire sis. Accius Meleagro: Fruges prohibet pergrandescere. Hinc grandia frumenta apud Virgil. IV. Æn. v. 405.

———— pars grandia truduunt
Obnixa frumenta humeris.

& apud alium Poëtam grandia farra. Contra vegrandia farra apud Ovid. III. Fastor.

———— vegrandia farra coloni
Qua malè creverunt, vescàque parva vocant.

v. 468. Ὁρμηγε βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηται] Legendum puto: ἵκηται. Temone tergis boum immittas, ferias temone terga.

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσαβον, μέσσα-
 βον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσυνή, κακῆθημοσυνή. Βιό-
 τε αἰρδ' ἔμμε. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi
 locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμερον ἀμᾶν.
 Κάθεδρ. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδθ. Χαλκήϊθ. Θῶκος.
 Λέχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
 novarum rerum studium. Λεγαῶν multitudo Athenis.
 προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα.
 Orpheus emendatus. Καλίσαι.

v. 469. **E**Νόρουν ἐλχόντων μοσάβων] Lege ex utroque MS. μοσάβων.
 Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
 ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati,
 Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
 tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Ε'λχόντων μοσά-
 βων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μοσάβων) τὰ μέσσαβα μοσά-
 βων, λέγον] δὲ αἱ τὸ ζυγὸν γλυφαί. Καὶ ὁ Κακῆμαχθ μοσάβα βῆς ὑπο-
 δῦς. Ε'λχόντων τ' βοῶν τὸ ἵνδρον τ' μοσάβων, τ' ζυγὸν ἐν ᾧ αἱ γλυφαί,
 εἶνα οἱ αὐχάνες τ' βοῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
 χθονὶ εἰμαρμένη ὅταν ἀρετὴ δροτραῖν, ἢ οἱ λῶρεσι τ' ζυγῷ ἔλκωσι τ' ῥυμῇ
 δηλονότι τ' βοῶν κινεμένην. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
 arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
 enim μέσσαβον & μέσσαβον lorum quo boves alligantur temonί. Pol-
 lux I, 13: Ο' πλατὺς ἰμῶς ὁ τὰ ζυγὰ παρεκαθηπύμαθ' ἐχέβοιον, καὶ
 μέσσαβα, καὶ μέσσαβον (sic lege ex MS) καλεῖται. καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὴν
 ὅταν περιλῶσι εἰς τὸ τ' ζυγῷ πύπημα, περικύβη ζυγόντω ἰμβαλόντες ἢ κα-
 λῆται ἰμβρυον ἢ ἵνδρον. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέβοιον,
 & μέσσαβοι, & μέσσαβον, quo capiuntur cum in jugi foramen immittunt
 paxillum ligneum, quem ἰμβρυον aut ἵνδρον vocant. Valde appositè ad
 hunc locum. Sanè ἵνδρον Proclus quoque ἀρύων πιασαλίαν quer-
 num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
 quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plenisque ta-
 men est ipse ἰσβοῦς, seu ῥυμῆς. Sed, puto, συνεκδοχικῶς, ut postea
 temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσυνή καὶ ἀρετή] Uterque codex εὐθημοσυνή, sicut &
 sequente versu κακῆθημοσυνή, qui tamen non sunt sequendi. Nec
 Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia.
 Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-

simi clamarint, *εὐθυμοσύνη* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; κακοθυμοσύνη vero ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθύμοις*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Διῶκας γυναικας δωμάτων εὐθύμοις.

Ancilla domum ordinantes.

Scholias tes antiquus: Τῶν ἐν ἐπιγράμεις οὐ πλείονα τὰ κατὰ τὸ εἶδος. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. l. legitur *κατὰ τὸ εἶδος*.

v. 476. *Βίον αἰετούμενον*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἰσχυρόμενον*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἰσχυρόμενον*. Idque esse abundantem, ab *ἰσχυρῇ* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit *βίον αἰετούμενον*, *victu fruuentem*. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἰσχυρὸν ἔσθω*, qua lectionem vulgatam etiam tuctur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui *ἐκ πάντων ἔχει κατὰ τὸ εἶδος*, sicut & Tzetzes, qui *μεταλαμβάνοντες τὸν βίον καὶ τὸ ζῆν* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἰσχυρόμενον*.

v. 477. *Εὐχάριον*] Reponet ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχάριον*, benè instructus cibis. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ ἡλίοιο προπαῖς δρόμος*] Per *ἡλίοιο προπαῖς* hic intelligi *χειμερῖαις* liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατ' ἔξοχὴν solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡμεῖς αἰετούμενοι*] *Ἡμεῖς αἰετούμενοι* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter eulmorum raritatem & brevitatem. Non vidi interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡμεῖς αἰετούμενοι* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *καὶ τὸ πλεῖον ἀφαιρῶντες οἱ θεοὶ τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἀνθρώπων ἔχουσιν ἐπὶ ὑμῶν κοίτας ἢ κοινοὺς ἀλλ' οἱ μὲν καὶ τὰ ἑαυτῶν οὐκ ἐπιτρέφουσιν. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quàm Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. sed sedemus, ut video, nihil molientes. Non longè post: Τὴν μὲν αἰετὴν ἀποτρέφουσιν παλαιὰς πρῆτας, καὶ κατ' ἐξοχὴν κοίτας. τὰ δὲ ὑμῶν αὐτῶν ἀπολαύσεις καὶ τὰ ἑαυτῶν. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:*

ὃδ' ἴδρως ἴσθην εἰδ' ἀμβολῆς. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ὃχ' ἴδρως, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡ δὲ δὲ

Θήσονται πρὸς αὐτὸν μάχην ἰλίουπυς Ἀχαιοί·
Ἀχαιῶες δ' οἷα καὶ ἦσαν, εἰδὲ δυνάμει
Ἰχεν ἰσχυροῦς πολέμου βασιλῆς Ἀχαιῶν.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Græci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Græcorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consuli? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Iis enim ventis isthmicam navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desidere, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustra ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcesendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δέ κεν ὅψ' ὀρόσῃς] MS. I. ὀρόσῃς.

v. 490. Οὐτὼ καὶ ὁψυχρότης ἀσπληγῆ ἰσθαρίζοι] MS. I. ἀσπληγῆ ἰσθαρίζοι. MS. II. ἰσθαρίζοι. Scribendum, ἰσθαρίζοι quod & Guicetus monuit.

v. 493. Παρ' εἰς τὴν χαλκήιον ῥάχην] Interpretes: Præteri autem aneam sedem: sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odys. ε. vocat χαλκήιον δόμον, ubi Melanthis ad Ulysses, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' εἰδὼς εὐδεν χαλκήιον ἐς δόμον ἐλθὼν

Ἡ δὲ περὶ εἰς λίχην.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Ὡς enim hic idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φύγειν δὲ σκευὴς ῥάχης καὶ ἐπ' ἡλ' ἡγῆται.

Fuge opacas domos & matutinum somnium. Hinc ῥάχης est commorari in aliquo loco. Hesych. ῥάχης, καὶ ἦται, ὁμιλί. Λίχης sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circummeo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito objectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λίχης & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Ati cos. fuisse valde garrulos, novæque audiendi præcipue de aliorum vita & rebus percupidos. Dicaearchus ἐν βίῃ ἰθαρόν. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀσπληγῆς καὶ λίχης, ἔπληται, συνεθρο-

τιδου, περιτρηται ἡ ἑνικὴν βίαν. Athenienses sunt valde dediti inanibus confabulationibus, occultis sycophanta, exploratores vite aliorum, quod confirmant egregie verba Lucæ in Actibus Apostolorum, Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημῶντες ἕναι εἰς ἕδην ἵπτεσθαι εὐκαίρην ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καυώπτεσθαι. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Proboverò hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἐκπλέα λέχων. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione διερμύων φλυαρίων.

V. 499. Κακὰ πρὸς λέξας θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat. perabsurdè. quantò rectius antiquiores: mala versat in animo.* Πρὸς λέγειν κακὰ est κακὰ ἐνοεῖν ἐν ἑαυτῷ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrociniiis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingeniis, ut Claudianus ait. Sicut autem λέγω, λέγω, ἀγλέγωμαι, φράζω, φημί, sic & πρὸς λέγω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

V. 502. Δείκνυς δὲ θυμῷσι] Præclare D. Heinsius docuit Δείκνυς hic esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cum mihi sapè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum. Lib. I. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere. commemorare. C. Nepos Epaminond. Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit. pro Δίκοι MS. I. Δίκοι.

V. 508. Μέρμυς δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacὸν v. 626. qui contendit μέρμυς hic esse claudium, constringitur gelu terra, ἐκπύη πάντα ἐν χειμῶνι σιωπηλὰ μῦθ' αἰεὶ καὶ ἡσυχασμῶν. quòd omnia hyemis tempore clausa & constricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλὰὶ ὑπερνέθεν καὶ ἱππεῖσις ἐν πελάγει
Τῆματ' ἐπ' ἐκτενέται φηγεῖς καὶ δινόριον ἄλλαι
Οὐρεαί τε, σκοπίλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐρεδύμην
Πηγυλίδες, καὶ ἴσονται ὠμυνοῖς. αἱ δὲ γὰρ ἄνθρωποι
Τρύχουσι καὶ ἦρεας ἐν ἕρεσι, ὑδὲ τις ἀνδρῶν
Προβλάσκωνι μιζαίαν διώσται κατὰ γῆα δαμναδὴς
Φυλαὶ λαβυλαίαν πύχνη δὲ ὑπὸ γῆα μέμνηται.

Multa de cælo & crebra & nubibus Tunc incidit sagis & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & orunt adspectu tristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adiis possunt, quia membra uruntur frigore æxi, geluque membra

hæc constringuntur. In tertio versu scripsimus αἰμειδίαι. sicut apud Poëtam αἰμειδίαι νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : αἰμειδίαι. Sed hoc vitium D. Heintium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιῖσθαι καλίας] Est exstruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλίσαι sunt ædiculæ, casæ. sic & supra v. 305.

Ὡς κὲ τῇ ἀρχῇ βίοντι πλήθουσι καλίας.

Us tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλοὶ πρὸ ἀντὶ τοῦ αἰμειδοῦν. Idem : οἱ μικροὶ οἶκοι καλίας κὲ καλίσαι. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πιλά] MS. I. πιδλά, II. Codex : πιδλά. quod non improbem. Hinc πιδλά apud Homerum, teste Eustathio, est πιδλά. Et πιδλά. Hesych. πιδλά, πιδλά, οἰκίαι.

v. 513. Ἀλλὰ τὸ κὲ τῷ ψυχρῷ ἰὼν ἀλγίστῳ] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : quas nihilominus frigidus existens perflat. Verte : sed & hæc frigidus valdè perflat. Τῶν hîc ut sæpè apud Poëtas pro τῶν. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύτριχα & πυκνέτριχα vulgò interpretantur hirsuta. Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : Quarum animalium alia coriis recta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.

CAPUT XII.

Ἐπηετανόν. Ἀνόσε. Κυάνε niger. Πανέλλωες. Μυλιᾶν, Μαλκιάν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νύψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πίλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωλε. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελεῖαι. Rursus Polluci duo loca restituta. Διφθέρε.

v. 517. **Ο** ὕμν' ἐπηετανόν] Ἐπηετανόν] Ἐπηετανόν Latinis Interpretibus sunt αππυ villi. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασύτριχα, ἢ ἀλγίστῳ, πυκνέτριχα, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπηετανόν sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπηετανόν, πυκνέτριχα, ἀδιδάκτοι, παραπύρινον ἀλγίστῳ πάντες ἔχουσιν, δασύτριχα. Homer. Ὀδυσ. δ.

Αἱ δ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιτηδεύον γαίλα ῥηϊδί.

Sed semper præbent copiosum laetumulgendum.

Οἶκος. 9.

—— λίλυ ᾧ ἀνεκλίως ἰδομένοισιν

Κύμασι εὖ πολλοῖς, ἵππῃ δ' ἐκραιδίῃ κρατὶ λίγῃ

Ἦεν ἐπιτηδεύον.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam comiteatus abundans non erat in navibus. Vidè ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐν ποδῷ φίλῃ παρὰ μητέραι μίμνῃ] MS. primus: Ἐν ποδῷ μίμνῃ παρὰ μητέραι κεδνῇ.

v. 523. Νυχτὴν ἐκπαλίσσεται ἰδούσαν αἶαν] MS. I. Μυχτὴν ἐκπαλίσσεται] ἰνδοῖσιν αἶαν. quod non improbem. Μυχτὴν MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἰνδοῖσιν. Nimirum μυχτὴν est quæ εὖ μυχτὴν δέμας, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθένων & Gynæconitis. Hinc εὖ θάλαμος παρθένων Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

*Nec mora præceptis cum protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.*

quò nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἶσω μυχτὴν ἢ εἶνα παρθένων μίμνῃ.

v. 514. Οὔτ' αἰόστῃ δὲ πόδα τίμῃ] Antigonus Carystius in παραδείκτον ἐπικαταγωγῇ, cap. 25. legit τίμῃ. Οὐ δὲ πολύπυς, inquit, εὖ τὰ χιμῶνι τὰς πλεγκτίας αὐτῇ ἐκπαλίσσεται τὰτ' εἶναι.

Ἦ μὲν χιμῶνι εἶτ' αἰόστῃ δὲ πόδα τίμῃ.

Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hierno quando ex ossis Polyri suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδες, hoc Antigonus πλεγκτίας nominat, Philes verò & Ælianus πλεγκτίμους. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδες δὲ κλέω αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκπαλίσσων. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopolus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύποδες.

v. 527. Κυανίαν αἰνῶν] Κυανίαν quidem propriè est cæruleus, ἐκ νεφελῶν χροῖμα. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpe etiam ponitur pro nigro. Hesych. Κυανίαν μέλαν. Κυανίαν μέλανα, φαιά. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' Ἰνὶ κυανίαν κατὶ λυτὸν ὁδὸν αὐτὸς ἐλάσσει.

Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De Indis v. 1112.

Τὰ γαίλα νείτῃ μὲν ὑπὸ χροῖα κυανίαν

Θιασίσιον λιπόμνις.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανεκλήμας] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò, sed simpliciter Græcis. Πανεκλήμας enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γερῖνοι, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achilles populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἑλλήωνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII, Apollodor. lib. I. Biblioth.

V. 530. Λυγρόν μυλίωντις] Suidas: μυλίωντις, ἰσχυρόντις. Proclus: διεσπασμένοι καὶ συσπυρόμενοι ὑπὸ τῷ κρύου. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλίων putant esse κινῶν καὶ συσπύρειν ὀδόντας ἀπὸ τῷ ψυχρότι, quod Matthæo est βρυσηὶς ὀδόντων. Tertulliano *frenidor denisum*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere μαλκίωντις. Μαλκίων, μαλκῶν, μαλκίειν est frigore rigere, ἀλλὰ ψυχὴ μὴ ἔχει δυνάμει χησασθαι. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

Τότε δὴ κρύον ἐκ Διὸς ἐστὶ
Ναύτη μαλκίοντι κρηκώπρω.

Vertit Cæsar Germanicus:

*Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,
Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat artus.*

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεσπασμένοι καὶ συσπυρόμενοι. Sic lege, non συσπυρόμενοι. Apud eundem corruptè quoque legitur Ἰσικράτης, pro Κράτης. Cratis enim Mallozæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλίωντις. Ἡσίοδος πὲρ χεῖλη κινῶντις, ἀπὸ τῷ ψυχρότι, ἢ σπινάροντις, ἢ πᾶς μύλας συσπύροντις. Κράτης δὲ γράφει μαλκίωντις. Ἐπὶ δὲ τὸ ἀλλὰ ψυχὴ μὴ ἔχει δυνάμει χησασθαι.

V. 535. Νίφα λυγρῶν] Omnes tradunt νίφα dici per λυγρῶν pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dabitur esse accusativum verum obsoleti nominativi νιψ, νιφες, unde Latinum nix. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliarum omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Daurmii nostri. Ab hoc antiquato νιψ est νίφω, & νιφοβλήτης Ἄλπις in Antholog. Alpes nive conspersæ.

V. 537. Χλαῖναν περὶ μαλακῶν] MS. II. χλαῖναν περὶ μαλακῶν. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἰσχυροὶ παχύ. rectè. Latini dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum ricinium, sic hoc duplex virorum. Sed in verberbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco χλαῖνα,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖ γλακτὴς est lac.

v. 541. Βοὸς ἱφὶ καμάρῳ] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, fit aptissimum. Sic apud Homerum ἱμφὲς βοὸς ἱφὶ καμάρῳ, *lorum bovis vi occisæ*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἱπποδὸς πυκνῶσις] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλον Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent, sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferius ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πυτῶρων διδασκαλῶν, ἡ ἑμῶν Σικυωνία πῖλοις τῆς λουκῆς ἱπποδύσουσι. *Sicyoniis calceus albis decorus soccæ*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐπιβλήμενος πῖλος ὅπως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσίν, οἷς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακῇ λέγων. Λουκὴς ὑπὸ ποσίν ἔχει πῖλος. Ὅτι Πλάτων ἐν συμποσίῳ. Καὶ δρυακίδας τῆς πῖλοις περὶ τῆς ποδῶν, ἐνελισσόμενον τὰς πόδας εἰς πῖλος πρὸς δρυακίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλος dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in μαλθακῇ. *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam δρυακίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. *Αἱ δρυακίδες* erant calcei ex pellibus agninis (δρυακίς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonες apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinyphio peritis planta latere sinu.

Cinyphius finis est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλωτρα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀδὲ πόδια Κρατῖας καλεῖ, εἴτε πῖλος οἰητίον, εἴτε ἐνελίσσεται ποδῶν, ταῦτα πῖλωτρα καλεῖ ἐν Φαινίας Αἰχουλῷ.

Πῖλωτῆς ἔχουσιν ἀλέτοις ἐν δρυακίαις, τὰ δὲ πῖλωτρα εἶδὲ ὑποδήματῶν, ὥστε τὰ πόδια, ἀ ταῦτα ὡς τῆς ἀναξυρίων, ὡς οὐαλίας ἵναι ἐνομίζουσι. Κρατῖας δὲ ἐν ἐργασίῳ ἴφῃ. Καὶ δὲ πόδια

ὅτι τερμαίνονται. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. *ἀναξυρίδης & σκαλίας* sunt propriè crurales fasciæ, *πίλοι* verò, *πίλυλοι*, *πίδια*, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Α' δὲ ὑπεῖναι δὲ *πίδια*, *πίλεις*, *πίλυλοι*. ὅπως γὰρ Σοφοκλῆς τὰ *πίδια* καλεῖ· τὰς δὲ *ἐπὶ τοῖς ποσὶ πύλας* ἢ *Πλάτων* μέντοι ἐὶ συμπεσὶν φησὶς, ἐπεὶ λυγρόν τὰς *πίδας* εἰς *πίλας* τε καὶ *ὄρναιδας*, ἀλλὰ καὶ Κροτύου ἐὶ *Μαλθακῆς*. Ἀδελφεὺς ὑπὸ ποσὶ ἔχον *πίλας*. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ *πυλκίαν* *πίλας*. καὶ ἐπὶ τῷ *ὀνομαζομένῳ* εἰδέναι *πίλας* *τερμαίνεσθαι*, *Αυσίππου* εἰπεῖν ἐὶ *Βάκχαις*· ἀλλὰ *τερμαίνεσθαι* ἐπὶ *πυλκίᾳ*. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro *ἢ πὶ πύλας* οὐκ ἐκρίβηται, ut *ἢ πὶ αὐτῇ εἰρησίᾳ*. & pro *αὐτῇ πύλῃ*, *ταυτὴν πύλῃ*. & pro *πίλυλοι*, *πίλυλοι*, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab ὄϊς est *οἶα* vel *ὄα* vel *ὄα* pellis ovina, & pro *ὄα* verò addito ut sæpè *α*, dicitur etiam *κῶα*, vel *κῶας*, vel *κῶς*. A *κῶς* verò est diminutivum *κῶδιον*, *κῶδια*, & *κῶδης*, & amplificatum *κῶδιον* vel *κῶδιον*, pro quo etiam *ὠδιον*, & *ὠδιον* reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cum *α* aut *ε* initiale non in barbaris tantum, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adsit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De *πύλῃ* vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit *ἔλῃ*. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δὲ *δ* *δ* *δ* affigi, ut *ἐλῶ*, *πυλῶ*, ἢ *πυλῶ*, *πυλῶ*, *αἰλῶ*, *πυλῶ*, & infinita istiusmodi. Est autem *ἔλῃ* integumentum, involucre, *σείπυτρον* &c. ab *ἐλῶ* seu *ἐλῶ* involvo. Eodem referri debent *πύλας* & *πύλας*, licet Hesychius habeat *πύλας*, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorcionem pedes muniebant. Ut enim *ἔλῃ* & *ἔλῃ* dicitur, ita quoque *πύλας* & *πύλας* dicuntur ab *ἐλῶ* & *ἐλῶ*. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis scilicet XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantum rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri *καθ' ὅτι τῶς πὶ ξυρμῆσις τὰ σέλη συνῶσθαι καὶ ὡς τὰς καλῶς ὑφαιρῶσθαι*. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, *καθ' ὅτι τῶς πὶ ξυρμῆσις τὰ σέλη συνῶσθαι καὶ ὡς τὰς καλῶς ὑφαιρῶσθαι*. Quæ admodum contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria

furripuntur. Vide locum intogrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. *Οἱ οὐράσιοι τὰ σκελετὰ* aliter Græcis dicuntur *σκαρπιδῆς* non *ἀπὸ τῶν οὐράσι* τῶν ποδῶν, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque *ἀπὸ τῶν ἀλγεῶν* *σκαρπιδῆς* τῶν ποδῶν *ἀλγεῶν* *ἔχον* τὰς *τῶν ποδῶν* *ἀλγεῶν*, ut putat Galenus, sed *ἀπὸ τῶν σκαρπιδῶν* ποδῶν, pedibus enim tamquam scopis vorrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempè fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὰς κνήμας *τῶν ποδῶν* *ἀλγεῶν*. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Agnumquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablata, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare tales. Firmandis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hæc tribui *πίλαια*, quæ superius tribuit Æschylus. Apud Hesiodum nostrum *πίλαια* sunt *ἐμπίλαια*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulesque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πίλαι & ἐμπίλαι est condensare, cogere, coactilia facere; unde *πίλαια* & *empilia*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græcæ originis. Grati enim fures pileas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *besteelem*. Πίλαι etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ iusti Herod. IV. 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilai*. Sic & improverant qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *παρόδοντις πίλαις* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit *παρόδοντις ἀρίλαις* *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De *πίλαις* capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πίλαι *ἔχον ἀσπερὶν*, *pileum habere benè factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arceandum solis fervorem

fem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus $\pi\lambda\theta$ non alium usum capiti præstabat, quam $\pi\lambda\omega$, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μίσση δ' ἐν πῖλῳ δρόρη.

Media autem inerat pileus apertus, ubi rectè antiqua scholia $\pi\acute{\iota}\lambda\epsilon\omega$ $\pi\pi\iota\lambda\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, *coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coacti fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta $\pi\acute{\iota}\lambda\omega$ dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Rē vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulyssē testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. s. apud Veteres $\pi\upsilon\lambda\acute{\iota}\omega$ appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur $\sigma\upsilon\mu\acute{\alpha}\delta\iota\omega$, & quod ab Hesiodo dicatur $\pi\acute{\iota}\lambda\theta$ $\acute{\alpha}\sigma\kappa\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cū iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cū iter faceret, *seu sol, seu imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A $\pi\acute{\iota}\lambda\theta$ est $\pi\iota\lambda\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$, *fur, deceptor*, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro $\phi\iota\lambda\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse $\pi\iota\lambda\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci $\phi\iota\lambda\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$ dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse $\phi\iota\lambda\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$, quòd pilo sive capitis tegumento se velarent, ne facilè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt $\acute{\alpha}\mu\pi\acute{\iota}$ communiter $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}$, $\pi\upsilon\iota\delta\epsilon\varsigma$, alii $\phi\alpha\upsilon\delta\epsilon\varsigma$, lampas, lychmuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, facilè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum ϕ utitur Æolico π . Latinis *arma*, Græcis $\acute{\alpha}\rho\mu\alpha$. $\Phi\alpha\upsilon\iota\zeta$, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. $\Pi\epsilon\omega\tau\gamma\acute{\omicron}\nu\omega\iota\iota\iota\epsilon\acute{\iota}\omega\upsilon$] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergore capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quo x pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur $\delta\iota\phi\theta\acute{\iota}\epsilon\gamma$, unde $\delta\iota\phi\theta\acute{\iota}\epsilon\gamma$ pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *βαίσι*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μηλοτόκῃ*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθέρα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθέρα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinque emendatus. Ἀλεῖ. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctâ. Μαίκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρε ανtrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ἰπερμαζῶν. Θάλαβου pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπαρμύβις. Ποιῖον θῆτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόκοιτος.

v. 544. Οὐδ' ἐπὶ ῥάτῃ] Moschopolus: ἐπὶ ῥάτῃ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀλαλί. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*, cum sit, *pluvia arcenda*, sive *præsidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλὰν enim est ἀλαρί, συγγιγνή, ὑπερφυγή, ut bene magistri, ἀλὰν verò tepor.

v. 546. Ἰὺ ἄσπε μὴ κεφαλὴν] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπὲρ ἄσπε κεφαλὴν imber perfluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Sirculosam sustinens die astatem.
Parum quod imos perfluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vincula crystallo.*

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *dium astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc adde quod me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. *Ἀνὲ πλεροφῶν τῆς τιμῆς*] MS. I. *πλεροφῶν ἐοικέναι*, cum interpretatione, *σὺ φῶν ἐπιχέναι*. Seleucus verò legit *ἂν ἐμπεροφῶν* observante Proclo. *Μάκκαρες* hic, ut apud Latinos, *beati*, fortunati sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est beatissimum beatiorum*? Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *δουρατάρων*. Ibidem liber primus *πατρῶν αἰὲν ἰόντων*. secundus autem *αἰσινάωντων*. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: *αἰὲν ἰόντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσσ.* N. v. 109. *ἰδὼτ' αἰσινάωντα*, ubi quoque vulgati *αἰσινάωντα*.

v. 554. *Τὸν φθάρων ἐργα πλέσσει*] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθάρων ἐργα πλέσσει*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλεπὸς ἀσφάτως*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravi*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanæque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII. 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πλείον ἐστίν*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσόμεν*] Hunc & sequentes duos versus pro subditiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. *Ἰσθὺν Ὠκεανὸν*] Omnes *ισθὺν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ισθὺν* hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratæque peritæ

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *εἰς ἄλῃ δῖαν*. In mare dium. Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò *Τὸν. II.*

E

Saturni

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰσηρόν Πανδίων] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰσηρόν. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, αἰσιμανίδης. v. 574. MS. II. κρήνη.

v. 582. Ἡμῶν δὲ σκόλυμα τ' αἰθέρι] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. V I, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτὰρ τοὶ Διὶ φέρυγες, ὥς αἶψ' ἀκρόαται
Ταῖς χαπυργαῖς καίται, τὴν καλὸν Δίος ἀνίκου φεύγη.

Quæ sic reddenda sunt: *illa verò sua sponte lascivæ, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet.* Versionibus vulgatis nullus sensus. Καίται χαπυργαῖς αἶψ' ἀκρόαται, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. χαπυργαῖς quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οὐρ πιάματα τάχα. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον αἰσιμανίτην. Ἡ δὲ ὥρε χαλεπή. Ἀχὶ δὲ ἐκ πτεέλων πίδα ἀντίτλη αἰθέρι καὶ σκόλυμα. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχὶ δὲ ἐκ πτεέλων ἀχίται τέτλη. Sed videtur potius scripsisse: ἀχὶ δὲ ἐκ πτεέλων αἰθια ἀντίτλη. *Sensus carit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὰ κρηναίητ' αἰεθίων ubi tamen MS. II. ἐπὶ καίτ.

v. 584. Καυματώδης] MS. uterque καυματώδης, ut & vers. 664.

v. 589. Ἐν πετρᾷ σκίη] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra.* Πετρᾷ σκίη est σκία ἐν πετρᾷ, umbra in antro: ut supra v. 532. γλαφρο πετῷ, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa.* Πέτρα Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἦντι ἴθνη εἴσι μυλίσσων αἰθιάν
Πέτρης ἐκ γλαφροῦς αἰὲς νῖον τέχοντ' αἰών.

Quemadmodum populi volant apertim confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκ πτεέλων δειδυμένων ἐκ πεδονήσιν. *Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.*

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμυγδαίν] Est polenta pastoritia, ποιμαίνη, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἄλφιτα πιφωμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾶν, ὑπερπυφᾶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est à μᾶττω, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & ω invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰνάσσω ἀνάζω, ζάκνωθες Saguntus.

v. 591. Βοῖς ὕλοφάγος] Interpretes: *bovis arborivora.* Imo: *bovis qua*

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum bonum. Hesych. θυμὸς βοῦς
 τροφή, ὃ ἐδίδουσι οἱ βόες. Phædrus:

Hæc ipse dominus à cæcis redit
 Et quia corruptos videbat nuper boves
 Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?

In eadem fabula: Frondem bubulcus offert. Ovid. III. Metam. v. 730.
 Res trita est.

v. 594. Ἀντὶν τὸν αἶον ἀνέρος] Revocavi lectionem veteretur,
 quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem,
 qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀνέρος. Ζεφύρος.
 Homer. Ὀδυσ. β.

Ταῖσιν δ' ἐπὶ δόμοις ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀνέρον Ζεφύρον, κέλευθον δ' ἐπὶ αἰόνα πάντων.

His verò ferentem ventum immisit caesis oculis Minerva puerum Zephy-
 rium, resonantem per obscuram pontum. Sic exponunt Græci magistri
 ἀνέρον purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡμίονον πύοντα, le-
 niter spirantem, quod non probò. Nam & Boreæ tribuit Homerus
 Ὀδυσ. ε.

Ἐσθ' αἶματι δ' αἰαδάντις δὲ Κρήτος εὐρέως
 Ἐπὶ δόμοις Βορέη ἀνέρον ἀνέρον καλῶ.

Septimo verò considerantes à latæ Creta navigavimus Boreæ vento puro
 vino. Vide hui Eustath. Sed ad priorem locum Ὀδυσ. β. Scholiorum
 brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀνέρον Ζεφύρον] ἐπὶ τῇ
 δόμῳ ἀνέρος, πύοντα ἀπὸ τοῦ πύου. ὅτι πύοντα ὅτι ἰλατῆν. ἢ τὸ μὴ κα-
 κῶς ἀνέρον Ζεφύρον. Ἀνέρον Ζεφύρον, commodum, spirantem quantum opus
 est, neque nimis vehementer, neque nimis remisse. Aut non mixtum,
 sed purum Zephyrium. In MS. II. est ἀνέρος Ζεφύρος, sicut & apud
 Homerum nonnullos legisse ἀνέρον Ζεφύρον Eustathius & Scholiastes
 observant. Sed prætuli consentium libri antiqui cum Interpretibus,
 ut & ἀνέρον in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος πρὸς αἶματι] Latine redditur imperitissime:
 Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui in-
 telligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aquæ prius infunde,
 quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscen-
 dam esse præcipit.

v. 601. Ἐπαρμόζον βίον] Latini Interpretes: vitam sufficientem,
 cum sit conditum, repositum. Superius v. 407.

Χρήματα δ' εἰν αἶμα πάντ' ἀεὶ μακάριον.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅσα δ' ἐπαρμόζον πάντα τὰ ἐγκύβειο αἶμα.

Argumenta verò disposita omnia domi repona. v. 617.

Πλαίων δὲ κατὰ χρόνους ἀεὶ ἔργους ἔχῃ.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Παιῖα δὲ θῦναι] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco παιῖα γυναικα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐπαύριον ἀδελφεὶ ἰὼν ἀποστείλας. Et elegit duodecim quos mitterat. ἡγορεύει παιῖν. Demosth. comparare argentum. πωλὶν πῖναι πύλασται. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus groot geld maecken. Hinc facere est κατὰ comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κεῖνος δὲ ἀπαρτῶν τὸ χρονον ἐπὶ τῷ ἐργῷ οὐκ ἔχοντος οἱς Καππαδοκίῳ. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum: Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendii sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posset quidem etiam exponere populum Romanum ipse fecit, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ παιῖν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic o

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! o genitor! o sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμερόγυτος] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμερόγυτος dormitator, fur nocturnus. Plaurus: Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur interdiarius. Eadem glossæ: Interdiarius ἡμερόγυτος.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρα φυλάσσειας. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimiae felicitati. Ἐπισημαίς. Καίρος. Tempus.

v. 619. **Ε**ΥΨ' ἂν Πλειάδης θύῃ] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari perijt. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνθρώπῳ, ζωῆς ἀειφρίδιο, μηδὲ παρ' ὄριον

Ναυτίλῳ ἴδι, ὡς ἔ πάλιν ἀνδρὶ βίῳ.

Δηλαῖς Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν

Ἐπείγῳ κείλῃς ἔμπορῳ ἐν Συρίῃς.

Ἐμπορὸς, ὃ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτίκῃ

Ποσειδάων ναύτῃ Πλειάδι συστρέφεις. lege: ποσειδάων ναύτῃς.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Misce Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Coelestria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Moxe transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῆ ὀλίγῳ αἰνέειν] Tricantur Græci Magistri, qui continent αἰνέειν εἰρηνικῶς esse χαίρειν εἶναι, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: πῶς μὲν γὰρ αἰνέειν σημαίνεται τὸ ἐπαυεῖν. αὐτὰ δὲ ἐπαυεῖν ἀντὶ τῆ παρρησίας τῶν κίχρηται. καὶ γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φαιδρὸν ἔχον, καὶ χαίρειν καλεῖσθαι, ὅταν μὴ δεινὰ μὴδὲ λαμβάνωμεν. ἔτι καὶ τὸ ἐπαυεῖν ἡμετέροισιν ἔτι φασὶν ὡς παρατητὴν εἶρησιν. Αἰνέειν hic ἐπαυεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere bene habet & valeat, cum aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαυεῖν, quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνῷ significationem hic affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *Laudato ingentia rura, Exiguam colito.*

v. 647. Βάλλει δὲ χεῖρα] MS. I, & II. βάλει. In secundo præterea ἀπερία λιμῶν.

v. 655. Τὰ δὲ προπρεδρῶρα πρῶτα] Latini Interpretes: *prædeliberata verò multa.* Inscitè. προπρεδρῶρα sunt προαναπροσδρῶρα. Per præcones indicata. prædicta. Sed πρῶτα δὲ hic est *præmissa proponere*, non *certamina*, ut male Interpretes, monente Amplissimo Cuperio in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πρῶτα ἀγῶν in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

Τιβερῶν ἀγῶνι πρῶτα δρῶντες
Εἰς αἰπὴν ῥοαλὴ σποδῶν.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altis conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν κλέσσει φέρον τρίπεδ' ἀντίον] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν κλέσσειτ' εὖ Χαλκίδι δῶκεν Ὀμήρου. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descriperunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ πρῶτα] MS. I. Εἰ δὲ μὴ πρῶτα. v. 669. πᾶσι est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ εὖ πᾶσι qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ τοῦτων] Sic omnes editiones, quas vidi, cum scribendum τὸ πρῶτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγέρων] MS. II. οἱ ἀγέρων. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πᾶσι κῆρυγι] MS. I. πᾶσι. non inuenta paranomasia. ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δῖον γ' οἶκ' ἐφ' ἀμαζῶν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μῆτες φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μέτες hic velint exponi tempus. Quis μέτες accepit pro καρῶν. Μῆτες φυλάσσει est modum tenere. Luciano μέτες ἐπὶ. Epigramma de Nemeli in Antholog:

Ἢ Νέμεσις πῶς καὶ πῶς. πῶς ἔστιν ἀλγος.
Πῶς ἀπαρτῆται. ποῦν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Nemesis cubitum teneo? quamobrem? queris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula scædatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Ἐλπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἱτάδῃ
 Τὴν μὲν ὡς ἐλπίζης, τὴν δὲ ὥς μηδὲν ἔχειν.

Vertit magnus Politianus:

Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,

Scilicet ut spes omnia, nil habeas.

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delicit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desiderii intercedat, neminemque votorum compotem fieri finat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta λὺν δὲ τὰ ἴσα νέμειν ἰσότηρ, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐρανὸς καὶ Νέμεσις αἰεὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετρίαις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρονομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιβλαβετέροις ποῖ, καὶ τοῖς μεγάλων ὀρχομένοις πρὸς γυμνάσιον ἐναντία κατὰ δίκην, καὶ ἐμπόδιον ἔπιχειρήσαν. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moluntur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia mulrix facinorum impiorum, honorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Iustitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἱτάδῃ

Τὴν μὲν ὡς ἐλπίζης, τὴν δὲ ὥς μηδὲν ἔχειν.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit. Illam quidem ut spes, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιμακῆς, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἄγειν. Galenus III. in πρὸς Ἡippocratis: Ἀνθρώπων ἐπιμακῆ καλεῖται ὁ μέτερος, ὁ μηδὲν ἄγειν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ βίον. Hominem ἐπιμακῆ vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἢ Νέμεσις ἐπὶ λὺν τὰ πᾶσι τὰ πὺν χαλεπὴ

Μὴτ' ἀμεγᾶν τι ποιεῖν, μὴτ' ἀχάρινα λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Αἰχάλμα λέγων, ut apud Euripid. αἰχάλινον σῆμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

*Sed Dea qua nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit qua numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

*Non metuis dubia fortuna stantis in orbe
Numen, & exosa verba superba Dea.*

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

*Noctere tentabas juvenum pulcerrimus ille
Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:
Attendit torvo tristis Rhamnusia vulnè,
Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem
Addidit, & solito sublimius ora levavit.
Heu misero letale favens, seseque videndo
Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti.
Injecit nexu, carpsitque immotis adunca
Ora verenda manu.*

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interferere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μῆτεν hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καὶ γὰρ est tempus justum, opportunum, ut etiam apud Latinos. Terent. *in tempore venire quod rerum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *opportune.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆτεν φυλάσσει. Καὶ γὰρ δὲ πᾶσι αἰεὶ.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μῆτε τελειόταιν ἐπίων] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: *τελειόταιν*, quàm lectionem Tzetzes probat invitis Mufis.

v. 698. Τίτρε' ἰδών] MS. II. ἰδών. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omiffum esse *δῖον*, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ π] MS. I. εἴνι γάρ π.

C A P U T X V.

Hesiodus emendatus. Γήραϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσασ. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀρχαῖοι ποιμένες. Concubitus polluere Veteres credebant. Τάφῳ coena funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθράκια. Hesychius emendatus. Λάσκονα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μοῖ γήραϊ θῆκεν] In secundo MSCto alia manus: αἰμὼ γήραϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetzæ. Ille enim exponit: τὸ αἰμὼν τὸ γῆρας τὴν ἀνδρὶ πῆσιν. Hic: καὶ παρ' ἡλικίαν πῆσιν γήραϊ καὶ ἀφύλῃ. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήραϊ θῆκε per ellipsin pro ἐν γήραϊ θῆκε, hoc est, πῆσιν εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμῳ χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa νόμῳ χάριν. Dicis gratia νόμῳ χάριν αἰς παρὰ Γαίῃ τὴν νομικῇ. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ καὶ ἀρχῇ

Ἦν ἔπ' τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem coeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦν γὰρ ἐς φιλόπρην] MSS. ambo. ἦν γὰρ. v. 714. Σὺ δὲ μή π' ἰόϙ' ἡμιπλάχῃ εἶδες. σὺ ἰόϙ', pro σὺ ἰόϙ'. Quæ ἀντίπρως Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νουκισῆρα] Uterque codex: νεκισῆρα. Secundus pro ἔπρην ἰπέρην. Vulgatam fuerat Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Ἐκ δὲ νεκῶ, νεκίσου, καὶ ὁ παρ' Ἡσίοδῳ νεκισῆρα.

v. 719.

V. 719. Γλῶσσαι τοῖς ἑταίροις] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχάλυνος λόγους, inanem futilitatem, quæ περισφύλασται in loquendo: aut forsitan scripsit: & parca & moderata sit.

V. 721. Εἰ δὲ καὶ γὰρ αἶψα] Afferit hic Proclus similem Alcæi sententiam: οἷός τις αἶψα τοῖς φίλοις, αἶψα τοῖς καὶ τοῖς φίλοις. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergit quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.

V. 722. Μηδὲ πολλοῖσι δαίτεσι διατρίβειν εἶναι ἐὰν καὶ καὶ] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruant amici sis morosus de symbolis. Δαίσις πολλοῖσι δαίτεσι καὶ καὶ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἑταίροις. Hesych. ἑταίροις ἢ πολλοῖσι δαίτεσι. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἑταίραι, αἶψα. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

V. 726. Οὐδὲ τίς ποτε κλύουσιν] MS. ὁ δὲ δὲ οὐκ.

V. 727. Οἷός τις ὁμίχων] MS. I. ὁμίχων. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καὶ ἀνὰ τὴν ἰσθμὸν. Ad idem vestitus genus pertinet illud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῦναι μεντινῶν.

V. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ δὴ. Primus postea: μεμνημένος ἐστὶν αἰσίου. post αἰσίου delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter quendam extra viam meas. In vulgata versione nihil sani.

V. 730. Μάχησαν τοῖς νύκτις ἑσπέρην] MS. I. ἑσπέρην. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdum sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti
Cum superis terrena placent, sua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacere mortalia, & profani procul,
errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium. & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc plerumque ~~impurum~~ non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εἰρηνός· αὐλῆς.] Αὐλή non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλή sunt mansiones ὑπαίθραι, in quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. 1. εἰ μὴ οἱ βόες ἴστανται βύπαιρος, βουάλια, βυσίσις. & δὲ αἱ οἷς καὶ αἴγες, αὐλὴ καὶ σπηῖς. Apollon. Argon. l. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζον & ἀγροαλεῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιρῆς ἀγροαλοι, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit H. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδῶν γυνῇ πεπλεγμένης] Immeritò Proclus hīc Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus praecepta praescribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt *μυσκάπεια*. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

———— *discedat ab aris*
Cui tulit besterna gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergescens quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium suscepit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel femina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episc. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque laicus intrare statim debet.* Paullò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesie paulatim reverenter abstinere. Sed quanto rectius sapiens illa femina, cum consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μὰ δὲ δυσφύμῳ πέφθ'] Τάφῳ hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed *δειπνῶν*, filicernium, coena funebris, quæ opponitur *δυνή θιῶν*, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφῳ τὸ πρὶν δειπνῶν ἐπὶ τῇ ἡμετέρῳ πρῶτῃ. Τάφῳ est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι πέφθ' ἀποκυλίσσας δαῖτον.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac *μῆτι* procrearentur. Hinc vocat *δυσφύμῳ*, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia pollucere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: *Funus profectus redeuntes ignem supergrediebantur adpersi: quod purgationis genus vocabant suffitioem.*

v. 748. Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρράκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. *Χυτροπόδες* enim *χύτρας*, ut Proclus aliique monent. Alioqui sunt *ἐχάρες* & *μαγείρα*, foculi five sint fixi, five mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & *λάσπαι* dicuntur & *ἀνδράκιον*. Hesych. Ἀνδράκιον τὸ μικρὸν τετραπόδιον, καὶ λίθον ἢ πρῶτον ὃ ἐν δακτυλῷ, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πῶσι μικρὸν χύμα. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgè legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis *χυτροπόδων*. Pollux X. 24. *Χυτροπόδες* ἓτι μὲν καὶ *λάσπαι* κεκλημένον εἶναι, ὡς Διοκλῆς ἐν Μεγίσταις. Ἀπὸ λασπίων θυμὸν ἀφαιρῶσι. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῷ Ἰππύνακ] *ἰάμβωι* εἰρητῇ *χυτροπόδων*. *ἄσπερ* καὶ παρ' Ἡσιόδῳ.

Μὴ δὲ λὺν χυτροπόδων ἀνεπὶρράκτων ἀηλόεσσι.

Ἀλλὰ τὺτο μὲν ἔστι π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλον ἐν ἐπικλήρῳ λέγῃ, *Χύτραν* μῆζαν παρὰ τῇ μαγείρῳ. δηλοῖ π τὴν χύτραν λέγει, ἀλλ' ἔστι *χυτροπόδα*. Paucis interjectis: *Χυτροπόδες* καὶ πρὸ καὶ *ἀνδράκιον* ἔστι. Ἀλέξιδῳ εἰπὼν ἐν Λημνίῳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνδράκιον ἐν μῆτρῳ σίτων τε κυάμιν μισός. Καὶ ἡδ' ὁ σίτων ἀσχεῖται ὁ κυάμιν, ἢ ἀλλὰ π τοῦτον εἰσφέρειν. Καὶ μὲν ἐχάρεν ἔστις ἀν τὸ ἀνδράκιον τὺτο καὶ ἐχάρεον. Ἀετοφάνης ἐν πεγνύίῳ εἰπὼν ἐχάρεα. ὁ δὲ Στραπὺς ἐν Ψυχασαῖς. Πῶς ἀν κομίσαι μοι τις θυμολάπων μιστὸν ἐχάρεν. Apposui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit *χυτροπόδες*, *λάσπαι*, *ἀνδράκιον*, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *ειρήνῃ*, qui hos versus

Πρὸς τὸ πολέμου τὴ λίσσαν τῇ βυλῇ ποτ' ἴω,

sic interpretatur:

ante bellum hic scilicet
Trulla steterit in gratiam Senatûs.

Cum non sint *trullæ*, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χορὸσταδῆς* autem sunt ipsæ *χορὸται οὐκοῦδοιχαῖς*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barchius in *Adversariis*, sed Diis lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χορῶν μὴ χορῶν φαίγῃς ἀπὸ ποτίων ἢ ἀπὸ τῶν θεῶν*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium: *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα παλῦχον ἀπέκλειπεν*. Hoc Latinis propriè est imbuere, quia tum vasa illa imbuiebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave: *Illâ rudem cursu primâ imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur: Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes syrocinis militum imbuiebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Ut civili prada milites imbueretur*.

v. 750. *Μὴδ' ἐπ' ἀνστήτοις καλίζον*] Rectè *ἀκρίτως* Veteres exposuerunt *πίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *Ὁρῶντες οὖν τὰς πλάζον τῶν νεκρῶν*. *Μὴδ' ἀνστήτοις τὸ πλάζον τῶν νεκρῶν*. *Nefas habetis accedere ad sepulcra*: De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκα-
σμήν. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τεπλεσμήαν
ἡμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλων, Πα-
ναίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus anti-
quus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux.
Orcus. Οἶνος sepulcrum. Menandro medicina. Orcus
perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denique
correctus. Μετάδοχοι.

HΕΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in
Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum di-
stinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris receptiori-
bus titulum istum existare viri docti monuerunt, in Veteribus verò
non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.
v. 765. Ημεραι δ' ἐν Διόδοι] Veteres, ut etiam nunc superstitio-
si homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad ali-
quod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνφεγίδας, ἀπαι-
σίαι. Latini *Aegyptios*; *ominatos*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contra
ea *commoda sydera* sunt *fausta*. Propert. II. el. 26. *Quaritis & casto*
Phœnicum inventa sereno Qua sit stella homini commoda, queque mala
Eodem modo Græcis *ἡμεραι ἀντιφαστοι*, & *ἀντιφαστοι*) qui in veterum
fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris,
felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in trichasio Trimal-
cionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *lar-*
na cursum, *stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & *qui*
dies boni, *quique incommodi essent*, *distinguente bullâ notabantur*. Non
verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ.
Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, He-
roibus verò tempus pomeridianum, ideòque esse inauspicatum: au-
spicatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitiosi ni-
hil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemer-
idibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primum ab Ægyptiis profecta, unde dies Ægyptiaci dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Damnati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Merito. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentiliū opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐν Διὶ πικρὰ μῦθον ἐν κατὰ μέγαν.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullo post:

Αἱ δὲ ἡμέραι εἰσι Διὸς παρὰ μνηστῆρ.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας ἡ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐν Διὶ εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricar. Superius in Ierem. v. 563.

Εὐτ' αὖ δ' ἐξέρχεται μὲν τρεῖς ἡμέρας

Χαίμεναι ἀπὸ τῆς Ζεὺς ἡμέρας.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegeris. Homerus:

Τοῖς δ' ἡμέραι ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων

Ὅτι ἐν ἡμέρᾳ ἀγνοῖ πατὴρ ἀνδρῶν τι θεῶν τι.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem indicat pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiae, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετηγίδα μῶδος] Τετηγίς est última dies, sive trigésima cujuscvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigésimum diem vocavit ἔνθεον καὶ νέον, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic norant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium. Lib. IV. cap. 13.

v. 781. Σπέρμα] ἀρχαῖα] MS. I. ἀνέμωται δαίμονα, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δαίμονα. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' ἐ σύμφορος εἰν] MS. I. ἀσύμφωτος.

v. 785. Κέρη τε γῆρας] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι γῆρας. Sic quoque legendum versu 794.

κέρησι

κέρη δὲ π. περὶ. Vulgò ineptè: κέρη δὲ π. περὶ. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κέρη δὲ περὶ.

v. 793. Ἰσθρὸς φῶτις Γίνεσθαι. μέγα γάρ π. ἴσθρ. πικρυμῶρον ἴσθρ.] MS. I. γίνεσθαι. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πικρυμῶρ. πικρυμῶρ enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *vetorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Περύλαξε δὲ θυμὸς περὶ δ' αἰνέσας.] Hos tres versus ineptissime & imperitissime verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoanti mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommoda est dies.* Nihil potest fieri imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneo verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est.* Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. περύλαξε θυμὸς, ut superius: *ὅς θυμὸς δ' εὖ πάντα φυλάσσει, animo autem studiosè omnia custodi.* Τετρισμῶρον ἡμερὰ est ἴσθρ., ut apud Gregor. πλεὺς ἡμερὰ est festum celebrare. ἡμερὰ ἐπὶ Χριστῷ πλεμῶρον, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat πλεμῶρον? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, περὶ πρὶν ἡμέρας, περὶ μεσσηνίαν, περὶ φθινόπωρον. Prima quarta, περὶ πρὶν ἡμέρας, est quarta à kalendis: secunda quarta περὶ μεσσηνίαν est quarta post decimam: tertia quarta περὶ φθινόπωρον est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertix, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante μέσσης περὶ δέξ, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, περὶ μεσσηνίας. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, εἰνάδες commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassim, nisi viderem esse qui nesciant qui per περὶ δέξ φθινόπωρον καὶ ἡμέρας μεσσηνίαν dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quam sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλα. Nicomachus Gerasenus in Ἀριθμητικῶν διηγησέων libris: Ἡ δὲ περὶ πρὶν αὐτοῖς διῆμις μέγιστον, ἀλλὰ θεός, &c. ἵνα γὰρ αὐτοῖς τὸ π. φυσικῶν ἀπαιτισμῶν πηγὴ καὶ κλειδὸς τῆς φύσεως, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλα. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas.* Sed num Αἰόλα est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit: Αἶολος φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmetici: Αἶολος φύσις κτηνόμεζον τὴν πτερόδα τὴν πτερόδα ἐμπαίοντις τὴν εἰκασίαν καὶ ὅτι οἱ αἶοι ταύτης ἡ κτηνόμεζον ἀλφειομένης. διὸ καὶ κληιδύχον πτερομένης φύσις αὐτὴν πτερομένης κτηνόμεζον. *Æoli naturam appellabant quatermarum, varietatem proprietatis indicantes: & quod absque eo non sit universalis constitutio, unde etiam clavigerum natura quemdam ipsum undique cognominabant.* Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus* Vulcaniarum Insularum Rex fuisse traditur, & cœlestium motuum peritus, idcirco ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium parentem? Rectè sc. habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit extendenda, legendumque: αἶολος καὶ αὐτὴ φύσις αἶολος. Dorica Dialecto, qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἶολος. Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho, non contrà. Αἶολος, & Παναιολος sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum:

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim, uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergasenos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergasenos*. Nimirum eadem urbs vocabatur Γέργασα, & Γέρασσα, incolæ Geraseni, Gergaseni, & Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello Judaico 20.

v. 804. Ὄρκον πτωχόμας] Interpr. *Perjurium vindicantes*. Quis autem divit Ὄρκον esse perjurium? Ὄρκον ἀλφειομένης est jurisjurandi fidem violare, perjurum fieri. Sed Ὄρκος numquid simpliciter est perjurium. Ceterum in MS. I. legitur: Ὄρκον γυνόμας. *Orcum natum*. Sanè sic legisse videtur Virgilius: *quintam fuge: pallidus Orcus Eumenidesque fata*. Ubi Servius: *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia jurantes trepidatione palleant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas adjuvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in Verr. Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam Cererem rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Poen. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon Orcus est. Glossæ Philoxeni: Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus

Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρχον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτλή νεκρόν
Εἰς τ' ἴσσι ὄρχον τῷ σφόδρ' ἔρχεται εὐπλής.

Numquam invideo mortuo opulento, in simili sepulchrum venit etiam valdè tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρχον rectè tamen scripsit εὐπλής, cum aliter legeretur εὐπλήϊ. Ὄρχον ianè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuratorum pœnam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρχος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectione autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exemplaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quod illo die Erinnidas quoque natas canat: cum Hesiodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda scelera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Orpheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodorum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci Interpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εὐθὺς μὲν ᾧ τ' ἠδὲ φυλάσσῃ] MS. I. εὐθὺς μὲν ᾧ τ' ἠδὲ φυλάσσῃ. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθῆα κυκλίσουσιν] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior contraria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sensus, quem & Salmasius i πᾶντι vidit.

v. 820. Μίασιν πᾶσαι δ' αὖτε μετ' εἰσάδῃ] MS. I. μίασιν πᾶσαι δ' αὖτε μετ' εἰσάδῃ, quod placet. Subintelligendum autem hîc ἴσσι. Paulò antè ἦν πολυκλήδῃ perperam vertunt *benè clavatam*, cum sit πολυκλήδῃ in qua multa sunt sedilia remigum. Κλήδῃς enim sunt transtra. v. 823. Μετάδυσσι sunt μετὰ πείρασιν, dies *intercidentes*, qui inter faustos & infastos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δυσία est πείρα. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοσός. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυ-
 ρος. Δῶρε. Ἀφροδίτης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo con-
 jectura. Ὅχέειν ἄτλῳ. Phædrus emendatus. Ἐχειν, ha-
 bere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus He-
 siodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πύχες
 in scutis quid. Πύχες montium juga. Πολύπυχος
 Ὀλύμπου. Ἐλαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum
 laudat nomine Ἀσπίδοποιος. Latinitis, inquit, secundum Hesio-
 dum in Ἀσπίδοποιῳ Ulysses & Circei filius fuit. Sed errat Servius; Non
 in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum vi-
 detur apud Servium.

In Ἀσπίδι v. 3. Λαοσός] Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych.
 Λαοσός, εἶναι ἢ παρεργαῖον εἰς τὴν μάχην. Ὅτιν ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν.
 Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre
 Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pe-
 lopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis
 pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vo-
 cat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca
 Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἡ δὲ καὶ δέ] Lege: καὶ δέ.

v. 23. Τὰ δὲ ἄρματα ἱμάροι] Diaconus legit ἱμάροι, & interpretatur
 παροδείμαροι. Pessimè meo iudicio. ἱμάροι πολέμοιο καὶ φυλόπιδας con-
 jungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλεκτῆρος φυπύση] Cui persuadeas tironem Græcæ
 linguæ nescire ὄρῃς ἀλεκτῆρος esse depulsatorem malorum, damno-
 rum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλεξίκακος. Interpre-
 tes tamen portentoso errore transfulerunt: Martis depulsorem. Infe-
 rius:

Θήκετο δὲ αἰὼφ' ἄμβροσι δ' ὄρῃς ἀλεκτῆρος σίδηρον.

Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Τανύσφυρος Ἡλεκτρωνίδης] Pulcra Electrionida. Ridiculè In-
 terpretes. proceræ Electrionida. quam paullò antè appellaverat εἰσφυ-
 ρον, nunc dixit τανύσφυρον. Hesych. τανύσφυρος, ὀρθόσφυρος, εἰσφυ-
 ρος, λεπτόσφυρος, quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic
 apud eundem: Τανυφῆς est λεπτόφῆς, tenuiter textus. Τανυφῆς Ve-
 teres

teres exponunt αἰμίμης. Ταύτεριχα, λαπύτεριχα. Ταυὰς non solam esse
καυέρις, sed & λαπύς.

v. 47. Τεράμειθε δάρεσι πολυχρύστῳ] Nescio quid hic deliret Dia-
conus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poë-
ta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere
mulieres εἰδὲ καὶ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint veni-
re dubito. Cui enim, præcipue qui Græcos Poëtas enarrandi partes
sibi imposuit, potest latere δῶκε Ἀφροδίτης esse συνουσίαν, σύνω, φι-
λότιμα, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίλῳ Ἡρακλείῳ] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cum
sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circum-
scriptionem, ipse Hercules. Inferius:

Ἐν μέσῳ δὲ δράκοντος ἦλῳ φόβῳ, ἔπ φρίσσῃ.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἐλθούσα διχαρήνῃ μὲν ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum:
Ubi Interpretes denuò: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Hercules labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratut
& prius Catonis virtus sæpè incaluisse vero.

v. 63. Πλακῶσιν ὑφ' ἄερος] Inferius v. 309. ἄερος καλῶσιν.
v. 307. ὑπὸ πλακῶσιν ἄερος. hoc est, currus ex lignis contextos, com-
pactos. πλακῶσιν de curribus, ut apud Latinos texere de navibus. Claud.
Qua sylva carinas texuit. Propert.

Ita rates curvas & leti texite causas.

Ut pulchrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πᾶν in Observationi-
bus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφρονι περιφάινων, καὶ ἔστι δηλα-
δὴ μέγας ὁ πῶπλακτος. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπὸ πλακῶσιν καὶ ὑπὸ πλακῶσιν λέγεται. Vi-
de eundem ad Iliad. γ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut
multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἦν ἄτῳ ὀχίῳ] Culpat suam luens, non noxam, ut vul-
gus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam fe-
rens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φρίσσει ἦσιν ἀποδοῖς

Ἦν, καὶ ἄτῳ ὀχίῳ αἰσιφρονί θυμῷ

Hic verò mente sua captus fuit, suam culpam luens stolido animo. Quod
loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, filius non portet
delicta patris, hoc est, non luat.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἤντα φεικόμεναι ἵππων ἀκνυόμεναι] Hoc
equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus,
Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo.
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.*

Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

———— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiæque ora coercet.

Id. V. Metam.

———— *Dea fertilis angues*

Curribus admoveat, frenisque coercuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celsas sonipedes ocyus subigit iugo

Es ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Prævalidas vires.

v. 103. ΗΨῆ] Malè in multis editionibus legitur Ψῆ. In aliis δΨῆ, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III. v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΨῆ ἢ μέλα δὲ σε καὶ ἐοικυῖαν κρητύκω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύριος Ἐπεισίγας] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύριος, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Ηὐ πάντος Ὀκεανὸς ἐν ταυρόκενος ἀγκύλαις ἐλίσσων, καλοῖ χθονά. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens alniis circumit terram. quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quòd sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pinguis culta

In mare purpureum violentior influit annis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis voluitur Ausidus,

Qui regna Daunii præfluit Appuli

Cum sævit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ οἰκίζοντες ἐξ αὐτῶν τελευτῆς, ταύρη μὲν εἰκόντι λέγουσιν ἃ Ἀχελῷος φασί, κρητύκῃ καὶ τῆς ἄλλης ποταμῶς, διὰ τι τῆ ἡχῆς, καὶ τῆ κρητύκῃ κρητύκῃ αἰετῶν καὶ καλῶς λέγουσι. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, sauro similem formam Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitum & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ος Θήβας κηδήματα ἔχει] Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχει dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsent. Justin. XII, 4. Terras inter annes Hydaspen & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II, annal. 20. Festinare & urgere ut provinciam & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habeoque regaque,
Struxerit insidias.

v. 116. Ουμὰς γνησίους] Nonnulli codices legunt non malè: μούρας γνησίους.

v. 136. Κωρίλω ὑπὸ πύλοις ἔθηκε Δαίδαλῳ αἰδόμενῳ] Diaconus contendit αἰδόμενῳ hic non esse lapidem; sed σίδερον. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis iam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV, Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facile invenies.

v. 143. Κωρίω δὲ Διὶ πύλας ἠλέλαστο] Interpretes inscitissimè: cæruleis plicis fulgorem interfecantibus. Verte: cærulea lamina erant ducta. Κωρίω πύλας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum θεῖσθις κωρίω, cærulea lorica, Πύλας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit πύλας, ἐκ πλάγῳ, ἡλίσσεται. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σῦν, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ Διὶ πύλας ἠλθε δαίμων χαλκῶς ὤτειρος

Ἐν τῇ ἐσθδμάτῃ ῥινὰ ἔχετο.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἐκ ὅλων, singula pellis constituebatur πύλα, sive plagulam. Iliad. Y, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν μὲν ἔλασσε Διὶ πύλας, αἱ δὲ αἶψ' ἐν τῇσι

ἦσαν.

Ἦσαν· ἐπὶ πέντε πλύχας ἤλασεν Κυλλοποδῆαν
 Τὰς δύο χαλκείας· δύο δ' ἰνδοθι χρυστίοιο
 Τὴν δὲ μίαν χρυσίῳ.

Sed duas quidem adexit per plagulas, ha autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas areas, duasque intus stantem: Unam verò auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πλύχας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum συνοδίμαζα app. hat, lib. VI. Ἐκ διπλῆ συνοδίμαζα, πωροχόνη πηχῶς ὀνομάζῃ δὲ πύπτε μοχλὶς δερμὶν περιέληται. Scutum è duplici tabulat glutino taurino est compactum: extrema superficies luteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili saepius aut decies in se complicato συμπλύγματος sinit, quæ Poëtæ Veteres πλύχας. Αὐτὴς μὲν τοι ὁ Κόρραδός ἀνδρὶ θυρεὺ τρωικῶντι διωγωνίζετο, εἰς δὲ λίνον πιποικημένον ὕφασμα οἷον αὐτῇ δ' ἰχθυῶς ἡλισμῶν ἀλάστορον πολλὰς περιπλύνει διελὼ θύρακος εὐδύνειτο. ἐς τοσούτην δ' αὖ ἀντιπὶς αἰσὶ καὶ αὐτὸν συμπληθεῖ, ὡς καὶ βέλους εἶναι παντὶς στρατιώτησιν, ἡραμύνειτο δ' εἰς ἡντοκράδην καὶ πολλὴν ὕφασμα συμπλύγματος. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textam quoddam gestabat è lino factam, vino auster, probè salito m. ceratum, saepius replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim & eo plures. Propter eandem rationem tabulae quoque ex quibus fores compingebantur πλύχας dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλύχας sunt etiam pugillarum talia, sive sint eburneae, sive ligneae, nve aureae. Hinc διπλῶν, τερίπλῶν, πολύπλῶν. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλύχας ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ δ' ἴμεν Οὐλύμπιο κατὰ πλύχας.

Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus *valles* exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολύπλῶν Ὀλύμπου est multa juga habens. Ineptè Interpretes: *caelum multis sphaeris impletum*. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & δαλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἐπὶ πέντε πλύχας ἤλασεν Κυλλοποδῆαν. Quoniam quinque lan inas duxit Vulcanus. Idem alio loco: ἡ δ' ἄρα χαλκὸς ἤλασεν, quam faber ararius fecit. Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ararii. Hinc ἐλάσματα sunt laminae ductiles. Eustath. ad d. l. πέντε πλύχας ἤλασεν. ἱερῆται τῶντο μὲν κατὰ τέχνην χαλκοδύκλῳ. dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim proprium χαλκοῦρον verbum Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκῶν ἱερῆτον σίδηρον ἐξελαινόμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum ducti. Idem I, 50. Καταχαιόμενον χρυσὸν ἀπαστον. ἡραμύνειτο δ' εἰς ἡντοκράδην.

ἐξέλαυνε. Immensam vim auri liquofecit, ex quo dimidiatos lateres duxit. Noster inferius in Theogon.

Τὸν αὖτ' ἐλάπειν ἐκ τοῦ ἐλάττει.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐλαίμενος πάρεσσι.

Ne si cor ei sit ex adamantis ductum. Ε'λαίμενος Latinis est ducere. Horatius de Alexandri aerea statua: Ne quis se duceret aere. Πύγες recte etiam verti possunt tabulae, quamvis sint ferreae, aut coriacea, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicae longae in toga dicuntur *tabulae toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα θεόντες. Ἀπληστοι. In Hesiodo menda exempta. Eadem lux. Ἀμφὶ Κανέα, & similes locutiones. Τιταρήσι. Ἀγλαίη Ἀθηνᾶ. Μάχῃω κορύσσειν. Danielis Heinssii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασσίτερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρός est ὀχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Οὐδὲν ἄλλο δόντων] Pervenustum loquendi genus est pro ὀδόντων λόκων. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πῶν χλωρῷ δόντων, herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante eum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quae penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λεπτὴ φάσμα χιλαί. vertit Cicero *obsuro corpore chela*.

v. 147. Οὐδὲν ἄλλο δόντων] *Dentes magni*. Hesych. Ἀπληστοι, ἀσέστοι, ἀχρεστοι, μίχα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi*. Ut & v. 230. Γοργόνες ἄπληστοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἄπληστοι manus magna, terribiles. Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἄπληστον ἔχει. Hunc furor magnus tenet. Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἄπληστον ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δὲ ὁμοῦς τι, φῶς τ' Ἀνδροκυσίη τι διδῆμι] Legendum: ἀνδροκυσίη τ' ἰδιδῆμι. Vertendum verò: *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἔτι κ' αἰεὶ] Legendum εἰδ' ἔτι κ'.

v. 179. Κανίη τ' ἀμφὶ αἰαλῷ, Δρύοντι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Canens Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργεῖοι, χεῖρα αἰεὶ καὶ τόλμ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, αἰαμ-
φι Πλάτων, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιμαρίσσι] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιμαρί-
σι ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιμαρίσι ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἐνικλὸν ὀνομασθεὶς Τιμαρίσι. Stultè ὅτε Ἀρετὴ vertitur *notus Martii*, cur non: *filius Martii*? Sic autem omnes dici *παλαμάς ἀνδρας* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantix legunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀρετῆ.

v. 185. Ἀστυλοὶ οἰονιστῶν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

*Quisque suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Ἰερῶν π] *Ruentium*, non: *festinantium*, nisi forsitan legendum: Ἰερῶν π avidorum scilicet pugnx.

v. 197. Ἀγλαίη τετραγώνη] Cave veritas, *pradatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelaæ*, qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθηνᾶ, ἡ ληὶ τῷ ἄγαν λαίαν, τατίη, τετραγώνη. Noster infer. Theog. v. 318. Homer. Iliad. εἰ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelaæ, ubi æquè ineptè Interpretes: *pradatrix*, vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῃω ἰδίλυσσι κερύσσειν] Quid est, *pugnare velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κερύσσειν μάχῃω est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paulò antè: Κερύσσειν κλέ-
ρον ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μαχᾶς ἐπαεμῶν
Ἔρην ἐν πεδίῳ κερύσσειν.

Pugna homines interimens opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κερύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κερύσσειν αὖξεν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίην κερυσσάμεναι ὀρθοῦλαισι μηχαναῖς, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θεῶν δ' εἰδ' ἀγνὸς Ὀλύμπῳ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinſius, qui legit ἀγνὸς Ὀλύμπῳ *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. ἦ δὲ λαλοφάντων τὰ πνεύ-
ματ' ὁ βασιλεὺς κατήγγελλε πᾶσι ὅτι πᾶσι τῷ κράτει καὶ τῇ κεραιῇ. *Sacellibus*

referas ἐὶ ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis ἀγῶν tollitur.

Ἐν δὲ ἀγῶνι, αὖτις δὲ ἑλθεῖ ἀπείριτος ἱερφάνων

Ἀΐαντων ἐὶ ἀγῶνι διαί δὲ ἑξέρχοντο αἰσῶν

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certamine Dea verò incipiebant cantare. Ἀγῶν hic est concio, cœtus Deorum, qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & τιλόν τιμῶν poni post ἱερφάνων. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πάσιφθον χρυσίππεος] Interp. stannum liquefacto. Sed πᾶσιφθον χρυσίππεος est idem ἀπύφθον χρυσίππεος, stannum bene excoctum, purgatum, optimum. ἀπύφθον χρυσός Herodoto est purissimum, aurum ad obrussam, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθον χρυσόν opponit χρυσόν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere, ut apud Catullum, lurore expalluit auri. Hinc Augustinus sermone de commate Psalmi L. Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid vultis? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorum temporis fumum. Theodoretus: ἀγνώων χρυσόν δοκιμὸν τε καὶ ἀπύφθον. Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in Analectis emendat ἀπύφθον. Δογύεον ἀπύφθον eidem argentum rustulatum. Pollux lib. VII. ἀπύφθον χρυσός ἀκέραιος, ἀκήρυτος, εὐλεπής, ἀκρεμής.

v. 224. Ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θύει] Quàm malè Interpretes: circum ipsum autem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, assequetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco iaculum, five perâ. Κίβισις est πήρα, κίβισις. Callimachus:

Εἰ γὰρ ἐπιθήσῃ πάντα ἑμὰ κίβισι.

Sic dicta quòd in illam reponatur βίσις, id est περὶ, si magni Etymologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expōnit: ἐβάσταζεν ἐὶ δικλὴν πρὶ ἀγῶνι πλεῖ κεφαλῶν τὸ Γοργόνιον δὲ Περσέας. Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίσπη & κίσπη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obsonia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίσπη, & Etymologicum Magnum in κίσπη. Latinis propriè dicitur sportula. Menander in Dyscolo apud Athen. Δειπνιστῶν. IV.

Ὡς θύει δὲ αἱ τοιχόρυχοι

Κοίτας φέροντες, σάμνι ἐχέει τὸ θεῶν

Ἔναι αὖτ' ἰαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores

Cistas ferentes & serias non Deorum

Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίβισις, quamvis & ipse pòst in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalecampius vertit lectos.

v. 229. Περσέας Δαναΐδης ἐνθάδ' ἐστι] Interpretes cùm hæc, & paullo præce-

precedentia ita vertunt : Ipse autem properanti & formidanti similis
Perseus Danaides extendebatur , ipsi nescierunt quid dicerent. *πῶρον*
 & *πῶρον* intendum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πῶρον*,
αὐδῶν. *πῶρον*, *αὐδῶν*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Εἰς χλωρὸν ἀδάμαντα βαίνων*] Exponitur : In viridi
 adamantante euntibus. Virides adamantes quis vidit? *χλωρὸς* Græcis non
 solū est viridis, sed etiam *αἶψος* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀλλὰ*
χλωρὸν, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδυνά-*
μους, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hip-
 pocratem *χλωρὸν* frequenter poni pro *αἶψο*. Sicuti contra ea apud
 Virgil. Eclog. VI. *pallentes herbae* pro viridibus. Notandum verò lo-
 quendi genus exquisitum *εἰς χλωρὸν ἀδάμαντα βαίνων*, in pallido ada-
 mante uenire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἔπος* *εὖ*
σῆμα, equi in alis pro alatis. Ennius : *levissimæ sequuntur in hastis*,
 hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

————— occurrit Acestes
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos urse.

Jaculis instructus, & indutus pelle urfina. Flor. I. 1. *Juventus divi-*
sa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret. Hoc est, equis
 instructa & armis.

v. 235. *Εὐχαιροσάν ὀδόντας*] Propriè acuebant dentes, ut in *ἔργα*
 v. 573. *ἄρπυιαι χαίροσάν τε* falces acuere. Sed hoc loco est fredebant
 dentibus, quod trendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cū
 acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Προφίης τ' ἰὼν προδύμην τε*] Hunc versum nullus dubito
 quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theo-
 goniam versum : *Κακίστη μὲν προφίης ἐν αἰπύων* interpretatur
προφίης, *προδύμην*. Quasi *ἐν αἰπύων* essent posita *προφίης* &
προδύμην. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad ver-
 sum 578 in *ἔργα*. *Ὅς τε προφίης μὲν ἰδὼν προφίης τε καὶ ἔργα*. Sed hæc
 nihil faciunt ad significationem *προφίης* pro *προδύμης*. Ipsum
 verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cū illa scriberet, ejus
 animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans.
προφίης ἢ *ἄλλαν* præ aliis excellens. Concise dicitur pro *ἐκ* aut *ἐξ*
 ἢ *ἄλλαν*, ut *διὰ γυναικῶν*, *nigra lanarum*, apud Plinium & mille
 talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem ἢ *τεχέρας* hic impegisse.

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γεννοπαχὴς. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux. Βάθυ λήϊον. Πέπιλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Εἰφέας, ὀπίσθεν ἵππους. Ἀκρίων ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, αἰσώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπείδων. Hesiodus quinquies correctus. Μασχάων, μαστράειν, μαστράς. Massare. Θῆλυς ἑέρση. Θήλειά τὸξ. Ἡ ἑλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀρ' εἴ Ἀχλὺς οἰσίνη] Pulchrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum Ἀχλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contra φῶς est χαρῆς. Hesych. φῶς, χαρῆς, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἑξῆς sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισημασθῇ transferunt περὶ τὰς similes? Diaconus scilicet exponit κακωμένην. Sed iste homo suprâ triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισημασθῆς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γεννοπαχὴς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cum alia membra macescant, & exarescant. In Ἱερων., v. 496.

Μὴ σε κατὰ χειρὸς ἀπομαρτύνῃ
Συὸ πνίγῃ, λπτῇ δὲ παχυνὸν πόδα χειρὶ πνίγει.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentum verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxeras articulos macies, genuūque tumebas
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξῆναι πατὴρ παῖδας ἀπὸ δόξῃς ἵνα αὐτῶν λιβνίσαντες τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δίδης, σὺ δ' ἔμελλες μὲν ἔσθῃς
Συκοφάντι τ' ἰδρῶσι, πολλὰν τ' ἐξέφουσι φορῶσιν,
Καὶ κεν ὄρεθ' ἵππων, μαρμαίλῳ ἐπιγυνοῖσι δότῃ.

Hanc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & canularum curatorem, ut frondes hadis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste bene habitus mendicus caperet, quam ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulyssem fuisse bene habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum procum, qui volebat Ulyssem tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse *μῆζαν κ' ἀπηνή*.

Οὗτ' ὁ δὲ ξένος μῆζα μὲν καὶ ἀπηνής.
Iste hospes valde magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentiri aliter velleque *μεγάλου ἐπὶ γυνίδου* Sōm esse, corpulentus fieret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν παλαιοῖς ὁ γέρων ἐπὶ γυνίδου φαίνεται
quale ex panno hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hic *ἐπὶ γυνίδου* dixit, paullo antè appellavit *μηρὸς καλὸς πὶ μεγάλῃ* π. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est *εὐξίας* argumentum. Ibi verò de genu, cuius tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: *genuumque tumebat orbis*. *Ἐπὶ γυνίδου* est vox *παλαιοῦ*. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priorè loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, πὶ *ἐπὶ γυνίδου* & *γυνίδου* femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu *οἷον ἐπὶ γυνίδου φαίνεται* Ulyssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad *εὐξίας*. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat *εὐξίας*.

V. 273. *Εὐξίας ἔστω ἐν ἀπηνή*. Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehabantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in *Ξένος*.

V. 277. *Χοροὶ παίζοντες*. Saltantes. Homer. *Ὀδυσσ.* ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῆμον ἄλγιστα χιζὸς παστὴν

Ἀνδρῶν παίζοντων καὶ γυναικῶν πὶ γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. *Eclog.* 6.

*Tum verò in numerum Faunosque ferāsque videres
Ludere.*

Horat. III, 15.

Mature propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam capos amor Nothi

Lasciva similem ludere caprea.

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quam pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, cantus: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpret Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor. in libro omnibus Græcis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione *ἔλudere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, *ἐγχευτής, χορευτής*, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et ludi & ludicra primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, *ἐγχευαί* ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ Φορμύλῃ] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. *ἑστὶ ἐγχευτὴς διδάσκων πολλὰ τῶν παιδῶν ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις*. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: *καμάρων ὑπὸ αὐλῷ*, comessabantur ad fistulam & v. 283. *ὑπὸ αὐλατῆρα δὲ ἑκάς ἐπὶ ἑκάς*. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli præcedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiā canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. *Iliad.* β, v. 47.

Ὡς δὲ ὅππῃ κινήσῃ Ζέφυρος· βαθὺ λήϊον ἰλθάν.
Velut cū spirabit Xephyrus in magnam agrum segete refertam irruens. Ibi malè Interprete: altam segetem, ut hic: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: *βαθὺ λήϊον, εὐφορῶν, σποφορῶν χωρὶς*. Dionysius verò & Scholiastes Theocriti *χωρὸς φῶν* exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager conlitus segete. Virg. *A. Georg.* Quid faciat latas segetes, quo sydere terras Vertere, Macenas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit strictū seges ensibus. Idem Poëta *Ecl. log. I.*

Impius hac tam culta novalia milos habebit?

Barbarus has segetes?

Hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infra, non vinea culta, sed audax
Cerberus & stygia navisa puppis aqua.

v. 289. *Κορυμίστην πίπλαν*] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis gravis, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulo *πίπλαν*, & uti pro *σῆχος*, *καλάμῳ*, culmi, aristæ. Sic in Veteri epigrammate *καλαμίστῳ λῖον*, est ager repletus læta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum L.I.c. 19; de Babylonis agro *Τὰ δὲ φύλλα αὐτῶν ἢ πὺρρον, ἢ ἢ κελῖον τὸ πλάτος γένεται πεσσάρων ὑπετίαν δακτύλων*. Quaternium autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque bordei aristis. Legendum verò est *κορυμίστην*, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à *κορυμή*. *virga capitata*. Phavorinus: *Κορυμή πῖστος ῥάβδος κεφαλαιωτὴ παρὰ τὴν κῆρον λέγεται*. Johannes Diaconus hoc loco exponit, *ῥαβδὸς ἢ δὲ ὑπερπῖαν εἶσιν*. *Κορυμή ἢ ἡ ῥάβδος*. Idem est *κορυμνίδης*. Theophrastus asparagum *κορυμνὴ* dixit, quod Plinius vertit *fastigatus*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: *Κορυμνίδης, ὀξὺς, & Κορυμνίς, βλάστησις*. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt *κορυμίστην*, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicas aristas*. Dracontius in Hexaemero 409.

Ventus alit fluit, & ventus spicas aristas.

Virgii. I. Georg.

Ferròque facas inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est *κορυμνὴ* à *κορυμή*, ut & *κορυμνίδης* clavis instar se fastigans. Sic asparagum dixit *κορυμνὴ* Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. *Κορυμή* est clava. *Κορυμνίστην* Diaconus exponit *ῥαβδὸς, ἢ δὲ ὑπερπῖαν εἶσιν*. *Κορυμή ἢ ἡ ῥάβδος*. Vide Phavorinum in *κορυμή* & *κορυμνίδης*. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit *κορυμίστην μέλας*, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. *Κορυμνὴ* potest quidem nigrum significare, à *κορυμνός*, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. *Κορυμίστην* retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à *κορυμή*. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente *Διμήπερ ἀπὲρ ἀπὲρ*, verendum Cereris donum, ut aliquoties in ἔργῳ, quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. *Ἐπὶ πῶλον ἀλωῶν*] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-vellii *ἔπινον*, quod rectè exponunt *ἐξέτινον ἐπὶ τῷ ἄλῳ*, hoc est extenderunt in arca domesticas aristas, sive manipulos ut rectius exarserunt: Hesych. *πῖναι, ἀπένειναι, ἐπένειναι*. Qui verò retinere vulgata

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII. v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πίοι μίτρα
Ἡ δαίμων ἔκρηται ἀντιλήρωσεν αἰλαίν.

Nam ipsis valde pingui mensurâ
Dea bono frumento implevit horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ἔρχεται χρίσιον ἰώ] Ἐρχεται non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδε τις ἡμιερίων ἔρχος, ἢ ἐνάλασσα δυνάμει.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὰς γὰρ μὲν εἶ] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Ἐφίσταντο αἰκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἰφίμαχον ἵππους inferiùs dixit ἐπὶ χεῖν ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Ἐπὶ χεῖν αἰκίας ἵππους. nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Ἐπὶ χεῖν & ἐπὶ χεῖν dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπὶ χεῖν ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Ἐπικροτῖοντα πτόντος ἀγῶνα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Ἐπικροτῖον esse subsultare πῦ καὶ τῶν; legendum: ἐπικροτῖοντα.

v. 311. Ἀχρεῖς εἶχον ἀγῶνα] Indefinitum certamen Interpretes translulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum prælium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno praelio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐντὸς ἀγῶνος] In stadio, circo. non: intra agonem, quod

Tom. II.

G

in

in versionibus extat sine sensu. Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὁ ἐξέτασις, γὰρ δὲ, ἀθλογυμνασιόν. Idem. ἀγὼν ὁ πῖπτος ἐνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon Ἀγὼν λέγεται τελευτῆς αὐτὸ τὸ χωρίον, ὃ ἐστὶ αὐτῶν ὁχλόν, καὶ ξυνημνόπρετον, ὡς αὖτε καὶ πόλιν. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Εἰς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, Ad Hyperboreum castrum. Hesiod. Theog. v. 91.

Εἰς ἀγῶνα δὲ αὐτὸν ἀγῶνα θεῶν ὡς ἐλάσσοντα.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit, quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ὅπῃ δρόμοι τῶντι πρὸς ἡμῶν, ὅτε ἔπρεχον οἱ ῥῖοι. Gestatio locus ubi gestabantur lecti. ἀ: Ambulatio, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis een wandeling. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. de interrogationibus in iure faciendis. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc in jus vocare est ad tribunal. Θία spectandi locus. Θία καὶ καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λίσσας loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Οἶκος, ἔλαιον, χύτρας, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: ἀπὸ τῶν εἰς τὸ σπώρεθρον, καὶ τὰ κρομμύσια, καὶ τὰ λυθωνάτων καὶ ἀπὸ τῶν ἀρωματῶν, καὶ ἀπὸ τῶν γέλην. Abiit in alium, ἔρ ceras, thus, tum ἔρ aromata, ἔρ omnis generis merces. hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. Ὀρεῖ pro ὀρεοπωλείῳ forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ὃ δὲ πρὸς καὶ δίδρακεν ἐν τῷ ὀρέῳ. Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθυὺς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακτεμῶνός μ' ἐν τοῖς ἰχθύσι in minuit me concidit nuntulos in piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρει λαὸν] Latine redditur vulgò: præstantissime populorum. Sed hocine de uno homine dici potest? Verre: fortissime mortalium. Hesych: Λαοί, ὄχλοι. δῆμος δύνανται δὲ ἕως εἰρηῶς ἀνθρώποι ἀπὸ τῶν εἰναι λαοί, ἵν' αὖτε καὶ μίεσσις ἀπὸ τῶν μεμειωμένων ἔχει τὸν ὅπιν ὃ ἐστὶ φωνή.

v. 331. Γλυκερὴς αἰὼν ἀμάρτυς] Interpp. dulci ævo spoliaris. Cur

non

Non: *dulci vitâ* : Hesych. αἰὼν ὁ βίος ὁ ἀνθρώπων, ὁ τ' ζωῆς χρόνος, *res trita*.

v. 340. Εἰςυμῖως] Non viderunt quod pertineat εἰςυμῖως, qui ver-
tunt *certatim*. Referendum ad εἰήσασκε. Εἰς δὲ φρενὶ εἰήσασκε εἰςυμῖως.
In currum insiliit celeriter. Ibidem δόζνη] est generosus, ut millies
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Συναίσθησθαι πτολιμίζειν] Πτολιμίζειν non est bellare, bel-
lum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλιμος & Latinis *bellum* fre-
quentissimè pro prælio. Sallust. *In eo bello trecenti milites desiderati
sunt*.

v. 364. Πανὴ μὲν ἀντιόδων] *Omniibus viribus nitens, incumbens*. In-
terpretes ut solent: *totis animis festinans*. Hesych. ἀντιόδων, ἀντιόδων,
ἐνεργῶν. In ἑρῶν Σπύδιον δρόμους, φυτεύειν, αἶχον εὖ θιάζ. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem ἀντιόδων εἰς ἀφ-
ρος διuitiis querendis operam dare. Alianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλοι
δὲ ἱστέοντες ἀφροσύνην τῶν παύσων, ὅς μάλιστα ἦδ' αὖτε τὴν τοιαύτην περ-
ξὺν διεργάζετο. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡ νόμος δ' ἱππῶν] Benè Palatinus codex, ἱππῶν, hoc est
ἡ νόμος, ἡ νόμος. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit
etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium
manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas*.

v. 389. Ἀφρὸς δὲ τῶν τῶν μασχάων Λείσται] Μασχάων & μασ-
χάων, quod apud unum Hesychium in μασχάων legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μασχάων, est paragogicum τῶν μασχάων, μασχάων, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρὰ μασχάων. A
quo μασχάων, id est, mansum, cibum. Latini sequiores dixerunt pro
eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8.
lib. II, c. 29. Unde liquet μασχάων notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehen-
dunt antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperiùs ad me datis,
rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μασχάων cibum. Homerus
Iliad. I. v. 324. μασχάων ἐπὶ κελύφῃσι. *Escam postquam invenerit*. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἔρση] Diacono θῆλυς est ἀπὸ τῆς tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptiùs: *fæ-
mineus*. Verùm θῆλυς ἔρση est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλυς
ἔρση ἢ πᾶσι φυτῶν ἡ δάκρυα, ὁ δρόσος, ὡς ἡρεπῆς. Probat Etymologici
Magni auctor, præfatus τὴν θῆλυς dici pro θῆλη, ut vice versa κερὶ pro

κρῆς apud Callim. θῆλη autem esse à θῶ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐπν, inquit. θῶ ῥῆμα δηλῶν τὸ τρέφω, ἔσθ' ὁ μάλιστα δῆσιν. Ὅμοιω· γυναικὶς πὶ θήσιντο μαζόν· ἀντὶ θ' ἐθῆλαισι. Ἐκ θ' θήσιν ἐν γένεσι ῥηματικὸν ὄνομα θήλη. καὶ τροπὴ θήλως, ὡς κρῆς κρῆς. At Eustathius ad Ὀδυσσ. 1, ubi hoc ipsum exponit θήλως ἔρση, θήλως ait significare θρεπτικὴν per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θήλως pro θήλεια. Θήλως, ait, ἡ θρεπτικὴ τῶ φυτῶν ἐκ μεταφορῆς τῶ ζῶον, ἐν οἷς τὰ θήλεια θρεπτικὰ εἰσι τῶ νοσθῶν μῆλλον ἢ περὶ τὰ ἀρρενα. ποιητικῶς δὲ εἴπαι τὸ θήλως ὁμοίως τῶ πυλῶν ἐφ' ὑψηλῶ. τοιῦτον καὶ τὸ θήλιον πὶ μέλαιναν καὶ τὸ θήλως αὐτῆς. Quod verum est. θήλως ponitur pro θήλεια. Eadem ratione & apud Sophoclem οὗθ' ἐθῆλεια dicitur. hoc est ὑπομῆδης καὶ ποιῶσα θήλεια, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ θήλυ δῶτ' ἐθῆλως πὶ φαίνεται ἱππομόρῳ. ἡ δὲ θήλη ἀρετὴ γὰρ, ὡς Ἐρμολῆς, ὅτι περὶ θήλεια ποιῶν, ὡς περὶ δρομήναι, &c. Θήλυ est foemina δῶτ' ἐθῆλως, id papilla dicitur. Θήλη autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quæsi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus res nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλῶνι. καὶ Βάκτραις, ὅπου μὴ ὕετι καὶ χεῖρος, ἡ σπανίως, αἱ δὲ ὄρεσι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ οἱ περὶ Κυρήνῃ καὶ Ἐσπερίδαις τόποι. ἐν Ἀἰγύπτῳ, Βαβυλῶνι καὶ Βακτριανῇ, ubi raro aut nunquam pluit, rose omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θήλως ἔρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κίχρησι ἀεγλῶχες πλῆθυσι] Lege: Ἡρος δὲ κίχρησι ἀεγλῶχες πλῆθυσι. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶν' ἀνδράσι χεῖμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε πρὶν μελιχρὴς, ὅτε καὶ ἄλλως
Βλάπτῃ, ὅς αἰ μὴ χανδὸν ἔλῃ μὲν' αἴσιμα πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερδῆς ἐλάφῳ] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poætæ ἐλάφῳ dixerunt de cervo & cervæ, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Εὔρες ἐπὶ κορυφῇ ὄρεος Ἐπαρῆσιον
Σκαιόσας ἰλάφας.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit.

Κερῶν δ' ἀπλάμπει χροὸς.

Cornuum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' ὡς τ' αἰγυπτοὶ] Puto scribendum: ἡδ' ὡς αἰγυπτοὶ.
v. 410. legend' ἀλλή.

v. 416. Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege: βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μέγα δ' εἶνος ἱμῶσι φανίς] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, κατὰ δὲ τὴν μεγαλήν ἰχθὺς ἔειπεν, ἥγυν' ἔκνευ. Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit.* δ' & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπύου] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμὸς hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad α. v. 172. Θυμὸν παρὰ τὸ πικρὸν ἢ σαρκεὶ πίνει. πλὴν ὀργῶν. αἷς τὸ θυμὸς δὲ μέγας ἐπὶ διατρίβῃ βασιλῶν, πλὴν ψυχῶν. αἷς δὲ πᾶσι εἴπῃ, μελιφρονα θυμὸν ἀπύου, &c.

v. 431. Οὐρὴν μετόων] Rescripti ex codice Palatino μετῴων.

v. 479. Λαὸς ἀπύου] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. 7. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ἐλικοβλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γενοὶ ἐλδῶγῃ. Ἐλδῶγῃ. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendā liberatus. Γλυκερὴν χεῖρσιν ἑέρσω. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ. Ἀΐτης. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναὶ. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κελύω ἰοιδέα] Non ignoro ἰοιδέε sæpè esse μέλαινα, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πόντος ἰοιδέε, niger pontus, apud aliam Poëtam ἰοιδέε νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κελύω ἰοιδέα docent esse ἰοῖς, hoc est, ἀνθισσι περὶ φεφρῶν, ἀνθώδη floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰοῖ ὄνομα βοτάνης, τὸ ἀνθός. περὶ τὸ ἀνίστασθαι παρὰ. Καὶ Ἡσιόδ.

Περὶ Κελύω ἰοιδέα

Ἀντὶ τῆς πλὴν ἀνθώδης. Vide & antiqua Scholia Ἀντιόχου in hoc carmen.

v. 16. Ἐλικοβλέφαρον τ' Ἀφροδίτῃ] Ἐλικοβλέφαρον & ἰλικώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt mobili oculorum petulantia, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur arguti. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: nigros oculos habentes. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Ἀληθεία μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασθαι. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασθαι alterius est glossema Hesych. γηρύσασθαι, φθέγξασθαι, λέγειν. Hesiodus in Ἑργείοις, v. 257.

Αὐτίκα παῖρ Διὸς πατρὶ καθιζομένη Κερκίῳ

Εὐρύτ' ἀνθρώπων ἀδίκησι γένει.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quodd quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerunt legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δακρύων*, *αἰών*, *δαίμων*, *μολύβειον*, in *αἰετῶν* perpetuò ferè produci.

V. 54. Γενεῖσιν Ἐλευθερίης μηδίσου] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleuthæ is. Superius in *ἔργου*, *νῦν βόας*, pro *νῦν βόων*. Eurip. *παρὰ πόδας*, pro *πᾶς παρὰ πόδας*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μωρεῖα κερύγματος*, est *κέρυγμα μωρῶν*, *μωρῶς αἰδέσθαι*, pro *μωρῶς αἰδῆσθαι*. de quibus fusè viri docti. Ἐλευθερίη est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Ἐλευθερίᾳ πόλιν Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερίας τῆς Ἀπολλωνίας. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum quæ regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

V. 59. Μῆσιν φθιόντων] *Exactis mensibus*. Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cùm mensibus errant.

Aurel. Victor. Tum exactis mensibus geminos editos. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium decrefcentium*.

V. 83. Τῶ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χεύουσιν αἰοιδίᾳ.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullò post tribuunt *γλυκερὴν αἰδῶν*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *πύδην*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cùm antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰδῶν* legit *ἱέρειον*.

Ἐῖροισι] *Ἐῖρον*, inquit. ἡ δρότος κυρίας. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ λόγιον*. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cùm versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαί, inquit, ἡλέγον ἄρῳ μὲν αὐξάνει τοῖς βασιλεύουσιν ὁ ποιητής, οἱ μὲν τὸ μυστὶν ἀμελοῖν. Πρῶτον μὲν αἰδῶν αὐτὸς ὀνομαζέται, &c. καὶ διοτρεφέας ὀνομαζέται τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ τὸ μυστὶν ἰαχόμενας, καὶ ὑψιτοδαι φασὶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλῶττης δρόσον γλυκύων, καὶ λόγους ἑκατέρους καὶ ἀφαιρούμεν λόγον τῶν δρόσων. Παρα quantam bonorum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Primum enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros *Achaicus* in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

*Ite hinc inanes Rhetorum manipuli, ito
Inflata rore non Achaico turba.*

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. *E'perho* autem hic pro melle poni rectissime Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissime est eloquentia. Ovidio: *Nescia mella Nestoris eloquentia*. Antiquus Poëta:

Cujus Cæcropsio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo*. Licentius ad Augustinum:

——— *reputans qua pectore in alto
Conceptum in lucem vomuisti nectareum mel.*

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbim, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, *Ἐπεὶ δὲ Θουκυδίδου ζῆλωντος ἀκροῦς οἷος δὲ μέλα τῷ δόχματι εἰσπορεύει καὶ τὴν δόχλῳ, ὡς οὐκ αἰνῶς σὺν τῷ αὐτῷ ὀνόματι ἤρεται, χαλεπὸν δὲ δόχλῳ ἀπασῶν, καὶ θυμῷ δὲ Ἀττικῷ ἀπανέσσω*. Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypo cum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principiorum, animumque Atticum spirans*. Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydidēs. Lucianus scripsit: *χαλεπὸν δὲ δόχλῳ ἀπασῶν, καὶ θυμῷ δὲ Ἀττικῷ ἀπανέσσω*. elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo tra flatum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obfistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris*. Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν πρὸς Ὑμηττίαν.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. *Ἐρχόμενοι δὲ αἰνὰ αἶσιν*] Legitur in aliis exemplaribus *αἰνὰ αἰσῶν*, testante scholiorum Auctore. quam lectionem superiùs asseruimus ad v. 312. *Ἀσπίδων*. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientēs divinis fuisse honoribus exceptos,

Exceptos, inter aras, victimas, ardentēque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

V. 93. Οἷα τοι μυσσίαν] Antiqua scholia legunt. οἷα τε μυσσίαν.

V. 94. Ἐκ γὰρ μυσσίαν] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: ἐκ γὰρ τοι μυσσίαν.

V. 118. Γαῖ' ἀρύστρῳ] Interpretes: *tellus lato pectore prædita*. sed ἀρύστρῳ hic generaliter est εὐρεῖα. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & εὐρύδιον, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

V. 142. Οἱ δὲ τί τε μὲν ἄλλα] Crates deleuit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δὲ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρέφον αὐδήεντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

V. 146. Ἰχθυὲς τ' ἡδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργῳ] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχαναῖράφῳ Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

V. 150. Ἀπ' ὤμων αἰώσαντο] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpabant*. Non Græci solum Heliodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant χειροδυναί, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χεῖρες, ut Latinis *manus* est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium καθελοῖν commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, plurēsque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum lata esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum περὶ ἀπίων cap. 11.

V. 155. Σφιστέρω δ' ἥχθοντο τοῦτι] Non affecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò insensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios eum regno exuturos.

hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti ; quam à Tellure matre certiores essent facti facinoris , quod in eos coctus moliebatur. *ἄχθωμαι* est *μισῶμαι*. Homer. *Ὀδυσ. ε.*

Ἦχθετο πᾶσι Διῶσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, inuis erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab *ἄχθωμαι*, non *ἤχθωμαι*.

v. 160. *Στενομένη* Seleucus scribit *ἀχθυμένη*. Sed hoc ipsum est *στενομένη*, ut in illo Poëtæ : *στενομένη νεκίῳσι*, *dolens super mortuos*. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definiit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videtur.

v. 176. *Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ ἱμεύρων φιλότητος ἐπύχεται*] Vertunt : Undique verò Telluri cupiens *ἀμνηστος* imminebat. Obscure, & parum Latine, *ἱμεύρων φιλότητος*, est flagrans cupiditate consuecendi, concubitûs, *Φιλότης* enim *ἀμνησία*, ut milles apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. *Μεταχρόνις*. Νύξ. Ζόφ. *Ἄεμοι* cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. *χαλκείοφωτος*, *λύχης εἰδεῖα*.

v. 188. *Μ* *Ἥδια θ' ὡς τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς μήλας, ἀδύμνητον*
Κάβωαλ' ἐπ' Ἡπίεργιο] Assentior Commelino, aliisque scribentibus : *ἀδύμνητον*. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge:

Ἥδια θ' ὡς τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς μήλας ἀδύμνητον.

Κάβωαλ' ἐπ' Ἡπίεργιο,

hoc sensu :

Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) resecat ferro,
Projecit in Epirum.

v. 227. *Λήθω π, Λοιμὸν π*] Scribe : *Λοιμὸν* ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro *Λήθω* olim *λοιμὸν* scriptum fuisse tradat. *Λήθω* omnes agnoscunt, non verò *λοιμὸν*.

v. 245. *Κυμοθήη, Σπυώπῃ θῆη, Θαλίῃ τ' ἐρώσασα*] Pro *Κυμοθήη* corruptè apud Hyginum legitur *Cymothœa*, *Θῆη* verò non est epitheton, sed nomen Nereïdis, uti ex antiquis scholiis apparet : *Θῆη ἡ περὶ πύκνῃ*. Hygin. *Nesæa*, *Σπῖο*, *Θοῖ*. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui
Apollo.

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliæ plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομίδιαι,

Δωρὶς, καὶ Πανόπῃ, καὶ Διιδῆς Γαλαττίαι.

Inferius v. 340.

Θαῖσιν π, Ῥῆσιν τ', Ἀχλαΐων δ' ὀρυγροδύναι.

Iſtam lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτῃ] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτῃ dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλιρῶν vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐρύκῃ] Melius apud Apollod. Εὐρίκη. Corruptè apud Hygin. Eurydice, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτῷ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κροτῷ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομίδιαι] Apollodorus, Πρωτομίδιαι.

v. 255. Ηῖόνῃ] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Ἰών. Pro Γλαυκονόρῃ, idem auctor Γλαυκονόρῃ.

v. 256. Πανόπῃ] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Πανόρῃ. Panopes paullo antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Πανόρῃ.

v. 258. Παλυνόρῃ] Apollodorus Παλυνόρῃ. Pro Λυσιανόρῃ mendoſè Hygin. Alamiffa.

v. 261. Εὐπύρῃ] Apollod. Εὐμόλῃ, & pro Περγονῃ malè Πιόνῃ. Et v. ſeq. pro Νημερτῆς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νιόμηνῃ. Hygin. Nimertis.

v. 269. Μεταχρονίῃ ᾧ ἱκελον] Hoc eſt, ſublimis feruntur, volant. Interpretes: in cælo enim degentes volitant. Ergo Harpyiæ in cælo habitant? Μεταχρονίῃ eſt μετέωρῃ. Apollonius Argonaut. II, 589.

Ἐψὲ δὲ μεταχρονίῃ πτόμεναι,

In alto autem ſublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἰς ἕρπον ἤψα μεταχρονίῃ. Et in ærem projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρονίῃ σημαίνει πτὸν μετέωρον.

v. 270. Γερῆς τίς κεκαπύρη] Quomodo Græcæ ſunt κεκαπύρη cum ſint canæ natæ, unde & γεῖαι dicuntur. Γερῆς enim eſt vetula. Scribendum omnino κεκαπύρη, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κηρῷ, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit reſpuenda. Verba ſcholiorum adſcribam ut corrigi debent, in editis enim ſunt corrupta. Φόρμι] Φόρμις ἡ ἐπιφορεὶς τῶν οὐρανίων. Κατὰ δὲ Βαβυλῶν. Γεγῆαν δὲ τὸ ἄφρον. Ἀμεινοὶ δὲ γράφον κατὰ παρρησίαν, ὡς ἡ ἐπὶ Κατὰς τὸ ἐπιδέσκει.

v. 271. Πρὸς ὑμετέρους] Hoc eſt, πρὸς ἡμῶν, ad occaſum, quia ibi ſolem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen Ζόφον eſt ſeptentrio, ſecundum Ariſtarchi & Strabonis ſententiam, quem vide lib. X, & Merici Catauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Verū præcedente mirum cur Interpretes omiſerint πέρη, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac verſione peſuſi crediderunt Heſiodum Gorgonum ſedem locaſſe in Africa. Verū ego nullus dubito quin ſignificaverit Gorgades Inſulas, quæ ſitæ ſunt contra Εὐρώπης πέρας olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluiſſe ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ ſunt Heſperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Οὐ δὲ ἄρα χρυσεῖον] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò ſenſum auctoris non perſpexerunt, cum vertunt: *ceterum hic enſem aureum tenebat manibus caris*, quaſi ad Pegafum pertineret. Atqui de Chryſaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, ſicut in præcedente verſu Pegafi. Inde opponitur τὰς ῥῆς, ὅ δὲ. Pegafus dictus quod ad πηγάς Oceani natus ſit, χρυσαῖος, quod manibus teneret, cum ederetur, χρυσεῖον ἄρα.

v. 304. Εἰν Ἀείμοισι] Apud Syros. Græci magiſtri temerè hic affirmant Ἀείμοις montes eſſe Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquiſſimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo ſine lib. XVI. Λέγει καὶ τὰς Ἀείμους ὁ ποιητής, ὅς φασιν ὁ Ποσειδῶν δὲ διχάζει διὰ τὴν πύλιν πρὸς τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλης τι τοῦ γῆς, αἰτῶν καὶ τὴν Συρίαν αὐτῷ. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Poſidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Cilicia, vel alius terra: ſed Syriam ipſam. Ferebatur autem Typhoeus occiſus eſſe in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus eſt. Idem Scriptor eodem loco: Οὐρανὸς τὸ ὄνομα δὲ τὸ γαρυβάσιον αὐτὸν Οὐρανὸν μετέλαβε, καλέμενον ὡς περὶ Τυφῶν. Μυθῶνται δὲ ἐν περὶ πρὸς τὴν αἰὲν τὴν κεράνισον τὴν Τυφῶν, καὶ τὰς Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes eſt appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt & Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Inſulam Campaniæ littoribus adverſam Inarimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adſignant decepti ſimilitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀείμοις eſſe Syros, ſic docere non potuit, cur olim Syri dicti ſint Ἀείμοι, & quæ ſit huius appellationis cauſa. Perabſurda enim ſunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuële Bocharto, qui in Geographia ſacra oſtendit hoc nomen antiquiſſimos Græcos accepiſſe

piſſe ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore ſuo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genef. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Nabataram*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores eſt Melopotamia. *Aram Damafceck*, Syria Damafceña. Vide ipſum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. ΧαλκίοφωνⓈ] Hoc eſt magna voce. Interpretes: *anea voce*. Heſych. χαλκίοφωνⓈ, ἰχθυόφωνⓈ. Stentori Homerus tribuit. Superius in Αΰτιδι v. 243. χαλκίον ὄξυ βόων. Vehementer acutè clama-
bant. Homerus

Οἱ δ' αἶς ἐν αἶσιν ὅππᾳ χάλκιον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæſtione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatio-
ne: vox ferrea, Lucretio, vox ærea.

v. 312. Δύχ' εἰδύαν] Poëticum dicendi genus pro λυγρῷ, ὀλεθρίῳ, pernicioſam. Superius in ἱερῆς, ὅτ' ἐμὴν εἰδύς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Αΰτιδι, λολυγὰ δῖοις, pro λολυγῇ.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίξ' ὀλοῦ. Φίκιον. Pi-
cati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius.
Βάπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Αἰγέτης ζέφυρος.
Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίξ' ὀλοῦ] Reposui veterem lectionem ex antiquo-
rum scholiorum auctore. qui legit Φίξ' ὀλοῦ, & ex-
plicat σφίγξαι ὀλοῦ. addit porro Boeotos dixisse Φίξ,
unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scho-
liaſtes adſtipulatur in Phœniſſis; qui tradit Φίκιον ὄξυ à Sphinge dictum
eſſe, ipſamque à Boeotis vocatam Φίγξ. Hinc & Latinis picati dicti,
quorum pedes formam Sphingum habebant. Feſtus: Picati appellan-
tur quidam, quorum pedes formati ſunt in ſpeciem Sphingum, quòd eas
Dorii phicæ vocant. Sic Φίκιον τίγξ phiceum monſtrum dicitur Sphinx
apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò eſt mons Boeotix;
cujus meminit in Αΰτιδι, v. 31.

πίξαι δ' ἔξ το Φικόνιον. τὸ δὲν αὐδῆς

Φίκιον ἀπερὸν ἀποστέλλεται μητίῃ Ζεύς.

Coloriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum ac-
ceſſit ſapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄξυ Βοιωτίας καὶ
Δῆς διφρόγξαι, καὶ Δῆς βεγίχως τε α. vide & Plutarchum in libello, quòd
bruta

bruta ratione utantur. Aeoles postea praeponderant, sicut pro φά-
ζω, σφάζω, pro μείδω, σμείδω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φείων,
σφείων. Sic enim ille mons appellatur apud Palaeophatum in MSS. in
editionibus perperam σφείων scribitur.

v. 330. Ε'λεφαίριος] Bene Grammatici, ἑλεαίριον, Hesych. ἐλεφαι-
ρίδιον, ἐλεαίριον.

v. 336. Ε'κ κρητὸς κ' φέρων] Rectius alii φέρων, ut Homerus
Odyss. α. 72. & aibi. Vide Eustath. ad Il. β. v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Πασίῳ] In nonnullis codicibus extitit πασιῳ, ut veteres
testantur.

v. 355. Πλυντὶ βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis*.
Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim
magna Graeci βόωα vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucam*. Sic Graeci βύπων apud Hesych. βύλιον
apud Erasistratum est μίζας λιμός, *magna fames*. βυζαῖον, μασαίλιον
& jactator. βύπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μίζας παῖς puer adultior. Hesych. βύπαις, τίς μίζας, ἀφ' ἧς, μί-
ζας παῖς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθυός. Glossae veteres: *catula* βύπαις. Aliæ
δρυπάς *catula*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191.
in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer audet

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulastra agit puerilia*. Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastra autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis πικρότης. Liban. Progymnas. Ὁ μὲν ἐν δειξάσθαι βυζαῖον ὡς εἴ-
σαν ὀφθαλμοῖς τῇ Ἡρᾷ κρητοὶ τε μασαίλοι τε, βοῶπις αὐτὴν ἐγάλασε. Home-
rus ostendere volens quid oculi Junonis magni essent & pulcri, bovinas
oculos eam habere dixit.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίῃ πέλον] Sic & Interpretes: *Crio autem Eu-
rybia peperit*. Igitur Crio est femina, Eurybia verò mas? Attamen
superiùs Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίῃ πέλον. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quod pro Κεῖν malè scribat Κεῖν. Sed Κεῖν dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti,

v. 379. Ἀργέτω Ζεφύρῳ] Ἀργέτης hic non est Caurus, sed Zephy-
ri ἐπίθετον. Inferiùs v. 870.

Νότος Νότος, Βόρειος π, κ' δρυάτω Ζεφύρῳ,

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργέτω Νότω βαδείῃ λαίλαπι τύπῳ.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργέτω τ' ὀξὺν κ' πεχὺν, κ'
κρητῶν

καὶ ἄλλοι εἰσι. Hesych. Ἀρχαῖοι Νόμοι. Ἐλευθερίου λευκόντι. πῶς δ' ἔλα-
λῶς. Ὁμοῦ δ' ἡ τίσασθαι οἶδ' ἀνέμους. ἴππ' δ' ἐν περὶ. Sed quam
Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem
vide.

V. 417. Ἐρδ' ἰσχυρὸν κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ
adscribuntur:

Ἀθάνατος μὲν πρῶτος θεὸς νόμον ὡς δαίκεται,
τίμω.

*Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem; Vene-
rare.* κατὰ πάτριον dixit Porphyrius loco suprà laudato.

V. 430. Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεζυγέειν, ἢ κ' ἐθέλων] Sic legunt edi-
tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines cunctos,
qua scilicet voluerit.* Heinſii editio major: ὅν κ' ἐθέλων, Interp. *quo-
rum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim
commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum libro-
rum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut
ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro cōt', inquit, repo-
suimus εὐ τ', & pro ὅν κ' ὅν κ'.* Sed ὅν κ' non erat de sua sede detur-
bandum. Subauditur enim μεζυγέειν. Sensus est, in concione in-
ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
dem sententiæ versus est in initio Ἐργων, quod me docuit Vir sum-
mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
tùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
nis humanitatis expers:

Ὅν τι λαὸς βροτῶν ἀνδρες ὁμοῦς ἀφ' αὐτῶν τι φασὶν τε.
Ρῆτοί τ' ἀρχαῖοί τε Διὸς μεζυγέειν ἴκην.

*Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
bilisque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia docto-
ris nostri est interpungendus. Διὸς μεζυγέειν ἴκην, idem est quod hic
dixit ὅν κ' ἐθέλων. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tene-
bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
sibi persuaserunt, Διὸς μεζυγέειν ἴκην abundare, & ominis causâ tan-
tùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
feratur nemo non videt.

V. 440. Οἱ γλαυκὴν δαπάνηφιλον ἐργάζονται] Γλαυκὴ simpliciter
est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula vetruunt*. Interpretes: *glau-
cum mare.*

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσ. Ἰερεὶ πέτρα. Ἰερεὶ πύτνα. Κύβρα. Stephanus emendatus. Γύαλα παρήλασθ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθῶν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῇ. Lucianus correctus. Ὠγύγεσ. Ἔργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præsides. Ὠρεῖα. Ὠρεῖσ. Χρυσάμπυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitre sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Στεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύδοιμ. Ἀφροδίτη νύχι.

v. 485. **A**ργαῖον εἰς ὄρε] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminuit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν σχολίων Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον εἰς ὄρε, αἵτις sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον εἰς ὄρε] Σημαίνειται ὅτι καὶ ἔστ' αἰγίοχον ἐκάλουν τὴν Δίαν, ἐπεὶ αἶλα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρεος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ εἰσὶν τὸ Ἰδαῖον καλεῖσθαι. Οὗ δὲ ὄμνησ' ἐκ τῆς ἰδίας ὁπλῆς τῆς αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλουν. Nota quod et iste (nimirum Hesiodus) Ægiochum dixit Jovem, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capra mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura agide ipsum Ægiochum dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτω εἰς Δωδὺ, ὄρεσ' αἰγίδι Αἰγαίῳ
 Ἀντὶν ἐγκρατῆσιν.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc αἰγίδι ἰδαίῳ, his verbis testatur: Τυτὲς γράφουσιν, αἰγίδι Αἰγαίῳ, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φάσκειν τὴν Δίαν εἰς Αἰγαῖον ὄρε περικρατῆσθαι ἐκ Κρήτης τραφῆναι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Δύκτω, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægeum in Creta quia ignorabant; idèd apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαίος & mutatum in Ἰδαῖος. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οὐ μὲν τίτι περιέχοντι Δίκτης ἐν αὐτῇ ὄρεσσι χαλὴν Ἰδαῖον. *Qui enim includentem in Dicta bene olente, propè montem Idæum. Tivis περιέχοντι. χαλὴν Αἰγαίον, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φαίνομεν, τὴν Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεποιημένην ἐν Κρήτῃ περιέχουσαν.* Quidam hic scribunt χαλὴν Αἰγαίον ex Hesiodo id sumentes qui dicis, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum. Sed addit idem, Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquirere in locutione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius est Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phocide, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῆλυν, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia, qui à Ptolemæo vocatur Ἰσὴ πύργος. Inde sancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna. & urbs Ἰσὴ Πύτνια, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφος Πύτνια, ἀφ' ἧς Ἰσὴ Πύτνια ἢ πύλιν. Pytna Ida collis, unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. Γεωπύδιν scribitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum antiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in monte Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐν τῷ Αἰγαῖον πεδίον συνοικήσας τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ αἰγὰ πύτη φασγάνον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς αἰγῆς τὸ Πόδιον ὄρος. ἀφ' ἧς τὸ πῆλιν Αἰγαῖον. Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesiodum. Dicitur vērò à fluvio Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum respexerit Ἰωνόγεστος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gortyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait. Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla est. Legendum Κύβης quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἰσὴ Πύτνια, πόλις Κρήτης ἢ αἰγῆς Κύβης, αἰτὰ Πύτνια, αἰτὰ Κάμιν, αἰτὰ ὄρος Ἰσὴ Πύτνια. Hiera Pytna urbs Creta, qua priùs Cybra, postea Pytna, deinceps Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem paulò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu monte Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Carpathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλας ὑπὸ Παρνασσῷ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλας potius sunt valles καρλάρες, quàm juga. Apud Euripid. γυάλας καρλάρες, *valles frugiferae*. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pòst fuisse istum βάλωλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τοῦ μνημερίου, λέγουσιν ὅτι μύθας, τῶν καὶ ἑλλανῶν ὁμήρων κατεχέουσιν, καὶ κατὰ ἱερὰν ἐκείνην ἱερὰ ἐπιτελεῖται θύραι. Ἐν δὲ καὶ δέκα ἐς αὐτὸν δόδωναι καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοῦ παύδος καὶ αἰς αὐτῆς ἡμεῖς αὐτῶν ἐκείνου. Ab eo monimento cum rursus adscendere inciperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, lanceisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ratum ex olea sacra decerptum ἱερὸν λῶνα κατεσμιμμένον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cum rem sacram die solemni essent facturi, vittis lanceis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focus circa laneos orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Αὐτὸς ἐπεὶ μὲν πρὸς αὐτὸν, inquit, αἰς ἄλλαν πόλιν, μὲν δὲ κατὰ τῆς κεφαλῆς κατεχέουσιν καὶ ἱερὰ ἐπιτελεῖται. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanâ coronantes. Aman dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus facerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὸν voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα ἀζώμεθα.] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat ταῦτα ἀζῆα, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρα φερόμεθα, hæc quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercidit, inde ἄρα à præcedente syllaba ἀρα est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφίη ἰδῆν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ὄργυφίη.

v. 612. Παριλθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam *quia fato manent, quævis significata non vitantur*, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μήδ' ἔτως ἀγασθὸς ὡς ἰών, θιοίκελ' Ἀχιλλῷ,
Κλέπτει νόμ', ἐπεὶ εἰ παρολαύσεται, εἰ δὲ με πείσῃς.

Ne sic, quævis fortis sis, divino Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. εἰ παρολαύσεται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καὶ μὲν δὲ θεαίσιον καί τεχεν χάϊα] Incendium ingens corrumpit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

Εἴνοσις δ' ἔχων βαρεῖα
Τάρταρον ἠεργάντα, ποδῶν αἰπὺν ἔ' ἰαή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάϊα, αἰδῶν, ἑρπῆς, ἑρεβὸν exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs patiæ sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὴ πόλιν τ' αἰδομένης, καὶ τὴ χάϊα
Τῶν μερίων τῶν κνίσαν εἰς ἀφροσύνην.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάϊα exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μέγα χάϊα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Tiranes servabantur χάϊα μεγὰ dicit, quem postea v. 814. ait esse πῆλιν χάϊα ζοφίον, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλὸξ δ' ἡγεῖ δ' αἶαν ἵκεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

εἶσατο δ' αἶαν
Οὐρανὸν ἰδεῖν, ἡ δ' αἶαν ὄρατο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ,
Αὐτὸς αἶαν ὅτι καὶ ἡγεῖ δ' αἶαν ἵκεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ Πύλαρον.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem vi debatatur atque se coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cælum latum supernè appropinquabas.* Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cælum ruere, sive terram cælo misceri videret & audiret.

v. 709. Οὐρανὸν δ' αἶαν] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi ὄρατο, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀεὶ καὶ αἶαν ἵκεν. Scholia antiqua legunt ὄρατο, quæ vide.

v. 735. Εἰς τοῦτο γὰρ] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

*Sterilis profundi vastitas squallet solis,
Et fœda tellus torpet aeterno situ,
Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:
Immotus aër haret: & pigro sedet
Nox atra mundo.*

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. 6. v. 429.

v. 748. Ἀεὶ καὶ αἶαν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latinè verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

v. 768. Εἰς τοῦτο γὰρ] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. 6.

Καλίσκουσ' Ἀΐδω καὶ ἱππυλὸν Περσεφόνην.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Εἰς τοῦτο γὰρ πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς, αἶαν ἱππυλὸν Περσεφόνην. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiz: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπὶ τοῦτο, πρὸς, καὶ Εἰς τοῦτο, καὶ ἱππυλὸν Περσεφόνην. Interpres vertit: *Damonas simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Fœdissimè. lege: ἱππυλὸν Περσεφόνην. terribilem Proserpinam. Πρὸς verò sunt Furiz.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀπολείψας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.
Sic

Sic & simplex λείβω. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Insaniunt qui hic dicunt ab ἀπαλείβω esse ἀπαλείψας.

v. 806. Ω' γόγιον] Referendum est ad ἔργον, non ad ἰδίαν, & exponendum magnum. ὠγύγε enim est magnus. Hesych. ὠγύγης, πηλαιῦ, ὄρχαίς, μεγάλης πύκν. Stygem autem fuisse maximum Deorum iurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐ χεῖρας μὲν ἴσασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ. Ἐργματα ἴσασιν est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: Cujus manus quidem ob robur semper operantur.

v. 851. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντας] Circa Saturnum existentes, qui unâ eum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: A Saturno seorsim existentes. Titanes Saturni fuerunt copię contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μὰ ψαῦρον] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μὰ ψαῦρον, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hęc: Μὰ ψαῦρον κρητὴν καὶ μέγιστον ποιῶν, οἷον κακίας, θεοσεκίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι αἶσαι] Legendum αἶσαι, quod Æolicè dicitur pro αἶσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' πλεθυστικῶν. αἶσαι, Αἰολικαί τερον. ἔρχω ἢ αἶσι, ὥστε ἰεῖσαι. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι αἶσαι. Malè legitur ἄλλα in Etymologico. Hanc emendationem sequens Ἀλγεσιδιᾷ confirmat, & αἶσαι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἷ τ' ἔργ' ἀργαῖαι καὶ ἀνθρώποις βροτοῖσι] Inscitiz Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus. Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubat & bisseño sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præfides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Εἰ τὰ δὲ δ' Εὐνομία ναιή' κρησιγενεαὶ περὶ βαῖρον πολλὸν ἀσφαλὲς Δίω, καὶ ὁμότερον Εἰρήνη, παρὶς Ἀνδράσι πόλιν, χεῖρας παῖδες ὠκύλα Θέμιδες. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesq̃ue, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem moribus

ribus pradita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consulericis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
ra. In ἔργῳ in Pandora comenda, v. 74.

— Αἰὼφὶ δὲ πλὴν γε
Ὡρεὶ κροτάφῳσι τίφον ἀνθεσιν εἰαλειψῆσι.

Ipsam porro Hora pulcram comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcerrimo, & suavem exhalantē odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἦνι δὲ τοι τὸ δέπας ῥῆσαι φίλῳ ὡς κελὸν ὄσδη.
Ὡρεῖν πτωλύδαί νιν ἐπὶ κροτάφοις ἀκραιψῆς.

En tibi poculum: contemplare, amice, quā suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.

Hinc ἔργον est pulcritudo. Ὡρεῖν pulcer. Hesych. ὠρεῖν εὐμορφῶν.
εὐτροπῆς, εὐχρήμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖν Χαλ-
δωνίς. Formosus Adonis. Ὡρεῖν pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μηνῆς, sicut superius μεσηῖον, & plures aliae.
Pro ὠρεῖν frequentius legitur verbum paragogicum ὠρεῖζεν. Hesych.
ὠρεῖζεται, κροτάφίζεται. ὠρεῖται μῆνις, κροτάφεται μῆνις. Quia verò ὠρεῖν
est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcerrimi,
hinc ὠρεῖν est ἀκμαῖον, in ætatis flore constitutus. In ἔργ.,
v. 695.

Ὡρεῖν δὲ γυναικὶ πόνον ποτὶ οἶκον ἄγασθαι.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 216. Μῦσαι χρυσάμπυκας] Interpretes: Musa aureis mitris re-
vineta. Præstat interpretari: aureis reticulis ornata. Ἀμπυξ est ἀφ-
δήμη, τελεχίδεμος, diadema, reticulum, fascia, quā mulierum co-
ma redimitur. Homerus Iiad. X, v. 468.

Τῇλε δ' ὑπὸ κροτῆς χεῖρ δισμὰς σιγαλόνε,
Ἀμπυκῶ. κεκρύφαλον τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμιον.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum. Ubi brevìa Scholia Didymi, ut credunt
vulgò: Ἀμπυκῶ χρομὸν πρὸς τὸ πλεκτὴν κεφαλῶν, ἀνέχοντι τὰς τείχας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀναδέσμη. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
æligabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verum
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

Simulavit anum mitrâque capillos
Presserat.

Juven. Sat. III. v. 66. Ite quibus græva est picta lupa barbara mitra,
Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitræ tribus *Μύθαις* αὐτῶν non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ a Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero *σφαιρα*. Iliad. Σ, v. 567.

καὶ β' αὐτῶν καλὰς σφαιρας ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αὐτῶν πολυτελεῖς σφαιρας ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superius *πολυτελεῖς ἀγασθίσαι*. *Σφαιρας* autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex *Æliani Παισι. Γραμ.* Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δ' ἔτι διήρτοι ὑπὸ τρυφῆς αὐτῶν καλὰς τ' γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τ' κεφαλῇ σφαιρῶν ἐπιτίθεντο ἰσχυρὰ. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffluxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim *σφαιρα* limbus seu fascia alior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnæ *σφαιραι* dicuntur.

v. 925. *Ἀγασθίσαι*] Miror unde in recentiores editiones irrepperit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore Heinsiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, *ἰσχυρὰ*, quod rectè exponunt antiqua Scholia *πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐκείνου*. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit *ἰσχυρὰ*, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur *ἰσχυρὰ*. Synonymum esse *ἰσχυρὰ*, *ἰσχυρὰ*. *ἰσχυρὰ* *Διόνυσον* dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. *Ἐν φιλότῃ μιν γένεσθαι*] Legendum est ἔν φιλότῃ μιν γένεσθαι, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ἔν φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἔσθαι τ' ἡ Φαισθὶν ἐν μόνῃς ἡ Ἑρῆς ἔσθαι. ἀπὸ καὶ τῆς σήμερον. Ὁ δὲ Ὀμήρου ἐν Διὶ καὶ ἡ Ἑρῆς. Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. ideoque hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. ἡ Ἑρῆς δὲ καὶ εὐνὴν ἐξήγαγε ἡ Φαισθὶν Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dictu. ἡ Ἑρῆς καὶ, Junonis filius non Jovis.

v. 934. *Φόβον*] Malo vertere *Terrorem*, quàm cum Interpretibus, *Timorem*. Sequitur enim *Δῆμος*, Timor.

v. 971. *Κρήτης ἐν πίνι δὴμος*] In accentu peccatur. Legendum *Κρήτης ἐν πίνι δὴμος*, ut superius v. 538. *ἰσχυρὰ πίνι δὴμος*, intestina cum pingui adipe. *Κρήτης πίνι δὴμος*, Creta pinguis adips, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. *Φιλομυθὴς Ἀφροδίτη*] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. *Ἀρχιλόχου νύχρον*] Archilochus emendat *μύχρον*, quasi age. 17. tem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῆς νύχρον, exponentes *ἀφανῆ*, *λαθραῖον*, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *noctūvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

*Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phadrome?
Nam hos quidem hanc multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

Ε'ΡΓΩΝ καὶ Η'ΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëtæ institutum probatur.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO, ILL.

1954

1954

1954

Nobilissima Amplissimóque Viro

IANO DOUSÆ.

Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimærio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι ἀγγέλων ἡ ἰσχυρία ἔρχεται, ἀλλ' ὁπισθὺς πρὸς ταῦτα δέ. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes bodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maximæ sit dementia. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλικόν, quàm quæ ad τὸ περικλυτὸν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Therfitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantum fecit, ut etiam παιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,

cujus

cuius periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreñet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tia provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Ἑγυπ-
 τῷ Ἡμετέρι libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientiæ
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præcla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantùm ipsius doctrinæ &
 τῶν ἀποδείξεων causâ. Scriptum hoc quaecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam umquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod siue Musarum,
 quas tu deperis; siue nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimaui, quæ de
 καὶ τῶν ἑσθῶν huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

DANIELIS HEINSII

INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΡΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomice præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut iuventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione detertere possit. Et enim: ò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία πραγµατισµόων, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hic & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, aeternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus; quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi a summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmitteremus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quam par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, facile transigentur. Horum enim omnium non minus quam ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *li, quos dixi, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascreus, Menecrates Ephesius. Caius Plinius Procemio Lib. 14. At Hercule non reperimur qui norins multa ab antiquis prodita: tantò pristorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orso, subsequentiisque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus: Γεωργίας ταῦτα ἔστιν ἐκείνης Γῆρας, ἢ Βοιωτῶν αἶνε, ἢ Θερτυλινῶς, ἢ ἡλίου αὐτῆς καὶ ἐπὶ λῶν θάλασσαν, καὶ ὁμοῦ ἐξέφροντις, καὶ αἰνῶν διακρίοντις. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.*

CAPUT III.

Primum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars et si pluribus infrà confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero pòsito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τὰ ἔργα dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëtâ, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: Ἐπὶ δὲ γεωργικῶν δρότοις, καὶ παραίνεσις γεωργικαῖς, καὶ ὅσα καὶ Πλατιάδων καὶ ὅσα καὶ καυρῶν ἀρότε, καὶ αἰνῶν καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τὰ ἄλλα ἀπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παραίνεσις γεωργικὴ, seu potius γεωργία. Partes ejus sunt καὶ Πλατιάδων, καὶ δρότε, καὶ αἰνῶν, vel καὶ καυρῶν δρότε, καὶ καυρῶν αἰνῶν. Quid si παραίνεσις γεωργικὴ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πᾶς se habeat ad πλὴν γεωργίαν, sicut ἀροῖ, αἰνῶν, & partes reliquæ. At contrâ, sicut καυρῶν αἰνῶν καυρῶν δρότε, vel simpliciter, ἀροῖ, αἰνῶν, pars est γεωργίας; ita καυρῶν πλῆ, vel παντλήν (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-

considerationis, partes sunt τ' αλ'. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Εἶναι in his libris in inscriptione, κατὰ τὴν κίεριν, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

Secunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quam de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quam de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quaesito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causâ est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæctenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustra futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Mani-

Nō argumentum petamus. Poëta igitur ille; postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam; & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant; argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam rursus cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecundæ Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacraque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Insitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Γεωργικῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum; hortorum; fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hîc Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Γεωργικὰ vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖν δ' Ὀρίων καὶ Σείραϊς ἐς μέσσην ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρην δ' ἐσίδῃ ποδοδάκτυλῳ ἥως,
Ὡς Πέρση, τότε πάντα δαΐδραπτε οἴκαδ' ἐβότρυς;
Δαΐξαι δ' ἡελίῳ δίχα τ' ἤματα καὶ δίχα νύκτας,
Πέντε δὲ σισυμιάσαι, ἔκτα δ' εἰς ἄγναι ἀφύστα
Δῶρα Διωνύσου πολυζηθείῃ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonia conjux;
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitæ patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter περὶ σιδήρεος οἴνου. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermisissam queritur; quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA; qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo dux veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hæcenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Ægæ* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

E Via nostra ea removimus, à quibus nos periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorum capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud querendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργία*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primò *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ ποσειδάωνος*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima natura in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alte Oeconomicus sed per se; rursus aliud querendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *Ποιητικὴ* vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomix partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest, quam planè excludit Poëta: ea est Foeneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῶν abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Al: eræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικὸν accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Iustitiamque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμητικὸν permansisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in ἡμερικῶν fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομῆιν: ab eo alibi, οἶκον ἃ θείῳ. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρότερον, γυναικὶ π βίῃ τ' ἀρετῇ.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Εὐθυμηθεὶς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ζῆναι τὸν εὖ ἄπαντι τὸ δὲ πάλιν δημοκρατικῶς φιλεῖ, ἐδιδόκει τῷ γένει ἀποκεκαμμένῳ τὴν πόλιν ἐκτρέφασθαι, καὶ διὰ πρὸς Ἡσιόδῳ. Χρεὶς μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχαίῳ, κατελέγειν τὴν γένεσιν, ὅστις ἐκ ἡς ἔφυ. Χρεὶς δὲ αὐτῷ πτωχεύειν, αἱ δὲ τοὶ λόγοι ἅμα τῆς λόγου Θεογονίας. Χρεὶς δὲ αὐτῷ ἀφελῆναι τὴν εἰς τὸ βίον, ἔργα πρὸς ἀρετῇ καὶ ἡμέλει εὖ αὐτῷ δεχέσθαι.

C A P U T V I.

C Um suprâ totum hujus libri subjectum in duo dividerimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία, quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μουσικὴν, sub qua nos paullò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorūque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum παιδὲν dicebant, alterum χρῆμα τῆς πτωχειν. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μουσικὴν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem παιδείας simpliciter, ἀντὶ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paulò arcetiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν κτῆσιν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque ὠφελῶν πρὸς τὸ βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ παιδεία, non οἰκονομικὴ, multò minùs γαστρικὴ. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπεῖν πρὸς ζωὴν χρησίμους. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi; Comœdiæ apud Dores inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' φανὰ Δάρεσθ', ἧ' ἦν ὁ πᾶν κομποδίασ
 Εὐρὼν Ἐπιχαρῆσθ'.
 ὦ Βάκχε. χαλκῶν νιν αἰντ' ἀλαθινῶ
 Τὴν ἀδ' αἰεθῆσαν
 Τὸν Συμφησάσαις εἰσδρυτὰν πικρῆς αἰ πόλιν,
 Οἱ ἀνδρὶ πολίται.
 Σαρὼν ἧδ' εἴχε χρημάτων μεμνημένους
 Τελεῖν ἐπὶ χεῖρας.
 Πολλὰ ἧδ' ποτὶαν ζωὴν τοῖς παισὶν ἐπὶ χρησίμους.
 Μεγάλα χάρις αὐτῶ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζωὴν εἶπε χρησίμους, & quidem παῖσι, qui Oeconomizæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comico-
 rum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docue-
 rant πρὸς ζωὴν χρησίμους, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
 dia, ad quos πρὸς δραματικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δράν, quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, propriè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μυλοποιίᾳ, id est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo, de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ἄσμεται ἢ ἀδρᾶ dixerint. Unde Thaletis ἄσμεται, & aliorum ferè omnium à Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
 quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant. αἰδοῦμαι dicebant, id est, Carmina. Sic αἰδοῦμαι Thaletis illud extat:

Οὐκ ἐν πολλὰ ἴπη φρονίμῳ ἀπιφύνατο δέξαι.

Chilonis:

Εἰ λήϊαις ἀκόνταις χρυσὸς ἐξαιτίζεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, αἰδοῦμαι, sive ἄσμεται habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in αἰδοῦμαι de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὰ αἰδοῦμαι, αἰδοῦμαιque, nobis ut Carmina dicunt, id est: ὥσπερ ἐν τοῖς αἰδοῦμαι τῶν φιλοσόφων τὰ πάλαι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantùm temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cuius usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, καθήκους & παρεμπιπλάκων καὶ ἀπορίων. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκαλίας, καὶ παιγνίαις. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγωγίῳ

Εἴ τι διδασκαλίας, ὅπως φερέται, τοῖς δὲ ἡδὺν ποιηταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ ἄρετῃς παιδείᾳ maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφὸς Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ἀ σοφὸς Ἡσίοδος, ἀ σοφὸς Ὀμήρου, ἀ σοφὸς Ἀρχλόχου, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ οὖν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δόκεῖν, ὡς δηλοῖ μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὸ ἀληθεῖος βιάται, καὶ κύριον ἐνδαιμονίας. Paullò post: Τὸ δὲ τῶν σοφῶν Ἀρχλόχου ἀλώπηξ ἐλαττον ἐξέπιδει, περιελάσαν καὶ ποιικίλῳ. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiabantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τ' ἄλλοι χειρίζεσθαι, quos παιδαγωγὸς Græci, Athenienses ἀγκυλάθυς, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνάμεις & αἰδοὺς dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀγκυλάθυς ἱερεὺς apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quod formosus esset, absque ἀγκυλῶν, primo Socratem adire ausum fuisse: Εἴθε γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ ἡλικίᾳ, inquit, θαυμάσιον ὅσον, πάντας οὐκ ἀνιόντας πρὸς τὸν αἰδοῦς ἀνδρὶ ἀγκυλῶν μὲν μετ' αὐτοῦ γίνασθαι, τίτι δὲ πῶς τὸ ἀγκυλῶν, μὲν σπουδαζομένων. Et in Charmide: ἀλλὰ καλῶς ἴφην λέγεις, καὶ καλῶς αὐτὴν καὶ ἄλλα πρὸς τὸ ἀγκυλῶν, καὶ ἴφην καλῶς Χαρμίδην. In cujus vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eosdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγκυλάθυς, Lib. *Æneid.* 5.

*At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemque impubis Iuli
Epitidem vocat.*

Ex his rurius antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικείον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odysf. γ. qui αἰδοὺς ab illo dicitur. Idem παῖδων & δυνῶν postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰδοὺς, αἰδῶς, κινεσώδης, καὶ ὁ ποιητής, καὶ ὁ ἱεροπαιδὴς, ὁ δυνῶν παῖδων. Manifestè αἰδοὺς δυνῶν exponit. Quid verò sit δυνῶν παῖδων, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνῶν, παῖδων, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰδοὺς illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, δυνῶν, interpretati sunt, quod respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cum αἰδοὺς, παῖδων interpretatur, quàm quod diximus. Idem Hesych. Αἰδοὺς, ἐκείνοισι, ὁνομαστοί, ἢ δυνῶν. Eustathius; πρὸς δὲ αἰδοὺς τὸ δυνῶν περιέχεται, οὗ αἰδοὺς μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰδοὺς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobat Didymus, seu quicumque est, cujus brevia in Odysseam Scholia habemus. τὸ γὰρ ὁρίζεσθαι οἱ αἰδοὺς φιλοσόφων τῶν ἐπὶ τῶν πρὸς δὲ κακῶς ποιῶντας τὸ δυνῶν ἀπέδωκε. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰδοὺς δυνῶν esse dixerunt, τὴν πῆλιν respexerunt: non autem τὴν τὸ σῶμα λαβόν, id est, munus, non privationem corporis: quomobrem errat Eustathius, qui δυνῶν exponit, τὸ αἰδοὺς μὴ ἔχοντα. Nam cum αἰδοὺς illum Veteres δυνῶν exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* idem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cum παρρησια Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικωνίτῳ non modò occupant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. 111. conqueritur Plato, διαφραγμένον τὸν παιδικὸν ὥστε τὸ λεγόμενον

qui à conjuge sua sexpe una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Thesium ὑβριστὴν fuisse, sed σωφρονῆτα.

— εἰ δὲ ἢ ὑβριστής

Οὐδ' ἴδως ἐν ταῖς ἐρώμεσι τὴν νύκτα πυννυχίζειν,

Γυνὴ δὲ σιαμωρεμένη χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὑβρὸν τὴν ἀκολασίαν, & ὑβριστὴν τὴν ἀκήλαστον dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὑβριστὴν ἔρωτα opponit, vel amorī Platonico, vel τῇ σωφρονίῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αὐτοὶ ἡμεῖς ὑπὸ θάλασσαν, ἵπποισι ἀσπιδόεσσι, αἰχμοῖσι δὲ ἀκυστοῖσι ὑβριστὴς ἔρωτος. ἔτος ἔστιν ὁ ἔρωτος ὁ τῶν κρημνῶν πηδῶν, ὅθεν ὁ ποταμὸς περὶν, ὁ ἕρπον λαμβάναν. Et Serm. 6. Οὐδὲ τὴν πολυπλοκίαν τῶν ἐρωτῶν, ὅτε ἐν Πειραιῶι πλατύνοντο, εἰ δὲ ἐν Κρήτῃ νομοκτενέοντο, αἰετὶ ἐπὶ τῷ ὁρεῶν ἡρώϊκι ὑπὸ φιλοσόφου δικινόμενον, δι' αἰονομίας ἡρώϊκῆς. ἀρχόντες αὐτοῖσι, ὡσεὶ ἀδελφοὶ, ἀριστοὶ ἀγαθοὶ ἀποπολεμῶντες. γυνὴ σωφρονῆτα ὑβριστὴν νεανίας, Et 32. ὑβρίζειν αὐτὸν εἰς ἀκολασίαν posuit, & partes Venercas, πὲρ ὑβρίζειν πεφυκέναι dixit, λιχνόειν ἢ γλῶττα. τηκίδωσαι οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλύειν ἢ αἶμα. πληρεῖσαι ἢ γαστήρ ὑβρίζειται πὲρ ὑβρίζειν πεφυκέναι. Dicebant & ἀδελφῶν & vice verba δικαίως τῶν σωφρονῶντων. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: πὲρ εἰς Ἀφροδίτῃν ἐκὼν δικαιοσύνης καὶ τῷ Βιλαροφόντῃ σωφρονῆτι ἀμφοτερότητοι. Aristoteles Rhetoric. 2. τῶν σωφρονῶντων laudat, ὅτι ἐν ἀδελφῷ. Εὐνῆχοι igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitiei, ubi de Homericis αἰοιδῶν agit, Cometen cum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant. Οἶμαι δὲ ἐκὼν καὶ τὴν αἰοιδῶν ἐν Ἀγαμέμνωνι τῇ Κλυπαιωνίῃσιν μελεδῶντων δαπνέλοισι, εἰ καὶ ἡμεῖς εἶναι γένους κομήτην εἰς τὸν αἰῶνα γέναντο ἐκ διαβολῆς οἰκίας ἐπίσταντο. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πᾶσι professi sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κειμήλιον, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatūque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *ῥινηλατῦντις* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis apprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter *τὸ Ἑρῶν* meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

— *sed proximus illi*
Hesiodus memorat Divos Divûmque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniâque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam ruris cultus, &c.

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam *τὴν λογικῶν* speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum *τὰς Δαίμονας*, qui in *ἐπιθυμητικῶν*, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, *τὴν πρώτης τὴν θεῶν δυνάμειος*, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde *ἐπιχθόνιοι* à Poëta appellantur. Eò spectant illi,

Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀφ' οὐραίων,
Ἐδδοῖ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας, καὶ χέτλια ἔρξαι
Ἥερε' ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλευρόδοται.

Item:

Τεῖς γὰρ μύελοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πλευροπύρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς. φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας καὶ χέτλια ἔρξαι,
Ἥερε' ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Manilius igitur *κεῖντος* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum

osten-

ostendemus, quemadmodum in Θεογονίᾳ de Diis, five de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum αἰὲρ ἔδαιμόνιον, αἰὲρ ἔ πομπῶν διαῶν. Quod quidem κερταίων omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherrentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, five αἰὲρ λογιχὸν, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos φοιτῶντας, ab altero ἐπιχθόνιους dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò φοιτῶντας eos vocat ea ratione auctor noīter, quā manifestius πομπῶν dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. IV.

Ὅσοι δὲ ἀμφὶ γαῖαν πομπῶνται αἰὲν ἴασιν,

Τοῖσι δὲ θόνα πλῆσαι πάντη περιπλοχία βωμῶν

Εἰ περιβάλλει δῖος Διὸς ζωὸν πομπῶν.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, πομπῶν, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis πλόον γένος dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud φοιτῶντας ad verbum exprimit, & αἰλινδύμους θεοί, καὶ κυλινδύμους, id est, *volubiles Diī*. Synesius de insomniis: Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ περὶ μικρὸν αἰλιζέσθαι, θεῶν ἐστιν, ἢ πύλας ἔδρα. τὸ δὲ καὶ πλόον ἐν ταῖς ἀσφρήξεσιν ἀληκεῖον ἐστὶν ἔδρα αἰλινδύμων εἰς ὕλην, ἐμπυλὴν καὶ φιλόπυρον. Eadem ratione eos & ἀληκεῖους dicebant, quòd loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Nescph. Synesii Schol. ἀπὸ καὶ τόπον οὐκ ἔχοντας. Eadem ratione οἱ πύλας dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, ἀεὶ δολέποντες ἔδρα μεγάλα θεῶν βασιλείας ὀφθαλμοί. Secunda proprietas est, cum *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod χθὼν & γαῖα Hesiodo & aliis; unde ἐπιχθόνιοι, & φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, & in oraculo πομπῶνται ἀμφὶ γαῖαν dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis ἡμεῖς χθονὸς dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui ἑγχεσμίους θεοὺς dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi μύεσσι expressit, aut πῆς μύεσσι. quod Manilius esse αἰεταίον ostendit. Quare eam vocem Clemens alique patres ἐπὶ χλόασμῳ referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύεσσι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud πῆς μύεσσι exponebant πάντες: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: ἢ μὲν μυεταῖς δηλοῖ τὸ πάντες ἔδρα δαιμόνιον αἰεταῖον, ἐκ δὲ περιλαμβανέμεν τὸ δαιμόνιον γένος, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiòdum primòque distinxisse τὴν λόγον, in libro Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρησιμότητος Plutarchus ostendit: Ἡσιόδου δὲ περὶ τῆς καὶ διαιρέσεως πρώτης ἐξήγησε τὴν λόγον τίσσας ἡμῶν Ζεύς, εἴτε δαίμονας πολλὰς καὶ ἀγαθὰς, εἴτε ἥρας, εἴτε ἀνθρώπους, τὴν ἡμετέραν εἰς ἀνθρώπους ἀποκρίνεται. Constituit igitur κατὰ τὴν horum librorum τὴν Δαιμονολογίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur; id quod brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τὸ Ἔργον in conviviiis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quod valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἴδω. Quod carmen αἰεὶ τὸ ἰεῖδων fuit. Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζεὺς δὲ Ἡρᾶν ἐκείλιστα κροισινήτην ἀλόχον π, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αἰεὶ τὸ ἰεῖδων sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πηλογία & aliz, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Periodi, seu pars illa quæ πρὸς λῆξιν continet, usque ad τὴν ἐξέμνησιν τὴν ἡρώων, quæ ibi definit, Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφραλον ἴδω. Prima λῆξ est ætatis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, πομπὴς antiqui, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minimè insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώλαιον, vel λῶτα, vel ὀρέλαιον ἀφάνισιν, vel ὀρέλαιον κατὰ τὴν Ὀδυσσεύ, Κυκλώπειον & νεοκταῖον, & quod plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπύλαιος dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπυλῆται σῆμας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χολιαστικῆς πομπῆς μὲν μόνον καὶ χειρὶς πρὸς πομπῆς τὴν ἐπιπυλῆται οἶον ἐπὶ φησὶν ἀποιήτης ἐν τῇ ἐπιπυλῆται, ἡρωὶ ἐν τῇ Δαίμονας. & paullo post, ἐπιπύλαιος δὲ κατὰ τὴν ἡ Δαίμονας, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπυλῆται σῆμας ἀνδρῶν ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βασιλῆας Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriz consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν primum τὸ Ἔργον vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque deprendant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quod ad Oeconomiam, quàm πρῶτον ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragice periodi, quæ exiguis limitibus terminatur: secùs si fiebat, ἐπιπύλαιος & πολυμῶνς nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γυναικῶν. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in partes Hesiodi περιμένειν dividebant: quod antea fecerant οἱ αἰεὶς λόγον ἀδόντες. Primum enim Scholiorum argumentum περιμένειν fuit. Athen. κατὰ δὲ πρῶτον ἐνέμιζον, τὴν περιμένειν πρὸς τὴν γυναικῶν ἔχον

δαιμόνα

διὰ τὸν χρόνον εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod *κεντήριον* inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primæ partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΖ.

C A P U T VIII.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem *Ἡσίοδον*, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant *Ἡσίοδον* explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, *Γεωργία καὶ πλῆξ*: finis utriusque idem ἡ *κλῆσις*. A præcepto inchoat, delumpto à divisione τὸ *ἔκδο*: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ *ἐπιτηδεῖον πρῶτον*. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, *Αἰψά καὶ πηδάλιον*. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est *πλῆξ*, qui è terra petitur, & designatur per *ἔργα βοῶν*: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ *πλῆξ*, qui sub se comprehendit τὸ *πρῶτον*, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ *πηδάλιον*. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait, causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸ *ἀπατῶν* τὸ *Δία*. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præne præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur; sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ *ἀναβυσσος*, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuiebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industriæ suæ, hominûque *οικονομική* permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν πῖδ', τοπὲρ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμπιδηγεῖ πορεύομενοι, καὶ συγκεκλιῖ, τοπὲρ δὲ αἰήκει, ὅταν αἱ ἀειόδοι τῷ ἀσκήσῃ. αὐτὰς μίτρον εἰληφασιν ἥδη χροῖον τὸ δὲ πάλιν αὐτίματον ἐς πάντα πᾶ ἀειάγῃ. ζῶσι δὲ, καὶ φρονέσιν εἰληχὸς ἐκ τῷ συναρμόσασθαι αὐτὰ κατ' ὁρμᾶς. τῆτο δὲ αὐτὰ τὸ ἀνάπαλιν ἵστασιν, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἱμφοτὸν γίγνῃ. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, fluctique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant. cuius felicitatem *ἐκ τῷ τῷ βίῃ αὐτομάτῃ*, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuiebant: quæ vita excludebat *τὴν ἀσκήθειαν οἰκονομικὴν*: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ *αἰσθητῇ* multò felicior, agebat: ideòque merito cum eo Plato Monarcham suum confert, *τόσδ' ἐν τῷ ἀνθρώπων λαβὴν αὐτομάτῃ ἀπὸ βίῃ, ἀλλὰ τὸ τοῖονδ' εἶναι*, inquit, *θεὸς ἱμεῖς αὐτὰς, ἐπιστῶν*, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipso alebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus *τοῖς Δαίμοσιν*. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τῷ βίῃ αὐτίματον statuiebant; sub altero τὸ ἀνάγκῃ, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ *ἐπιμελείῃ καὶ ἐπιθυμίᾳ*. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus *κρύπτεν βίον* dicit eleganter. Plato ibidem: *ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὑπὲρ ἑρρήθη, νῦν δὲ τῷ ἐπιμελείᾳ ἐπὶ λυπὴν ἀνθρώπους, δι' ἰαυτῶν τι ἴδου τὴν τι διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμελείαν αὐτὰς αὐτῶν ἔχουσιν.* Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desuit, sibi ipsis illi prospicere, suique curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡμερικῆς sunt: quarta sub θυρικῆς, quinta sub ἐπθυρικῆς. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perſes. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incesſit cupidō, quam sequuta est judicium iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσος εἰς καλὴν π. καὶ ἀσφάδην μόν' ὄνειαρ. id est, quàm facillè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπθυρίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡμερικῆς collocarim, quartum sub θυρικῆς, causa hæc est, quod Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μέλαν ἔπαι' Οἰδιπόδω, & Trojani, qui Ἑλένης ἔπαι' ἠνέμοιο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis: Θυρικῆ δὲ ἀφαισθημένη πολιτείαν πλὴν ἐπὶ πολέμοις καὶ μάχαις, καὶ ὡς ἐπὶ πᾶσι φάναι, πλὴν ἀπὸ ἀρετῆς καὶ δόξης ἀφανισθημένη, οἷον ἡρώδης πλὴν ὑπὸ τῷ ἰσχυρῷ ἐκείνῳ θροναρχῆναι ἀπέμεινεν. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡμερικῆς factum erat θυρικόν, ex θυρικῆς ἐπθυρικόν, sic futurum iterum ex ἐπθυρικῆς ἡμερικόν, ex ἡμερικῆς θυρικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περσίδης lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quod non aut prius natus fuisset, aut seriùs; ante τὸ ἐπθυρικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡμερικόν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sacrorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies calo demittitur alto.

Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,

Castà fave Lucina.

Habes τὸ ἡμερικόν, accipe τὸ ἐπθυρικόν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis;

Quæ tentare Thetis ratibus, quæ cingere muris

Oppida, quæ jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὸ ἐπθυρικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe τὸ θυρικόν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vebat Argo

Delectas Heroas: erunt etiam altera bella.

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυρικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ πλὴν ἐπείδην. Exitum five terminum τὸ ἡμερικόν Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quod τὸ ἡμερικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

nus

nus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Dius fuit. natione Cumæus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναγκαῖον τῷ ἐπιθυμῶντι μὴ πῶν καὶ ἐπιτολείας, quæ sub ἐπιθυμῶντι erat, postquam deiecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τῷ ἐπιθυμῶντι, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγῆσι, modò γηγῆς vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque ἐκ λυτοῦ τῆς γῆς, & calore Solis, priusquam ἐκ αἰθέρος crearentur. Sicut igitur ἐκ γῆς fiebant, ita rursus in eadem fluebant: ita tamen, ut ἐκ defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγῆσιν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituebant nobilior quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, γῆρας, λήξιν, sicut Pocius loquitur: vel, ut nos mallems, βίον, πλῆθος, μῆκος. id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαίμονας, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίας, constituunt. Secundi, τὰς ὑποχθονίας. Tertii sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles ἀείροντες ζῶντες, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἐρῶντες, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὅν τιν' μὲν πρῶτον, inquit, λογικὰ ἐρῶντα πρὸς καὶ θεὸς καλεῖσθαι. ἀ δὲ ἡ μετ' αὐτῶν τὸ σύστημα ἔχει ἑλαχὺ μέρος. λογικὰ αἰθέρια πρὸς καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ὀνομάζει, τὸ πρὸς συμφερόντων ἀνθρώπων ἐργασίας πρὸς καὶ ἀγέλης γλυκερίας. τὰ δὲ ἀνθρώπων φύλον τὸ πλῆθος πᾶν ἐπὶ γῆν, οὗς ἀείροντα πρὸς ζῶντες καὶ ἀνθρώπων ψυχάς, καὶ (ὡς αὖτε ἔπειτα Πλάτων) αἰθεράτους ὀνομάζει ἀνθρώπων. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantum constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενοι γάρ ἐστι τὰς πρὸς τὰς πρὸς τὰς ἐπὶ τὴν τῶν παιδῶν ἰσχυρὰ φύσιν, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν, καὶ μὲν δὲ οὐ γῆ. πάλιν αὖτε ξυνιστάμενος καὶ ἀναβιωσκόμενος. ἐπὶ τῇ τρεπῇ, συνανακυκλωμένης εἰς πάντα τὰ γῆρας, καὶ γηγῆσι δὲ κατὰ τῶν λόγων ἐκ ἀνάγκης φασμάτις, ὅπως ἔχει τὸ νόμον καὶ τὸ λόγον, ὅπως μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἀπὸ μῆκος αἰσώμενος. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinaret conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successione constituebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constiruebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀγῆν divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀγῆν constituat Poëta, & αἰδὴ λογισαί. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαίμονι. Repetit enim paulò post hæc de iisdem:

*Τεὶς γὰρ μύριοι εἰσι ἐπὶ χθονὶ πελυβομένη
Ἀθανάτοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.*

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribusque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαίμονι γὰρ ministeria tribuit; quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πλετοδῶναι eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium περὶ τῶν horum librorum fecisse τὰς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἔδν τιὰ διαγωγὴν καὶ τιὰ ἐπιμύθειαν αὐτὰς αὐτῶν ἔχειν, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῷ θιῶν ἀσφαλίᾳ præsidium haberent nullum, cœpit hominum ἀσφαλίᾳ paulatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῦρ invenit, quod πῦρ Plato ἀπορίαν interpretatur. Hesiodus βίαν, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cum pœnam meritis Prometheus, hoc est, *stulta hominum ἀσφαλίᾳ* esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τῶν ἐπιτάγης καὶ αἰχρόνομος Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicae rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλάτῳ, nimirum, καὶ πῶρ præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam aquoris*

Quicunque

*Quicumque Bithyniâ laceffit
Carpathium pelagus carinâ.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus. sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῶ πέρῃ, & mercaturæ. A que hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico ὅθεν δὴ τὰ πάλαι λελθόντα παρὰ θεῶν δῶρον ἡμῖν διδόνται μὲν ἀναγκῆς διδασκῆς καὶ παιδείας. Loquitur enim de ætate hac, quâ Pandora fuit nata. Quotiescumque autem παρὰ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τυχερά intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχερά, inquit, τὸ ἀγαθόν, Διὸς δῶρον πέκληκε, πλῆτες καὶ δόχαις, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκτός. Oe onomicæ ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo. quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

— ὅτι πάντες ὀλέσονται δώματ' ἔχοντες
«Δῶρον ἰδῶρησαν».

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παντοκράτειραν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνήμενον αὐτῆς τὸ πλῆτος κέρως ἔχει διὰ χειρὸς, ὅσα ὀπίσθῃ αἰεὶ θαλάσσης μετὶν, ἀλλ' ὅσα φέρει πῶτα γῆ, πῶτα δὲ θαλάττῃ, καὶ ποταμοὶ καὶ ποταμῶν, καὶ λιμένες, αἴθρη καὶ ῥόδη ἐπιχειρήσῃ. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu noc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὸ πέρῃ, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τὸ πλῆτος, id est, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τὸ ὥρεόν πλεῖν desisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non ampliùs illi qui circa alteram Oeconomix partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumnus enim in fumum gubernaculum deponabant. Unde illud Αἰψά κα πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηνοῦ κρηνοῦ, & Πηδάλιον δὲ ὑπὲρ κρηνοῦ κρηνοῦ. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomix rationem Hesiodus designat, τὸ πλεῖν nimirum; cujus finis est ὁ πέρῃ, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hanc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hic Pandoræ,

Αἰψά τε πηδάλιον μὲρ ὑπὲρ κρητὺν κρημνίσαν·

Ἐργα βῶν δ' ἀπὸλοις καὶ ἡμίονον πελαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulteriùs sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὸ βῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomiz, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδύργον præfuit. Neque alia causa est, cur τὴν Τόχλῳ Homerus, teste Pausania, Deam marinam tegerit, qui, in hymno εἰς Δήμοντσα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas iudentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδύργον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Καίρι πάλιν κρείσσει Διών, τραφίης τε καὶ ὕχνης,

Υχνης καὶ τραφίης, τὰ καὶ παλάμῃσιν αἶφρεις

Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαῖαι, ἔθαρ δ' ὀφύρης

Εὐφορείης ὡς αὖ σῆμα, πρὶν σαχύναι βιβράδες,

Ἀμφοτέρῃ σαχύναι καὶ ἀνέειν' ὅσα πὲρ γαῖης

Εἰσενεῖ Ζεφύργιο χερσὶ μεθεῖν' ἱέρει' ἔργῳ.

Πηδάλιον δ' ἐτεροφί' τίθιν σῖθι' ἀμφὶ Δεαῶν

Πολλὰ παλαγγίαν ἐφύσκατο βιολία φωνῶν.

Ἡ δ' ἀνακθέρων τε μόνῳ κρημνίσαν καὶ δόχλῳ

Σημανίῳ ἡγῶντο. Σὺ δ' εἰσαλίη θίος ἦδα,

Εἰσαλίη θίος ἦδα. Τόχλῳ δὲ σὲ φασὶ κρημνίσαν

Νηρὶ δὲ βένδαν, καὶ Ὀκεανῶϊ γίγν' ἱέρει'.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ γαργία, & qui ex ea ὁ πλῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρ. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὰ πηδάλια designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre τῶν πηδάλια protendere dicit, ὡς πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohareat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἔρρα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἔρρασίαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν πελασπερίαν, & hinc quædam Hesychii Glossæ, de qua infra, dividit τὴν ἔρρα, in γαρρίαν, quæ viris: & πελασπερίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν πελασπερίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam inæconquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάρις dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Dææ conveniat: vox enim χάρις quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est ὁ ἑμπορικὸς θεός, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomix parte committuntur, præses. Quòd autem ille ἀλγιστὸς à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὸ ἐοδιότατον λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ πεσορικὸς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam Πειθὺς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam Προμηθεΐας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: ἀλλὰ μᾶλλον (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγατὴρ, αἷς ἡσιαλογίᾳ Ἀλκμήν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam τὴν ἰοηπίαν, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est τὴν εὐνορίαν, tette Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ τὴν εὐνορίαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθεΐᾳ pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto: αὐτὴν τὴν ἡνῶσαν ἡμῶν καὶ φέρουσαν ἀπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epime-
theus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat.
Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad
eamdem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De
Fortuna. Ἡ περ καλῶς ὁ Ἡσιόδῳ Περιμεθεὺς τῶν Ἐπιμεθεῖ παρεκάλει,
μένει δῶρον δῖον παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπία, ἀλλ' ἀπείμωκτο, τὴν τοῦ
λέγον καὶ τὴν ἐκείνου. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis He-
siodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod
autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὴν αἰσὶν τὴν ζῆν
πάντα δωρεῖ. αἶψ' ἔκλειψε, sciendum est, scholion esse Aristo-
phanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas
auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν
Πανδωρὰν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδωρὰν δούσιν ἀδελφότητι καὶ
Interpres Græcus. Πανδωρὰ, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται,
αἶψ' ἔκλειψε καὶ ἀντιστρώγει. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta
traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique σο-
φιστῆς, καὶ φυσικῆς ἀληθείας excogitarunt: quæ cō τῆς διδασκαλικῆς
locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos
eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non pos-
sit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à
Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima:
cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam faculta-
tem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit neces-
sitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, si-
ne difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut
infra dicemus.

CAPUT XIII.

N E quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pando-
ra, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius
operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reli-
quorum pergamus:

Κρύψαντες δ' ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis
quæ postea sequuntur, coherent. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκλειψε, quæ est prima
ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta præ-
dicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates:
ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πάντα ζῶντες ab Home-
ro dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scri-
psit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πάντα ζῶντες,
etiam defuncti, appellantur, quos vulgò μακρότης dicimus. Qui ex
hac Fortunæ ἀπείρῃ rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πάντα
ζῶν

ἔτι duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αἰσθητικῇ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statnamus *μαλάχην καὶ ἀσφόδελον*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit *τοῖς πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαείοις*. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δυναστάς* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces *τὸ πρὸς π*. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platonicis *φείσκειν* vocatur. Cum enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητὸν*, ab altero *χαλεπὸν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est *πείσκειν*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *φείσκειν* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *φείσκειν* hoc ævum, & *ἀργύριον* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cum omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, qd fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus impedit. In cujus potestate cum sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & *τὸ αὐθαίρετον*, quod nihil quàm petere possit & anniti. Ceterum si & nauta, & agricola, & miles successu carent; apparet *ἡ φείσκειν*, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, *ἐπιθυμία, τέχνη, φείσκειν*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. *τὸ χαλὶν καὶ πηλὸν* est voluptas, *ἡ κόσμος* ἢ *Ἀθλῆς* est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint, secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *φείσκειν* actionum nostrarum describitur:

Ῥηιδίως γάρ κεν καὶ ἐκ' ἡμεῶν ἐργασίαι
 ὧς τε καὶ οἱ εἰσισπὸν ἔχον, καὶ ἀεργὸν ἴσταν.

Δαίσι γὰρ τι πίδαο κρατερεία) ἐν Διὶς ἔδῃ.
 Δάσαν οἷα δίδωσι, κρατερὴν ἔπειθ' δὲ ἰάσιν.
 Ὡς μὲν κρατερὴς δὲ Ζεὺς περικέραυνος,
 Ἄλλοτε μὲν τι κρατὴρ ὁ γὰρ κύριος), ἄλλοτε δ' ἰοδλῶ.
 Οἱ δὲ καὶ τῷ λυγρῶν δὲ λυγρῶν ἰθὺς,
 Καὶ ἡ κρατὴρ βύρασις ἐπὶ χροῖα δῖαο ἐλαύνει,
 Φαίγῃ δ' ἔπειθ' ἰαίσι περικέραυνος. ἔπειθ' βροτῶσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu;
 Hac etenim Divum lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: quæ illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, lætumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque fames terras male suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῷ τε καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τοῖς Μουσῶν ἀναγγελίαις ἑαυτὸν μαθητὴν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς ἐν πίδαο κρατερὴς καὶ κρατὴρ, τῷ Πανδρῶν ἀνοίξαντι ἀποφαινὴ σκεδάσθαι τὸ πᾶν ἐπὶ πᾶσι γλῶσσαι καὶ γλῶσσιν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πανδρασίαν has notant magistri: quod Homerus in coelo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolum constituat, Hesiodus unum; quod in Homericis vase συμποτικὰ sunt, & ἐξαιτῶν δινάματα, in Hesiodi sunt ψυχικά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τῷ εἰμαρμένῳ (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς περικλῆς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inve-niendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πᾶσι ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cum inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculò remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem Πανδρασία Jovis est; ita Πανδρασία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῆς Δαίμονος veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ suprà à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τὰ τῶν Ἱφραρί δαίμονες εἰσιν, οἳ πῶς δρῶσιν ἀφαιῶς ἐπιπέμποντες πῶς καὶ τῶν ἐμμερῶν πᾶσι πᾶσι, καὶ πῶς ἐὰν τῶν πῶς καὶ τῶν ἀφαιῶς ἀφαιῶς. Nonne satis manifestè Pandoram esse τῶν ἐμμερῶν, aut, quod proximum est, τῶν Τύχων fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subiectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem aetheriâ domo
Sublatum, macies & nova februum
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ κατὰ τῆς ἐμμερῶς πᾶσι in secunda Periodo : *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum variz fuerint de hac Pandora opiniones Veterum : refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis : quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδῶραν, τῶν τύχων esse voluerunt, id est, ipsam artem : in qua opinione est Tzetzes. Triâ, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura.* Ex his Ars & Fortuna ἐμμερῶς sunt. Artis inventrix est ἡ Πρωμήθεα : nam sub ἐπιθυμίας cessat αἰθέριος Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, proptereaque ejus vicem Artem subiisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Πρωμήθεα & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τῶν τύχων opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελούτιν, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ sit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur αἰθέριος, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἶτιος ἀνθρώπων λογισμῶν dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præfertim hominibus, qui ἀλφειῶν ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter : ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat : ipsa autem lucem

em accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρᾶκτον, quod pugnet cum τῇ ἀληθείᾳ & τῇ ἰστορίᾳ. Duo illa inter se pugnant, ἀπειρία, καὶ πλοῦτος: item αἰσχυρία & τέχνη: item id quod surripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πρᾶκτον, τὸ πρᾶκτον, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως πέποι, ignem largitus est, non ut δώρῳ suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ αἰσχυρίᾳ, & τῇ ἀπείρῳ, quia homines, ut ille inquit, οὐ μεγάλας ἀπειρίας ἵσταν. περιζῶν οὐκ ἐπιστάμενοι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi prospicere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀνὰ πλοῦτον datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δόσω κακὸν. Item, finis artis & ejus περιπλοῦ ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μυθολογικὸν mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειὸν & τὸ πηγάζον eadem sunt: Pandora vocatur πᾶσι τοῖς ἀλφειῶσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὐρετικοῖς, τοῖς μηχανικοῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ὁμόμαχον δὲ πλὴν δὲ γυναικῶ
 Πανδῶρην ὅτι πάντες ἐλύμπια δώματ' ἔχουσιν
 Δώρῳ ἐδωκότων, πῶς ἀνδράσιν ἀλφειῶσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & id.

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit ἰὺς Prometheus (ita dicuntur proprie in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine id dicuntur, & ipsi δωτῆρες ἰάων) aliud quod à Jove sed χαλυσπιμῶς. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in ἐπιθυμητικῶς contigit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine Ἀντιάω dicunt & Τύχῳ. Hesiodus in Theogonia Εἰκρίτω vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distributorum potestatem factam esse. Ἀντιάω & Πείω eandem esse Apolloni Interpretes ostendunt ad illud: Ἢ Ν πρὸς εὐαγείαν ἐπὶ φρένας θῆκε θνητοῖς Ἀντιάη δαίμων. Interpretes, ἢ Πεία ἔπειτα λέγε, διότι εὐαγεία τοῖς Τελχέσιν ἐγγίγνται. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. Ἀντιάω eandem esse cum τῇ Τύχῃ, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Dea gratum qua regis Antium,

Præsens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illum, quæ Antii colebatur, παρὰ τὸ ἐπιπείρωσιν τῷ ἄντι, pro quo malè apud Hesychium legitur τῷ αὐτί. Jam notissimum est, quot absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τῷ Τύχῳ fatentur, cum Neptuno jungant, his verbis:

Καὶ τοῖς οἱ γλαυκῶν δυνάμει φέρον ἐργάζον.

Εὖχον δὲ Εἰκρίτη καὶ ἐρεκτύπῃ Εὐνοιστοῖσι.

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, Τύχῃ, marinam fuisse Deam, ac propterea πηδάλιον gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli prærant, unam Hecaten, ut hic Πανδώραν præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio xi. lib. De præp. citatur: Γενέσθαι δὲ εὐραῖα θνητοῖς, Βασιλείαν, καὶ Πείαν τῷ Πανδώραν. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opicio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, τῇ αἰτιάσει, quæ sub ἐπιθυμητικῶς est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ τῇ ἀντιπείρωσιν. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. εὖ τῷ Περὶ ποντοῖας. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: Εἷς, φησὶν, ἡ ἐρεκτύπη θαλάσσης, χρυσῷ δὲ ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιμειξίας ἐτύχαιον. πολλοὶ δὲ εἰσελθόντων κυργῶς εἰς χρεὼν βίη, ποσὶν ἀπὸφοίτησεν ἡ δίκη τῇ γῆς, αἰς μέγας ὁρῶσθαι νεκρὸς αἰθέρας. καὶ μὲν τινῶν ὁρμηδὴν, εὖχον ἡμῶν ποσὶν, καὶ ἡ πηδάλιον. Illâ sublata, sequuta est Pandora:

dora: quæ cùm aliquamdiu regnum obtinūisset, recessit & Αἰδώς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabili nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiæ magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cœu Siriaca torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut avum
Sors agat, & subitis obrepat mobile fatum
Temporibus*

Eo loco emendavi *vertis vestigia*, pro quò malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis τύχη*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῇ ἐπιθυμιακῇ. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὁνόμασαι δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοὶς ποῖν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν ἴσιν αὐτῆς, νέμεισις, τὸ δὲ ἀδελφὸν ἐλπίς, τὸ ἀναγκάδιον μῆτρος, τὸ δὲ δίκαιον θέμις. Eodem tempore cœperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui αὐτῇ τέχνης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλλοθεν τῆ ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλλοθεν ἐν τῇ φρονήσει, & in parte ἀληθοειῆς esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆ περιελάσεων, qualis est illa de sæculis connectere cùm reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μῦθος ἐπιτηδύσιος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπως μὴ χολάζει πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur πρᾶγμα πικρὸν esse, in his libris ἀληθεύειν & νοεῖν. Pandora πρᾶγμα πικρὸν est, cùm mulierem designat συλλαβικῶς: ἀληθεύειν, cùm sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæp. numeto à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cùm nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφως aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa αἰεξίω & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον εὖ μακάριον, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεὺς ἱρίω hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦθον Πιερώθεν αἰεδῆσι κλείεσθαι,
 Δεῦτε Δι' ἐνέπτε σφι περὶ πατέρ' ὁραίνεσθαι.
 Ὅτι Δι' βροτῶν ἀνδρῶν ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
 Πῆτοι τ' ἀρήτοι τε, Διὸς μεγάλῳ ἔκῃ.
 Πῆα μὲν γὰρ βελάνη, πῆα δὲ βελάνῃ χαλκίῃ.
 Πῆα δὲ δροῖζήλοισι μινύθῃ, καὶ ἀδελῶν αἰεξί,
 Πῆα δὲ τ' ἰθὺν σκολιὸν καὶ ἀγλῶρον κέρει.
 Ζῶς ὑψιφρονέτης, ὃς ὑπέρβια δώματα καίει.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliùsque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀπὸ εἰμαρμένης poni mordicè asseverant: quamvis minimè propositum ἔγχεσθαι, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo αἰετῶς περιεργάζειν, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμαρμένην & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Διὰ. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἔργων primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deus reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

valet ita summis

Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto

Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Dæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit κατὰ θεῶν χειρισμῶν, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristotelicorum lucta περὶ τὴν αἰδῆν & ἡστέον disputantium, καὶ περὶ τὴν ἀγλῶν magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Periodica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *πέξιος* εἰς *ἀπεξίαν* *παραγωγὴν*. Quæ *ἀπεξία* hanc constituebat potentiam, quam nunc *Δία* vocat proœmii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπειδὴ, inquit, καὶ τότε ὡς ἐχούσης ὁ Πλάτων (περὶ δὲ αὐτοῦ) εἰς ἀπείδιον τὸ ἀγνοεῖν εἶναι τὸν κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῇ Πολιτικῇ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζον τὸν κόσμον τὸ θεόν, καὶ τὴν χειρονομίαν τὸ θεοῦ εἰς ἀπεξίαν αὐτὸν ἐκ πέξιος παραγωγῆς. Philoponus igitur, ut Christinus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἀπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντες τὸ ἀπείδιον, καὶ ἐκ τούτου ἐπὶ τὴν διευκρίνισιν, ταπηνῶς pro confesso summentem id cui aliquid superstruit. Disputatione enim decimæ octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸ θεὸν ἀπείδιον λέγει, Platonem intelligit, τὸν κόσμον, καὶ παραῖναί αὐτὸς ἐν Πολιτικῇ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπείδιον ὡς πρὸς, εἶπε παραῖναί. ὅταν γὰρ εἴχῃ, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς εἰς ἑξῆς ἔχῃ. Et paucis interjectis, Καὶ ὁμοίως περὶ τοῦ μὴ ἐξ ἀπείδιον μεταβάλλειν εἰς πέξιον τὸν κόσμον· τότε δὲ ἐκ τῆς μετέπειτα μὴ ἀπείδιον οὐκ ἀπεξίαν, ὡς ἔφασκε αὐτὸν γνῶναι τὴν παραγωγὴν ἀπείδιον ὁ θεός, &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς, non modò τὴν εἰς ἀπεξίαν ἐκ πέξιος παραγωγὴν ἀσσερuisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, τὴν nimirum ἐξ ἀπεξίας εἰς πέξιον, expectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, siue κατὰ ὑπόθεσιν loquitur, siue ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretari essent, qui post ἀπεξίαν sui sæculi, iterum τὸ μεταβάλλειν, notat expectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νυνὶ γὰρ δὴ γινώσκουσιν οὐρανίον, ὅτι πᾶσι ἡμεῖς
 Παύσονται καὶ μέγας καὶ αἰετὸς, ὅτε πὺντα
 Φθισομένη, χαλεπὴ δὲ θεοὶ δώσουσι μετέμνας.
 Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμνέσεται ἰοδλαὶ κρητοῖσι.
 Ζεὺς δὲ ὁλότ' καὶ τούτῳ γινώσκουσιν μερόπων ἀνθρώπων,
 Εὐτ' αἰνέουσιν πολιορκητοὶ πελῆων.

Manifesta periodi a revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφελον ἐγὼ πέμπωσι μετέμνας
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ ὡς οὐδὲ γινώσκουσιν, ἢ ἔπειτα γινώσκουσιν.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' ὃν ἔμνηον δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς κρητοῦς εἰς τὸ χεῖρον εἶδος τῆς ζωῆς μεταβολὴν, ἀλλὰ καὶ ἀνὰ πάλιν ἔσται, ἀπὸ χειρότερον εἰς τὸ κρηττόν. τὸ γὰρ ἔπειτα γινώσκουσιν, δηλοῖ καὶ ἀμείνων ἔσται πάλιν τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὅστις ὡς καὶ ἐκ τούτου δηλοῖ, ὅτι πᾶσι μεταβολαῖς ἐβίβασε παραδύναι τὸ ἀνθρώπου τὴν ἀνθρώπου ζωὴν εἰς τὰς ἐναντίας γινόμενης. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀνθρώπου totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὰς ἔπειτα ἀνθρώπων λέγειν τὸν Hesiodum μέλλειν γινώσκουσιν, ἐναντίας τῇ Hesiodo, καὶ ἔπειτα ἐναντίον

ὁ φασί. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἔργων adjungat, aut tu potius dissimulare, quàm ex alio discere, aut non maledicere. Su ἀπείρῃ igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ζεὺς ab auctore Procerum dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quàm Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάριος δ' ἄρ' ἰσάων δ' αὖτε ἰδούσῃσι δ' ἰσῶν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πάλιν ἄμμορος.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονι, qui ἐν τῇ ἀπειρίᾳ rerum potiuntur. Contrà *εὐδαιμονία* à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικαιοῦς μοι δοκεῖ, ὁ Κῦρς, εὐδαιμόνων εἶναι ἀγαθὸς ὃ ἐν αἰσῇ, εὐδαιμονίᾳ. Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tue fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ex ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohzreant continuo videri possit, necesse est, cum variz sint de distinctione librorum sententiz, de quo suprà aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maximè, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Ἔργων καὶ Ἡμερῶν nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα καὶ Ἡμέρας vocant. Sic Etymologus. Αἰετῶμενοι, inquit, αἰετῶν, λαμβάνοντες. παρὰ τὸ αἰεῶ το σημαίνει τὸ λαμβάνω, κατὰ πλεονασμὸν, αἰεῶ, αἰετῶμα, αἰετῶμεν, καὶ τριττῇ Αἰολικῇ αἰετῶμεν. Ἡσιόδῳ ἐν Ἔργων καὶ Ἡμερῶν καὶ ἐν ἑσπερίᾳ Γενέσθαι βίαν αἰετῶμεν ἔσθαι ἰόντῳ. Item

Item in ἀκλινῇ. Ἀκλινῇ, καθάπερ μὲν πρὸς μὴ κινούμενα· παρ' Ἡσίοδου δὲ
 εἰς Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ὁ τίτλος. Μισθὸς ἐπ' αἰωνιότητι καθίσταται. Item in
 αἰών. ὁ αἰὼν δὲ βροτῶν ἱππαίουσι φησὶν. Titulus igitur generalis to-
 tius operis est) Ἔργα καὶ Ἡμέρας: quamobrem neque necesse fuit duas
 priores partes Ἐργων, posteriorem Ἡμερῶν titulo distinguere, quod
 Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus:
 Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse no-
 tant Ἔργα καὶ Ἡμέρας. Ἀλλὰ πῶς, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγγράψαι ὅς
 Ἡσίοδος Ἔργα καὶ Ἡμέρας. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, vi-
 deamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus εἰς
 Ἡρώπ, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege,
 (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου
 meminit, ut & Tzerzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de
 Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam
 operis sui: partes autem illas ita distinguit; ut alterum εἰς Αἰάντιον
 recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων περὶ Ἰλιάδ,
 καὶ γεωργίας οἰκονομίας. In quo Philostratus etiam morem, sicut in
 Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τὰ μέλησιν observavit,
 qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam con-
 firmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam
 sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus
 est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragi-
 ca periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum par-
 tium una est εἰς Αἰάντιον, de qua agit Philostratus, cùm subjectum
 sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in li-
 bros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm
 autem subjectum sit Οἰκονομικὰ παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ γεω-
 γία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm re-
 spectu operis & ipsius Οἰκονομίας. Sed audiamus Philostratum: qui
 dicit αἰσῶν ἀμφὺν εἰς Χαλκίδι, τὴν μὲν πρὸς Ἰππὸν τὴν εἰς τοῦ Αἰάντιον; καὶ οἷς
 αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀντιτάσσονται καὶ καρπερὴ ἵππος· τὸν δὲ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τὴν
 ἰαυτοῦ Πέρσην· εἰς οἷς αὐτὸν ἔργων περὶ Ἰλιάδιν ἀπ' Ἰλιάδ, καὶ γεωργίας οἰκονομίας;
 οἷς μὴ δοίτο ἑτέραν, μισθὸν πωλεῖν. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta
 principium libri secundi sunt, respicit:

————— ἔργα δὲ νῦν Πέρση
 Ἔργα πρὸς ἀνθρώποις δοῖν διασκευάζοντο·
 Μήποτε σὺν παιδείᾳ, γυναικί τι, θυμὸν ἀχέουσιν;
 Ζητύης βίοτον κατὰ γέγονας. —————

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δὲ ἅρ' Αἰάντιος δαίης ἱστῶντο φάλαγγες
 Καρπερὴ, αἷς ὕτ' αἰὲν καὶ Ἀρης ὀνόμαϊς μετ' αὐτῶν,
 Οὐπὶ τίς κ' Ἀθηνῶν λαοσκόπος, οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κελδίνης Τρώας τι καὶ Ἑκτορος δῖον ἱμῶντον,
 Φράξασσι δόρυ δαεί, σάκε' σάκει' ὠφθαλμόν τε,
 Λάσις δὲ ἀσπίδι ἱερῇ, κλέος κέρων, αἰνέει δὲ αἰνέει.

Φαῦν δ' ἰαπτόμενοι κέρυθες λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νδόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφίσταται ἀπὸ κήλοισιν.
 Ἐφείξεν δὲ μέγ' ἠφιδίμοβροδι· ἐλπίσιν
 Μακροῖς, ὅς εἰχον τιμωσίχρους. ὅσος δ' αἰμυροῖν
 Αὐγὴ χαλκείη, κερύθων ἀπὸ λαμπρομέδων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκων, σκείων τε φαεινῶν,
 Ἐρμηδῶν αἰμυροῖς· μέλας κεν ἱραυτοκάρδιον εἴη,
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πότον, ἔθ' ἀκάρδιον.

Hesiodi verò:

Πληιάδων Ἀτλαγυῖαν ἱππιπομόρων
 Ἀρχὴν αἰμητοῦ, ὅρῳτιο δὲ δυοστομόρων·
 Αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας ποταρσάκοντα
 Κερύφαται, αὐτὴς δὲ πειλοπόρῃς ἐναιαυτοῦ
 Φαίνονται, καὶ πρῶτα χαρμωστομόροις σιδήρεα.
 Οὐτὶς τοι πηλὸν πείλεται νόμον· οἱ τε θαλάσσης
 Ἐρμυδι ταυτιάσ', οἱ τ' ἀγκυρὰ βροσθήνῃ
 Πόντος κυμαίνοντι· ἀπὸ πρῶτον πίονα γῶργον
 Νάεισιν· γυμνὸν ἀπείρειν, γυμνὸν δὲ βοσπιῖν,
 Γυμνὸν δ' ἄμφοδ', εἰχ' ὥρα πύργῳ θέλησθαι
 Ἐρμα κρυμίζεσθαι Δημήτερον, ὡς τοι ἔκαστα
 Ὡρὴ αἰετῶν, μὴ πως καὶ μετὰ ζῶντα
 Πρώτης ἀποτρίβει οἴκας, καὶ μηδὲν αἰνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἑμὶ ἤλθεις· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιματρήσω ἔργαζόν, ἢ πῃ Πέρση,
 Ἐρμα καὶ τ' ἀνθρώποις θεοὶ διεπικυήσαντο·
 Μὴ ποτε σὺν παῖδισι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχέων.
 Ζητιῆς βίῳτιοι κατὰ γείτονας, οἱ δ' αἰμελῶσι.
 Δις μὲν ἦ καὶ τρεῖς τάχα πόδες· ὧς δ' ἔπ' ἀντὶς,
 Χερσὶ μὲν ἔσθ' ἐπὶ πύργῳ, σὺ δ' ἐπὶ πύργῳ ἀντὶς,
 Ἀχρεῖον δ' ἔστιν ἐπὶ νόμος· ἀλλὰ σ' ἀνῶρα
 Φραζέσθαι χρεῖν τε λύσει, λιμῶν τ' ἀλευρήν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuissè librorum distinctio-
 nem, quæ hodie. Præterea doctrinam Ἡμοερῶν doctrinam fuisse
 quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ
 est Ἡερῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina Ἡμοερῶν
 fuit conclusio quædam Ἡερῶν, quod docet ipsum exordium mani-
 festissimè, quod tale est:

Πάντ' ἰδάνης Μουσῶν θεοφροδῆς. εἰ δὲ σ' αἰνέχῃ
 Θυμὸς ἐπινυμίας μολῶν κατὰ μέτρον ἀκροῦσαι,
 Ρεῖά τοι ἐξέρει· σὺ δ' εἰς φρεσὶ βάλλας σῆσιν,
 Οἴκῳ τῶν ἐκείνῳ κυρεῖ. μέλας ἦ καὶ χρεῖον ἐστὶν
 Ἰδιδραγ, ὡς αὐτὴ παρέχῃ κλέον αἰνέχῃ μολῶν.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἡμῶν δ' ἐν Διὶ πινυμίας μολῶν, ἔκ κατὰ μέτρον
 Περφροδῆσιν δμῶσιν.

Præterea cùm ratio dierum non magis ad *μαρτίαν* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomix Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ὅπ' δῖ, alterum τὸ πόντ.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo *Αἰδώς* & *Νέμεσις* terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare ἀδικίας proponit exemplum, à causa desumptum, quæ miserè pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἴνυς vocant, interferit. Ejusmodi αἴνυς, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab ἡρακλειῶν, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa κρηοφαγία: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius σῖτον εἶδέναι. Vocem autem σῖτς ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi ἡρακλειῶν sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: Εἰ μὴ τοίνυν οἱ τρέφοντες τοῦ Κρόνου, παρῶντες αὐτοῖς ὅτι πολλῆς χολῆς καὶ θυμῶντος, πρὸς τὸ μὴ μόνον αἰνῶντες ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἀλλὰ λόγον δύνανται συγγίνασθαι, κατηρῶντο τέτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσφίαν, μετὰ τι θεοῖν καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλῶντες, καὶ πωθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ ποῦ τις ἴδῃαι δυνάμεν ἔχουσι, ἥδε τό τι διάφορον ἢ ἄλλων εἰς σωματικὴν φρονήσεως, εὐκλείην ὅπ' ἢ νῦν οἱ τότε μυρία πρὸς διδαιμονίαν διέφερον· εἰ δὲ ἡρωικὰ ἀνδρῶν σῖτον ἄδῃν καὶ ποτῶν, διαλέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ θεῶν μύθους, οἷοι δὲ καὶ τὰ νῦν ὧδε αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines ferarumque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim *μυωψιμοίαι*, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Α' φρον

Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐβέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφρίζειν,

Νίκης πὶ γίγεται ὥς τ' αἰχλιν ἄλλα παύει.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγων γνωμολογεῖν εἰς πρίπον. Atqui tempore ἡμερικῶς, λόγοι aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀνθρωπότητα, quod sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cuiusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀγκυλοσία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τῇ φρονεῖν δύναμιν ἐς sedem suam ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτε ὁμόφωνα καὶ τῷ θεῷ πῶς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix Ποιμὴν αἶψα καὶ μαζοῖρα ἐβιάζοντο ἄμφω κινεῖν ὁδόν. ἰδόντες δὲ ἐκ ποιμνὸς ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπαικίζοντες τὸ συνόμιον, ὥσπερ ἐκ αὐτὸν ἄμφω (ὡς ἄρα τίτε ὁμόφωνα καὶ τῷ θεῷ πῶς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad iudices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν μινιμὴν τῇ Δαιμόνιῳ præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quomobrem καὶ ἐπ' αὐτοῖς injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἰοίμην, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituit: cujus δικαίω ne litronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὅρκῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐορκον & ὀσιον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξεῖν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τὰ ἐπιτήδεια. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur varix injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim publica,

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *πῶν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *οἷς πεδυνῶ, ὀρενῶ, καὶ παραθαλασσίαν*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ξυλοθυσία*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratrorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effoeminare existimabatur quàm ignis, qui *βαναύσων* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λίχαι* hyeme prætereant, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργή*, alterum *ἡ πλεονομία* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monétque æstate de hyeme, deque *οικονομίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ συχθυμία* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *ἡ γῆρας ἐπ' ἡοῖ*, alterum *ἡ γῆρας σιμὸς* vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hæc occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur: quæ à vere incipit & aratione, in eaque rursus desinit: quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt, quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera, quæ ut majus lucrum propositum habet; ita minùs justa est, longiùsque ab ἡμερολογίου ratione recedit, quod ex terra vivebat: sicut etiamnum agricolæ, excepto labore, quem induxit Pandora. Primum quod in ea est, agit οὐκ εὖ μίττω θαλάσσης, quod malè intellectum fuit ab Interpretibus: nam ita vocat τὸ ἐπιτήδιον καὶ ἡμερῶν, quem constituit diebus quadraginta, post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo, & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem: Εἰσενῶν, quæ usitatissima fuit, minùs tuta tamen est: Θισενῶν, quæ tutior multò, & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica, de ætate viri & fæminæ: quando potissimùm paterfamilias, quot annorum, qualem denique eligere debeat: quid spectandum, quid fugiendum. Restant versus aliquot, qui omnes præcepta de vita communi, de Diis, de hominibus, & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

C A P U T XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus, quæ prior operis hujus pars est, probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt: idem nunc ex altera parte præstābimus, quæ Ἡμέρας inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur, minimè ignobilissima est illa, quæ Εἱρησιεύς dicitur. Est autem in Agricultura Εἱρησιεύς doctrina, quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τὸ Ἡμερῶν cum Εἱρησιεύς confundunt Interpretes, aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Εἱρησιεύς in Hesiodi Operibus non in Diebus, habemus, Εἱρησιεύς toto opere sparsæ sunt. Sic, si quæris quando arandum sit; respondebit, εὖτ' αὖ φωνῶν γὰρ ἐπακύνος. Si quæris, quando ligna cædenda sint, respondebit, Ἡμερῶν δὲ λήγῃ μὲν ὁ ἥλιος, & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit, Μῆνας δὲ Ἀθηναίων ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere, quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes, & quæ agenda sint, Εὖτ' αὖ δὲ ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἡλίου Χεῖμαί τε ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμερῶν. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi, Ἡμερῶν δὲ σκόλυμος τ' αἰθέρι. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σκολύμῃ: quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes, nos id suo loco illustramus. Autumnus, & quæ in

eo agenda, ibi. Εὗρ' αὖν δὲ Ὠρείων καὶ Σείει. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem h's verbis in Avibus suis Iepidè alludit Comicus:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἤρ', χειμῶν, ὁπώρας.
Σπείοειν μὲν, ὅταν γέραι κρώζουσ' ἐς τὴν Διούλῳ μεταχωρῇ,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρην φράζῃ κρεμύσαντη καθεύδειν, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem καθ' ἡμέρας necessario statuunt, cum sit καθ' ὥρας καὶ μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφύς γ' μὲν, inquit, πλιπὲς θ' ἡμῶν κατέδουξε, φόνων τ' ἀπὲρχει.
Μυσαῖ δ' ἐξακέσεις τι νόσων καὶ χρησμούς. Ἡσίود δ'.

Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, αἰότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ ἀποθήκευσις ἐκάστη μὲν ἐργασία, καὶ τί δὲ καθ' ἕνα μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, debnit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Γαυναεῖα καὶ κατὰ πρῶτα καὶ καρποφορεῖν τὰ δένδρων τῷ Φάρμαεῖα καὶ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetæ, qui Orpheæ quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cum ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδίης, Μυσαῖ θ' ἰδιοφάδης. εἰ δὲ σ' ἀνίσχῃ
Θυμὸς ἐπ' αὐτονομίας μολύνης κατὰ μέτρον ἀκρόταται,
Ρ' ἴα τοι ἔξερίω.

Et rursus pauliò post idem, ὡς αὕτη παρέχῃ κλέειν αἴτιον μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτα εἰς ἡμέρας φαίει Ἀρης.
Μην δ' εἰς τ' Ἀρίων ἐπιτίθει· ἔχουσ' ἔργων.
Τὴν δὲ γ' ἐξανύσσει φύσιν δίκτερον ἀναφαίει.
Αὐτὰρ ἐπὶ τρεῖσι ἡμέραις ἀπὸ πρῶτον ἡλίοιο,
Πᾶσι ἐπιχθονίοισι φυτοσώρεα αἰτὶν ἀλκῆς.
Τετάρτῃ δ' αὐξομένη πολυφρέσια λαμπράδα τίει.

Præterea cum Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλῃα, aut, ut ipse loquitur, μητρεῖαν putaret, aliam μητέρεα, sive ἀγαθὴν, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle. Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quòd sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

dioces; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνωδικόν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *δημιουργῷ Πυθαγορείῳ*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *απίστες* & *ἑλλικῆς ἡρησκείας* *ἐκ ἀναξίως* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὅμοιας καὶ ἐν τῷ τῷ βιβλίῳ περὶ τῶν καὶ ἀπίστες, καὶ ἑλλικῆς πλάνης ὑπόκληται· αὐτὸ δὲ τὸ εὐσεβὲς γηποῖον ἐκ τῶν πόρων, τὸ λοιπὸν συλλέγει τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τὸ πᾶς γεωργικὰς πρᾶξιμας συλλογισμῶν, χιρὸν πὲρ αὐτῶν ὡς τὸ αὐτῶν, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. ἐπιφαίνον· ἐκ ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀφωρῶσιν, ἐν οἷς δὲ ἀφωρῶσιν, ἢ τὸ Λέοντι τὸ ἄλλων περὶ πύργου.* Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀφωρῶν* & *καταρδύσης βλάβης ἀναπλάσματος* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρατηρήσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ἰερεῖ*, vel *ἀποφράδες*. *Εργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *ὀήσιμοι* dicuntur: *ἰερεῖ* quos *Θεῶν Ἡμῶν* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφράδες*. Ex illis cum maximè *πᾶς ἐργασίμος* confideret Hesiodus, nos cum Heraclito *πᾶς ἀποφράδης* τῇ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῇ *ἰερεῖ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφράδων, εἴπερ καὶ πένδεοι πιναι, εἴπερ μὴ, εἰ ὁρῶς Ἡρακλείῳ ἐπέπληξεν Ἡσίοδος, πᾶς μὲρ ἀγαθὰς ποιημάτων, πᾶς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοῦντι φύσιν ἡμερῶν ἀπάσης μίαν εἶναι, ἐπὶ τῷ διηπόρῳ.* Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiusque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργῶν καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῇ *Εργῶν* latius pater, quàm illarum altera, quia de utraque

agit: ita τ' Ἡμερῶν, quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est: sicut ibi:

Ἡ μὲρ αἶς πίκεν, ἡ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμῶαζ. &
Σπέρματι αἶρεαζ· φυτὰ δ' ἐκρήψαζ δροῖσι, & aliis.

De altera:

ὕλοτόμῳ τε ταμῶν θαλαμῶνα δῦρα,
Νηῖά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἀρμύρα νηυσὶ πίλοι),
Τεῖχεσσι δ' ἀρχαῖς ὕας πήγνυται ἀρχαῖς.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est, ut diximus, vel conquirendi: ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuò in primo Ἡμερῶν habes:

Ἡμερῶν δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένῳ δ' κατὰ μέτρον
Πεφροδὲ μὲρ δμῶσι, τελεχάδα μὲρ ἀείρη.
Ἔργα τ' ἐπεπύκνυν, ἡ δ' ἀρμαλίῳ δατῖαζ.

Ἀρμαλίῳ δατῖαζ munus erat in magnis familiis τ' οἰκονόμου quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν, id est, post dominum; Lucianus ἐπὶ Περὶ τ' ἐπὶ μισθῷ συνέντων. ὁ μὲρ τ' μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὁδοὺς καὶ τέτταρας, καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκίμης· ἵνα δ' ἐν λάβῃς, καλακρυτῶ μὲρ αὐτὸς, καὶ κρυπῶ. Στραπύτι δ' καὶ οἰκονόμῳ. ἔτ' μὲρ καὶ ἄλλῳ Στραπύας πρὸς τῷ. Ἱ πέντας suos ut plurimum habebant, quorum erat singula πένταται. Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur.

Ὁ γὰρ τ' ἐν αὐτῇ τε δύω γέ μὲρ ἡμερῶν μένους.
Ἐξοχ' αἰξομῶιο βροθήσια ἔργα πένταται.

Unde Theocritus Χάριτι.

Πολλοὶ δ' Ἀντόχειο δόμοις καὶ ἀνακλῶ. Ἀλλ' ὅσα
Ἀρμαλίῳ ἡμερῶν ἐμετρήσαντο πένταται.

Rursus alio argumento utamur. Cùm ἔργασία sit duplex respectu duorum, quæ familiam constituunt, & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur: ut unum ex multis sumamus, Agricultura virorum, Lanificium mulierum; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat, ita neque posterius. Diem autem unum altero, tam huic quàm illi, magis conducere. Sic:

Ἡ δ' ἐν δαδὲ κατὰ τ' ἐν δαδὲ κατὰ μίγ' ἀμείνων.
Τῇ γὰρ τοι νῆϊ ἡμερῶν αἰροπύτη ἀράχης,
Ἡμερῶν δ' αὖ πλείον. ὅτι τ' ἰδὲς σπορὴν ἀμῶνται,
Τῇ δ' ἐνὶ στήθεσσι γυνὴ, αἰσθάλουσι τε ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis, ὁ πλεῖς: utrumque ἔργον est, sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θαλάμῳ: alter πρὸς νηῖ. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias, cùm uxorem duceret: unde Homerus θαλάμῳ ἵον dixit: ad quam rem τῇ ὕλοτομίᾳ erat opus. Navem,

Navem, cū mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hīc traditur:

Υλοτόμοι τε ταμῶν θυλαμῆϊα δῶρα,

Νῆϊά τε ξύλα πωλῆαι, τὰ τ' ἄρμυρα, νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cū enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ πῖν ἐξάριτον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ πῖν ἐξάριτον sumitur, peccavit translatione inepta, ἀπὸ γῆρας ἐπ' οἶδος: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cū partim τῷ κυρίῳ, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τῷ κρητῶν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maxime observandum est. Qui vocem ἔργων ἀπὸ τῷ ἔργῳ deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχλήν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀργὸν δὲ ἰσχυρὸν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. Non hominum video, non ego facta boum. Porro cū simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργων, τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς ἑπὶ καὶ Ὀμηρον αἴσεις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque, χρεὶς δὲ, inquit, αὐτῷ πιπνίσσεται οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χρεὶς δὲ αὐτῷ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸ βίον ἔργα πῶς ἀδραστῶν, καὶ ἡμέραν ἐν αἷς δραστῶν, ut suprā ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprā disputavimus, simulque ea confirmare, de quibus hīc agimus. Cū autem nusquam improprie in his libris vox ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam sumere, ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πύρρη δῖον γένος. &, Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔστω μέγιστα χρυσμαῖν. &, Ἐξ ἔργων δὲ ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ πῖ. &, Καὶ τ' ἔργαζόμεσθαι πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισι ἔσται, ἢ δὲ βροτοῖς. &, Ἐργὸν δὲ ὑδὲν οἶσδος, αἰργεῖν δὲ τ' ὄνειδος. &, Εἰδέναι ἔργαζον, τάχα σε ζηλώσει αἰργός. &, Ἐργάζεσθαι ἢ Πύρρη ἔργα τὰ τ' ἀνθρώποις θεοὶ διδασκάζουσιν. & alibi. Præterea sicut ἔργα βεῶν, ita ἔργα κτηνῶν dicunt Poëtæ: & sicut γλῶττι ἔργαζομαι, ita πόντον ἔργαζομαι.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸν ἰργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸν διαπέμφετον ἰργάζονται. Ita ut hinc apparent somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquirunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργων in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλάθεϊρας καὶ ἀνδρείας πρῶσι, καὶ τὰς δικαίας· τοιάτης δὲ ὑπολαμβάνουσι τὰς μὴ ἀφ' ἑτέρων ζῶντας. τοῖτοι δὲ οἱ δὲ τὸ ἰργάζεσθαι, καὶ τῶν οἱ δὲ γαργίας, καὶ τὸ ἄλλαν οἱ αὐτεργὸν μάλιστα. Ex quibus verbis, ut intra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἰργαζομένης, & τὰς αὐτεργῆς Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. ζ. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖσι δ' ἴα εὖ πολέμῳ, ἔργον δὲ μοι εὖ φίλον ἔνι,
Οὐδ' οἰκωφιλίη, ἥτις τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hæc hactenus.

F I N I S.

DANIELIS HEINSII
HYMNU S
IN HESIODI
PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Ἀθανάτων βασιλείαν αἰείδομεν ἢ δὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰεὶ κρατέουσιν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεσθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα Φερέσβια δῶρα καλύψας
Γ' ἀπεπονίδαο χολασάμεντο Διὶ βυλαῖς
Ζῶς κρατερός γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
Γ' λαθὶ πασιμέλυσσά, πανόλβιε, πότνα θεάων.
Εὐφροσύνης δῶπειρα, καὶ δῶάντησιν ἰόντι.

Ὡς ποτε γῆ τεταίνυστο, καὶ ἔρηνος δῖρὺς ὑπερθευ
Ἀμφιταλάντδ' ὄυσαν ἐλίσσόμεντο παρὶ γαῖαν
Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελίς γλυκὺ φέγγετο
Αὐτοκασιγνήτης ἐσέφατο κύκλα σελήνης,
Ἡδὲ χθῶν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε Φύλα, καὶ δῖρυπόρῃ Διὶ κόλπῃ
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσεῶν ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶτισα καὶ ἀργυρέων γῆν' ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλός,
Ἐκτὸς ἀλιτρουσύνης λυσσάδεο, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ πρότερον τέκε μήτηρ,

Πήχεας

Πήχας ἀμπετάσασα, Φίλα μαιώσατο τέκνα,
 Πάντα χαλκασαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ὑπόπρεθεν ἄρματα πόντε.
 Νῆες ἀγίνεσθον, Βορέω πνεῖον! ὦ ἀπειλὴν
 Λαίφεσι πεπταμένοισιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέσται.
 Τοὶ ᾗ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδ' αἶε δασι,
 Πάντοθεν ὄρευστον ἀνερωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρεσι καὶ ὄρεϊ καρτὶ πεποιθὼς
 ὄν γνέττω κρατερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγον, ἐκ ᾗ διώξας
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεβήσατο πρῆνς,
 Δὴ τότε χάλκειον γῆϋ, ὄβριμον, ὥκέτ' ἀνεκτὸν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα.
 Ἄρει πεφελῆς, καὶ ἀναιδείῃσι νόοιο
 Τ' εὖ γὰρ θεσμὰ θεῶν τελέσσει κενεόφρον' ὁρμῆς.
 Τὸς ᾗ ῥέα λείπεσθον ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλα μίγνυντο κατ' αἶαν.
 Οἱ ᾗ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι ᾗ μόχθοις
 Καὶ θανάτων συχεῖσιν ἐδελώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρε ᾗ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἄφθιται εἰδὼς
 Κρύφατο πῦρ, πενίης ἄκρος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύμφορον ὀπρῆς. Τὸ μὲν αὐτίκα μέρμερ' ἦος
 Γαπετῶ, κείλοισιν ἐνὶ νερῇξὶ καλύψας,
 Ζεῦ αὖ λαθὼν κλέπτεισκε, θεῶν πρῶμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, ἔδ' ὅγε μιν
 Εὐρυβίῃ Κρονίῳ ἐνὶ στήθεσιν ἀλύξας,
 Νήπιον. ἥ μάλα μέλαιν ἀτειρέα νηλέα θεσμόν
 Λειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πῆματι κύρσται.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἐνδον εἴσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, καὶ ἀμεροσάμενον φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ὀσόμενον καὶ θυμὸν
 Ἀρχαλέας ὀδυῖας (αἷ τ' ὠφελον ἔδ' ἐχέοντο
 Ἀμφὶ τε γυνὴ πόνεσσι, καὶ ἀλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερχὴς ἐπλάσασατο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἅτερ φιλότιον ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἥ χθὼν πᾶσα καὶ ὑδατόεντες ἑναυλῶι,

Ὅσα τέ γῇ κείλῃσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκλυθε,
 Τῆτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, ἣ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἐτόξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησσι ὄσων μερόπεσιν ὄνειαρ.
 Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἦ γεγαυῖα περ αὐτή.
 Χαῖρέ μοι αὖτις ἄνασσα, πολύκιτε μήτερ ἰάων,
 Νῆπτερ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;
 Χαῖρε θεῶν κρείσσω, θεῶν θεὸς αὐτὴ ἐῴσα,
 Δημήτηρ μὲν ἐῴσα, ἣ δ' ἑρῦστερ Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἣ ἐνὶ πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν δ' ὅποις Κυθέρεια ἣ Ἰμερ. ἦ μάλα κτείνω
 Ὀλβίον, ὃ τινὴ λελκώπειν εἵνεκα κέρους
 Ἡπιὸν ἦθα θεός, ἣ ἐπέβλεπες ὄμματι λελκῶ,
 Ἐκ δ' ἐβάλεις πενίῃ θυμοφθόρον. ἐοθλὰ τέ ποτ' αἶ,
 Χρῦσεά θ' ἱμερόεντι ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεσ τε, ἣ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
 Τῶν ἅμα γ' πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέπι κείνῃ
 Ὅπως τε δὴ πρῶτον ἐνὶ μερόπεσι φάνηθαι
 Ζεὶ χαρισομένη πρώτῳ δέ σε φανὲ γυναικά.
 Τῶνδε γ' ἀντιπέφυξο, ἣ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ἄνασσα, χάριν εἰλβασα ἣ αἰδώ.
 Τῷ ἣ ἐγὼ ποι πρῶτον, ἐπὶ χνόον ἀβρὸν ἀέξων,
 Ἡβης χρῦσεον ἄνθος, ἐπὶ νέος, εἰδὲ βολάων
 Νῆις ἑὼν πάντῃ τ' Κύπριδος, εἰδὲ πόποιο,
 Εὐεπίης ἀνένδω μαλακὸν γάμος. ἴλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιθήμηναι δίνης.
 Χαῖρε πάλιν τράχισε, θεῶν ὀπιτημὴν αἰκλῶ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσὼν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετηγέ, ἣ ἰδυίτερθε κυδοιμῶ,
 Ἐλπίδος ἡγήτερθε τίς ἂν σοι καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμῆσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, ἣ Ἀμφιτρίτῃ ἄνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτῃ καὶ πόντον.
 Τῷ ἣ ὅσοι ἀπὸ δάσιν δρόμηναι ἡδὲ φυτῶσιν,
 Ὅσοι ἐπὶ πόντῳ κέδον κρέουσι μακέλλης,

Ὅσοι ἀμνησάμενοι πολυμηθεῖα καρπὸν δρέξης,
 Ἐκτελέα, βεΐθοντα, πεισφίγξουσιν ἀμάλλαις,
 Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑσάπον περὶ βαμὸν
 Αἰὲν ἐλίσσον), καὶ ἐλίσσομενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπληθεῖς τι φέρουσι καὶ ἔφατόν. Ἰλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί τις ἐμοὶ φίλῳ ἢ ἄπο θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γῶ, ἀνασσα, μάτλω φυττοεργὸς αἰλωδὺς
 Τετράγωνον καὶ νεῖον, ὁμῶς δῶλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μοχέοντε, κατατρίβουσιν ἀροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσαι θεῶν, κρείσσαι θεαινῶν.
 Ἐξέπι γῶ κείνη, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν δριδείκετ' τέκνα,
 Τ' αἶτω ἀθανάτων λιπέτλω χθόνα καὶ μέγῳ ἀνδρῶν
 Νόσφι σοφοροσύνης, παρὰ τοι τέλῳ ἐστὶν αἰπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσαι θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Τ' ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλαίμῃσιν αἰερεῖς,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαὸν, ἔθαρ δρέξης,
 Εὐφορίης μέγα σῆμα, περὶ σαχύεσσι βεβεβητός,
 Ἀμφοτέρων σαχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντι ἐέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· τόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνη,
 Δεινὰ παλαιγύεων ἐψόσατο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γῶ ἀνακτορίῳ τε μύνει νόσμοιο καὶ δρχίῳ
 Σημανέειν ἡγῶντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦοθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦοθα, Τύχῳ δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντη ἣ πωέρχου κατ' ἄσπετον οἶδμα θαλάσσης
 Ἰσῖατ' ἐκπετάσασα, πεισλομήοισιν ἔοικας.
 Ναυηλίη σοι πάμπαν ἐπ' ὀάδεν· ὅς δε, πόροιο
 Νῆα θολῶ ὅππ' ὀντον ἐλαύνει) ἄμφι καὶ ὄλβος,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρας ἵττανε· σὺ ἣ μεδέουσα κατέστης,
 Ἐμπορίης πόντοιο, καὶ εὐφορίης καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλώνυμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γῶ Τιτῇσι μέπεσκες
 Παντὸς ἐπ' κρυτέσσι, περὶ περτέροισι θεοῖσι,
 Ρεῖη πλετοδότερα. μόνη δ' Αἰδάο θεαῖων

Ξείνοις ἰθιῶντα δίκας ἢ ὀπίφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσι, σὺ δὲ μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δὲ πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληίδες δόχαι

Χρυσῷ πλῆθ' ὠφειλάσιον, ἔρκος ἀνάκτων,

Παίγματά σοι πελέθουσι. σὺ δὲ σέφανόν τε ἢ ὄχθ'.

Τῷ μὲν αἵτωσας, τῷ δὲ αὖ πολὺ μείζον ἔθηκας.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Τ' ἀπὸν μοι χαῖρε, ἢ ἡμερόεντας αἰοιδέας,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακίῳ δ' ἀπὸ λιμὸν ἄγασσι,

Ἡ δὲ γέμει ἐστὶν, ἀνάσσα, τύχης ὀπίβησιν ἀείσης.

DANIELIS HEINSII
 IN HESIODUM
 EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τρίβιζε, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, ᾧ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινὸς Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμυσάμεν·
 Σὺ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χειρὶ δὲ ἐχέτλῳ
 Τῇ μὲν αἰετᾶζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
 Ἄρπυϊὸν τ' ὀκτάβλωμον, αἰεκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κερυφίῳ δρέφατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελπόμεν γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῳ δὲ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἤμισυ παντός,
 Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρον διδασκόμεν·
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνευκε
 Πολλὴ καὶ πινυτὴ γαῖα φυτοσπορίῳ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγῳ, γλυκύμυθῳ, ἀνὴρ φίλῳ ἐρανίδῃσι,
 Γῆς δρότος θεῖῳ δείκνυεν Ἡσίοδῳ,
 Πιερίδων γείτων πολυώνυμῳ. ᾧ πόποι, ᾧ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνησε,
 Αἱ σελίδες θεῖα φαντό ποθ' Ἡσίοδῳ.
 Ταῦτ' ἄρα φρεσάμεν, γλυκερῆς φίλῳ ἡλίθῳ Μουσῇ,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δηϊοῦ περ, ἔργα κομίζων,
 Βέλῃς Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οὔτ' ἐπαῖα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίρνῳ ἢ δ' ἀγέλλῳ τ' Ἐλικωνιάδῳ.
 Ἐνθά σε βυκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σὴ Φάλλῳ περπόμενον περδίλῳ.
 Ἡ τάχα περμπάζοντα βόας, ἢ μηλιάδας αἴζας,
 Ἡ τάχα ἢ λεπιδὸς σπηγούρων δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινηῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαελοῖσιν,
 Οἷα Φιλᾷ λυγρῶν στήθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μισσέων βασιλῆα γλυέσσει,
 Αὐτοφύες θεῖον εἶμα δημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ τοῖδεοσι, ἢ ἴλασθ' ἄμμι γῆρσι,
 Αἰπόλε μὲν πρῶτον, νῦν δ' ἔρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Τ' φαρόσιν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῶντ' Ἀρηῳ,
 Ἡ Φύσις δ' ὄρχαῖον δείξατο Μαιονίδῳ.
 Δανὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπομένη Αἰακίδῳ.
 Τῷ δ' ἄρα γινομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηῶ,
 Βῆ δ' ἱμῶν ὑψηλῆς αἴγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξ' ἔκταν π' ἤλθεν Ἀπόλλων,
 Ὡκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ
 Βοσκόμῳ γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῇ,
 Καὶ πρῶτον ὄρμας ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς αἰρόντας, ἢ ἀρηρότα ποῖσι μάλας
 Ἐκ Διὸς ἔρχοντο σήματα, τὰς τ' ἐριδας.
 Ὡς ἐρίδων μεγάλων δῖος ἀνὰ γαῖαν ἐκσῶν,
 Ὡς γ' Ὀπμωμητῷ ἦεν, ὅς δ' αἰαθίῳ.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραίῃ τοι ἔργον ὄρωι ἔχουσι
 Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γῆϋ ἐξανύσας,
 Μυσάων ὑποφῆτα πελαιγμέες. ἦτοι ἐκδύθες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ περσίδας,
 Τείρεα πάντ᾽ αἰμαθίων, τάπερ ἔργον ἐσφάνω),
 Καὶ Κρονίδε βυλαῖς, καὶ φάϋ ἡελίε,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρῶι φλόγα, μαῖαν δ' ἔρρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἔρχαιης σῆμα φυτοσπορείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήκοιτε, μόνϋ προσέληνϋ ἔεσκε
 Πάντ᾽ Σεληναίης γνῖς πόρον Ἡσίοδϋ.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinſio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divisione initio, Poëta alteram quam esse reprehensione dignam & vituperio ostendit, rejicit: alteram verò ut rebus præferat omnibus, fratrem suum Persen monet. Quod altera in fori molestiis omne ferè tempus ponit: altera autem, qua honesta est & bona, solo labore cum justitia, quæ ad vitam requiruntur, sibi comparat. Postquam enim mentis, ut Poëta loquitur, vaferrimæ Prometheus, Jovi ignem, hoc est, vitæ abundantiam (sicut huc alludens ait alibi divinus Plato) furtim surripuisset, Jupiter hominibus quos industrios vocat ac solertes, hoc est, de comparandis facultatibus sollicitis, malum magnum, Pan-

Εκ τῶν παῖν ἐρίδοιν Δαί-
μονος δὲ ἄρχοντος ὁ ποιη-
τὴς τὴν ὀπιμωμηντὴν, ἥτοι
ὀπίσθογον, ἀποδοκιμάζει τὴν
ἣ ἐτέραν ὡς παντὸς ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ἐπιτίθηται. ὡς ἐκείνης μὲν
ὡς φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγορῶν ἀγροτείας τὴν πλεῖστον
χρόνον ἐχέουσι, τὴν δὲ κα-
λὴν τε καὶ ἀγαθὴν, μόνῃ τῷ τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τὴν ἐπιτη-
δεῖων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τὰ πᾶσι τὴν εὖ βίαν
ὑπέρεικε, (ὡς Φησί περὶ τούτων
ταῦτα νεανιδόμηνος ὁ Θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φεισταῖς καὶ ὀρεπικοῖς, ἤγαγεν
τοῖς ὡς τὰ εὖ πρὸς ἀναδάξασ-
σι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδύ-
ραν,

εαν, ἥτοι τὴν τύχην, τὴν
 πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρα τὰ
 φυσικὰ δηλαδή διεργετήμα-
 τα, πλεονεκτήματα, παρε-
 σκίασε. Καὶ ἔτω μὲν τῶν βί-
 ον ἢ τύχην ἀπιδέχεται,
 τῇ δὲ ἀνθρώπινῃ προνομίᾳ
 τε καὶ ἀπιδέχεται τῶν ἐφικέ-
 σθαι χαλεπὸν ἐγγύς. Τὸ πά-
 λαι γὰρ, μήπω ἐκδιεργήσαν-
 70 τῶν Προμηθέως, πάντα
 τὰ πρὸς τὸν βίον ἀπιδέχεται,
 ὡς οὐρανὸν καὶ πᾶσι πόδας.
 Κρόνῳ γὰρ τοπικῶν χρυσῶν
 πᾶσι τῶν ἀνθρώπων γὰρ ἐμνησ-
 νήσαντο, ὥς πᾶσι πάντα αὐτομα-
 τίζονται ἢ γὰρ ἐδωρήσαντο. Τῷ
 ἔν τῷ χρυσῶν γὰρ, θανά-
 τῳ πᾶσι μαλακῶ τε καὶ ἡδυπα-
 θεῖ ὡς οὐρανὸν, δαίμονας λή-
 ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε.
 Τῷ τῷ γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ
 δῶρον, τὸ δῶρον τῶν χρυσῶν
 χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, κατὰ τὸν
 ἢ μάλλον τῶν ὕστερον γνομένων.
 Οὐδὲν γὰρ, ἡγενησάμενος,
 καὶ τῷ τῷ γὰρ κρύπτει καὶ ἔ-
 τω μὲν τῶν βίῳ ἀπαλαχθέν, τῶ
 τῶ ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
 ρων λήξεως ἐπιβολὸν ἐποιήσα-
 το. Περὶ μὲν γὰρ τῶν τε
 γὰρ τῶν χαλκῶ τῶν τῶν Δα-
 λαμβάνει, δεινὸν τε φησὶ καὶ
 ὀμβρεῖμα· οἱ πᾶσι οἱ ἀνθρώποι
 ἀλλήλοκτονία τε καὶ ἀφροσύνη
 αἰδήλων ἔπεσον, νουνύχως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
 nam, quæ omnia Deorum do-
 na, id est, beneficia naturæ,
 sibi vindicare cepit, in me-
 dium produxit. Ita tota vitæ
 comparandæ ratio, Fortunæ
 est commissa: prudentiæ autem
 hominum ac curæ ea sibi com-
 parare cepit esse difficillimum.
 Olim ergo, ante vâstrum hoc
 Promethei factum, omnia quæ
 ad vivendum erant necessaria,
 facillimè comparabantur, ὅς
 ad manus erant. Saturnus
 enim primò omnium, genus
 quoddam aureum fabricabat
 hominum. Cui sua sponte om-
 nia suppeditabat terra. Hoc
 genus, leni ac jucunda morte
 cum hac vita defungeretur, vi-
 tam dæmonum ὅς nomen post
 obitum consequabatur. Hoc au-
 tem, alterum est secutum, quod
 argenteum dixerunt: quod ut
 aureo in omnibus deterius, ita
 purius fuit quàm sequentia.
 Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
 etiam hoc genus aufert: quod
 defunctum, vitam eorum du-
 xit, quos Beatos Subterrestres
 vocat. Ita ad tertium, areum
 nimirum transit, quod scelestum
 esse ὅς impetuosum docet. Qui
 quidem homines cade mutua
 ὅς imprudentia cecidere: cete-
 rum nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus exstincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit judices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitia ac injustitia praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persae proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tadium

ἤγαν λήξεως μὴ ἐδεμιάς τυ-
χόντες, πανολεθρείως δὲ εἰς αἶδ' α
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ τ' ἡρώων ἐπέ), τ' ἀμφι
τ' Ἐπεκλέα καὶ τ' Πολυαείκλει
μάλισα, τ' δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τ' ἀμφι
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τ' τε
ἄλλων ὧν ἡ ποιήσις μέμνη), τ'
Τρωϊκὸν συνησμελῶν ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληρώ-
τες πασσοῦσι αἰπώλοντο. οἱ δὲ
πινες αὐτῶν ἐπ' νυῖ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τῆς
τὸ σιδηρῆν, καὶ τὰς αὐτῆς ἀνό-
μίας διελθεῖν ὀπιβάλλει), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλισα, ὧν
αἰνῶ πνὶ βραχέϊ τε καὶ χα-
ρίεντι τ' δωροδοκίας ἀπλεῖ).
Τὸ λοιπὸν ὃ ἔ' λόγῳ τὰ τε τ'
αἰδίας τε καὶ δικαιοσύνης ὀπι-
χειρ' ὑποτυπῶν ἀφαιρίε-
ται, καὶ παρεκινέσεις πνὰς τ'
σεφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον ὃ τ' ὑπο-
θηκῶν τ' ἐνταῦθα κεμένων ὁ
χαρμητὴς ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
δοτόλυτος αὐτῷ καὶ αὐτὸν δε-
λεῖ) ὡς ὀπιπαι ὁ λόγος. ἔστιν
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχευμένῳ, ἐδέ π
κατὰ γυναικῶν τ' τ' νεωτέ-
ρων γυναιολογίας παρενθήκων
ὑποφαίνων. Κέχρηται ὃ καὶ
παρεκβάσει οὕκ ὀλίγη, τὰν
ἀδελφοῦ

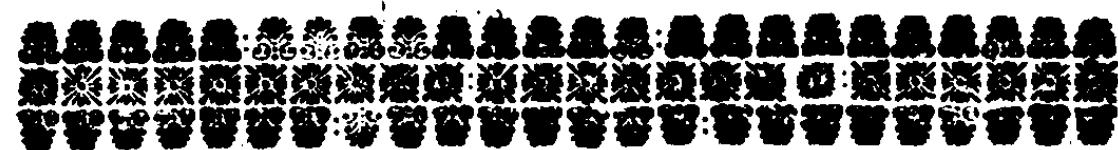
ἀδελφὸν Διὸς ἔπειτα τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παροινέσεις τὰς τὰς
κέρει ἀναλαμβάνοντων καὶ ἀκακ-
τώμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκαλίαν,
Διὸς τὴν γεωργίαν διδόντος ἀρχαί-
μεν. Ἐξ ἧς πᾶσι ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ περὶ καιρῶν περ-
σφόρων ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, περὶ τρυγητὸν καὶ ξυλοτομίαν,
περὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν γε ὅ-
θως καὶ κατὰ καιρὸν προση-
μίων, καὶ τὴν παροινελεμ-
μίων τὰς ζημίας, καὶ ὅσα ποιαῦ-
ται. Ἐπὶ τῶν ὡρῶν τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ περὶ τὰ πῶνα μάλιστα τῶν
ἐργῶν οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη ἀφ-
κεῖται, μέχρι σίχων καὶ π-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχρι τέ-
της μὲν ἡ πρώτη τὴν οἰκονομ-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων προσιόν-
των ἔστι χρόνος καὶ ὑπιδιδα-
μῆς ἅμα τὴν ὑπὸ θυμίας, καὶ
περὶ μόνον π. προσόδα εἶδ. ὡς
αὐτὰς ἀζόντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδήποτε, καὶ κέρ-
δος π. κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολαμῶν, τὸ
ἐπερον τὴν οἰκονομίας μέρε-
διέρχεσθαι φεράζων, καὶ τὰ τὴν
θαλάσσης μέρεθαι ἀφλαμβάν-
ων. Ἔτω γὰρ τὴν ἑπὶ τὴν ἀκμὴν
καὶ τῶν καιρῶν τὸν ἐπιτηδεύ-
τατον μάλιστα, καλῶν φαίνεσθαι.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomiam transit, cuius na-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vini-
domiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Praeter has, tum
eorum quae rectè ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
hactenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acriori lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modò lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiam aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Dii reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit : Et cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset ; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit : tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter precipit.

τὸ ἀθανάτων ὄπιν, ὑποδιαίρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, καὶ ἀναθέτως, ἀπὸ γένους, ἤγεν, ὃ τὸ θεῶν σεβασμῶν, ἀρχόμην, εἶτα εἰς τὸ καθέκαστον, καὶ τὸ εἶδεν, ὑπάγα. Καὶ ἔτω μὲν πᾶς ὁ τὸ ἔργων λόγος, κατὰ τὸν κωμικόν, ἐκπεπόξεν. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τὸ τε ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν, περὶ καὶ τὸ μέσων παρατηρήσεως, τὸ τε ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ τὸ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχὺ πελείχεν.

INDEX VOCABULORUM,
 QUÆ IN
 HESIODO
 OCCURRUNT,
 EMENDATIO.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
 significant.

A.

A, *Quæ*, nom. pl. n. g.
 ab α, quod : articulus
 postpositivus.

Α'απ'ι, α'απ'ις, ab α'απ'ις α, α,
 ἢ non tangendus, ex α priv. &
 α'π'ις vel ι'απ'ις, & per pleonaf-
 mum ε' α, α'απ'ις. *lædo*, *noceo*.
 f. ψω. s. 148.

Α'α'δ'η 3. sing. a. 1. pass. ab α'τω.
lædo. f. α'σω. quod fit ex α'α'ω,
 hinc a. 1. α'α'δ'ιω, pro ἡδ'ιω.
 tollitur augmentum & α poë-
 tice reduplicatur. Th. α'π'ις, α,
 f. ἡσω, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Α'α'σι, flant. 3. pl. ab α'ημι, flo,
 ut ἴσημι, ἴσῃσι. Th. α'ω, flo, spi-
 ro. θ. 875.

Α'α' saturatur. 3. person. ab α'η-
 μι. in pass. α'α'μαι expleor. *satu-*
ror, ad formam ε' ἴσημαι. Th.
 α'ω, f. ἡσω, flo, spiro. α. 101.

Α'ατ'ις, α, α, ἢ, *insatiabilis*, *in-*
noxius. Th. α'π'ις, α, f. ἡσω. *læ-*
do. θ. 714.

Α'α'π'ις genit. Ionicus pro α'α'π'ις,
 ab α'α'π'ις, α. *bobus carens*. ex α
 priv. & β'ις, βοὺς ὁ ἢ vacca, bos,
 taurus. s. 451.

Α'α'ρ'ων, part. a. 2. Atticè pro
 α'ρ'ων, ab α'ρ'ω. *duco*. f. α'ρ'ω. p.
 ἦρα, a. 2. ἦρην. Att. ἦραρην.

Α'α'ρ'ος, ἡ, δ'ν. bonus, a, um. dat. pl.
 α'α'ρ'οις. *paragoge Ionica*, pro
 α'α'ρ'οις. comp. α'μείνων, βελώνων,
 κρείστων, δρείων, λαιών. Superlat.
 βέλπης, κροῖτης, α'εις, λεί-
 ς. s. 24.

Α'α'ίσταμ, 3. pers. ind. ab α'γαίο-
 μαμ, *irascor*, *invideo*. s. 333.
 Th. α'γαίω, ἦ, f. ἡσω, *demiror*.

Α'α'κλυτὸς, adject. ex α'γαίω nimis
 & κλυτὸς *celebris*, ἀ κλύω, pro
 quo

- quo etiam κλῶμι αὐδίο, ἀγακλυ-
τοῖον, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Ἀγαυόπιδον, superl. ab ἀγαυός, ὤ,
ὁ placidus, ex α epitatico & γαί, τῷ, τὸ, lætitia, gaudium.
§. 408.
- Ἀγαλλόμενός, præf. part. passiv. ab
ἀγαλλῶ. f. λαῖ, p. πα, orno, ἀγαλ-
λομαι exsulto: ad formam τοῦ
ἀγαλλιάομαι, exsulto, ab Hebræο
לִּי אֶגְאָלִימַי. præf. part. f. g.
pl. num. α. 86.
- Ἀγαυή, nomen feminae splendi-
dæ, à masculino ἀγαυός admi-
rabilis, splendidus. Thema ἀγαύω
miror. §. 246.
- Ἀγαυός, ὤ. ὁ nobilis, admirabilis.
ab ἀγαύομαι admiror. ἀγαυῶν.
gen. pl. §. 462.
- Ἀγαυιὸν, nomen mulieris, Vide
paullo ante ἀγαυή. §. 976.
- Ἀγαυροῦ, ferocis, gen. sing. Th.
γαυροῦ, α, ὁ, superbus, elatus:
ἀγαυροῦ valdè superbus. α non
est privativum, sed intensivum,
§. 832.
- Ἀγίς pro ἄγισ, vasa, nom. pl. n. g.
ἄγισται. dat. pl. Thema. ἄγισ, τῷ,
τὸ, vas quodlibet. α. 613.
- Ἀγέλας, α, ὁ, nuntius. α. 85. ἀγ-
γέλιος, propriè res quæ nuntia-
tur. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λαῖ,
p. ἡγγέλας. α. 1. ἡγγέλας.
- Ἀγίων, vide paullo ante ἄγιος. α.
474.
- Ἀγέ, Adverb. hortantis, ab ἄγε.
α. 2. imperat. act. verbi, ἄγω,
ago. α. 449.
- Ἀγείρεαι, 3. pl. 2. 1. act. Ion. pro
ἡγείρεαι, ab ἀγείρω, congrege,
Propter metri causâ tollunt au-
gmentum: f. παῖ, p. ἡγείρεαι.
Act. ἀγέγερται. α. 1. ἡγείρεται.
α. 652.
- Ἀγέλας, pl. num. greges, ἡ ἀγέλη,
- grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic
Latinè agmen ab agendo, pro-
priè pecudes aguntur, homines
verò ducuntur. α. 168.
- Ἀγελίη pro ἀγελία, ας, ἡ. Ionicè,
πραδανίη. ab ἄγω & λαία, ας, ἡ.
præda. α. 197.
- Ἀγέρας, α, ὁ, ἡ. immunis, præmio
carentis, ex α privat. & γέρας,
τῷ, τὸ, præmium, munus. §.
396.
- Ἀγεῖναι, præf. inf. pro imperat.
verbi ἄγω, ducō. f. ἄγω, p. ἡγα,
α. 2. ἡγῶν. α. 695.
- Ἀγέροισι, ὁ, ἡ. dux exercitus, Mi-
nervæ epitheton. ab ἄγω, du-
co, & στρατός, ὤ, ὁ, exercitus.
§. 925.
- Ἀγλιόρος, acc. sing. fortem. ab
ἀγλιώω, ορ, ὁ, strenuus. com-
positum ex ἄγων valdè & ἀνὴρ
vir. α. 7.
- Ἀγῆρος, α, ὁ, κ, ἡ, senis expers.
μη γηραιῶν. compositum ex
α priv. & γῆρας, αἰ, τὸ, sene-
ctus. §. 305.
- Ἀγῆρω, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab ἀγῆρας, α, ὁ κ, ἡ, se-
nii expers. Et ἀγῆρω, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α privat. &
γῆρας, αἰ, τὸ, senectus. §.
949.
- Ἀγίαι, pl. num. vallis, ab ἀγίαις,
αἰ, τὸ, vallis. α. 389.
- Ἀγυλομήτης, α, ὁ, versipellis, qui
profore obliqua non recta con-
silia. compositum ex ἀγύλ, ὁ
obliquus, & μήτις, ας, ἡ, confi-
lium, ὁ ἀγύλας, τυτίη, σκοπία
βυλαδότης. α. 48.
- Ἀγυλοχίλας, nom. pl. repandiva-
stri, ex ἀγύλ, ὁ inflexus, cur-
vus, & χίλ, αἰ, τὸ, λαβρὸς,
à nominativo singulari ἀγυλο-
χόλη, α, ὁ, pro quo etiam le-
gitur

gitur ἀσχυλόχουλῳ, curva habens labra. α. 405.

Ἀγλαΐαι, nom. pl. voluptates, gaudia. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus. §. 285.

Ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. ἀγλη, κς, ῑ, fulgor, splendor. s. 337.

Ἀγνῆ, dat. sing. ab ἀγνός, ὤ, ὅ, castus. s. 465.

Ἀγνυτ' pro ἀγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνυμι frango, pro quo etiam dicitur ἀγνούω. Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. frango. α. 279.

Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνός castus. s. 337.

Ἀγρῆ, portaret, præf. act. opt. ab ἄγω, porto, ἄγρῃ, acc. sing. præf. part. act. vide supra ἀγρών. α. 480.

Ἀγρᾶίω, f. ᾶω, p. ᾶω. publice & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. aperte dico.

Ἀγρῶς, ᾶς, ῑ, forum, ab ἀγρεύω congreco. Gen. Ionicus ἀγρῶα. s. 105.

Ἀγρεῖων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγρεῶν. s. 30. à nomine ἀγρῶς, ῑ, forum. Th. ἀγρεύω congreco, ut supra, & ἀγρῆ, Ionicè pro ἀγρῶς. ἀγρεῖφι, in foro, φς est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλυτον. §. 89.

Ἀγραῖοι, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & αὐλή, ῑς, ῑ, atrium, h. e. locua subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item stabulum, sepulcrum. Hinc αὐλίζομαι stabular: item pernocto, unde est ἀγραῖα, ruri pernocto. §. 26.

Ἀγρῆν, Ionicè pro ἄγραν, ab ἄγρῃ, ας, ῑ, captura, venatio. §. 442.

Ἀγρῆν, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρῶς, ὤ, ὅ, ager.

Ἀγρεῖον, accus. est nomen proprium viri. ἀγρεῖον, ὤ, ὅ. §. 1013.

Ἀγρεῖώτας, accus. pl. ab ἀγρεῖώτης, ὤ, ὅ, agrestis, agricola, pro ἀγρῶτης. Th. ἀγρῶς, ὤ, ὅ, rus. α. 39.

Ἀγρεκύνειον, ὤ, ὅ, qui in agris tumultuatur. ab ἀγρῶς, ὤ, ὅ, ager, & κύνειος, ὤ, ὅ, tumultus. §. 925.

Ἀγρεμφοῖσιν, dat. pl. part. præf. pro ἀγειρεμφοῖς. Syncope. ab ἀγείρω, congrego. f. ἡρώ. p. ἡγεῖν, & Attic. ἀγρήγεα. α. 1. ἡγερεα. §. 92.

Ἀγρεπῆς feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγρεπῶς vel ἀγρεπῶς, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, ager. α. 407.

Ἀγρῆ, pro ἄγρῃ propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.

Ἀγρίμοχοι, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἄγρῃ propè & μάχημα, pugno, f. μάχησιν. p. μαμάχημα. α. 25.

Ἀγρίμολον, adverbialiter hinc accipitur hoc neutrum, ex ἀγρίμολῳ, ὤ, ὅ, ἢ, è propinquo veniens, ex ἄγρῃ propè & μόλον, seu μόλω, venio. α. 325.

Ἀγρίση, dativus singul. ab Ἀγρίσης, ὤ, ὅ, nomen viri. ex ἄγρῃ & ἴση. q. d. ἄγρῃ τῇ ἰσότητι. §. 1009.

Ἀγρίσθῃ, præf. part. pass. verbi ἀγρίσθαι, ᾶσθαι, demiror. Th. ἀγρίω, ἴσθαι. idem §. 619.

Ἀγρῶν, valens, part. præsens, ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
§. 998.

Ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤξα. a. 1.
ἤξα. a. 2. ἤγνυ. s. 208.

Ἄγωνι, dat. sing. ab ἄγων, ὤν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἄγωνι, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, iraho*. f. ξω.

Ἀδάντη, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάντης, incognitus. Th. δάν, *fio, disco*. §. 655.

Ἀδάμαστος, pro ἀδάμαστος. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμαστος, s. vel ἀδάμας, αἰός, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμαστος genitivus ab ἀδάμας, αἰός, ὅ. ex α quod hic icem valet quod δύσ, & δαμάω *domo*. §. 188.

Ἀδελφότης, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδελός s. ὅ ἢ propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάκνω *morder*: f. δαξομαι. a. 2. ἔδωκεν. p. δίδωκε. unde etiam est nomen δῆξ *vermis*, qui lignum corrumpit, ἰψ (ab ἰψω *noceo*) *vermis qui cornua lædit*. ἰξ (ab ἰκω *advenio*) *vermis, qui palmitibus obest*. σῆξ (à σήπω *putrefacio*) *vermis, qui vestes depravat*. πῶξ (à πῶγω) *qui vitiat legumina*. ψῆξ *qui ficus arrodit*, &c.

Ἀδηλός, s. ὅ ἢ ἢ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλός, s. ὅ, manifestus. s. 6.

Ἀδικός, s. ὅ ἢ ἢ. injustus. ἀδικώπρωτος, comp. Th. δίκη, ἢ. *justitia*. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, *domo*. §. 349.

Ἄδω, pro ἤδω, 3. pl. a. 2. act. ab αἰδω. *placeo*, f. ἤσω, p. ἤσω. at

Ἄδω, *futuro, expleo*. θ. 917.

Ἀδρυσίω, ἢ. *ubertas, copia*. ab ἀδρῆς, s. ὅ. *drues, crassus, magnus*. a. 473.

Ἀδῶτη, dat. sing. ἀδῶτης s. ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δῶτης, s. ὅ, *qui dat*. Th. δίδωμι, do. s. 355.

Ἀἶθλον, s. π. *certaminis præmium*, ab αἶθλος seu αἶθλος, s. ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀἰθλούσιν, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. act. ab αἰθλῶν, f. ἄσσω. p. ἤσω. idem quod αἰθλῶν, *pugno, dimico*. vide αἶθλον. §. 435.

Ἀἶ, adverb. *semper*. §. 388.

Ἀεὶθεός, Genit. pl. *Æolicus*, ab αἰεθῆς s. ὅ. *semperternus*. ex αἶ & θεός, *qui genitus est*. Th. γίνομαι. *nascor*. f. γήνομαι. a. 2. m. ἐγθῆμι. §. 548.

Ἀείδω, præf. inf. αἶδον, 3. pl. imperf. act. pro ἤιδον, ab αἰείδω *canto*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἶδω, f. ἄσσω. p. ἤσω. s. 662.

Ἀείρω, a. 1. act. infinit. ab αἰέρω *tollo*. f. αἶρω. a. 1. ἤερω. hinc αἰέρω. a. 1. part. act. αἰερόμενος, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείρεα, acc. sing. ab αἰέρεα, ἴεα, ὅ ἢ, *durus, asper*. Them. αἶρεα, *cedo*, f. ξω. §. 166.

Ἐκῆ, non invito, adverb. ab αἰέκων *invitus*. Thema. ἐκῆν ὄν, ὅ. *spontaneus*. §. 529.

Ἀείσω, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab αἰείδω, f. σω. p. ἤσω. *canto*. §. 965.

Ἄελλη, dat. sing. ab αἰέλλω, π, ἢ, *turbo, procella*, ex αἶω *spiro* & εἰλέω *convulso*. §. 874.

Ἄελλω, nomen mul. q. d. *procellosa*. §. 267.

Ἀεὶπῶν, gen. pl. in nom. αἰεπῶν,

- ῥαῖν, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt ἀνῥαῖν, οἷον. ex αἰεὶ semper & ῥαῖν, fluo. Th. ῥαῖν, habito. s. 550.
- Ἀνῥαῖν, genit. g. f. ab ἀνῥα, personis. Poët. pro αἰεῖν. ex αἰεὶ semper & ῥαῖν fluo. ἀνῥαῖν, gen. pl. s. 595.
- Ἀνῥων, gen. pl. part. præf. activi, ab Ἀνῥα, flo, ad formam π-δεῖς, ἰνῶς. Sed quia est ab ἄν, potius juxta ἰσημι esset flexendum. Notetur ergo hæc exceptio. s. 625.
- Ἀῖζι, 3. præf. ab αἰζω, augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὐξω. f. ἡσσι. p. ἡυξηναι. s. 6. αἰζομαι, pass. αἰεῖ), αἰεῖσθαι. imperf. αἰετομῆαι. gen. Ion. part. præf. s. 773.
- Ἀεργός, ὅ, ὁ. iners, ἀεργός, dat. hinc ἀεργίη, inertia, Ionicè, pro ἀεργία, ας, ἡ. pigritia, ab ἀεργός, pro quo in prosa ἀργός. Th. ἔργον, opus. Prosa dicitur quasi profusa. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poema. s. 303.
- Ἀερισπός, nom. pl. altè volantes. Epitheton cygnorum, compositum ex αἰεῖν, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. αερισπότης, ὁ. Prim. simplic. & in quinta simplicium, αερισπότης, ης, ὁ. in aëre suspensus. s. 316.
- Ἀεισέφρονα, acc. sing. stolidum. s. 315. à nominativo αἰσέφρων, ον, ὁ. ἡ. ex αἰώ, flo, & φελῶ, ενός, ἡ. mens, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde stultus. hinc αἰσέφροσύνησιν, dat. pl. Ionic. pro αἰσέφροσύναις, ab αἰσέφροσύνη, stultitia.
- Ἀζαλέσιο. s. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέν, ab ἀζαλέν, ὁ, ὁ, aridus, torridus. Thema est ἀζω torrefacio, arefacio.
- Ἀζι, 3. perf. præf. verbi ἀζω, sicco. s. 397. hinc
- Ἀζι), præf. sub. tristetur, ab ἀζομαι, propriè exaresco: per metaph. cura & mœrore conficior. s. 585. 9. 99.
- Ἀζω, cum aspero spiritu veneror. σέβομαι. 9. 532.
- Ἀζωσι, pl. num. discincti; scil. ut eò sint expeditiores: ex α privativo & ζωτός cinctus, quod est à ζωτός vel ζώννυμι, cingo, in fut. ζώσω, in præf. ἰζωσι. in passivo præf. ἰζομαι vel ἰζοσμαι, in 3. sing. ἰζωται, hinc est ζωτός, cinctus, ζωτήρ, ὄρες, ὁ. cingulum, balthus. s. 345.
- Ἀιδνα, acc. sing. ab αἰδνῶν οἷον, ἡ. luscinia, ab αἰδνῶ cano, pro quo in prosa αἰδν. s. 203.
- Ἀῖδ, pro αἰδῶ, spirabat. imperfect. abjecto ο μικρῶν per apostrophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Thema est αἰώ flo, f. ἡσσι. unde formatur αἰήμι & pass. αἰήμαι. s. 8.
- Ἀῖρ, αἰετός, ὁ. aer. ab αἰώ, in f. g. significat rorem. s. 549.
- Ἀῖσι, 3. sing. ab αἰήμι flo. hinc
- Ἀῖσι, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰσησι. Th. αἰώ, flo. s. 514. 9. 875.
- Ἀῖσις, acc. pl. à sing. αἰήτης, ὁ, ὁ, flatus. in nom. pl. αἰήται, flamina. Th. αἰώ, flo. s. 645.
- Ἀῖσιν), pl. num. f. g. 9. 968. Græci non dicunt αἰσιν, sed αἰσινῶς, ὁ, ὁ, ἡ. ex α negativo & αἰσινῶς. Sic in Novo Testamento αἰσινῶς, ὁ, ὁ, ἡ. & αἰσινῶς. in f. g. αἰσινῶς. Regula. Adjectiva composita nec nunc quandoque derivata sunt generis communis.

- κατακλιθεὶς*, ἀθανάτης, pro ἀθανάτου, Ionicè: & ἀθανάτου, pro ἀθανάτου, ut & ἀθανάτου, dat. pl. pro ἀθανάτου. s. 309.
- Ἀθροφῆς, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & θρόφω pro θρόφω, à Deo pronuntiatus: prout dicimus θρόφω, divinitus datus, ἀθροφῆς, etiam idem quod *refandus*. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἰδιδάξω ἀθροφῶν ἑμῶν αἰδέω, docuerunt divinam carmen canere. s. 662. ex φῶς dicendus, hoc à φῶ, dico. idem quod φημί. s. 830.
- Ἀθωνία, s, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθωνία, quasi ἀθωνία, ex α privat. & θωνία papilla, *monna apex*, quod Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθωνία, ἄν, αὖ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii huius idoli sede & cultu. Ἀθωνία alio nomine ἀνθία, ἡ, ἡ λίμνη, quod in litore maris fuerit condita, unde ὠλῆς ἀνθία (pro ἀνθία) civis attica. s. 116.
- Ἀθλ', pl. num. pro ἄλλω, à singul. ἄλλω, s, ὃ premium certaminis, sed ἄλλω, s, ὃ. est ipsum certamen. Vide supra ἄλλω, s, ὃ. s. 756.
- Ἀθωαῖος, s, illius, *impudens*, ex α privat. & θωαῖος, ὤ, ὃ limus, fax, *fordes*: unde est θωαῖος turbatus. s. 593.
- Ἀφός, s, ὃ, confertus, in unum collectus. s. 246.
- ἄ, artic. præpos. ab ἄ, hæc. ὃ, m.

- Ἄ, artic. postp. ab ἄ, ὃς, ὃ, quæ, quid, quod. s. 268.
- Ἀϊακῦς genit. ab αἰακός, ὤ, ὃ. ab αἰαξ αἰαχῶ. ὃ. vel αἰας αἰαχῶ. ὃ, quæ idem significant, nomen herois, *Ajax*. s. 1005.
- Ἄϊον, pro γαῖον, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖα, ἡ. s. 124.
- Ἀἴζα accusat. ab Αἴξ, αἰζός, ὃ, ἡ. caper, capra. s. 516.
- Ἀἰγιδῶν, acc. à nominativo, αἰγιδῶς, s, ὃ, ab αἰγός, ἰ, ὃ, nomen viri. αἰγιδῶς ergo est patronymicum, sicut à πηλῖος dicitur πηλιδῶς. s. 182.
- Ἀἴγες, pl. nom. à sing. Αἴγες, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt *alium*, ἀπὸ τῆς ἐγείσεως. s. 377.
- Ἀἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδω per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγίς, ἰδῶς, ἡ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Thema αἴξ, αἰζός, ὃ, ἡ. caper vel capra. s. 344.
- Ἀἰγίοχος, gen. Ionic. pro αἰγίοχῶ, à nominativo αἰγίοχῶ, s, ὃ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὅχῳ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.
- Ἀἰγυπιοί, ab αἰγυπῖος, ὤ, ὃ, vultur, avis prædatrix & rapax. à γυψ, γυψῖς, ὃ, vultur. s. 405.
- Ἄϊ', sunt duæ voces. αὖ est artic. præpositivus, ἄ' per apostroph. pro ἄ' verò.
- Ἄϊδω, Genitivus Æolicus pro αἰδῶ, à nominativo αἰδῶς, s, ὃ. arcus interni. q. d. αἰδῶς, ἰ, ὃ, obscurus. ex α priv. & αἰδῶ, non video. s. 153.

Ἄϊδ',

- Αἶδι**, à nominativo ἄδι, ἴδι, ὀδι, s. 822.
- Αἶδις**, obscurum, adject. generis neutrius, ab αἶδις, i. Thema, αἶδι, video, f. αἶδιμα. a. 2. αἶδιον & ἴδιον. a. 477.
- Αἶδιον**, Genit. Ionicus pro αἶδιον ab αἶδις, s. o. infernus, in profa dicitur, αἶδις, s. orcus, tartarus. §. 311.
- Αἶδιλος**, acc. pl. arcana, ab αἶδιλος tenebricosus. Th. αἶδις, s. o. infernus. s. 756.
- Αἶδιον**, ab αἶδιος, perpetuus. Th. αἶδις semper. a. 310.
- Αἶδιος**, dat. pl. Ionic. αἶδιος ἡ, ὄν, tenebricosus. Th. est αἶδι, video. §. 860.
- Αἶδι**, dativ. sing. reverentia, ab αἶδις, ὄος, ἡ. pudor. a. 354. hinc
- Αἶδις**, πῶ. pudenda. s. 733.
- Αἶδις**, ὄος, ἡ. veneranda. αἶδιος, dat. pl. Ionic. Th. αἶδις, ὄος, ἡ, pudor. s. 257.
- Αἶδις**, genit. sing. ab αἶδις, αἶδις, o. orcus. idem quod αἶδις, s. o. Vide supra. αἶδις δὲ, ad orcum. a. 151.
- Αἶδιος**, s. 685. dat. pl. Ion. pro αἶδιος, ab αἶδις, ἡ, inscitia, ab ἴδις, ὄος, o. κῆ, ἡ, sciens. Th. ἴδιος, scio. hinc
- Αἶδις**, ignarus, vide Thema, ἴδιος scio. a. 105.
- Αἶδι**, pudorem accus. sing. αἶδι, αἶδι, ab αἶδις, pudor. s. 324.
- Αἶδιος**, ὄος, o. idem quod αἶδις, s. o. Pluto. §. 913.
- Αἶδις**, pudor. ex α priv. & αἶδι video. quorum nos pudet, ea non adspicimus. s. 192.
- Αἰωνιότης**, §. 893. sempiternitas. gen. pl. Æol. pro αἰωνιότητων. ab αἰωνιότης, s. o. sempiternus, ab αἰ, semper & γένεσις, nascor. §. 893.
- Αἰὲν** pro αἰὲν semper, Poëticè, & αἰὲν, s. 114. & 298.
- Αἰὲν**, aquilam, pro αἰὲν, matri causâ, αἰὲν, s. o. §. 523.
- Αἰζήσις**, juvenilis, ab αἰζήσις, s. o. juvenis, q. d. αἰὲν ζῶν, semper fervens. a. 408.
- Αἰζήσις**, juvenis, genit. pl. ab αἰζήσις, s. o. pro quo & αἰζήσις juvenis. §. 863.
- Αἰήτις**, Æolice pro αἰήτι, ab αἰήτις, s. o. nomen viri. §. 992.
- Αἰή**, dat. Ion. ab αἰή, pro γαῖα, terra. a. 153.
- Αἰήτις**, αἰήτις. Vide Αἰήτις. §. 958.
- Αἰή**, que pro αἰή quæque, ab αἰή, s. o. articuli postp.
- Αἰήτις**, εντις, ardens, αἰήτις, acc. sing. ab αἰή, uro, incendio. §. 72.
- Αἰήτις**, ἰός, αἰήτις, o. æther. s. 18.
- Αἰήτις**, gen. pl. ab αἰήτις, ὄος, o. Æthiops. q. d. αἰήτις πῶ ὄος, ab ὄος, vultus, th. ὄος, video, & αἰή, uro. imperf. ἰήτις ardebant. §. 985.
- Αἰήτις**, ardentis, præf. part. gen. Ion. ab αἰή, ardeo, αἰήτις, αἰήτις, gen. pl. part. præf. a. 60.
- Αἰήτις**, dat. ab αἰήτις, ὄος, o. niger. Th. αἰή, uro. s. 742.
- Αἰήτις**, acc. sing. ab αἰήτις, ὄος, o. κῆ, ἡ, niger. ab αἰή, uro, & ὄος, vultus. Th. ὄος, f. ὄος, præf. ὄος. a. 36.
- Αἰή**, pro αἰή. Doricè pro αἰή. αἰή, ὄος, si quidem possis. s. 268.
- Αἰή**, αἰή, pro αἰή, τῆς, τὸ, sanguis.
- Αἰήτις**, cruenta, pl. num. ab αἰήτις, ὄος, ὄος. Thema est

- est *αἷμα*, *αἷς*, *τὸ*, sanguis. §. 182.
- Διμυλίσσι*, dat. pl. Ion. *αἰμόβλος*, *ὁ*, *ἡ*, *blandus*, *αἰμόβλιος* idem. s. 78. hinc *αἰμούδης*.
- Δία*, pl. f. g. *αἰνὰς* gravis. differt ab *αἰνός* laus, accentu. s. 802.
- Διῖ*, laudat. ab *αἰνέω*, laudo, f. *ἔω*, vel *ἴω*. p. *ἤνεκα*. aor. 1. *ἤνεκα*. aor. 1. imperat. *αἰνεσον*. Th. *αἶνός*, *α*, *ὁ*, laus. s. 824.
- Αἰνείας*, *α*, *ὁ*, Æneas. §. 1008.
- Αἴτη*, pro *αἴτημι*, *probo*. & hoc pro *αἰνέω*, laudo. f. *ἔω*, vel *ἔω*. p. *εἴη*. Thema *αἶνός* laus. s. 683.
- Αἶον*, acc. fabulam, ab *αἶος*, *α*, *ὁ*. s. 202.
- Αἶν*, gravis. à masculino, *αἰνός*, *ἡ*, *ὄν*. gravis, horribilis. s. 160. hinc *αἰνεπέτω*. dat. sing. superlat. *α*. 397.
- Αἴνω*, 3. singul. imperf. medii, à Themate *αἰνύμαι*, *cario*. *α*. 41.
- Αἰολίδα*, acc. sing. ab *αἰολίς*, *ἰδός*, nomen regionis, ab *αἰόλος*, *α*, *ὁ*. *varius*. hinc, *αἰόδω* *vario*. s. 636.
- Αἰόλων*, 3. pl. ind. præf. pass. ab *αἰόδω*, *vario*. f. *λῶ*. p. *καί*. Th. *αἰόλος*, *α*, *ὁ*. *varius*. *α*. 399.
- Αἰπόλιον*, *α*, *τὸ*. grex caprarum. ab *αἰπόλῳ*, *α*, *ὁ*. *caprarius*. *αἰεὶ* *πῆς* *αἴρας* *πυλῶν*. Them. *πολέω* *verso*, propriè qui versatur circa capras. Nam *αἰ* prima syllaba est ex *αἰεὶ* *αἴρας*, *ἡ* *εἰρη*. *θ*. 446.
- Αἰπὺν*, acc. sing. ab *αἰπύς*, *ἴος*, *ὁ*. *altus*. f. *ἡ* *αἰπιῖα*, *τὸ* *αἰπὺ*. s. 82.
- Αἰεῖ*, ceperit. 3. singul. præf. act. subj. ab *αἰεῖω* *cario*. f. *ἔω*. p. *καί*. 2. 2. *ειλον*. s. 618.
- Αἶς*, quibus, dat. pl. ab *ἡ*, *quæ*.
- Αἶσα*, *ἡ*, *parca*, *fors*: item *factum*, *officium*, quasi *αἰεὶ* *ἴσθι*, *semper equalis*, §. 421.
- Αἶσπος*, nomen fluvii. §. 342.
- Αἵπριος*, *αἵπρος*, *α*, *ὁ*. *fatalis*, ab *αἶσα* *fatum*: idem quod *μέγιστος*, à *μέγας*, *α*, *ὁ*. *α*. 336.
- Αἰσωνίδης*, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 993.
- Αἴσωνος*, 3. pl. imperf. med. à verbo *αἴσσω* *impetu feror*, *agitor*, f. *ἔω*. p. *καί*. *θ*. 671.
- Αἴχσιν*, dat. pl. ab *αἴχος*, *αἶος*, *τὸ*. *turpitudine*. ex *α* *privat.* & *ἔχω*, *contineo* Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.
- Αἴτῃς*, 2. person. sub. ab *αἰτέω*, *peto*. f. *ἔω*. p. *ἤτηκα*. s. 408.
- Αἶχμη*, *ἡς*, *ἡ*. *cuspis*. Die *spitze*. *αἶχμῃς*, dat. plur. Ionicè pro *αἶχμαῖς*. *α*. 289.
- Αἶχμητιών*, gen. pl. Æolicè pro *αἶχμητιών*, ab *αἶχμητις*, *ἡ*, *ὁ*. *bellator*, th. *αἶχμη*, *ἡ*. *cuspis*. *α*. 178.
- Αἶψ'* pro *αἶψα* *celeriter*. *α*. 370.
- Αἶψηροκέλευθον*, §. 379. epitheton Boreæ. *αἶψηροκέλευθος*, *α*, *ὁ*. *ἡ*. *celeriter viam conficiens*, ex *αἶψης* *velox*. th. *αἶψα*, *citò*. & *κέλευθός*, *α*, *ἡ*. *vía*.
- Αἶων*, præf. part. verbum poëticum, ab *αἶω* *audio*. s. 9.
- Αἶωνος*, gen. sing. ab *αἶων*, *ἄννης*, *ὁ*. *æuum*. item in f. g. *ἡ* *αἶων* *vita*. *α*. 331.
- Αἰεμίην*, dat. sing. ab *αἰεμίης*, *αἰετός*, *ὁ*. *indefessus*. compositum ex *α* *privativo*, & *καίμην* *defatigor*, f. *καίμην*, p. *καίμηνος*. 2. 2. *ἴκαμεν*. *θ*. 956.
- Αἰεμίης*, §. 824. *α*, *ὁ*. *ἡ*. *indefessus*. *αἰεμίην* pro *αἰεμίης*, gen. Ion. *αἰεμίης*, dat. pl. Ionicè f. g. th. *καίμην*.
- Αἰετή*, nomen mulieris, ab *αἰετίζω* *acuo*. Th. *αἰετῆς*, *ἡ*. *cuspis*. §. 356.

Ἀκαχήμερος, *ex animo dolens*. præsentis med. part. ab ἀκαχίμαι pro ἀκαχία, *tristitia afficio*. Thema ἀχ^ω, ι^ω, τὸ, *dolor*. §. 99.

Ἀκαχμέρος, *acutum*. part. præter. pass. ab ἀκαχία, *acuo*. ἀκαχίμας pro ἡκαχίμερος. augmento abjecto & syncope facta ἀκαχίμω. Them. ἀπὴ, ἦς, ἡ, *cuspis*, vel ἀχ^ω, ι^ω, *dolor*. α. 135.

Ἀκάχων, *animo mæstus*. ab ἀκάχω *dolore afficio*, ex Themate ἀχ^ω, ι^ω, τὸ, *dolor*. §. 868.

Ἀκηδής, ι^ω, ὁ κ^η ἡ, *negligens*. ex α privat. & κῆδός, ι^ω, τὸ, *cura*. §. 489. ἀκηδία, *acc. sing.* α. 112.

Ἀκήκοι, *pl. sine sorte*. ex α priv. & κῆρ, κηρός, ἡ, *sortis, fatum*. α. 823.

Ἀκινήτοι, *dat. pl. Ion.* ab ἀκίνητος, *qui non movetur*. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινέω, ὦ, f. ἦσω, *moveo*. α. 750.

Ἀκνώπαι, *firmissimæ*, *pl. num.* & *superl. grad.* ab ἀκνω, *in corruptus*, ex α priv. & κίς, κίος, ὁ, *vermis*, *qui in ligno oritur*, illudque *rodit*. Vide supra ἀδνηκώπαι. α. 236.

Ἀκρίτιω, *acc.* ab ἀκρίτης, α, ὁ. *maritus*, α. 9. ἀκρίτις, ab ἀκρίτης, ι^ω, ἡ. *marita*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἀκρ^ω, *simul*, κατὰ, & κρήνη, ης, ἡ, *lectus*, ἀκῆμαι *jaceo*, *cubo*. α. 800.

Ἀκρόρη, apud Poëtas idem quod ἀκρόριστος, *insatiabilis*, cum genit. ex privativa part. α, & κροητός, ἀκρόειω, pro quo etiam dicitur
Tom. II.

κροέντιμοι, ὡς, *satio*. α. 346.

Ἀκυσ, *audi*, præf. imperat. ἀκούσους, 2. *sing. aor. 1. act. opt.* *audiveris*, α. 720.

Ἀκούσαντες, *pl. num. a. i. part. verbi* ἀκούω, *audio*, f. σῶ. p. κῶ. p. m. ἦκα & Att. ἀκήκα. §. 695.

Ἀκρη, *Ionice pro ἀκρος*, *summa*, *neut. ἀκρον*. ἀκρότατον, *in superl.* α. 667 θ. 7.

Ἀκρεός, α, ὁ κ^η ἡ, *anceps, dubium*. Them. κρινώ, *secerno, judico*. α. 311.

Ἀκροκνίφαι, *vespertinus*. comp. ex ἀκρος, α, ον, *summus*, & κνίφαι, αἰ^ω, τὸ, *caliga* item *crepusculum*. α. 567.

Ἀκζαία, *nomen proprium mulieris*. θ. 249.

Ἀκτῆ, *litus*. ἀκτῆς, *dat. pl. litonibus*. ab ἀκω *frango*, quod ibi *fluctus frangantur*. & ἀκτῶν, *donum*. α. 32.

Ἀκτίνας, *dat. pl. Poëticus*, ab ἀκτῆν, ἰ^ω, ἡ, *radius solis*. ab ἀκνυμι, *frango*. *radiorum solarium est refractione*. §. 760.

Ἄλα, *acc. sing. mare*, ἡ ἄλς, *mare*: ὁ ἄλς, *sal. solo genere differunt*. §. 791.

Ἄλας, pro ἄλα δέ, *ad mare*. ὃν postpositum accusativo, *valet ad*. α. 631.

Ἀλάλη, *errant*. 3. *singul. verb. passivi*. à verbo ἀλάομαι, ἄλωμαι, *vago, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλῃμι, ἄλῃμαι, & per reduplicationem ἀλάλῃμι, in passivo ἀλάλῃμαι, σαι, ται. α. 102.

Ἀλαλητός, *dat. sing.* ab ἀλαλητός, α, ὁ. *clamor militum*, *dicentium ἀλαλή*. Gallicè, *alarme*. Th. ἀλαλή, ἦς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος *inennarrabilis*.

N

Ἀλαλῆ

Ἀλάλειν, *profligabat, arcebat, imperf. Ionic. ab ἀλάλων. Thema est ἀλῆ, ἥ, ἰ. robur, vires.* §. 527.

Ἀλασκοπιῶν, *speculationem, proprie cacat speculationem, comp. ex αἰαός, cecus, & σκέπθωμαι, f. ψωμαι, circumspicio. unde est σκοπή & σκοπιᾶ, αἶ, ἡ, specula.* §. 466.

Ἀλαπαδίην, *imbecillum. ab ἀλαπίζω, divitio, vasto. Thema, λαπίζω, & λαπίσσω, evacuatio.* §. 437.

Ἀλαπτε, α, ὀ. κῆ, ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus, Doricè, pro ἀλαπτε, à λήγω, f. σω. lateo.* §. 467.

Ἀλγέ, *pro ἄλγος, ab ἄλγος, αἶ, πῖ, dolor, unde Latiniolum algēo, frigeo, s. 133.*

Ἀλγιστέ, *acc. sing. ab ἀλγιστός, εντε, ὀ, molestus. Thema ἄλγος, αἶ, πῖ, dolor. ἀλγίσσας, f. g. acc. cas. §. 226.*

Ἀλῆα, ας, ἡ, *Ionicè ἄλη, κς, ἡ, calor, seu tepor qui est ex Sole.* s. 493.

Ἀλῆαδ, *vitare. a. i. med. infinit. pro ἀλῆσταις, pro quo ἀλῆσταις & ἀλῆσταις, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχῆσαι.) ab ἀλῆα, μοιο. f. ἴσω, p. ἴγω. item vito, caveo, s. 493. pro ἀλῆα dicitur etiam ἀλῆα, itémque ἀλῆα, effugio. s. 828. est versus ultimus.*

Ἀλῆίζω, f. σω, p. κς. *curo. hinc ἀλῆιζτης, genit. cas. §. 171.*

Ἀλῆισω, *evito, vide in ἀλῆαδ.*

Ἀλῆλω, *vide paullo antè ἀλῆα.*

Ἀλῆιάρη, *imprecationum expultrix, ex ἀλῆα vel ἀλῆα, arceo, depello, & ἀργέ, αἶ, ἡ, ἀ-*

ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur precatio, modò in malam, ut hic. s. 464.

Ἀλῆαρε, ατος, τῶ, *pinguedo, ἀλῆαρε. f. ψα. a. 2. ἡλῆαρε. §. 553.*

Ἀλῆαδ, *vide paullo antè ἀλῆαδ.* s. 505.

Ἀλῆαδ, *vide in ἀλῆαδ.*

Ἀλῆα, *Ionicè pro ἀλῆα, ας, ἡ, evitatio. Th. ἀλῆα, vito.* s. 404.

Ἀλῆα, *acc. sing. ab ἀλῆα, νο- nus. hinc ἀλῆα, Ionicè, pro ἀλῆα. §. 28.*

Ἀλῆα, *acc. sing. ab ἀλῆα, νο- μων, εν, ὀ. nomen fluvii, ex ἀλῆ, ἀλῆ, ἡ mare, & ἀλῆ, ἡ, cuspis, vigor, incrementum.* §. 343.

Ἀλῆα, α, ὀ. κῆ, ἡ, *non definens. Thema, λῆα, f. σω. agito.* §. 611.

Ἀλῆα, αἶ, ὀ, *piscator, proprie qui in mari piscatur. per syn. spec. piscator quisvis, Th. ἀλῆα, ἀλῆα, ἡ, mare.*

Ἀλῆα, nomen mul. q. d. *qua curat mare. ex ἀλῆα, ἀλῆα, ἡ, mare, & μῆα, αἶ, πῖ, cura.* §. 255.

Ἀλῆα, *Poëticè, pro ἀλῆα, ex ἀλῆα, maritus. Th. ἀλῆα.*

Ἀλῆα, part. præt. pass. *Ionic. ab ἀλῆα, pecco. a. 91.*

Ἀλῆα, 3. præt. pass. *malè agit, ab ἀλῆα, pecco, quod est ab ἀλῆα, peccator. Thema est ἀλῆα, pecco, f. ἴσω, vel ἀλῆα, cujus aor. 2. ἡλῆα. s. 241. & 330.*

Ἀλῆα, *Ion. pro ἀλῆα, ab ἀλῆα, α, ὀ. nomen viri. Thema est ἀλῆα, robur. a. 26.*

Ἀλῆα, *pro ἀλῆα, Æolicè, à no-*

- à nominativo ἀλκείδης, α, ο. no-
men viri ab ἀλκή, robur, α. 112.
- Α'λκιμος, α, ο, κ, η, robustus,
fortis. Th. ἀλκή, ης, η, robur.
- Α'λκυών, nomen fœminæ, q. d.
robur Luna. Luna singulares ha-
bet influxus in fœminam, nec
mon in Oceanum, qui est quasi
mundi uterus. α. 3.
- Α'λκτῆρας, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ἡ-
ρ, ο, defensor, propugnator.
Thema ἄλκω, ab ἀλκή, unde
ἀλάλκω profligo. α. 29.
- Α'λλ', pro ἄλλὰ, α. 37.
- Α'λλας, nom. pl. ab ἄλλη, alia.
- Α'λλῶν, aliam, pro ἄλλων, Ἄο-
cè, α. 260.
- Α'λλῶν, gen. pl. ἀλλήλοισιν dat. pl.
Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se.
ἀλλήλας, acc. pl. Flebitur tan-
tūm per Genitivum, Dativum
& Accus. pluralem, idque in
tribus generibus. α. 135.
- Α'λλοίω, acc. ab ἄλλω. α. 824.
- Α'λλοῖ, α, ο. diversus, ab ἄλ-
λω, alius. α. 485.
- Α'λλω, ἄλλη, ἄλλο, alius, α, ud.
- Α'λλοτε, interdum, aliàs, adverb.
- Α'λλοτρί, α, ο. Thema est ἄλ-
λω, alienus, non proprius.
- Α'λμυρῆς, ἔ, ο. falsus, epitheton
Oceani. Th. ἄλς, ἁλός, η. mare.
- Α'λοχ, α, η. ἡχορ. ἀλόχῃ, dat.
ex α conjunctivo, quod est ex
ἄμω & λέχῃ, ε, ο, τὸ lectus,
quod fit in eodem lecto cum
marito. 9. 886.
- Α'λως, ε, ο, τὸ lucus. ex ἄλλομαι
salio. quod arbores veluti è ter-
ra profiliant. α. 70.
- Α'λυκτοπύδη, dat. pl. Ion. ab
ἀλυκτοπύδη, vinculum indissolu-
bile, q. d. ἄλυκτος πύδη, indif-
solubilis pedica, ἄλυκτος, metri
causâ, pro ἄλυτος, ex α privat.
- & λύω, dissolvo. 9. 520.
- Α'λύξ, υ, itabit, fugiet. fut. 1.
med. ab ἀλύσκω, vito. F. ξω. The-
ma est ἀλίω molo: item vito. α.
363.
- Α'λφειον, ab ἄλφει, α, ο. no-
men fluvii. 9. 338.
- Α'λφειῶν, dat. pl. Poëticè &
Ionicè pro ἀλφειῶν, ab ἀλ-
φειῆς, α, ο, inventor. ab ἀλ-
φείω invenio. Th. ἄλφα, primæ
alphabeti Græci litteræ nomen.
α. 82.
- Α'λων, ης, η. Thema. ἄλως, ω, η,
area. Spiritus mutatur in ortu.
α. 806.
- Α'μ', pro ἄμω, ὑπὸ, cum, Dat.
ἄμω βροντῇ cum tonitru. ἄ-
μυδης Æolicè pro ἄμυδης. idem
quod ἄμω, simul. 9. 689.
- Α'μωμυκίτοις, indomiti. ἀμωμυ-
κίτος, α, ο, ex α intensivo.
quod est ex ἄζαν, valdè, &
μωμυκίω, vehementer cupio,
impetu feror, qui animo est in
prælia admodum propo, ἀμωμ-
μυκίτον πῦρ. Th. μύω, cupio.
α. 207.
- Α'μωξ, ης, η, currus, plau-
strum, quasi dicas ἄμω ἄξονι,
cum axe. α. 326.
- Α'μωρτη, peccaverit. 3. sing. α. 2.
act. subj. ab ἀμωρτίνω pecco. t.
ἀμωρτήσω, p. ἡμωρτήσω. α. 2.
ἡμωρτον. ex α. priv. & μωρπτω,
assequor.
- Α'μωρτί, α, ο, cujus mens est prava,
ex ἀμωρτίνω pecco, & νόος, ἔς,
mens, qui mente peccat. 9. 511.
- Α'μωρτω, imperf. pro ἡμωρτω,
splendebat, verbi ἀμωρτώω, f. ξω.
fulgeo, splendo, ex α ἐπιζήλω.
& μωρτώω splendo. 9. 917.
- Α'μωρτω, præf. infinitivi medii,
metere. Thema est ἀμωρτω. f. ἡστω
meto.

- meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.
- Ἀμωροτήρ, Ionicè pro ἀμωροτέρω, obscurior. ab ἀμωρός, ἄ, ὄν, obscurus. ex α priv. & μωίρω, splendo. s. 284.
- Ἀμωροθεῖν, intereant, 2. 1. opt. pass. verb. ἀμωρόω, ὦ, obfusco, obscuro. Them. ἀμωρός, ὦ, ὄ. obscurus. s. 693.
- Ἀμωρίων, pro ἀναβάτης, scansilis, pervius. Sic ἀμωρίω, pro ἀναβαίνω. Thema est βαίνω, eo, f. βήσωμαι. 2. 2. ἔβλω. s. 681.
- Ἀμωροτέρω, ὦ, ὄ. dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβάλλομαι, & ἔργον, ὦ, τὸ, opus. s. 413.
- Ἀμωροσίη, dat. sing. Ionicè pro ἀμωροσίᾳ. ἀμωροσίῳ immortalis, ex α priv. & βροτός, ὦ, ὄ. mortalis. καὶ ἐπὶ θύσιν ὦ μὴ καὶ περὶ τὸ ὦ τοῦ εἰς σῆμα. 9. 69.
- Ἀμωροσίῳ, ὦ, immortalis pro ἀμωροσίῳ. Th. βροτός, mortalis. 9. 43.
- Ἀμωροσίῳ, ardua, invidia carens. Thema μωροίω, invideo. 9. 666.
- Ἀμωροσίῳ, præf. part. respondens, ἀμωροσίῳ, mutantem. ab ἀμωρόω, f. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117.
- Ἀμωρίων, gen. pl. ab ἀμωρίων, ὦ, ὄ καὶ ἦ, asper, durus. Th. μωρίω, mellitum reddo. 9. 659.
- Ἀμωρίων, melius, comparativus ab ἀμωρός, bonus. Ceteroquin ἀμωρίων ex α epitatico & μωρίων, sic ὄρεων est ex ὄρης.
- ἀμωρίων, ἀμωρίων, acc. sing. m. g. α. 51. s. 19. Vide ἀμωρός.
- Ἀμωρίων, 3. pl. subj. negligent. ab ἀμωρίων. negligo, hinc ἀμωρίων, ex α priv. & μωρίων curæ est. s. 400.
- Ἀμωρίων, 2. sing. 2. 1. act. subj. à verbo ἀμωρίων, privo. f. σω. ἀμωρίων pro ἡμωρίων, imperf. Ion. Th. μωρίων, σω, privo. α. 331.
- Ἀμωρίων, Ionicè pro ἀμωρίων, difficultas, ab ἀμωρίων, minime cautus, perplexus. ex α priv. & μωρίων, machina. ἀμωρίων, inexplicabilem. s. 496.
- Ἀμωρίων, f. 1. ind. ab ἀμωρίων, meto. Vide paullo antè ἀμωρίων. s. 440.
- Ἀμωρίων, ὦ, ὄ, messis tempus: sed ἀμωρίων, ὦ, ὄ, messis, ab ἀμωρίων meto. s. 384.
- Ἀμωρίων, pro ἡμωρίων, Æolicè, nos. ab ἔγω, ego. α. 87.
- Ἀμωρίων, pro ἀνὰ μωρίων, in medio. α. 209.
- Ἀμωρίων, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμωρίων mutō. F. ψω. præf. med. ἡμωρίων. s. 334.
- Ἀμωρίων, lactea. ab ἀμωρίων. f. ξω. mulgeo, ich melcke. ἀμωρίων, ὦ, ὄ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.
- Ἀμωρίων, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μωρίων, ὦ, ὄ, linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.
- Ἀμωρίων, solatium. pro ἀνὰ πωμωρίων, αἰῶ. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. πωμωρίων, finio, cesso. 2. 2. ἔπωμωρίων. 9. 55.
- Ἀμωρίων, per telagum, per syncopen, pro ἀνὰ πείλαγ. θαλάσσω, mare. sed πείλαγ, ὦ, τὸ, maris profunditas.
- Ἀμωρίων, acc. à nominativo ἀμωρίων.

ἀμπυκίδης, ὤ, ὅ, *Ampyci filius.*
 ἀμπυξ, υἱος, ὅ, idem quod τὸ
 καίλωντος, *caliendrum, reticu-*
lum muliebre. ab ἀμπέχω *cir-*
cumtáo. α. 181.

Ἀμυδῆς, *Æolic. adverb. idem, quod*
ἀμω, simul, cum. α. 345.

Ἀμύμονα, acc. sing. ab ἀμούμων,
 ον, ὅ, ἡ. *irreprehensibilis*
idem quod ἀμώμητος. & valet
idem quod ἀμωμος, qui ni-
hil commisit τῷ μωγμῆς, h. e.
derisione dignum. ἀ μύζω, ξω.
derideo. Sic dicitur per synco-
 pen Ἐ γάμω pro ἀμύμων. 9.
 264.

Ἀμύνοντες, præf. part. ab ἀμύνω,
 γμυο: item *arceo, propello.* f. ἴω.
 α. 1. ἡμωα. p. γηα. α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφι idem quod περί,
 circa. α. 205.

Ἀμφαζαπῶντες, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαζαπῶ. ex ἀμφι & ἀζα-
 πῶν *valde diligo.* α. 58.

Ἀμφερεβίζον, imperf. Ion. *cir-*
cumstrepabant. ab ἀμφερεβίζω.
circumstrepo, compositum est
ex ἀμφι & ερεβίζω, quod est à
Themate ερεβῶ, ὤ, ὅ. strepi-
tus. α. 64.

Ἀμφικάλυψι. α. 1. act. ab ἀμφικα-
 λύπτω, *circumtego, ex ἀμφι*
circa, & καλύπτω, tego, f. ψω,
p. φω, α. 2. ἐκάλυτον. α. 166.

Ἀμφείπειτο, imperf. med. verbi ἀμ-
 φέπομαι, *circa quidpiam versor,*
foveo, agito. ἀμφεπει, 3. imperf.
 act. Ion. verbi ἀμφέπω, *perse-*
quor, foveo. Th. ἔπω, *operor,*
sequor. 9. 696.

Ἀμφι, præpositio *circa, per τμη-*
σιν separatum circum. α. 73.

Ἀμφίς, *Adverb. α. 701. circum,*
seorsim.

Ἀμφιεύαλη, aor. 2. med. subj. ab

ἀμφιβάλλω, *circumjicio, cir-*
cumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. α. 2.
 ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω,
 jacio. α. 545.

Ἀμφι--βάλλ', α. 253. per τμησιν,
 βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion.
 Th. βάλλω. α. 255.

Ἀμφιέλησον, ὤ, τὸ, *rete quod à*
duobus utrimque projicitur in
aquam. ex ἀμφι, circum, &
βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυῖαι, εἰς, ὅ, *utroque pe-*
de claudus, Vulcani epithetum.
ex ἀμφι utrimque, & γυῖαι, ὤ,
τὸ, membrum. qui claudicat ex
utroque pede, ἀμφοτέρω γυῖαι
ἢ ποσὶ χυλός. α. 70.

Ἀμφιδάκτυλος, genit. ab ἀμφιδά-
 κτης. *nomen viri q. d. qui utrim-*
que domat. ex ἀμφι & δακτύ-
λω, domo. α. 654.

Ἀμφιδέδῃ, est 2. sing. plusq. per-
 fecti medii, ἀ δαίω, *divido, con-*
vivor, scio, comburo. in α. 2.
act. ἔδαιον. Hinc est præf. med.
 διδάω. *Sicut à δαίω τέθηκα,*
ἀ καίω κέκηκα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. α. 1. act.
 subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. κα-
 λύπτω. *tego, f. ψω, p. φω, α. 2.*
ἐκάλυτον. α. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. *disceptatio-*
nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
φιλογία, ubi ex utraque parte
contenditur, ex ἀμφι & λέγω,
dico. 9. 229.

Ἀμφικολύω. f. εὐσω. *obambulo,*
comitor. Them. πολίω, *verso* &
 pro quo Poëtice πολύω, *versor.*
 α. 803.

Ἀμφιρρύτω, dat. ab ἀμφιρρύτῳ,
circumfluis, ex ἀμφι & ῥύω pro
ρίω, fluo, f. εὐσω, p. ἔρρυκα. θ.
 983.

Ἀμφιρῶ, *nomen mulieris. 4. con-*
tracto-

- tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo*. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέμ, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τείζω *strido*. Fut. τείσω. à circumitrendo. §. 243.
- Ἀμφιτεύων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τεύω, *attero*, *macero*, *vexo*, τεύμα *proprie foramen*, item *veterator*. α. 37. hinc
- Ἀμφιτευνιάδης, υ, ό, filius Amphitryonis. Per epenthesein τ α metri causâ pro ἀμφιτευνιάδης, υ, ό. α. 165.
- Ἀμφιχέαι, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω *fundo*. F. χύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχουσα. & per syncopen τ σ, ἔχουσα, & per novam τ υ syncopen, ἔχαι. p. κίχουσα. perf. pass. κίχυμαι. α. 1. pass. ἐχούην. s. 65.
- Ἀμφότερος, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέρωσιν, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἀμφω, *ambo*. §. 733. α. 171.
- Ἀμώματος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, υ, ό, *probrum*, *dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. מום *macula*. Hinc verbum μωμίζωμαι, ἔμωμαι, *cavillor*. proverb. paronomasiasticum ῥᾶν μωμίζωμαι ἢ μωμίζωμαι. α. 102.
- Ἀμύνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμύνω, ᾠ, f. ἵστω, *meto*. §. 599.
- Ἀν, vocula seu particula potentialis. Poëtae alioquin pro ea ponunt α, α. s. 181.
- Ἀν, præpositio, pro diversâ significatione varios casus regens.
- Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ. jacio. s. 410.
- Ἀνάγκη, η, ή. *necessitas*. ὑπ' ἀνάγκης *necessariò*. s. 15. §. 517.
- Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëticè, pro ἀνῆγν. ab ἄγω *duco* f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάπλα, pl. insperata, ab ἀλάπτω, insperatus. Th. ἐλπίς, ἰδύς, η. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, έ, η, pudor. §. 312. ἀναιδής, έ, η, ό, η. ἀναιδής, dat. sing. Ionice ut & ἀναιδιῆφι, φι enim per paralogen additur, ab ἀναιδία, *impudentia*. hoc ab ἀναιδής, έ, η, ό, η, *impudens*, ex α priv. & αἰδώς, έ, η, η, *pudor*. αἰδώς verò ex α priv. & ἰδω *video*, ab intuendi fuga. s. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἴτια. η. *causa*. s. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, *rex*. ἀνακτῆς. α. 179.
- Ἀνάξην, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἡνάξα. & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀνάπνοια, non respirans ex α priv. & πνέω, *spiro*. f. πνέσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξην.
- Ἀναστρέφω, *quatiens*, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab ἀναστίνω, *quatio*. Thema est σείω, *moveo*. f. σείω, p. σίστημι. α. 344.
- Ἀνασσειν, Ionicè & Poëticè pro, ἡνασσειν, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξην. §. 1015.
- Ἀναστροφῶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφῶν *verto*. Thema est σπίνω. *verto*. f. ψω. p. ἔσπρω. α. 2. ἔσπρωον. hinc σπρωγῶν.

φῆ, ῆς, ῆ. *verso, flexus*, & hinc *στροφάω*, *verso, circumago*. Poëticè *στροφάω*, *idem*. α. 121.

Ἀναυδός, α, ὁ, ῆ. *mutus*, *idem* quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, *vox*. §. 797.

Ἀναυγός, *nomen viri, sine aura, vento*. Th. αὐγῆ, *aura, ventus*. item *torrens &*, tum est ex α valdè & νάω *fluo*. α. 477.

Ἀναχάσσομαι, α. 1. med. infinit. Poëticè, pro ἀναχάσσομαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. ἄσσω. *recedo*. α. 336.

Ἀναφυσίωμι, præf. part. videtur oriri à φυσίω, *inflo*, hinc φύσις, ας, ῆ, *foliis*. Thema φυσίω *sufflo*. Sed esse à φυσίω, *anhele*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσίωμι, dicunt Poëtæ ἀναφυσίωμι, ab ἀναφυσίω, ὦ. Poëticè ἀναφυσίω: sicut pro ὀρέω, ὀρέω dicunt ὀρέω, ubi ο μικρόν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa, ἀναφυσίωμι verò ab ἀναφυσίω, contractè ἀναφυσίωμι, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, α. 1. act. infin. ab ἀναψύχω, *refocillo, recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, *refrigero*. α. 608.

Ἀνδιχα, pro ἀνιάδχα, *divisum*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. α. 13.

Ἄνδρα, acc. sing. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἀνδρῶν, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνῆρ, ὁ, *vir*, g. ἀνδρὸς. α. 271.

Ἀνδρογῆνος, *viripara*, quæ parit mascululum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-

ponitur ex ἀνῆρ, ὁ, *vir*, & γίνομαι, *nascor*, quod in præt. med. habet γέννα. Indè γένος, *generatio*. α. 783.

Ἀνδροκτεσίας, accus. pl. *strages seu cades virorum*, ab ἀνδροκτεσία, ας, ῆ, in dat. ἀνδροκτεσίῃ, Ion. ab ἀνῆρ, *vir*, & κτείνω, *occido*. F. κτεῖω. P. act. ἔκτενα. præt. med. ἔκτενα. §. 228.

Ἀνδρομίς, genit. ab ἀνδρόμις, *humilis*, per syn. speciei, *humilis*, *idem* quod βρόπις, ἀνθρώπων. Them. ἀνῆρ, ἀνδρὸς, *vir*. α. 256.

Ἀνδροφόνος, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνῆρ, *vir*, & φίνω, *occido*, quod in præt. med. πέφονα. α. 98.

Ἀνίημι, perf. Act. pro ἀνίημι, Atticè. ab ἀνίημι. remitto, relaxo, f. ἀνίηται. α. 2. ἀνίω. Th. ἵημι. mitto. §. 495.

Ἀνίστημι, α. 1. act. ab ἀναστήμι, impono, dico. Th. πῆμι, pono. α. 658.

Ἀνίσταμι, acc. part. α. 2. act. ab ἀναίρειν, aufero, tollo. in α. 2. act. ἀνείλον, in part. α. 2. act. ἀνείλων, ὄντος, ὁ ἀνείλετο, *subtulit*. α. 2. med. ab ἀναίρειν, ἔλασ, aufero. Th. αἰρέω, ὦ, capio, f. ἔστω, p. ἔρηκα. α. 2. εἶλον. α. 746. §. 553.

Ἄνιμος, α, ὁ, ῆ, *ventus*. ἀνέμιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. Ion. α. 645.

Ἀνιπίξω, α, ὁ, ῆ, *impolitus, imperfectus*, ab ἐπιξίω, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀνιπίξω, *scalpendo aut dolando non perfectus*. Thema ξίω, rado, polio. F. ξίσω. α. 746.

Ἀνιπρέκλων, gen. pl. *nondum confectis, vel libatis, h. e. in mensa*

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ρίζω facio. F. ρίζω, & ἱρίζω. p. ἱρίσσω. præt. pass. ἱρίσσωμαι. &c. a. 1. part. ριζθεὶς. p. m. ἱρίζω & ἱορίζω. s. 748.
- Αἶψ', acc. pro αἰέτω, vide in αἶ-
δω. s. 751.
- Αἰρεψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo αἰρείσσωμαι, ex αἶα & ἱεῖσσω, evertō, attraho. f. ψω. §. 990.
- Αἰφάνειος, imperf. ab αἰαφάνομαι, appareo, manifestus red-
dor. Th. φαίνω, f. αἰώ. in lucem protero, p. πέφηνε, a. 1. ἔφηνε, a. 2. ἴφηνεν, p. m. πέφηνε. §. 710.
- Αἰνέσας, 3. pl. a. 2. Att. subdu-
xerunt, pro αἰνέζον. verbi αἰνάζω, subduco, f. αἰνάζω, p. αἰνέ-
χα, a. 1. pass. αἰνέχθην. Th. αἶνω. ducō. §. 626.
- Αἰνήεις, u, o, κ, η, ab αἰνέω fa-
no, vel αἰνέομαι, ᾄδω, f. ἔστωμαι, & ἡστώμαι. §. 612.
- Αἰνήτωρ, acc. sing. ab αἰνήτωρ, iners, ex α priv. & αἰνέω vir. s. 751.
- Αἰνέ, vir, αἰνέρος. αἰνέρι, &c.
- Αἰθεῖ, 3. person. præs. ab αἰ-
θίω, f. recō, f. ἡσώ, p. κω. ab αἰθεῖ, u, o, κ, η, flos. s. 582.
- Αἰθεα, η. nomen proprium loci. α. 381.
- Αἰθεμύσσαν, acc. sing. f. g. ab αἰθεμύεις, εσσα, εν, floridus. ab αἰθεμύ, u, o, κ, η, flos. Th. αἰ-
θώ, u, o, κ, η, flos. §. 878.
- Αἰθισιν, dativ. pl. ab αἰθεῖ, u, o, κ, η, flos. s. 75.
- Αἰθυσ, 3. person. pl. ind. Do-
ricè pro αἰθυσ, & hoc pro αἰ-
θίσσι, florent, ab αἰθίω, ᾄδω, f. ἡσώ. floreo. Th. αἰθεῖ, u, o, κ, η, flos. s. 254.
- Αἶψ', κ, η, flos. nomen urbis. s. 474. quidam scribunt Αἶψα.
- Αἶψω, u, o, κ, η, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐπιμελεστέω, quasi αἶψα ἀνθρώπων ἀέκω, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ αἶψα ἀνθρώπων, à sursum aspi-
ciendo. s. 472.
- Αἰσέως, Poëticè, pro αἰνέω, 3. pers. imperf. ex αἶα & ἱεῖσσω : in im-
perf. αἰνέω, κ, η, & Poëticè, αἰνέσων, ες, s. ut ἐτύπασον pro ἐτύπη. Sicuti pro ἡέταρα Poë-
ticè dicunt, ἱεῖσων, ες, s. Th. ἱεῖσσω, vel ἱεῖω, mitto, f. ἡσώ. p. ἡσώ. aor. 2. ἡέτα. aor. 2. imperat. ες. §. 157.
- Αἰνέω tristitiam, acc. ab αἰνέω, Ionicè αἰνέω, η, παρὰ. §. 611.
- Αἰνέω, u, o, κ, η, invictus. à νίκηω vinco, f. ἡσώ. p. νικήσσω. a. 1. εἰρήσσω. §. 489.
- Αἰνέω, aor. 2. part. propriè sur-
sum euntem, h. e. orientem, ab αἰνέω : ex αἶα, αἶα & ἡσώ, εο, seu ἡσώ, idem quod εἰσώ. hinc a. 2. aor. ἡσώ, ες, s. tamquam ab εἰσώ, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. s. 728.
- Αἰνέω, dativ. pl. Ion. ab αἰ-
νέω, u, o, κ, η, ex α. priv. & νίκηω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Αἰνέω, præs. part. ab αἰ-
νέω, exsurgō. Th. ἱεῖσσω, f. ἡσώ. p. ἡσώ, a. 2. ἡέτα. s. 577.
- Αἰνέω, dativ. Ionicè pro αἰνέ-
ω, miseria. ex α. priv. & ἡλ-
εῖω, beatus. Th. ἡλῶ, u, o, κ, η, flos. q. d. ἡλῶ βίω. s. 219.
- Αἰνέω, inoffis, ex α. priv. & ὄψω, ες, τὸ, os, offis. s. 524.
- Αἰνέω, pro αἰνέω, per-
currit

- currit. ab *αἰνά*, & *σπένω*, ver-
to, f. *ψω*. p. *φω*. a. 2. ἵστατον.
§. 763.
- Ἀντ'*, pro *ἀντὶ*, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. §. 727.
- Ἀντα*, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc *ἀντίω*, obviam ve-
nio, f. *ήσω*. *ἀντίον*, idem quod
ἀντα. α. 432.
- Ἀντιβόλησεν*, a. 1. aët. ab *ἀντιβό-
λέω*, occorro, item *παντίζω*,
cum Genit. F. *ήσω*. præt. *ἀντι-
βόληκα*. Th. *βάλλω*, jacio, per-
cutio. α. 439.
- Ἀντὶ*, præpositio, pro, loco.
- Ἀντία*. Adverb. è regione, idem
quod *ἀντίον*. ab Adj. *ἀντίος*, α,
ον, ex adverso stans. Th. *ἀντὶ*,
pro. §. 481.
- Ἀντιβίω*, obviam, Adv. ab *ἀντι-
βίος*, adversus. ex *ἀντὶ* & *βία*,
α, ή. vii. α. 150.
- Ἀντιβόλησαι*, a. 1. aët. infinit. Vi-
de *ἀντιβόλησεν*.
- Ἀντίη*, Ionicè pro *ἀντία*, ex *ἀν-
τίος*, adversus. Th. *ἀντὶ*.
- Ἀντιφείζων*. præf. inf. propriè ob-
viam se offerre, item contende-
re, ab *ἀντιφείζω*, f. *ίω*. p. *ηα*.
ex *ἀντὶ*. & *φείρω*, fero. f. *είσω*,
a. 1. ἡνυκα. §. 609.
- Ἀντρων*, dat. ling. ab *ἀντρον*, α, τὸ,
antrum. §. 483.
- Ἀντυγες*, pl. num. ab *ἀντυξ*, *υγες*,
ή. propriè, ambitus rotæ in cur-
ru: item orbita. α. 64.
- Ἀνύσας*, part. a. 1. aët. pro *ἀνύ-
σας*, Poët. ab *ἀνύω* vel *ἀνύτω*
& *ἀνύπω*, perficio a. 1. ἡνυσα.
Notetur *τμήσεις* *ἀνύσας* pro
ἀνύσας metri causâ, *emensus*.
α. 635.
- Ἀνώγα*, 1. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo, f. *αἰνώγω*, a. 1.
- Ἀνώγα*. præt. med. *Ἀνώγα* seu
ἀνώγα. §. 367.
- Ἀΰαις*, 2. sing. a. 1. aët. opt. ab
ἄγνυμι, seu *ἄγω*, frango. F.
ἄγω. a. 1. ἡγα. *ἄξαιον*. 3. pl. a. 1.
aët. opt. Æolic. *ἄξονα*, ας, s. in
3. pl. *ἄξαιον*, pro *ἄξαιμι*, ας,
αι, in 3. pl. *ἄξαιον*. α. 436. & 440.
- Ἀΰενος*, α, Poëticè pro *ἄξενος*,
sine hospite. Th. *ξένος*, α, ο, δ,
hospes, peregrinus. §. 715.
- Ἀΰονα*, acc. sing. ab *ἄξων*, ον, ο, δ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. α. 424.
- Ἀείδῃ*, ἡς, ή, cantus. à præt. med.
ἡείδα. Thema. *αείδω* cano. *αεί-
δῃς*, dat. pl. Ion. α. 1.
- Ἀείδης*, ἡ, ο, cantor. Vide suprâ
αείδῃ. α. 26.
- Ἀείρης*, α, ο κ ή. domo carens.
ex α priv. & *οἶκος*, α, ο, domus.
α. 602.
- Ἀέκινος*, α, ο κ ή, impiger. ex α
priv. & *οἶκος*, α, ο, pigritia, ex
ε & *κινέω* moveo, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
α. 485.
- Ἀέρ*, *ἄερος*, τὸ, ensis. ab *αίρειν*
tollo, suspendo. α. 221.
- Ἀέθης*, α, ο, illæsus. ab *ἑτάω*, vul-
nero. f. *ήσω*. α. 157.
- Ἀπ'*, pro *ἀπὸ*. ab. α. 28.
- Ἀπα*, præposit. pro *ἀπὸ*, sicut
παρὰ pro *παρὰ*, &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent *ἀπὸ*. α.
409.
- Ἀπαλά*, mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός, ἡ, ο κ ή, mollis, qua-
si *ἀφαιός* ab *ἀφή* tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπάλειςιν, dat. pl. Ion. pro *ἀπά-
λοις*, §. 9. & 989.
- Ἀπάλαμνος*, iners. pro *ἀπαλά-
μνος*, ex α priv. & *παλάμη*, ή,
undo

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσσειν, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἀλῆμαι vel ἀλάομαι, αἶμαι, *vagor*, erro. in fut. ἀλήσσωμαι. & in compos. ἀπαλήσει. α. 409.

Ἀπαλόχευ, genitiv. ab ἀπαλόχευς, οἷον ἢ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, tener, mollis, & χεῦς, οὖς, ὅ, *cutis*. Thema χεῖος *color*. s. 519.

Ἀπαύδης, adverb. idem quod ἀνδύ, *sine*, absque. θ. 386.

Ἀπανήσκειν, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. 1. ἀπῶλωάμην ex δὲ & ἀναίνομαι *reculo*, quod est ab αἰνῶ, *laudo*; item *assentior*. s. 454.

Ἀπαντα, acc. sing. ab ἀπας, ἀπασα, ἅπαν, *omnis*, & in genit. ἀπαντῶ, ἀπασής, ἀπαντῶ, &c. gen. pl. ἀπασῶν, Ionicè pro ἀπασῶν, dat. pl. ἀπανσι. ex ἅμῃ, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, *omnis*. θ. 524.

Ἀπασίων, gen. pl. Ion. pro ἀπασῶν. Vide in ἅπαντα. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, α, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπαπαῶν, ὤν, ὅ, *impostor*. θ. 224.

Ἀπατήσας, f. 1. verbi ἀπατάω, *fallo*, f. ἥσω. p. ἡπάτησα. s. 46.

Ἀπιδιρροβήσσειν, *caput amputasset*, a. 1. aet. indicat. ex δὲ & διρροβίω *cervicem abscindo*. ex διρρᾶ, seu διρρῆ, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τίμνω *feco*, in præter. med. τίτομαι, *refecui*. θ. 280.

Ἀπείρετος, α, infinitus. ex α priv. & πέραις, αἶν, τῆ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρετος, ace. sing. ab ἀπείρετον, οἷον ἢ. infinitus. ex α priv. & πέραις, αἶν, τῆ. *terminus*. s. 160.

Ἀπέκταν, 3. sing. a. 2. aet. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Th. κτείνω. *occido*, f. κτανῶ. p. ἐκτανα. a. 1. ἐκτενα. a. 2. ἐκτανον. p. m. ἐκτανα. α. 11.

Ἀπλάμπω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπλείβειν, 3. sing. imperf. med. ab ἀπλείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λέλειφα. α. 174.

Ἀπιμνήσκω, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπιμνήσκω, *recordor*, seu ἀπιμνάομαι, th. μινάομαι, *memoro*, f. μνήσσωμαι, p. μίμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. θ. 503.

Ἀπίοντες, gen. part. pro ἀπίοντες, Ionicè, ab ἀπειμι, *absum*. part. ἀπών, ὤσα, ὄν. s. 367.

Ἀπίοντες, ab ἀπίσας, αἶν, ὅ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπίσθεν, 3. plur. a. 1. pass. Aelice vel Boeoticè pro ἀπιστεύθησαν, *proruperunt*. Sic ἔτυφθεν pro ἔτυφθησαν Aelice, poëticè σ duplicatur & s abjicitur. Th. στίω, vel σύω, *moveo*, *agito*. f. σω. p. κω. a. 1. ἔσσω. θ. 163.

Ἀπίσυντο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπισίσυντο, à σύω in præter. pass. σέσωμαι, poëticè ἴσωμαι, item ἔσωμαι. θ. 859.

Ἀπίχων, *omittant*, *abstineant*. 3. pl. præf. sub. ab ἀπίχω, *abstineo*. f. ἀφίξω. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπῆμαι, ὅ ἢ ἡ, *illesus*. Th. πῆμα, τῶ, πῶ, *noxa*. unde πημάω, ἀπῶ, *noceo*, hinc & ἀπῆμων,

- μων, ενϙ, ο, κη, illæsus. 9. 955. s. 670.
- Α'πὸ-- ἤμνησε demessuit, a. 1. Ind. ab α'μνία. f. ἤσω. Vide in ἤμνησε. 9. 180.
- Α'πῶνις, ἐϙ, ο, η. immitis, ex ἀπὸ & λῶνις, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.
- Α'πήνευε, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab α'παινεύω eripio. Them. αῦρε, aura. α'παινεύω ergo est quasi τὴν αἰνάπνευσιν ἀφαινεύμας, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.
- Α'πῃρεῖντ', pro α'πῃρεῖντο, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro α'πῃρεῖντο, ab α'παινεύω, ὦ, ex sublimi depono. Thema est αἰνεύω, ὦ. sursum tollo. f. ἤσω. α. 234.
- Α'πίσις, η. diffidentia. à πίσις, fides. Th. πίθω, σω, persuadeo. s. 372.
- Α'πλάσις, pro α'πίλασις, cui appropinquare tutum non est, à πίλας, adverb. propè, intractabilis. Alii vertunt, inefficiatus, informis, ex α priv. & πλάσις, fictus, à πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. s. 148. θ. 151.
- Α'πλάιϙ, Doricè pro α'πληιϙ, & hoc pro α'πλησις magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen ϙ σ. Them. πλήγω, πλήϙ, plenus. vel quidam α'πλάσις, idem esse dicunt cum α'πλάσις, cui appropinquare tutum non est. Th. πίλας (adverb.) propè 9. 153. & 709.
- Α'πὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δειπνῆς, à convivio, h. e. post convivium, ἀπ' ὄρχης, ab initio.
- Α'πογυμνωθεῖς, part. a. 1. pass. ab
- ἀπογυμνῶν, nudo. f. σω. Them. γυμνός, ὤ, ο. nudus. s. 730.
- Α'ποδῶναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do. f. δῶσω, p. δίδωκε, a. 2. ἔδωκ. s. 349.
- Α'πόδριπαι, præf. imperat. decerpe. ab ἀποδρίπτω, decerpo. f. ψω. hinc δρίπανον, &, τὸ. falx. s. 611.
- Α'πὸ-- δύναι, exuere, spoliare, a. 1. act. infinit. ab ἀπιδύνω, exuo. Thema, δύω. Linea hæc--solet τμησθῆναι notare. Vide in δύναι. α. 329.
- Α'πὸ-- ἔληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab ἀφαινεύμας. Vide in ἔληται.
- Α'ποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀπιθήμι, depono. Th. πθήμι. s. 762.
- Α'ποθρῶσκωσι, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Thema θρῶσκω, salio. α. 375.
- Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex ἀπὸ & θυμός, ὤ, ο. animus. s. 710.
- Α'πὸ-- κέρσε, incidit, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.
- Α'ποκρύπτουσι, vel ἀποκρύπτισσι, Ion. pro ἀπέκρυπτι, 3. sing. imperf. act. α, pro ε, αἰνῶμαλον. ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo, f. ψω, p. κίερυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. 9. 157.
- Α'πολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, relinquo, f. ψω, p. φω. a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπον. θ. 793.
- Α'πολήγει, 3. sing. præf. act. opt. ab ἀπλήγω, desino. Them. λήγω, cessare facio. s. 488.

- Α'πόλλυται**, 3. person. singul. ab **ἀπολλύμαι**, *pereo*, a. 2. med. **ἀπολλόμεναι**, *perii*. Thema **ἄλλυ-μαι**, *perdo*, f. ἔλλω, p. m. ἔλλα. & Att. ἔλλαλα, a. 2. m. ἀλλόμεναι. s. 763.
- Α'πὸ λαν**, οὐ, δ, Sol, eo nota-
tur, prout Latini dicunt, *Non
semper ridet Apollo*. Plato in Cra-
tylo derivat παρὰ τὸ ἀπλύνειν,
quod nos liberet à malis, nem-
pe à frigore, & sterilitate, quæ
Solis tribui queunt, ceu Dei or-
gano. a. 68.
- Α'πόλλοιτ'**, 3. sing. a. 2. med. optat.
Vide paullò antè **ἀπύλλω**. s. 46.
- Α'πὸ--λύσας**, a. 1. act. infuit. ver-
bi λύω solvo, vide λύσας.
- Α'πομείρεται**, fortitur, 3. præsent.
Thema, **μείρω**, *partior*, seu
potius **μείρομαι**, præter. med. ἔμ-
μερεθ, pro μείροσθ. præter. pass.
μείρομαι, & Attic. εἰμμερεμαι.
s. 578.
- Α'πονοστήσωσιν**, acc. part. a. 1. act.
ab ἀπνοστίω, *alicundè reverteror*.
Thema, **νοστήω**, *redeo*, f. ἤσω, s.
735.
- Α'ποπέμπειν**, remittere. præf. inf.
Th. **πέμπω**, *mitto*, f. ψω, p. φω.
s. 87.
- Α'πνοέωσα**, part. præf. f. g. ab ἀπ-
πνέω, pro πνέω poetice πνέω, f.
πνέσω, flo. *spiro*. s. 324.
- Α'πίσθεν**, adverb. procul. The-
ma **σθεν**, ante. s. 390.
- Α'ποπείδω**, a. 2. med. part. ab
εἰπείδωμαι, *avolo*, ex ἀπὸ &
εἰδωμαι. volo, as, f. πῆσσωμαι,
a. 2. ἱπείλω. a. 2. m. ἐπείδωμαι,
part. **πείδω**. s. 285.
- Α'πὸ πύων** respuunt, 3. plur. ind.
præf. Th. **πύω**, *spuo*, f. πύω-
μαι, p. ἱπύωμαι, a. 1. ἑπύωται. s.
726.
- Α'πορνήδω**, concitatur, præf. pass.
part. f. g. pl. num. Th. **ῥενυμι**,
ῥενυμαι, pro ῥω, *excito*, f. ῥω,
vel ῥω. s. 9.
- Α'πορραΐσειν**, fut. 1. act. inf. ab
ἀπορραΐω, *destruo*. item *careo*.
Thema, **ραΐω**, *profligo*, *destruo*.
f. στω, p. ῥραΐω. s. 393.
- Α'πορρίψοντι**, projecturo. dat. sing.
f. 1. part. Th. **ρίπτω**, *projicio*,
f. ψω, p. φω, p. m. ῥρίπτω. a. 215.
- Α'πορρύττω**, gen. sing. ab ἀπέρρύττω,
deorsum fluens, ἀπέρρύττω. The-
ma **ρύω** idem cum **ρίω**. fut. ῥύ-
σω, *fluo*. s. 595.
- Α'πὸ--πέμψω**, 2. sing. a. 2. med.
opt. ab ἀππέμψω. Vide in πέ-
μψω. s. 425.
- Α'ποπίνυται**, 3. person. sing. à
πίνυμι & **πίνυμαι**, idem quod
Thema **πίνω**, *punio*, *honoro*, f. στω.
s. 247.
- Α'πύσσω**, luat. a. 1. subj. 3. perf.
Th. **πύνω**, *punio*. s. 260.
- Α'πὸ πρὸς**, part. a. 1. act. ab ἀπ-
πρὸς, *abscindo*, f. ξω. a. 2. pass.
ἐπρὸς, pro ἀππρὸς. The-
ma, **πρὸς**, *seco*. s. 190.
- Α'πρὸς**, *privati*, per synco-
pen pro ἀπρὸς, part. a. 1.
med. à verbo ἀπρὸς, proprie
abduco in montem, Ionice pro
ἀπρὸς, *extermino*, ab ἔρως, s.
terminus, vel ab ἔρως, σ, τὸ,
& Ionice ἔρως, σ, τὸ, *mons*.
a. 173.
- Α'ποφθίμω**, gen. sing. part. præf.
ἀποφθίμω, *mortuus*, per syn-
copen pro ἀποφθίμω, verbi
ἀποφθίω, *perdo*, à φθίω, f. ἴω,
perdo. Th. **φθίω**, *corrumpo*.
s. 606.
- Α'ποφθινύσιν**, 3. pl. præf. ind. à
φθινύω, *perdo*. Them. **φθίνω**.
s. 243.

Ἀποφίσκει, perdiderit, 3. sing. a. i. act. opt. Æolicè pro ἀποφίσκειν. ἀ φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύω. Them. φθίω. s. 666.

Ἀπύρην, dat. singul. ἀπυρρὸς αἶψος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρρὸς, πῦρ, ignis. s. 525.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. i. act. indic. Th. ὄλωμαι, perdo. f. ὀλίσι, p. ὀλίκα. Att. ὀλώλεικα. s. 2. m. ὀλόμην. p. m. ὀλα, Attic. ὄλωλα. s. 246.

Ἀρ, per metathesin pro ῥα, particula expletiva, ceriè, utique. 9. 838.

Ἀρ pro ἄρ. Differunt ἄρ, utique, ἄρ an, & ἄρ, ἄς, ἦ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μέλειον συμπληρωματικόν. Vide s. 49.

Ἀρῶ, execratio, noxa, damnum. Ionicè δρῶ, ἦς. 9. 657.

Ἀραδύται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ἀραδύται, ab ἀραδύω, ᾧ, strepitum seu fragorem edo. f. ἦσιν. p. κα. Th. ἀραδός, α, ὅ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δδύπος sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος sonus fluctuum in mari. ἦρος sonus reciprocus. φθόγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τῶρος sonus fidium. κλύπος sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιός, acc. pl. f. g. ab ἀραιός, αἰ, ὅν, rarus, α, ὑμ. ὅς. πυκνός, densus. s. 809.

Ἀρῶ, a. i. Ion. pro ἥραξα, & ἀρῶξεν pro ἥραξεν. a. i. ind. Ion. ab ἀρῶσθαι. f. ξω. amputo, abscindo.

Ἀραρῆαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἀρῶ, ἀρτο. fut. Æolicum est ἄρτω (pro δρῶ) unde ἄρται, δρσάμδρος, in præf. med. ἦρα, & facta reduplicatione ἀρῶν, Poëticè ἀρῶν, adaptatus fui. α. 271.

Ἀράχνης, α, ὅ, araneus; & ἀράχων, tela araneorum. s. 475.

Ἀργαῖος, η, ον, Argæus, ab ἀργός, α, ἦ. nomen urbis in Peloponneso. 9. 484.

Ἀργαλός, pro δργαλός, ab δργαλός, α. difficilis pro ἀλγαλός, ab ἀλγος, εος, τὸ, dolor, priori λ murato in ρ, ad vitandam κρηφονίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741. 9. 880.

Ἀργείω, vide paullò antè δργαῖος. 9. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἀργός, nomen canis & φόντης per syncopen προφονητής, occisor, ἀ φονίω, occido. ὅπ ἀργον τὸ κύνα ἀνείλε, τούτῃ πε λυσώδη ἔ ἀπακτε εὐθυμῆμα. Est interpretatio Tzetzis, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φίνω, occido. s. 77.

Ἀργίστω, Genit. Ionicus pro δργίστω, ab δργίστης, α, ὅ, piger, ab δργός, α, ὅ κῆ ἦ, otiosus. idem quod ἀεργός, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. 9. 870.

Ἀργέη, dat. sing. ab δργίη, ἑπας, ἑπ, ἑπ, per μεταβολὴν & συλλαβὴν dicitur pro δργῆν, ab δργῆς, ἦπας, ὅ, candidus. Thema δργός, albus.

Ἀργίω, à nominativo ἀργός, α, ὅ. nomen proprium Cyclopi. 9. 140.

Ἀργυρεός, ἑη, εον, argenteus, ab ἀργυρός, argentum; ab δργός, est

- est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.
- Ἀργυροδίνῳ, acc. à δίνη, ης, ἡ. vortex, gurges, h. e. argenteos vortices habentem, & ἀργυρός, υ, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπίδα, ης, ἡ, argenteos pedes habens. ex ἀργυρός, argentum, & πίδα, Doricè pes, vel malculus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro δρυμεῖ, ab ἀργυρός, υ, ὁ, argentum. α. 144.
- Ἀργυφεῖ, pro δρυμφεῖ, dat. sing. ab δρυμφεῖ, pro ἀργυφῖ, alba textura constans. ex δρυφός, albus, & ὑφή textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφαίω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδισκῖ, υ, ὁ, nomen fluvii. §. 345.
- Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων, masculino, melior in pralio, ab ἀρεῖς, σῶ, ὁ, Mars, Th. ἀγαθῶ, bonus, ἀρείων, ἀεὶς. α. 158.
- Ἀρεῖ, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars, variè flectitur. in Genit. ἀρεῖ & ἀρεῖ, item ἀρεῖς, ἀρεῖ, Ionicè ἀρεῖ, ἀρεῖς, vocativi casus, ubi η mutatur in ε in ι. contractorum. α. 98.
- Ἀρείων, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρείω, placeo. F. ἀρείω, a. 1. act. ἡρεῖα, placo, item, placeo. p. ἡρεῖα. δρυίσκομαι in a. 1. med. ἡρεῖαίμην & poëticè δρυισαίμην, α. placavi. α. 255.
- Ἀρεῖα, a. 2. med. inf. ab αἰεῖω, tollo, capio. f. αἰεῖω. p. ἡρεῖα. a. 1. ἡρεῖα. a. 2. ἡρεῖα. a. 1. pass. ἡρεῖσθαι. f. 1. pass. δρυήσομαι. §. 628.
- Ἀρετή, ἡ, virtus. quasi ab ἀρείω, quia per virtutem placemus. α. 313.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖα, acc. ab ἀρεῖς, σῶ, ὁ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖα, α. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖ, ἀρεῖα, ἀρεῖ, ἀρεῖ. pro ἀρεῖ secunda pers. ἀρεῖα. Thema αἰεῖα. α. 612. α. 107.
- Ἀρεῖαίμην, Ionicè pro δρυήμην, ab δρυήω, auxiliior. α. 121.
- Ἀρεῖ, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖφι, bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, & φίλῳ, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖα, acc. pl. adject. Μανυττία. ab ἀρεῖς, ηῶ, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖα. Sic in N. T. legimus στωδίνῳ pro στωδίνῃ. Vide Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖως, p. med. ab ἀρεῖ. Vide supra ἀρεῖα. §. 812.
- Ἀρεῖς, Mars, gen. ἀρεῖ, &c. παρὰ τὸ ἀρεῖ, à tollendo. Vide in ἀρεῖ. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab ἀρεῖ, αἶς, ἡ, dire, damnum: item preces. α. 29.
- Ἀρεῖαίμην, ab ἀρεῖαίμην, υ, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. 1. pass. part. ab αἰεῖω, tollo. f. εῖω. p. ἡρεῖα. a. 1. ἡρεῖα. α. 549.
- Ἀρεῖαίμην, acc. ab ἀρεῖαίμην, ης, ἡ, nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖαίμην, acc. pl. ex ἀρεῖ in compositione valet valdè, ἡρεῖαίμην pro δρυεῖ, ex δρυεῖμην ostendo, δρυεῖμην, praeclarum, ἀρεῖαίμην vocat, pro ἀρεῖαίμην. §. 385 & 543.
- Ἀρεῖαίμην; quem valdè æmulamur, ex ἀρεῖ, valdè & ἡρεῖ, υ, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro δρυεῖμην accipere, verso δ, in ζ, clarus, praeclarus. α. 6.
- Ἀρεῖμην, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἀρεῖμην, §. 977.

- Ἀειπαῖος**, nomen viri. §. 977.
Ἀειός, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab αἰαθός, bonus. in comp. *ὑπερίων*, melior. Th. αἰης, Mars. s. 697.
Ἀρκεῖσθαι, arcebit, f. i. ab. *ὑπερίων*, f. ἴσω. propulso. p. ἡρεσθαι. α. 358.
Ἀρκίος, s. ὁ κὶ ἡ, *promptus*, *utilis*, *sufficiens*, ab *ὑπερίων*. s. 370.
Ἀρκίον, acc. ab *ἄρκος*, s. ὁ κὶ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.
Ἀρκεῖν, s. *ursecauda*, ab *ὑπερίων*, αἰς, ἡ, *cauda*, & *ἄρκος*, s. ἡ, *ursa*, s. 610.
Ἀρμα, ἔς, τὸ *currus*, ab *ἄρω*, ἀδάρτο. α. 97.
Ἀρμαλὶν, acc. sing. Ionicè, ab *ἄρμα*, αἰς, & Ion. *ἄρμα*, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.
Ἀρμα, apta, pro *ὑπερίων*, sic & *ἄρμα*, in f. g. pro *ὑπερίων*, ab *ἄρω*, apto, fut. ἄρσω. & *ὑπερίων*. Sic *ἄρμα* pro *ὑπερίων* ubi est syncope & spiritus mutatio *Æolica*. s. 407.
Ἀρμαῖν, compages, ab *ἄρμα*, f. σω. *concinnum* reddo. Vide Th. ἄρω. §. 937.
Ἀρμα, acc. pl. ab *ἄρμα*, ὑπερίων, ὁ κὶ ἡ, *agnus*, §. 23.
Ἀρμα, nomen urbis, ἄρμα. α. 475.
Ἀρμαῖν, pro *ὑπερίων*, 3. singul. præf. med. subj. ab *ὑπερίων*, ἔμω. f. ἴσω, *recuso*, *nego*, s. 408.
Ἀρμα, a. i. med. infin. ab *ἄρμα*, incipio. f. ξω. p. ἡρεσθαι. a. i. ἡρεσθαι. s. 781.
Ἀρμα, οἷς, 2. sing. præf. act. subj. ab *ὑπερίων*, ὦ, aro. in fut. ὑπερίων, p. ἡρεσθαι. a. i. ἡρεσθαι. s. 479.
Ἀρμαῖν, Poët. pro *ὑπερίων*,
 hoc Doricè, pro *ὑπερίων*, *arare*, præf. inf. ab *ὑπερίων*, aro, f. ὦσω. s. 22.
Ἀρμα, a. i. act. subj. ab *ὑπερίων*, aro. f. ὦσω. a. i. act. ἡρεσθαι. s. 485.
Ἀρμα, ἡρεσθαι, ὦ, arator. Th. ὑπερίων, aro. s. 405.
Ἀρμα, genit. Poët. pro *ὑπερίων*, ab *ὑπερίων*, s. ὦ, *aratio*: sed *ὑπερίων*, ὦ, ὦ, *tempus arandi*. Th. ὑπερίων, aro. s. 383.
Ἀρμα, pl. n. g. ab *ὑπερίων*, s. τὸ, *aratum*. Th. ὑπερίων, aro. s. 432.
Ἀρμα, præf. inf. pro *ὑπερίων* extra crasin, ὑπερίων, præf. part. ab *ὑπερίων*, aro. s. 429.
Ἀρμα, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ὑπερίων, aro. s. 119.
Ἀρμα, præf. part. ab *ὑπερίων*, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἡρεσθαι. a. i. ἡρεσθαι. hinc *ὑπερίων*, raptus, rapax. s. 38. & 684.
Ἀρμα, αγω, ὦ, rapax. Th. ὑπερίων, hinc per metathesin, est Latinorum rapax. s. 356.
Ἀρμα, acc. pl. ab *ὑπερίων*, ἡ, *falx*, idem quod *ὑπερίων*. Th. ὑπερίων, rapio. s. 573.
Ἀρμα, rapaces quædam Dææ. ab *ὑπερίων*, αἰς, ἡ, *raptrix*, hoc ab *ὑπερίων*, rapio. §. 267.
Ἀρμα, infractis, dat. pl. Ion. ab *ὑπερίων*, infractus. Th. ὑπερίων vel ὑπερίων, *frango*, f. ξω, a. 2. ὑπερίων, p. m. ὑπερίων. s. 96.
Ἀρμα, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ὑπερίων. Th. ὑπερίων, dico, f. ὑπερίων, p. ὑπερίων. s. 4.
Ἀρμα, *Æolic*. pro *ὑπερίων*, part.

- part. a. i. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. i. ἥρω. α. 320.
- Ἀρσεν, masculos. dualis numeri, ab ἄρσεν, vel ἄρσεν mas. ἄρσεν. §. 667.
- Ἀρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli. q. d. ὁρτυμνός perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ ἵ ἄρτεμις. §. 14.
- Ἀρτίπαια, ex ἄρτος perfectus, integer, & ἵππος, sermo. Th. ἵππ, dico. ὁρτυμνός, ιος, ὁ, ἡ, verbum concinnator. Sic & ἡ ὁρτυμνία, veridica dicitur. §. 29.
- Ἀρτός, ος, ὁ, panis. α. 442.
- Ἀρυσάμενος, part. a. i. med. ab ὀρύσσειν, haurio. Th. ὀρύω, vel ὀρύτω, f. ω. haurio. α. 550.
- Ἄρχω, impero, f. ζω. p. ἥρω. Ἀρχομαι, incipio, imperf. ἤρχομαι. perf. ἥρηναι. a. i. ἥρηναι. a. i. m. ἥρηναι. Ἀρχομαι, pro ἄρχομαι, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præf. ponitur pro imperativo. Ἀρχομαι, præf. sub. med. pro ὀρχομαι. Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium. α. 384. & 709.
- Ἄς, acc. pl. ab. ὅς, ἡ, ὁ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσείδης, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σείδης, ex σείδω. F. σείσω, exstinguo, p. ἵσσειν, a. i. ἵσσειν. §. 849.
- Ἀσδαλος, ος, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro ἁσία, ας, ἡ, ab ἁσίς, εως, ἡ. limus. §. 361.
- Ἀσπιδός, ἡ, ὅν, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἁσπίνω exerceo. α. 546.
- Ἀσπερ, dat. pro ἁσπερ Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἁσπερ, ας, ἡ, quercus sterilis. α. 640.
- Ἀσπρον, Adverb. propius, pro ἔγγυς, propè in comparativo ἔγγυς, & ἵστων, quod etiam dicitur ἁσπρον, in neutro genere ἵστων & ἁσπρον. §. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἁσπάζομαι. f. ἁσπάζομαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπαστός, ὁ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἁσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπιδός, ος, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequias, immenius. ut ἁσπιδός ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἵσπων, pro ἵσπων, sequor, consequor, assequor. α. 379.
- Ἀσπίς, gen. ab ἁσπίς, ἵδως, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀσπιδός, φίδος, ὁ, ἡ, pro ἁσπιδός, immotus: utrumque est usitatum. Th. σπιδός, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἁσπιδός, firmiter. §. 812. 878.
- Ἀσπιδός, accusat. ab ἁσπίς, ἵδως, ὁ, ein bern. §. 381.
- Ἀσπίς, ος, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellasam. §. 409.
- Ἀσπιδός, pro ἁσπιδός, stellis ornatum, ὁ pro τ ob sequentem spiritum asperum, ab ἁσπιδός, εως, α, stellis plenus, α, m. §. 127.
- Ἀσπιδός, dat. sing. ab ἁσπιδός. fulgur. Poëris idem quod ἁσπιδός, ab ἁσπιδός, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἥσπιδός. præf. med. ἥσπιδός. Hinc est ἁσπιδός, & Poëticè ἁσπιδός, & ἁσπιδότης. fulgurator, ab ἁσπιδός. α. 322. §. 390.

- Ἀστὴρ**, ἱρ[Ⓢ], ὁ, *Stella*. s. 421.
Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, *astrum*,
sydus. Th. ἀστὴρ, ἱρ[Ⓢ], ὁ, *Stel-*
la. §. 120.
Ἀστρονόμεον, α, ὁ, *nomen proprium*
viri. §. 378.
Ἄστυ, α[Ⓢ], τὸ, *urbis*, *quintæ sim-*
plicium. Hinc *Latinorum astu-*
tus. hinc ἀστυνόμεον, *elegans*, *bel-*
lus, *scitus*. §. 91.
Ἀσύμφορος, *incommodus*, *noxius*, ἀ
σύμφορος, *commodus*. Thema
φίρων, f. οἶσιν, *fero*. s. 782.
Ἀσφαλὶς, *tutum*. n. g. hinc ἀσφα-
λίως, *tutò*. Adverb. Th. σφάλλ-
ω, *everto*. §. 128.
Ἀσφοδύλον, dat. ab ἀσφοδύλον, α,
 ὁ, *genus plantæ*. s. 41.
Ἀχρεον, acc. ab ἄχρεος, α, ὁ, qui
coërceri non potest. ex α priv.
 & ἔχω seu χέω, *contineo*, *coër-*
ceo. Th. ἔχω, *habeo*. §. 832.
Ἄταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab
 ἄτη, ας, ἡ, *damnum*, ab ἀπείω,
lato. s. 413.
Ἀπείκων, præf. part. ab ἀπείκω,
cresco, *delicatè more pueri alor*.
 Th. ἀπείκος, ὤ, ὁ, *tener*, *juve-*
nilis. s. 131.
Ἀπὲρ, conjunctio, vel ἀπὲρ Poë-
ticè, idem quod in prosa ἀλλὰ
sed, vel δὲ. α. 470.
Ἀπερηγός, *noxius*, pro ἀπεργός,
 ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ
περ. Thema ἄτη, *damnum*, &
 hoc ab ἀπείω, ὦ, f. ἦσιν, *lato*.
 §. 610.
Ἀπέρβητος, *intrepidus*, ἀ *περβίω*,
perterrefacio. Th. πέρβω, α[Ⓢ],
 τὸ, *terror*. α. 110.
Ἀπιοδαλ, α, ὁ καὶ ἡ, *impro-*
bus, ὅπου γὰρ καὶ ἡ ἄτη, *ubi vi-*
get noxia. hinc ἀπιοδαλία, *pec-*
catum, *protervia*, *stultitia*. εἰ-
 ρικ' ἀπιοδαλίας propter impro-
Tom. II.

- bitatem*. §. 996. s. 261.
Ἀπινεῖ, *intento*, ab ἀπινής, *inten-*
tus, ex α intensivo, quod est
 ex ἄζαν valdè, & τένω, *tendo*,
 f. πινῶ, p. πίπικα. §. 661.
Ἀπικν, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. ἀ
τέκνον, α, *proles*. Th. τέκνω,
 f. τίξω, *pario*. a. 1. ἱπικν, p.
 m. τίπικα. s. 602.
Ἀπερ, *sine*, *absque*, idem quod
 ἀνδ, *χωρὶς*, *disca*. s. 91.
Ἀπερπῆ, acc. sing. ab ἀπερπής, ἑ[Ⓢ],
 ὁ καὶ ἡ, *injucundus*. Th. τέρπω,
delecto. s. 647.
Ἄτη, ας, ἡ, non tantum *damnum*
significat, ut est proverb. ἐς γὰρ
παρὰ δὲ ἄτη, *sponde præsto no-*
xa est. sed etiam *peccatum*. *Ιλιάδ.*
ἰῶτα. v. 115. ἄτησιν, dat. pl. Ion.
 pro ἄταις. Th. ἀπείω, f. ἦσιν, *la-*
to. s. 230. & 216.
Ἀπρόησσυσι, *dehonorabunt*, ab ἀπῶ-
μῶν, f. ἦσιν. hoc ab ἀπῶς, *in-*
glorius. quod est ἀ πῶ, *hono-*
ro. F. τίτω, præf. act. πίπικα.
 præf. pass. πίπικα, unde est π-
μῆ. s. 187. §. 395.
Ἀπιδάμναι, Doricè pro ἀπιδάμ-
ναι, per epenthesis ἔ π, ἀπιδά-
μναι, præf. inf. *delicatè nutri-*
re. Vide paullo antè ἀπιδάμναι.
 §. 480.
Ἀτλαχλυνίων, genit. pl. ab ἀτλαχλ-
υνῆς, ἰος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab
 ἄτλας, *autores*, ὁ, & γαίνομαι, *na-*
scor. θ. 509. s. 383.
Ἀτλαντις, δος, ἡ, *filia Atlantis*.
 §. 938.
Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, *va-*
por. Th. ἀτμός, ὤ, ὁ, *flatus*.
 ab ἄω *spiro*. epenthesis literæ τ.
 θ. 862.
Ἀτρυμῖωσι, 3. pl. præf. subj. ab
 ἀτρυμῖω, *immotus maneo*. f. ἦσιν.
 Th. τρέω, f. τρέω, *tremo*. s. 519.
 Ο
 Ἀτρε-

Α'τροα, Nomen proprium Par-
 cæ. quæ sic dicitur à *minimè*
parcendo, καὶ ἀντίφρασι. ex α
 priv. & *τρέπω* verto, quod non
 possit verti & averti. α. 259.
Α'τρύγιος, gen. Ionic. pro α'τρυ-
 γίτη. α'τρύγιος, sterilis, non fru-
 ctuosus, ex α priv. & *τρύγη*,
tritium, *vindemia*, ubi nullus
 est fructuum proventus. 9. 413.
Α'τρύπιη, idem quod α'πρις, ἢ
 α'τρύπιος, indomita, q. d. nullus
 laboribus exhausta: Epitheton
 Minervæ. Them. *τέρω*, tero.
 9. 925.
Αὐ, iterum, adverb. α. 295.
Αὐαλίος, α, ὁ, fuscus, idem quod
 αὐός. Th. αὐός, fuscus. α. 588.
Αὐαίστα, respicies. Ionicè pro
 αὐαίστη, 2. sing. fut. 1. med.
 indic. ab αὐαίζομαι, video, il-
 lustror. Thema, αὐγή, ἤ, ἡ,
 splendor, lux. α. 478.
Αὐή, ἤ, ἡ, vox, quasi ab αὐός,
 clamo. 9. 39.
Αὐών, acc. ab αὐός, α, ὁ, fuscus.
 Th. αὐός, fuscus. α. 460.
Αὐός, pro αὐός, rursus, ab αὐός, rur-
 sus, αὐός, idem quod αὐός, ite-
 rum. Atticè scribitur per 9.
 Ionicè verò per τ. α. 181. α.
 50.
Αὐλακ', acc. sing. pro αὐλακα, ab
 αὐλαξ, αλαξ, ἡ, sulcus. Doricè
 αὐλαξ. α. 443.
Αὐλῆς, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, cam-
 la, domus. αὐλα. α. 732.
Αὐλητής, dat. sing. ab αὐλητής,
 ἥρως, ὁ, tibicen, ab αὐλός, ὅ, ὁ.
 tibia. α. 283.
Αὐλός, genit. ab αὐλός. Nomen
 loci, αὐλίω, tibiâ cano. α. 651.
Αὐλός, genit. sing. ab αὐλός, ὅ, ὁ,
 tibia. α. 181.
Αὐός, acc. sing. Vide αὐών. α. 743.

Αὔρα, nom. pl. ab αὔρος, ας, ἡ,
 aura, ventus levior. α. 670.
Αὔριον, cras, adverb. μετ'αὔριον,
 perendie. α. 410.
Αὔραλέη, sicca. idem quod αὐή,
 vide paullò antè, α. 265.
Αὔριον, adverb. rursus, αὐτ' pro αὐ-
 ριον, iterum, porro. αὐρις, rursus.
 Thema est αὐ, rursus. 9. 47.
 α. 197. 9. 654.
Αὔριον, pl. num. f. g. ab αὔριον,
 αὐτή, τούτο, hic, hæc, hoc.
 9. 263.
Αὔριον, sed. Vide suprà αὔριον. α.
 63.
Αὔριον, pro αὐ, rursus, adverb.
 α. 126.
Αὔριον, pro αὔριον, resonabunt. Do-
 ricè 3. pl. imperf. act. ab αὐρίων,
 clamo. ab αὐτή, ἤ, ἡ, clamor.
 Thema, αὐός, clamo. α. 309.
Αὔριον, Ionicè pro αὐρίων, in f. g.
 ab αὐτός, ille, τή, τὸ.
Αὔριον, Ionicè pro αὐρίων. α. 237.
 9. 64.
Αὔριον, genit. sing. ab αὐτή, cla-
 mor. Th. αὐός, clamo. α. 446.
Αὔριον, adverb. statim. Th. αὐτός,
 ipse. α. 70.
Αὔριον, adverb. rursus. Them. αὐ,
 rursus. α. 386.
Αὔριον, α, τὸ, est pars aratri,
 quod vocatur *dentale*. est li-
 gnum, cui *Vomer* includitur.
Vomer est qui terram scindit,
 & liras ducit. *Buris* est curva-
 men aratri, quod vomerem ex-
 cipit: *stiva* verò est aratri ma-
 nica, ceteroquin *dentale* est
 etiam veluti *cratis dentata*, qua
 semina arvo injecta obruuntur,
 lirasque æquantur. Th. γόα &
 γάα, ας, ἡ, arvum. α. 433.
Αὔριον, ibi, adverb. ab αὐτός, ipse.
 α. 96.

Αὐτό-

- Αὐτομάτη**, sc. ἀρεσφ, *spontaneum arum*, h. e. ager inaratus ferbat, fruges, αὐτίμα¹ spon-
taneus, ex αὐτὸς & μάτην, fru-
strā, temerè. Item *sine consilio*,
quod sponte sua provenit. αὐ-
τίματι, non accersiti, spontè
venientes. s. 103. 119.
- Αὐτονόμη**, nomen mulieris. Lati-
nè libera, sui juris. s. 258.
- Αὐτονόω**, acc. ab αὐτονόη, nomen
mul. q. d. *qua ipsa intelligit*. à
νόη, s. mens. s. 977.
- Αὐτὸς**, ipse. s. 270.
- Αὐτοχρῆδν**, propè, idem quod χρῆδν.
Adv. α. 190.
- Αὐτοφυής**, εἶς, ὅ, ἡ, sua sponte
enatus. ex αὐτὸς & φύω, gi-
gno. s. 813.
- Αὐτῷ**, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.
- Αὐτῷ** pro ἑαυτῷ. s. 56.
- Αὐτως**, Adv. frustra, item simili-
ter pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipse.
s. 403. 600.
- Αὐχένα**, acc. sing. ab αὐχλῶ, εἶς,
ὁ, cervix. s. 815.
- Α'φ'**, pro ἀπ', ab. α. 374.
- Α'φαῖ**, pl. num. non clari, qui
non volant per ora virorum.
ex α priv. & φαῖς, dicendus,
φημί, dico. s. 3.
- Α'φωρόταῖ**, imbecillissimi. Them.
ἀφωρός, ὅ, imbecillis. s. 586.
- Φαῦρος** Doricè pro φαῦλῶ, vi-
lis, nullius pretii. Atticè φλαῦ-
ρος, α est intensivum ἐπιτεκνῶ
ex ἄζαν.
- Α'φείλετο**, abstulit 3. sing. a. 2. med.
ab ἀφαιρῶμαι, aufero. hinc
Α'φελῶσα, f. g. part. a. 2. act. ab
ἀφαιρίω, aufero. Th. αἰρίω, ca-
pio, f. ἥσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον.
s. 443. s. 94.
- Α'φενῶ**, ὁ, vel τὸ, divitia ex
ἡπο anno collecta, πλεῖν ex
multis annis. s. 24. 637.
- Α'φθιτῶ**, incorruptibilis, idem
quod ἀφθαρτος, Them. φθίω,
f. ἥσω, vel φθίω corrupto. hinc
ἀφθιτε μῆδεια perpetua consilia.
s. 545. 389.
- Α'φθονῶ**, s, invidia carens, co-
piosus. Th. φθόνῶ, s, ὁ, in-
vidia. s. 119.
- Α'φίκετο**, rediit, 3. sing. a. 2. med.
& ἀφίκεθι, 2. pl. a. 2. med.
sic ἀφίκων), 3. pl. a. 2. med.
subj. verb. ἀφικνίσμας, perve-
nio. Them. ἐκνέομαι, venio, f.
ἔξομαι, præt. ἔγμαι, a. 2. med.
ἐκνέω. α. 38. 378.
- Α'φνειός**, dives, poëticè pro ἀφνειός.
Th. ἀφενῶ, divitiæ. s. 116.
455.
- Α'φροδῖαις**, stultitiis, ab ἀφροδῖς,
inconsultus. Hinc regulariter
ἀφροδία, pro quo Ionicè ἀφρο-
δία & ἀφροδῖν, imprudentia,
inopia consilii. Thema φράζω,
dico. s. 135.
- Α'φρογῆλαια**, ex spuma progenerata,
ab ἀφρός spuma, & γῆλῶ. hoc
à γίνομαι, nascor. Epitheton
Veneris. Sed omnino metrum
videtur postulare ut sit ἀφρο-
γῆλῶ. s. 196.
- Α'φροδίτη**, ης, ἡ. Venus, ita dicta
quod è maris spuma ortum ha-
buerit. s. 65.
- Α'φρός**, ὅ, ὁ, spuma. α. 389.
- Α'φρων**, ονῶ, ὁ, ἡ, amens. ex α
priv. & φρῶ, ενός, ἡ, mens. s.
210.
- Α'φύσας**, pro ἀφύσας, a. 1. act.
infin. ab ἀφύω haurio, f. σῶ.
pro quo etiam dicitur ἀφύσσω,
ξῶ. s. 613.
- Α'χαιοί**, Achivi, quasi ab ἄχῶ,
sῶ, τὸ, mæror, sollicitudo. s.
651.

Ἀχλαΐτις, ὤ, ὅ, *nomen fluvii*. 9.

340.

Ἀχάων, *præf. part. dolens*. ab ἀχάω, idem quod ἀχίω, f. ἡσώ, *doleo*. Th. ἄχ, ἰ, τὸ, *dolor*. s. 399.

Ἀχίαν, *præf. part.* ab ἀχίω & ἀχίω, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, ἰ, τὸ, *pondus*. s. 692.

Ἀχιλλεύς, pro ἀχιλλεία *poëtice*, ab ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ, ἰ, λαῖ, *solicitude pro populo*. 9. 1007.

Ἀχλὺς, ὤ, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχρύν, *part. præf.* ab ἀχρύνω, idem quod ἀχίω, *doleo*. Th. ἄχ, ἰ, τὸ, *dolor, mœror*. α. 435.

Ἀχ, ἰ, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχρη, *inutilis*. Th. χρεία, α, ἡ, *necessitas, utilitas*. s. 402.

Ἀχρη, pro ἀχρη, *poëtice*, facta dialysi τῶν ἠ in ἡ. s. 297.

Ἀψ, *retro: item statim. Adv.* ἀψίαν, *retroire*. α. 257.

Ἀψιδής, *acc. sing.* ab ἀψιδής, ἴος, ὅ, ἡ, *mentirinescius, verus*. Them. ψεύδω, *fallo, facio mentiri*. f. σω. *propter dimensionem metri hic legendum est ἀψιδή*. 9. 233.

Ἀψι, *acc. sing.* ab ἀψις, ὀδς, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἄπιω, *necto*. s. 426.

Ἀψόρρος, *reciproci, refluentis*, ab ἀψόρρος. Dicitur etiam ἀψόρρος, ex ἀψ, *adverbio rursus*, & ῥός, *fluxus à verbo ῥίω fluo*. in fut. ῥεύσω. in *præterito medio ῥήσα*, unde est ῥός, ὤ, ὅ, & contractè ῥύς, *fluxus*. ῥή, ἡ, ἡ, idem. item *fluentium*. 9. 776.

B.

ΒΑΖΩ, *præf. part. alloquens*, pro βαζέω, & hoc pro βαζέω, à βαζέω, *loquor*. f. σω. & ξω, p. χα. atque ita ponitur *accusativus dualis pro accusativo plurali*. Sed *videri posset mendum*, quia *præcedit τὸς*, non τὸ. Tum pro ἱππίσσι esse potest ἱππίσσι, quod æquè *usitatum est*. confer O'dυσ. δ. 597. Nulla est hic hujus anomalie *necessitas*. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὅ, *profundus, a, um*. Th. βάθ, ἰ, τὸ, *profunditas*. α. 288.

Βαθυδύνω, *acc. sing.* βαθυδύνος, ὤ, ὅ, *habens vortices profundos*. Th. δύν, ἡ, ἡ, *aquarum vortex, gurges*, & βαθὺς, *profundus*. s. 171.

Βαθυρρεΐνω, *Æolicè pro βαθυρρεΐνω*, à βαθυρρεΐνω, ὤ, ὅ, *profundè fluens*. ex βαθὺς, *profundus*, & ῥίω, *fluo*, f. ῥέσω.

Βαθυχαΐτης, ὤ, ὅ, *qui densam habet casariem*. à χαΐτη, ἡ, ἡ, *propriè juba in equo*. per metaph. *coma, casaries*. & βαθὺς, εἶα, ὅ, *profundus, densus*. 9. 977.

Βαίνοι, *ascenderit, præf. opt. verbi βαίνω*, co. f. βήσωμαι, p. βήσω, α. 2. ἴδω. s. 328.

Βανυσίαν, *euntibus, Ionicè pro βανυσίων*, gen. pl. part. præf. f. g. à βαίνω, καὶ βαίνων. Th. βαίνω co. α. 232.

Βαῖον, *paulisper*, à βαῖος, ὤ, ὅ, *parvus*. prov. χάρις βαῖοισιν ὁπιδῆ, *gratia compendiosa consequitur*, confer. s. 142. h. e. *brevia sunt grata*. s. 418.

Βαλαῖν

Βαλάνες, acc. pl. à βάλοι, α, ε, glans. s. 233.

Βάλεν, demisit. 3. sing. a. 2. aet. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέλλω, a. 2. ἴβαλον. & βάλοις, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλω, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè. p. m. βέβηλα. α. 384.

Βαρεῖαν, accus. sing. à βαρεῖς, ἥα, ὅ, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρυῖθι, gravatur. à βαρύθω, idem quod βαρύμεθα, gravior. à βαρεῖς, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, onus. s. 215.

Βαρυκτύπος, α, ε, ὅ, gravistrepus, graviter fremens. à τυπῖω, factum ex τυπῖω, resono. Th. τύπτω, verbero. s. 79.

Βασιλεύμεθ, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεύς, ιος, ὅ, rex. s. 388.

Βασιλεύς, ιος, ὅ, rex. q. d. βάσις Ἰλαῦ, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βασιλῆος, s. 886.

Βασιλῆιον, regale, pro βασιλῆιον, Poëticadialysi, à βασιλεύς, rex. s. 127.

Βασιληίδα, acc. sing. à βασιληῖς, ἰδός, ἡ, regius, a, um. adjectivè capitur. s. 462.

Βεβαιῶτες, stantes. à βᾶω (pro βαίω, eo) præf. βέβαιος. part. præf. βεβαιῶς per syncopen Ἰκρίπτα, vel crasin, pro βεβαιῶς. Vide in βᾶοι. α. 307.

Βεβελῆναι, ingravescens, præf. med. part. g. f. à βελῆω, sum gravis, f. βελῶ, præf. med. βέβηλα. α. 160.

Βέλαι, tela. acc. pl. à βέλαις, ιος, τὸ, telum. s. 684.

Βέλπερι, melius, à βέλπερι, Poë-

ticè pro βελπῶν, comp. ἀβέλπης, bonus. superl. βέλπης, optimus. s. 365.

Βελτεροφάνης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus. & virtute maxima. Vide suprâ δρογοφάνης. θ. 325.

Βένθα, acc. pl. à βένθος, ιος, τὸ, profunditas. Th. βάθος, ιος, τὸ, idem. s. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἴβησαν, 3. pl. a. 2. aet. à βάσω, eo. Vide βᾶοι. s. 153.

Βήσας, vallibus, & βήσασιν, dat. pl. Ion, Th. βήσας, αἱ, vallis. hinc βησῆς, ιός, ὅ, saltuosus. s. 516. 389.

Βιδᾶς, ingrediens. part. a. 2. aet. à βίδωμι. Th. βᾶνω, eo. Vide βᾶοι. α. 323.

Βιδῶνες οἶνος, vinum Biblinum, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, λπὲ βιδῶνας ἀμπέλαις θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιδῶνα. s. 589.

Βίη Ionicè pro βία, vis, fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φη est paragoge Poëtica & reddit vocem ἄκλιτον, quamvis in dativo ἰώπαι subscriptum maneat. s. 149. s. 480.

Βίος, βίη, ὅ, vita, s. 31.

Βιόσιος, victus, gen. Ion. pro βιότιος, à βιόθις, α, ε, ὅ, vita. Th. βίος, vita. s. 476.

Βλαβερός, ἔ, ὅ, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. s. 365.

Βλάπτει, 3. perf. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω. lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἴβλαβον. a. 1. ἴβλαψα. hinc a. 1. part. βλάψας. s. 258.

Βλιφάρον, gen. pl. à βλιφάρον, α, τὸ, palpebra. α. 7.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρός, ὤ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147.

Βοᾶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à βοάω, f. ἦσω, clamo. α. 511.

Βοιωτοί, Boeotii, nomen gentile, à βοιωτᾶσιν. α. 24.

Βολάων, ἰκτυμ, gen. pl. Æol. à βολή, ἦς, ἡ, ἰκτυς. Th. βάλλω, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro Βορέε, Æolicè, à Βορέας, Latine, Boreas, Nord-wind. & βορέω, Ion. pro βορέε, acc. βορέω, pro αν. α. 506.

Βόσκει, pascunt, à βόσκω, f. ἦσω, p. βεβόσκηκα. 9. 595.

Βότρυς, υἱοῦ, ὁ, botrus, νυα, acc. pl. βότρυας. α. 611.

Βυχάλο, υ, & Doricè βυχάλο, bubulcus, ex βῦς, bos, & χῶλον, τὸ, cibus.

Βυλάσσω, dat. sing. a. 1. part. à βυλάω, consiliunt do, f. εἴσω. Th. βυλή, consilium. α. 366.

Βύλας, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βύλη extrito ὦ r. atque ita pro βύλη usurpant βύλας, à βύλωμαι, βύλῃ, volo, f. ἦσωμαι, p. βεβύλωμαι, a. 1. pass. ἐβύληθην. α. 647.

Βυλῆσιν, βυλῆσι, dat. pl. Ionic. à βυλή, ἦς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοῶς, acc. βῦν, βοῦν, dat. pl. βουσιν, & βοίωσιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βῦς & βοῶς. α. 348.

Βῶν, clamabant, pro ἐβῶν, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ᾠ, clamo. f. ἦσω. α. 243.

Βοῦπις, ἰδὲς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideòque venustii. ex βῦς & ᾠψ, ᾠπὲς, ὁ, oculus. Th. ὀπθίμαι, video. p. m. ἄπα. 9. 355.

Βοῦτεῖν, præf. inf. à βοῦτίω, bo- bus agitatiss. aro. à βῦς, βοῶς, bos, & ᾠτίω, f. ἦσω, & εἴσω, trudo, pello. α. 391.

Βροδίων, tardius, à βροδῖος, ἴο, ὁ, tardus. Comp. βροδύπερος & βροδῶν pro βροδίων. Superlat. βροδύτατος & βροδίστος. α. 328.

Βρόχ, 3. sing. a. 2. act. à βρόχω, ἵκω, & strepitum edo, verbum ὠτομαχίταιποιμῶν. α. 422.

Βερέ, 3. perf. ind. verb. βερέω, f. ἄσω, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βερέως, ω, ὁ, Atticè pro βερέ- ρω, υ, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βεῖ particula intensiva valdè, & ἄρης mars. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βερέω, implere, vide supra βε- βερέω. βερέω, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βερέω, υ, ὁ, qui gravat cur- rum, ex βερέω, gravo, & ἄρ- μω, τὸς, τὸ, currus. α. 441.

Βερέω, ἡ, tonitru, βερέω, ὤ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc βερέω, ἦσω, tono. 9. 72. 458.

Βερέω, υ, humanus, hinc & βερέω, idem. Th. βερέω, ὤ, ὁ, mortalis. α. 15. 416.

Βερέω, acc. sing. à βερέω, fan- nie respersus, à βερέω, fanies, tabum, cruor, quod est muta- to accentu ob mutatam signi- ficationem à βερέω, quod sæpius legitur in plurali numero βερέω, mortales. α. 367.

Βερέω, hominum pestem, à βερέω, ὤ, ὁ, perniciēs, pestis, & βερέω, υ, ὁ, mortalis. α. 333.

Βερέω.

Βρώσις, εως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, comedo. F. βρώσω. p. βίβρωκα. præf. pass. βίβρωμαι. unde est βρώμεα αὐλῆ-κον, à βίβρωσιν est βρώσις, εως, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδομοδύον, mentibus altis meditans, à βυσοδομοδύω propriè *profundè struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito*, *machinor*. compositum ex βυσός, ὤ, ὀ, Ionicè pro βυθός, ὤ, ὀ, *fundum*, *pars ima*. & δομεύω pro δομῶν *aedifico*. Thema. δῖμω, *struo*, in præf. med. δίδωμαι, unde est δόμος, α, ὀ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ὤ, ὀ, ara ab Hebr. מִזְבֵּחַ altare in excelsis extructum ab idololatrīs. prov. φίλος μεχρὲ βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

ΓΑῖ, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαῖηχος, α, ὀ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contractè γαιῆχος, & γαιῆχος. ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαζαύρη, *nomen proprium mul.* θ. 353.

Γαλάτεια, *nomen mul.* θ. 250.

Γαλλίη, *nomen mul.* θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὤ, ὀ, *gener*. θ. 818.

Γαμεῖν, præf. inf. verbi γαμῶν, f. ἦσω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμητή, *uxor*, *nupta*, at γαμή-

της, α, ὀ, *maritus*. Th. γαμῶν, ὤ. *uxorem duco*. α. 406.

Γαμῶτο, γαμῶιτο γαμῶτο, *nubat*. præf. opt. pass. à γαμῶν. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὀ, vel γάμοι, οἱ, *nuptiae*. α. 69.

Γαμψάνυχες, nom. pl. à γαμψάνυξ, cui curvi sunt unguis. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus*, *inflexus*. Thema, κάμπω, f. ψω, p. φα, *flecto*, incurvo, & ὄνυξ, *unguis*, ὀ, *un-*guis. α. 405.

Γάρ, *enim*, *nam*, *namque*. Con- junct. α. 5.

Γαστήρ, ἰσθός, ἡ, γαστέρις, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ', pro γ, *quidem*, certè, syl- labica adjectio. α. 738.

Γεγάσι, 3. pl. præf. med. à γάω. in præf. med. γέγαα. Th. γίνομαι, *gignor*. α. 110.

Γείνατ', pro γίνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, ἐγενή- μιν. & γίνασθαι, α. 1. med. in- finit. γενόμεθ' & γίνεθ' *imperf.* med. Them. γίνομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γείτων, οἷον, ὀ καὶ ἡ, quasi ex γαῖα, *terra*, & ἱπός, α, ὀ, *sodalis*, *amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γεί- τονα, & γίτονι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελαῖ, 3. perf. præf. à γαλαῖω, *rideo*, f. αἶσω. γελῶντες, pl. num. præf. part. Poëticè pro γελῶντες. po- sito ante ω. & retracto accen- tu. θ. 40. α. 283.

Γενεῖ, *generatio*, ἡ, Ionicè pro γένεα. Them. γίνομαι, *gignor*. α. 284.

Γενέλη, α, ὀ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίω Ionicè pro γῶς, & hoc pro ἐγῶς, a. 2. med. *ἦνισι*, ab ἐγῶνικω, γ, ιτο. Them. γαίνομαι, sum, nascor, f. 2. pass. γήνομαι, p. γήνομαι. a. 1. m. ἐγῶνικω. §. 657.

Γίονα, acc. pl. à γῶνον, γ, τὸ, mentum, maxilla. Th. γῶνος, vos, ἡ, mentum. α. 167.

Γίοντ', pro ἐγῶντο, fuerit, a. 2. med. ἐγῶνικω. Them. γαίνομαι, sum, nascor. §. 115.

Γίοντο, 3. sing. a. 2. med. opt. γῶντο, pro γῶντο, a. 2. m. & hoc pro ἐγῶντο, metri causâ abjicitur augmentum, γῶντο, 3. person. pl. a. 2. m. verb. γαίνομαι. §. 199.

Γιότη, ἡς, ἡ, partus, generatio. Th. γαίνομαι, nascor.

Γίον, fieret, a. 2. med. subj. γαίονα, a. 2. m. inf. à γαίνομαι, sum, fut. 1. pass. γήνομαι, p. m. γήνομαι. s. 88.

Γίον, εἶ, τὸ, genus, à γαίνομαι, nascor. s. 11.

Γίονσι, dat. pl. Ionic. & Poët. à γίον, γίονσι, αἶ, & ας, τὸ, munus. §. 449.

Γίοντι, γ, ἡ, grus. s. 448.

Γίοντι, αἶ, ας, & ας, τὸ, donum, munus. gen. pl. γαίων. s. 126.

Γίοντι, genit. & acc. γίοντι, à γίον, οἶ, senex. §. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γα, circumflectitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. §. 679.

Γαίοντες, a. 1. part. à γαίω, f. ἡσ, gaudeo, lætor. Doricè γαίω, unde Latinorum gaudeo. hinc γήϊον, a. 1. ind. act. Ionicè. α. 116. §. 117.

Γῆμι, duxit. 3. sing. a. 1. act. in-

dic. γῆμι, γῆμι, γῆμι. Ion. & Poët. ab ἐγῆμι, pro ἐγῆμι. Th. γαίω, f. ἡσ, uxorem ducō. γῆμι, a. 1. act. infin. γῆμι, a. 1. subj. §. 960. s. 701.

Γαίοντες, εἶ, ὁ, senex, à γῆρας, αἶ, ας, τὸ, senectus. s. 378.

Γηράσκει, dat. pl. Poëticus, à γῆρας, γῆρας, senescens, vel γῆρας, est, a. 1. part. pro γηράσκεις à γηράω, senesco, unde ἐγῆρας, est & hinc per syncopen ἐγῆρας, sicut pro ἐγῆρας, ἐγῆρας. Th. γῆρας, αἶ, ας, τὸ, senectus. s. 188.

Γῆρας, αἶ, ας, τὸ, senectus, ἐπὶ γῆρας, ἐπὶ γῆρας, ad senectutem pervenire, dat. γῆρας. s. 705. 92.

Γηράσκοντες, senescentes, acc. pl. præf. part. à γηράσκω, confesco, f. αἶσ, p. γαίοντες. γηράσκω ἐπὶ αἶσ, πολλὰ διδάσκω. Them. γῆρας, αἶ, ας, τὸ, senectus. s. 185.

Γηράσκω, genit. Ion. à γηράσκω, qui curat & alit aliquem in senectute, à γῆρας, αἶ, ας, τὸ, senectus, & γῆρας, αἶ, f. ἡσ, curam gero. §. 605.

Γηραιῶνα, acc. sing. à γηραιῶν, εἶ, ὁ, nomen viri. §. 288.

Γηραιῶν, conqueritur, pro γηραιῶν, à γηραιῶν, conqueror. Thema γῆρας, εἶ, ας, ἡ, vox, guttur. s. 260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αἶ, ας, ὁ, gigas. §. 50.

Γίοντ', imperf. pass. Ion. à γίνομαι. Vide γίοντ'. α. 414.

Γίονα, præf. inf. activè capitur, generare scil. debet. Alii legunt γίονα, a. 1. m. inf. à γαίνομαι, gignor. Vide γίοντ'. s. 793.

Γαίοντες, γαίοντες, præf. part. à γαίνομαι, nascor. s. 820.

Γαίοντες,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἔγνωκε. a. 2. ἔγνω, ως, ω. a.
2. imperat. γνώθι. præt. pass.
ἐγνώσκειν. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
9. 244.

Γλαυκῖος, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ἡ, ὄν, cæsius, glaucus. 9.
440.

Γλαυκίαν, Poëticè pro γλαυκίαν,
præf. part. à γλαυκίαν, ᾧ, &
Poëticè γλαυκίαν, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄργῳ ὄρῳ, Poëticè dicitur ὄργῳ,
Th. γλαυκός, ᾧ, ὄ, glaucus,
cæsius. a. 430.

Γλαυκηγόμην, nomen proprium mul.
9. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὲς, ἡ, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὠψ, ὠπός, ὄ.
ὕψις, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κῶπιδα. Th. ὀπθίμαι, video.
s. 72. θ. 13.

Γλάφῃ, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. a. 431.

Γλαφυρός, ᾧ, ὄ, cavus. à γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. 9. 297.

Γλάφου pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. s. 533.

Γλυκερός, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκός,
ἰσ, ὄ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπῶσι, dat. pl. Ion. à γναμ-
πῶς, incurvus, hoc à γνάμπῳ,
incurvo, Them. γάμπῳ, flecto.
s. 205.

Γινῶ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἔγνωκε, a. 2.
ἔγνω. 9. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφῳ,
s, ὄ, cuneus, clavus. s. 429.

Γονῦσιν, dat. pl. à γονός, ἰσ, ὄ,
parens. γονῆ, dat. sing. à γονή,
ἡ, ὄ, genitura. Th. γονίμαι,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνος, s, ὄ, soboles, generatio. Th.
γονίμαι, gignor. 9. 495.

Γοργῶς, acc. pl. à γοργός, ᾧ, ὄ, ve-
lox. θ. 274.

Γοργῶς, gen. sing. pro γοργῶς, à
γοργῶ, ὄσ, ᾧ, ὄ, nomen mul.
a. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiz,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γοργών, ὄσ, ὄ, nomen ani-
malis noxii in Africa. a. 230.

Γένεα, acc. pl. & γένεα, pro γέ-
νεα, à γένυ, τὸ, genu. in genit.
ἔ γόνου & γόνου, & γενός.
s. 587. θ. 460.

Γειοῖσιν, dat. pl. à γεῖνός, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνου, hoc
à γονή, ἡ, genitura. Th. γείν-
μαι, gignor. θ. 54.

Γειοπαχίς, ἰσ, ὄ, ἡ, genua pin-
guia. ex γόνου genu, & παχύς,
ἰσ, ὄ, crassus. a. 266.

Γεαῖας, nomen mul. à γεαῖα, ως,
ἡ, anus, vetula, idem quod
γεαῖς, αὐός, ἡ. 9. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον,
s, τὸ, cavitas. 9. 499.

Γύγη, ἡ γόγη, nomen mul. 9.
149.

Γύλῳ, dentale, à γύης, s, ὄ, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. s. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
s, τὸ, membrum. 9. 592.

Γυόκρη, s, ὄ, membra depascens,
ex γυῖον, s, τὸ, membrum, &
κρηῖν item κρηῖνυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
satiatur. s. 66.

Γυθῆις, mutilatus, a. 1. part. pass.
à γυῖον, f. ὤσιν, claudum reddo,
membra

membra frango. Th. γῆον, υ, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνός, ὤ, ὁ, nudus. α. 391.

Γυμναδέναι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνός, *denuo*. Them. γυμνός, ὤ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικεία, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, υ, ὁ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, υ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, *mulier, adolescentula*, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικῆ, voc. ᾧ γυνῶν, dat. pl. γυναιξί. α. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per ιροκοπεν, à δαΐς, ἴδης, ἡ, *puer*. Thema est δαΐω, uro. §. 650.

Δαιδαλίσις, Genit. poëticus pro δαιδαλίσ, à δαιδάλιος, *artificiosus*; derivatur à Δαίδαλος, υ, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαΐω, *scio*. α. 334.

Δαΐδον, gen. pl. ab δαΐς, ἴδης, ἡ, *fax*. Thema δαΐω proprie uro. α. 275.

Δαΐω, imperf. Ionic. à δαΐομαι, divido, partior. Th. δαΐω, divido. α. 165.

Δαΐμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi δαΐμων. α. 94 hinc δαιμόνιος, *venerandus*, & δαιμονία, pro δαιμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαΐτω, acc. sing. à δαΐς, δαιτός, ἡ, *cibus, epulum*. δαΐτῃ, in acc. pl. δαΐτης, à δαΐω, epulum præbeo. α. 342. θ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicosus*. gen. δαΐφρονος, ex δαΐω, *disco, vel divido*, & φρέν, υἱός, ἡ, *mens*. α. 149.

Δάκνεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδάκνεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἰδάκην. a. 1. pass. ἰδήχθην, a. 2. pass. ἰδάκην. θ. 567.

Δακρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υἱός, τὸ, *lacryma*. hinc δακρυόεις, υἱός, *lachrymosus*. α. 132. §. 227.

Δαλῶ, genit. à δαλός, υ, ὁ, *titio*. Th. δαΐω, uro. α. 705.

Δαμαζόμενος, præf. part. à δαμάζω, *educare*, δαμώσας, poëticè pro δαμώσας, part. a. 1. act. Th. δαμώω, domo. θ. 765.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμώω, domo, f. αἶσω. α. 859.

Δαμύπης, part. a. 2. pass. domiti. à δέμων vel δάμων, pro δαμώω. δαμύπης, a. 2. pass. infin. δάμναται. præf. à δάμναμαι. Th. δαμώω, domo. α. 153. θ. 464.

Δανάης, ἡ δανάη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danaï. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναΐδης, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, *sumptus*. Them. δαπανώω, ὦ, f. ἥσω, *consumo*. α. 723.

Δάσωντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδάσωντο. Augmentum abjicitur & ὄγμα duplicatur, à δάζομαι, divido, f. σάμω, a. 1. m. ἰδασάμην. hinc δασάμην & δάσαντο. hinc δασμός, *distributio*. item tributum, quod penditur ab hostibus, *brand-schatzung*. Thema δαΐω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα.

Δαυσίρων, gen. pl. à δαύστηρ, hirfutum pectus habens, ex δαύς densus, & ἴριον, pectus, α, π. s. 514.

Δατίααζ, præf. inf. pass. dividi, pro δατίααζ, exemplaria habent δατίααζ, α pro s. à δατίομαι, divisor. Them. δαίω, divido. s. 767.

Δάφνης, genitiv. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. s. 435.

Δαφοίνε, valdè funestus, ruber, seu δαφινός, ἡ, ὄν, cadis avidus, ex δα, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & φίνω, occido. α. 159. & 250.

Δ' vel δ', autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ μή, vim adverbativam habens. s. 10.

Δίδασται, attributa est, perf. pass. ind. à δάδομαι, divido, partior. F. δάσσομαι. præf. pass. δίδασσμαι. Th. δαίω, divido. θ. 789.

Διδύη, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro ἰδεδύη, à δαίω, uro, præf. med. δίδυα. pl. perf. ἰδεδύειν. α. 155.

Δειδιξεται, perterrebit. 3. sing. fut. med. poët. à δειδίξωμαι, terreo. f. ἔξομαι. Th. δειδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δειδυημένοι, præf. part. pass. dormiti, a δειω, domo. F. δειω. p. δειδυηκα, præf. pass. δειδυημαι. aor. 2. ἰδάμην. hinc in infinit. δαμύωμαι, & δαμυήναι. s. 117. Th. δαμάω, domo.

Δειδίοτες, metuentes, part. præf. med. à δειδω timeo, præterito med. δίδα & δειδία, poëticè, unde part. δειδιώς. α. 248.

Δειδουκηνόε, observans. à δεύω, observo. f. ἴσω. Th. δευάζω, f. ἴσω, observo. α. 214.

Δειδραώς, intuens, præf. med. part. à δέκω, video. f. 2. δρακῶ. aor. 2. ἰδρακον. a. 1. pass. ἰδέχθην. p. m. δεδρακα. α. 145.

Δεικνύει, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perf. sing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. s. 451. 526.

Δειλός, ὤ, ὅ, timidus. s. 713.

Δῆμος, α, ὅ, nomen viri à δίδω, timeo. α. 195.

Δεινός, ἡ, ὄν, terribilis, gravis. δεινοῖς poëticè pro δεινῷ, δεινοῖσι, dat. pl. Ionic. hinc δεινότατε, acerrimus, superlat. α. 129. s. 369. α. 71. θ. 138.

Δεινωποί, nom. pl. graves aspectu, ex δεινός gravis, & ὤψ, ὠπός, ὅ, facies. Th. ἑπόμεαι, video. At ὤψ, ὠπός, ἡ, νοχ. α. 250.

Δείξω, f. 1. δείξα, a 1. inf. à δείκνυμι, ostendo, f. ξω. p. χα. s. 648.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνίω, cæno. f. ἴσω. Th. δειπνον, α, π. cœna. s. 442.

Δειπνολόχης, comessatricis, gen. sing. g. f. pro δειπνολόχῃ. Adjectiva enim composita sunt g. c. δειπνολέχῃ, α, ὅ, ἡ, propriè qui c. convivii insidiatur, h. e. qui accuratè illa observat, aut loco suo curat. ex δειπνον cœna, convivium, & λόχῃ, α, ὅ, infidix. s. 704.

Δειρῶ, acc. sing. à δειρή, ἥς, ἡ, collum, vel δερῃ. α. 391.

Δείκα, unde est δέκατῃ, decimus. in f. g. δέκατη, s. 612. 792.

Δεκαδύρεα, dat. sing. à δεκαδύρεα, qui decem palmarum est, ex δέκα, decem, & δῶρεν, α, τὸ, palmus, donum. s. 426.

- Δελφῖνες, nom. pl. à δελφῖν, seu δελφίς, ὄφ, delphin. α. 210.
 Δίρμας, corpus, τὸ ἀκλῆτον, & indeclinabile. θ. 260.
 Δίρνια, πῆ, cubilia maritorum, à δίρνιον, α, τὸ, stratum, lectus. α. 328.
 Διδρυα, pl. num. ab δίδρυον, α, τὸ, arbor, lignum. Poëticè pro δίδρυον. sic ἀδελφῖς pro ἀδελφός, frater. θ. 216.
 Δίξατο, α. 1. med. Ion. pro ἰδίξατο, à δίχουαι, recipio, f. δίχομαι. p. δίδουμαι. α. 1. m. ἰδίξαιμην. θ. 185.
 Δεξιπῆρς, α, ὄν, Δεξιπῆρῃ, dat. sing. pro δεξιπῆρῃ Ionicè à δεξιὰ, dextra manus: παρὰ τὸ δίχαλξ. fut. δίχομαι. θ. 179.
 Δίϙ, δέϙ, τὸ, timor. Th. δίδω, f. σκ. timeo. p. δαδῖκα, δίδω, δίδω. θ. 167.
 Δίον, 3. pl. imperf. act. pro ἰδίον, ligabant, à δῖω, vincio. f. ἴσω. α. 291.
 Δερκιάων, pro δερκιάων, aspiciunt, à δερκιάουμαι, ὤρω, & Poëticè δερκιάουμαι. Th. δερκω, video. α. 236. θ. 910.
 Δερκομῆρ, tuentes, præf. part. dualis numeri, à δερκομῆρ. δερκομῆρσι, gen. Ion. δερκομῆρῶν, f. g. pl. num. Æolicè pro δερκομῆρων, à δερκομῆρ, præf. part. idem quod δερκω, seu δερκομαι, video. θ. 911.
 Δέρμα, ατς, τὸ, cutis, à δῖρω, excorio. Them. δέρμας, ατς, τὸ, pellis, corium. α. 513.
 Δισμύων, manipulans, præf. part. à δισμύω, idem quod δισμύω & δισμύω, ligo. à δισμός, α, ὄ, vinculum. Thema, δῖω, ligo. α. 481.
 Δισμῶ, genit. sing. à δισμός, ὄ, ὄ,

- vinculum, & in pl. δισμῶι vel δισμῶι. hinc δισμύω, vincio. Th. δῖω, ligo. α. 43.
 Διούση, 3. sing. α. 1. act. subj. à δῖω, humectō, rigo, f. δῖω. α. 556.
 Διῶπ, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. δῖω, huc, hunc in locum. α. 2.
 Διῶπρς, α, ὄ, secundus. α. 26.
 Δίχεται, 3. sing. à δίχουαι, capio, f. δίχομαι, p. δίδουμαι. θ. 800.
 Δῖ, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. α. 2. θ. 643.
 Διῶ, diù, adverb. à δῖω, diù. θ. 623.
 Διῶτης, genitiv. à διῶτης, ἦτος, ἦ, pugna. à διῶς hostilis: & hoc à δῖω, uro. θ. 662. 852.
 Διῶτης, ἦ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτης, Ceres. δηῶπρς, δηῶμῆρ, δηῶπρς. θ. 454. α. 300.
 Δημός, α, ὄ, adeps, pinguedo. Vide in δῖμος, α, ὄ, populus, aut tractus. θ. 538.
 Δημός, α, ὄ, populus. θ. 477.
 Δῖωα, acc. pl. consilia. à δῖωας, σοα, τὸ, consilium, vassamentum. Chaldaicè δῖω, meditari. alii habent μῖωα. θ. 226.
 Δῖω, acc. sing. à δῖωας, σοα, ἦ, lis, contentio. hinc δῖωα, pugna. α. 14.
 Δῖω, diù, adverbialiter usurpatur pro δῖω. θ. 629.
 Δῖω, α. 1. ind. Ion. pro ἰδίω, ligavit, δῖωαλξ, α. 1. med. infinit. à δῖω, ligo. θ. 618.
 Δῖωσιν, fut. 1. act. infinit. à δῖωσιν populus, occido. pro quo Poëtæ etiam διῖω, à διῖος vel δῖῖος, hostilis. Thema est δῖω, uro, vasto. α. 67.
 Δῖω, Jovem, acc. sing. à Ζῖω, δῖος,

- διός, διί, δία, vocat. Ζεῦ, Jupiter. s. 52.
 Διά, præpositio, ἀφ' βελός, ex consiliis, ἀφ' ῥήκε, per Thraciam. s. 13. §. 398.
 Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζεύς, διός, Jupiter. α. 338.
 Διαβάς, part. a. 2. aët. emensus. à ἀφβαίνω, transeo, f. βήσωμαι, p. βέβηκα, a. 2. ἴδω, a. 2. part. βύς. §. 292.
 Διαβῆ, transierit, a. 2. aët. subj. ἀφβῆ. Th. βάλω, eo. s. 738.
 Διάησι, 1. perf. ind. sing. perflat. ex ἀφ, & ἄημι, flo. Th. ἄω, f. ἴσω, flo, spiro. s. 514.
 Διαίχθερος, υ, ό, nuntius. Dicitur etiam ἀφείλω, ορος, ό, à ἀφείρω, traduco, transmittito. s. 77.
 Διακρινώμεθα, 1. perf. pl. præf. subj. à ἀφκρίνω, discerno. Th. κρῶ, f. ῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἴκρω, s. 35.
 Διαμπερὲς, adverb. perpetuè, ex ἀφ, αἶα, & πέρως, ατος, τὸ, terminus. q. d. penitus (ἀφ intendit significationem) ad finem. s. 236.
 Δίαν, acc. à δῖον, α, ον, divinus, bonus. Th. ζεύς, διός, Jupiter. α. 287.
 Διασκοιδᾶσι, dissipant. 3. pl. præf. aët. à ἀφσκοιδήμι, dissipo, ad formam ἴσημι. Thema est, σκοιδάω, σκοιδάζω, & σκοιδάμενοι, disperse, f. ἴσω. §. 875.
 Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάκα, a. 1. ἴδιδάξα, a. 1. pass. ἰδιδάχθω. s. 699.
 Διδασκῆσαι, a. 1. aët. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
 Δίδω, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δῶν, p. δῶκα, a. 2. ἴδων, α, α. 328.
 Διδυμῶσι, geminos, dualis num. à διδυμῶν, ον, pro διδυμός, υ, ό κῆ, geminus. α. 49.
 Διεδόσατο, distribuit. 3. sing. a. 1. med. à ἀφδύζω, σ Poëtice duplicatur. sic διεδόσατο, divisisti, 2. sing. a. 1. med. pro διεδόσω. Ionicè ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido. §. 544.
 Διέκειτο, constitutum erat, imperf. med. à ἀφκείμεναι, constitutus sum. Th. κῆμαι, f. κίεσμαι, jaceo. α. 20.
 Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαλέω, ῶ, divido, f. ἴσω, p. διήρηκα, a. 2. διέλον. Th. αἶρω, eligo. §. 112.
 Διερῶ, humidam, acc. à διερός, humidus. Th. διαίω, f. αῶ, humecto. s. 460.
 Διέπει, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀφπείω, vel πῶ, ordino. Th. πείω, vel πῶ, f. ξω. p. τέπει, a. 1. ἴπει. s. 276.
 Διεικμήσουτο, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀφεικμαίρω, certis signis probo, f. αῶ, a. 1. ἴεικμεν. Th. τέκμερ, ατος, τὸ, signum. s. 397.
 Δίζω, inquirere, præf. med. infinit. à διζημῶ, quæro, fut. διζησμαι. Them. δίζω, quæro. s. 603.
 Δίη, divina, à ζεύς, Jupiter. §. 260.
 Διλυκίαν, longis, dativ. pl. Poëticus, à διλυκίης: ex ἀφ & λύκῃς, ἴω, ό κῆ, perpetuus, διλυκίης, prolixè. §. 627.
 Διί, dat. sing. à ζεύς, vide suo loco. s. 69.
 Δικαιοπρεπῶς, justius, comp. à δικαιῶ, justus. Th. δίκη. s. 213. 159.

- Δίκας**, acc. pl. à Th. δίκης, ἡ, *jus*, *fas*, δίκη, dat. pl. pro δίκας, inde δίκαιος, ὁ, *justus*. & δίκαι' per apocopen, pro δίκαιος. s. 115, 280. 219.
- Διγίγασαι**, a. 1. act. infin. pro διγίσαι, à διγίζω, *jus dico*. Them. δίκη, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμειν**, *vertere*. præf. inf. Ion. pro Æolico δινέμεναι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ἔσω, à δύν, κς, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινέμενος**, acc. pl. à δινήεις, εσσα, ω, *vorticofus*, a, um, à δίνη, κς, ἡ, *vortex*, *gurgēs*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro δίναις, à δίνη, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à *Jove*. Th. ζῶς, διός, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à ζῶς, *Jupiter*, vocat. ὁ ζεύ. a. 4.
- Δίων**, διῶ, δια, *divus*, a, um. Th. ζῶς. s. 891.
- Διόγενος**, à *Jove generatus*, *generofus*, ex διός & γεντός pro γλητός. Thema, γίνομαι, *nascor*, f. γήτομαι, p. γήνημαι. a. 340.
- Διοτρεφίς**, à *Jove nutriti*, à διοτρεφής, ἰς, ὁ κς, ex διός, & τρέφω, *alo*, f. ψω, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτρεφον, p. m. τέτρεφα. s. 992.
- Δις**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρε**, gen. fing. à δίφρος (q. δίφρος) κς, ὁ, *locus in curru*, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. a. 321.
- Διφῶσα**, inquirens, præf. part. à διφάω, *quæro*, f. ἄσω, s. 374.
- Δίχ'**, pro δίχα *seorsim*. Thema est δις, bis. s. 168.
- Διώνυσος**, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur διός ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis, propter metrum τὸ ε duplicatur & ο mutatur in ω. a. 400.
- Διώνη**, nomen Idoli Ethnici, q. d. διός αἰτία, *Jovis regina*. s. 352.
- Διμηθεῖσα**, a. 1. part. f. g. *domita*, à δῆμω (pro δαμῶν, *domo*.) Fut. διμῶ. præf. act. διδμηθη. præf. pass. διδμημαι, σαι, τη. Hinc a. 1. pass. ἐδμήθην, κς, η. Vide suprà δαμῆτης. a. 48.
- Διμῶας**, acc. pl. à διμῶς, ὠς, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. διμῶσι & διμῶεσσ. & διμῶος, ὅ, ὁ, idem quod διμῶς. Thema est δαμῶν *domo*. s. 57. 430. 597.
- Διόφρεος**, ἡ, ὄν, *tenebrosus*. διοφρεῖσι, dat. pl. (Ionicè) à διόφρος, κς, ὁ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Διοῖα**, & διοῖ, & διοῖσι, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro δύο, vel δύω, *duo*. s. 432.
- Δοῖν**, 3. pl. a. 2. opt. pro δόνησαν, à δίδωμι, f. δώσω, do. s. 188.
- Διοῖα** dual. num. vide διοῖ. a. 234.
- Δοκῶν**, infidiatus, part. præf. verbi δοκέω, *obervo*, f. εὔσω. Th. δοκίζω, f. ἄσω, *obervo*. a. 480.
- Δολίλῳ**, acc. fing. à δόλιος, *dolosus*. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa arte*. Th. δόλος, κς, ὁ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, longas, per apost. pro δολιχά, acc. pl. n. g. à δολιχός, ἡ, ὄν, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογνέω**, f. ἔσω, *cogitans fraudes*, à δόλος, & φρογνέω, mens. s. 550.
- Δόλω**, dat. fing. à δόλος, κς, ὁ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. 1. part. pass. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. s. 494.
- Δόμιμ**, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

- pro δῶμας Æolicè; Iones tollunt solum α, relicto accentu, pro δῶμας. Them. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δέδωκα, a. 2. ἴδων, ως, α. 1. 354.
- Δόμος, α, ο, domus, à δέδομας. 9. 386. hinc δόμον δε, domum versus. α. 38.
- Δορυσάω, hastarum concussori, à δορυσάω, ex δορυ, lancea, & σάω, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.
- Δός, a. 2. imperat. ut & δέπ date, à δίδωμι, do, f. δῶσω. a. 2. ἴδων. 1. 453. hinc δόσις, δόσιν, munus. 9. 93.
- Δόπιρα, datrix, à δότηρ, ἡρας, dator, ο. Th. δίδωμι. α. 131. 1. 356.
- Δῶπ, α, ο. fragor, strepitus. 9. 70.
- Δῶρα, ligna, acc. pl. pro δέρεα per apocopen, & hoc pro δέρεα, à δέρυ, δέρεα, & δέρεα, lignum, dat. δέρεα, δερε. 1. 807. α. 362.
- Δοχλωθεῖς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχλέω. Th. δοχμῆς, η, ον, obliquus. α. 389.
- Δράκωνες, genit. à δράκων, οντες, ο, draco. α. 144.
- Δράκων, aspiciēbant, pro ἰδράκων, 3. pl. a. 2. act. à δέρω, video, in a. 2. ἰδράκων, facta metathesi ἰδράκων, p. m. δέδρακα. α. 252.
- Δράκωντι, dracones, dual. num. à δράκων, οντες, ο, draco. α. 233.
- Δράκων, οντες, ο, draco, dat. pl. δράκωνσι. 9. 323. α. 166.
- Δρεπάνας, acc. falces, à δρεπάνη. idem δρέπανον, α, π, à δρέπω, carpo. F. δρέψω. hinc δρέψααζ, a. 1. med. inf. α. 292. 9. 31.
- Δερμείαν, acerbam, à δερμύς, εἶα, υ, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.
- Δρύαλον, acc. à δρύαλ, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.
- Δρύαντι, acc. sing. à δρύας, αἶες, ο, nomen viri, à δρύς, υός, ο, quercus tam durus ut quercus. α. 179.
- Δρύς, υός, η, quercus. in acc. δρύω. hinc δρύα, acc. à δρύω, α, π, nemus, quercetum. 1. 232. 530.
- Δυνάμει, ης, η, nomen proprium muliebre.
- Δύναμις, ιως, η, potentia. dat. δυνάμει, à δυνάμει. possum. in 2. sing. δυνάσται ad fornam κρέμας, t. δυνήσται, δυνάται. Ionicè pro δυνή, 2. sing. præf. med. subj. usitatè δυνή a. 1. pass. ἰδυνάσθω. 9. 420. 1. 350.
- Δύνει, 3. perf. ind. præf. pro δύνει, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δύνω. a. 2. ἴδων. υς, υ. α. 151.
- Δύνει, 3. perf. præf. sub. verb. δύνω, subeo. 1. 728.
- Δύο, communiter, duo, δύω atticè. genit. dual. δυοῖν, f. δύνω, duarum, dat. pl. δυπ, α. 112.
- Δύσαι, a. 1. inf. act. verbi δύνω, subeo, f. σω, p. δέδωκα, a. 1. act. ἴδωσα. a. 1. inf. act. δύνσαι, pro δύνωσαι, per τμῆσιν, α. 329.
- Δυσληγέες, molestæ. num. pl. à δυσληγής, εἶ, molestus. ex δυς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & αἰλέω, curo, f. ζω. 1. 506.
- Δυσκίλαδ, α, ο, η, raucus. Th. κίλαδ, α, ο, sonus, vox. 1. 196.
- Δυστομία, acc. Ion. à δυστομία, Ionicè α mutatur in α, propriè mala legum institutio. item licentia.

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutunt. ex *δύς* & *νόμος*, lex, hoc à *νόμος*, tribuo. §. 230.

Δυσήμφελος, gravis accessor, proprie *trajectus difficilis*. ex *δύς* & *πίμπω*, verbi *πίμπω*, f. *ψω*, mitto. §. 722.

Δύσσις, induere, Poëticè pro *δύσσω*, Ionicè, & hoc pro *δύσσω*, *ἰδύω*, præf. med. imperat. à *δύω*. Fut. med. *δύσσωμαι*, unde formant novum verbum, *δύσσωμαι*, *induo*. *ἰδυσόμην*, & *ἴτω*, *induebam*. Th. *δύω*, vel *δύω*, subeo. §. 108.

Δυσσώμενος, gen. pl. Æolicè, g. f. pro *δυσσώμενος*, præf. part. à *δύσσωμαι*, mergor. idem quod *δύνω* & *δύνω*, subeo. §. 384.

Δυσφήμιος, ominoso, gen. sing. Ion. à *δυσφημιος*, mali ominis, ex *δύς*, & *φήμι*, vel *φημί*, dico. §. 735.

Δυσφρογία, præf. part. à *δυσφρογία*, animum abjicio, ægrè terro. ex *δύς*, & *φρέω*, *ἔνός*, *ἦ*, mens. §. 102.

Δυσφροσύνη, genit. pl. Æolic. à *δυσφροσύνη*, animi ægritudo, ex *δύς*, & *φρέω*, *ἔνός*, *ἦ*, mens, animus. §. 528.

Δυσωνόμος, gen. sing. à *δυσώνυμος*, inauspicatus, ex *δύς* & *ὄνομος*, *νομήν*, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, *δωδεκάταιος*, duodecimus, & *duodecim annorum*, à *δωδεκάτος*, *duodecimus*. ex *δύο*, & *δέκα*, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνος, ex *δωδέκα*, duodecim, & *μήν*, *μήνας*, *ἡ*, *mensis*. §. 252.

Δός, (*δός*, *δός*, *δός*) 3. sing. a. 2. aet. subj. à *δίδωμι*, do. §. 354.

Δώδεκα, duodecim. Th. *δέκα*, decem. §. 162.

Δών, dederit, Atticè, pro *δών*, a. 2. opt. aet. à *δίδωμι*, do, vide *δίδωμι*. §. 357.

Δών, dedit, pro *δών*, & hoc pro *ἰδών*. apocope Poëtica, *δών*, pro *ἰδών*. 3. pl. a. 1. aet. indicat. ab *ἰδών*. Th. *δίδωμι*, do. §. 400.

Δώμα, *αὐτός*, *τὸ*, domus, pro *δωμῶς*, à *δύω*, exstruo. §. 410.

Δώρε, acc. pl. à *δῶρε*, & *τὸ*, donum, *δῶρεσι*, dat. plur. §. 614.

Δωρεῖς, *δωρίδες*, *ἡ*, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à *δωροφάγος*, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice ἡ *δωροφάγος* καὶ ἡ *αἰσχροπολιτεία*. dicitur *δωροφάγος*, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τὰς ἐκ τῆς λαμβάνουσας δῶρε διαζώοντας, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è mediotollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex *δῶρε*, donum, & *φάγω*, edo, comedo. §. 39.

Δώρ, donum, indeclinabile Poët. idem quod *δῶρε*. Th. *δίδωμι*, do. §. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. aet. à *δίδωμι*, vide in *δίδωμι*. §. 57.

Δότης, datori, dat. cas. usitatius *δότης*, & *ὁ*, dator. Th. *δίδωμι*, do. §. 355.

Δωτῆρες, nom. pl. à *δωτῆς*, dator, à *δίδωμι*, do. *δωτῆρες* *ἰάν*, *datores*

datores bonorum. malo δωτῆρες
ἰάων, ἰάων scil. δωρεῶν, ubi ἰάων
est genit. pl. g. f. pro ἰῶν, vi-
de infra ἰάων. §. 46.

Δωτῶ, ὁ, nomen mul. θ. 248:
Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëti-
cè, ποῦα ἔω μεγάλας ἐπιθ.σφ,
verb. δώωμι, do. §. 222.

E.

E^o, *ipsum*, acc. ab ἔ, αἰ, εἰδ
ἔ λήθ, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἴω, 3. pers. ind. ab ἰάω, sino,
permitto, f. ἰάσω, p. εἴακα. θ.
772.

Εἰάων, *bonorum.* vitiosè videtur
quibusdam scribi ἰάων pro ἰῶν
Æolicè, ab ἰός, ἡ, ὄν, *suus*.
Magis arridet iis analysis, qua
deducitur ab ἰός, ἰά, ἰόν, idem
quod ἰύς, vel ἡύς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωρεῶν, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in ἰάων
(pro ἰῶν Æolicè) τὸ δωρεῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. *Deus* ve-
rò *dator* & *largitor* donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
ἰός, αἰ, ὄν, pro ἰύς, sit vox
proba nec ne. Desideramus hic
auctoritatem, ἰός, verò ἰή, ἰόν,
suus, α, um, esse usitatissima;
nemo, qui Græcas Bibliothe-
cas vel per transfennam inspe-
xit, ignorare potest. Veriùs er-
go per spiritum asperum scri-
bitur ἰάων, quàm per spiritum
tenuem. §. 46.

Εἴω, 3. sing. præf. med. pro ἦε,
fractus fuit. Verbi ἄνωμι, vel
Tom. II.

ἄνω frango, p. m. ἦα & ἦα, ἡ
solutione η in α. aor. 1. ἦα &
ἦα. aor. 2. pass. ἦγλυ & ἰάγλυ.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præf. med. item a. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. activè tantum capi, non
passivè. s. 534.

Εἶε, ἱαρε, τὸ, ver, contractè ἦε,
unde Latinorum *ver*. s. 477.

Εἶσι, Ionicè pro εἰσι, sunt, ab
εἶμι, sum. θ. 95.

Εἵωτῃ, dat. sibi, ab ἑαυτῷ, ἑαυ-
τῆς, sui. θ. 126.

Εἵδμην, εἵδμην ἱερὸν ἡμέρ, septi-
ma dies, sacra dies. ab ἑῶ,
septem. s. 770.

Εἵδμην, Poëticè, pro εἵδμην.
s. 805.

Εἵω, 3. sing. a. 2. aet. à βαίνω,
eo, incedo, f. βήσωμαι, p. βέ-
βηκα, a. 1. med. ἑήπτεσθαι. ἐν
δὲ ἑῶ, pro ἑῆῶ, per tmesin.
θ. 194.

Εἵλωσι, a. 1. ind. à βελών, con-
siliium agito. f. σι. Th. βελή,
consilium. §. 389.

Εἵωρησε, a. 1. ind. à βεργίω,
tono. Them. βεργή, *tonitru*.
§. 839.

Εἵωαλίζω, 3. sing. a. 1. aet. indic.
ab ἐγυαλίζω, f. ἴσω, vel ἴω, in
manus do, à γάλον, σ, τὸ, εα-
vitas *manus*, seu *vola*. idem
quod ἐγχερίζω. §. 483.

Εἵγυς, & ἐῖγυθι, Poët. comp. ἐγ-
γυπερς, iuperl. ἐῖγυθι, pro-
ximus. s. 249.

Εἵωρητο, 3. pl. imperf. à γαίωμαι,
gignor, nascor. ἐγαίωτο, 3. sing.
a. 1. med. a. 2. m. ἐγυόμαι, σ,
3. pl. ἐγυόθ. §. 46.

Εἵωρ, excitat. 3. pers. præf. ind.
ab ἐγείρω, excito. ἐγυρίσθαι,
2. dual. imperf. pass. Poëticè
augmento

- augmento abjecto pro ἡγερί-
διω, f. ἡγῶ. p. ἡγερε, & Atti-
cè ἡγήχερε. a. 1. ἡγερε. s. 20.
Εἴχευ, πῖ, intestina. θ. 537.
Εἴχευθι, condidit, per synco-
pen, pro εἴχευθιθι. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi εἴχευθιθι-
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. εἰθέμι,
σ, τσ. θ. 487.
Εἴχευθιλείπων, relinquens, præs.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φα, p. m. λείλοιπα, a. 2. m.
εἰλιπόμην. s. 378.
Εἴκυρσαι, illapsus, a. 1. part.
ab εἴκυρην, incido, f. εἴκυρην,
a. 1. act. c. εἴκυρσαι. Them. κύ-
ρην, f. Æolic. κύρην, incido.
s. 216.
Εἴνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tandem à γινώμι. Th. γινώσκω,
fut. 1. γινώσκωμαι. a. 2. εἴνω, ως,
ω. p. εἴνωκα. s. 218.
Εἴχθ, εἴχθ, πῖ, lancea, dat. εἴχθι,
dat. pl. εἴχθιν. α. 135, 190.
Εἴχθιον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex εἴθ, & χῶρος,
σ, ε, locus. s. 344.
Εἴω, ego, εἴω, Atticè, & εἴων,
Doricè. s. 654. 10.
Εἴωκ, rodit, pro εἴωκε, 3. sing.
a. 2. act. à εἴωκω, rodo, mordeo,
f. εἴωκα, p. εἴωκα, a. 2. εἴω-
κεν. s. 451.
Εἴωκασι, a. 1. act. Poët. pro
εἴωκασι, à εἴωκασι, dormo. α.
408.
Εἴωκασι, divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro εἴωκασι, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à εἴωκασι, divido. εἴω-
κασι, destinavit. Th. εἴω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Εἴξατο, suscepit, a. 1. med. à
εἴξατο, capio, f. εἴξατο, p.

εἴξατο. θ. 479.

Εἴξατο, alligarunt, a. 1. act. à εἴξατο,
ligo, f. εἴξατο, & εἴξατο, præt. pass.

εἴξατο. θ. 718.

Εἴδαξαν, decuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi εἴδαξα, doceo,
f. εἴδα, p. εἴδαξα, a. 1. εἴδα-
ξα. s. 662.

Εἴδω, 3. perf. pl. imperf. pro
εἴδω, à εἴδω, pro εἴδωμι,
do. Vide δοῦμι. s. 140.

Εἴδω, pro εἴδω, a. 2. 3. pl. à εἴ-
δωμι, do. θ. 30.

Εἴδω, agitabatur, imperf. pass.
Th. εἴδω, f. ἴδω. α. 237.

Εἴδω, εἴδω, πῖ, sedes. Th. εἴδωμαι,
f. εἴδωμαι, sedeo. α. 203.

Εἴδω, edunt, præs. ind. εἴδω, edo,
p. εἴδω, cetera tempora non
sunt in usu. θ. 640.

Εἴδω, Ionicè pro εἴδω, sella, ἡ.
Thema, εἴδωμαι, sedeo. θ. 386.

Εἴδω, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro εἴδω, ab εἴδω, ὦ,
Poëticè εἴδω. Th. εἴδωμαι, f.
εἴδωμαι, sedeo. θ. 388.

Εἴδω, 3. pl. imperf. à εἴδω-
μαι, possum. Vide supra εἴδω-
μαι. s. 135.

Εἴδω, imperf. induit, à εἴδω. Vi-
de in εἴδω.

Εἴδω, genit. sing. ab εἴδω, ci-
bus. Th. εἴδω, edo. s. 593.

Εἴδω, dedit. a. 1. verbi εἴδωμι,
do, f. εἴδω, p. εἴδω. a. 2.
εἴδω, ως, ω. s. 279.

Εἴδω, a. 1. ind. à εἴδω, f.
ἴδω, dono. Them. εἴδω, σ, τῖ,
donum. s. 82.

Εἴπω, a. 1. vel 2. pro εἴπω prothesi
poëtica. Them. εἴπω, dico. a. 1.
εἴπω. a. 2. imperat. εἴπῃ. s. 86.

Εἴπω, unus, pro εἴπω, per εἴπω-
σι poëtica. f. εἴπω, n. εἴπω. θ.
145.

Εἴλω.

Ἐέλδω, appetit, præf. ind. verb. ἔλδωμαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ, desiderium. s. 380.

Ἐέρω, præf. imperat. pro ἔεργε, cohibe, ab ἔεργω, pro εἴργω, arceo, f. ξω. s. 335.

Ἐέρω, pro ἔρω, ros. α. 395.

Ἐΐω, fervēbat, 3. perf. imperf. aēt. à ζέω, fervēo. θ. 695.

Ἐζώμεν, sedentem, part. præf. verbi ἔζωμαι, sedeo. f. ἰδύμεαι. s. 593.

Ἐζών, vivebant, 3. pl. imperf. aēt. à ζών, Poët. pro ζάω, ὦ, vivo, f. ζῶν. p. ἔζηκα. s. 112.

Ἐῶ, erat vel fuit, Poët. pro ῶ, imperf. verbi εἶμι, sum. s. 11.

Ἐῶ, suam, acc. ab εἶς, ἡ, ὃν, μου, α. um. ab εἶ, fui. θ. 487.

Ἐΰδα, Poëtica prosthesi, pro ἔδα, & hoc pro ἦς, & est. a. 2. subj. δ, ἦς, & Poët. ἦω, ἦς. θω est Æolica paragoge. Th. εἶμι, sum. s. 134.

Ἐΰ, pro ἔπ, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, volo, f. θελήσω, p. πθέληκα, ἐθέληθα, 2. perf. præf. subj. pro θέλης per paragogen Æolic. ἐθέλησ, vel ἐθέλησιν, 3. perf. singul. subj. præf. Ionicè pro θέλη. s. 209. 268. 668.

Ἐθελήμους, voluntarius, ab ἐθέλω, volo. s. 120.

Ἐθνή, ponunt, 2. pl. a. 2. m. ἐθνήμην, σ, τν. à πῆμι, pono. s. 512.

Ἐθίσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθην, posui, ἔθηνκα, a. 1. ind. à πῆμι. s. 74. 289.

Ἐθλασ, comminuit, a. 1. ind. 3. perf. sing. à θλάω, αἶσω, frango. α. 140.

Ἐθύνων, depascebant, 3. pl. imperf. à θυνάω, epulor. f. ἔσων. Them. θύνω, κς, ἡ, epulum. α. 212.

Ἐθρίφθη, innutrita est, a. 1. pass. pro ἐθρίφθη, quia formatur à πῆραπται alioqui τ scribitur, quoties sequitur litera aspirata, prout in voce ἐθράφην videre est. à τρέφω, alo, t. ψω. p. φασ. a. 2. ἔτρεφον, p. m. πῆτρεφα. θ. 192.

Ἐθύνον, furebat, imperf. à θυνάω, idem quod Thema θύνω, impetis feror. f. ἔσων. α. 210.

Ἐί, fi. s. 106.

Ἐἶπε, vere. dat. sing. pro ἱαπε, ab ἱαρε, εος, τὸ, ver. s. 462.

Ἐἶπεν, vernus, a, um. dat. pl. εἶπενοῖσι, ab ἱαρε, ver. s. 682.

Ἐἶπον, reliquit, a. 1. aēt. ab εἶπον, fino. f. εἶπον. p. εἶπακα. α. 424.

Ἐἵπαι, pro ῥῥῥαι Ionicè, sedent, 3. pl. ind. præf. verbi ἕμαι, ἕσται, sedeo. Imperf. ἕμην, ἕσται. θ. 622.

Ἐἵπαι, destillat. 3. præf. ind. Poëtice pro εἵπει. Thema εἵπω, f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Ἐἶδες, εἶ, τὸ, forma. dat. εἶδ' ἡ, εἶδ' ἡ. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, aor. 2. εἶδον, & εἶδον. s. 63. α. 5.

Ἐἶδ' ἡ, εἶδ' ἡ, pro εἶδ' ἡ, ἡ, perf. part. aēt. εἶδ' ἡ, vel εἶδ' ἡ, scio, f. εἶδ' ἡ. p. εἶδ' ἡ. s. 54. 521.

Ἐἵλω, εἵς, εἵ, præf. opt. ab εἵλω, sum. s. 271.

Ἐἵμαρ, statim, adverb. Poëticum. θ. 688.

Ἐἵκοσι, viginti, dat. sing. Them. εἵκοσι, viginti, unde est εἵκοσι, εἶκοσι, ἡ, numerus compositus viginti, accus. εἵκοσι. α. 792, 820.

Εἶκε, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ζω. α. 353.

Εἶξ', siquidem. s. 645.

Εἶκαλον, ε, ε, *similis*. Them.
εἶκω, f. ζω, *similis sum*. εἶκτῶν
pro εἰκέτων, 3. dual. imperf.
αἶ. ab εἶκω, f. ζω, *similis sum*.
α. 390.

Εἶκτῶν, *similes sunt*, Poëticè pro
εἰκτῶν, & εἰκῶν, *similes*. part.
præt. αἶ. g. f. ab εἶκω. F. εἶξω.
(p. εἶξα.) inde εἰκάς, ἦα, ὅς.
α. 206.

Εἶλε, cepit, 2. 2. αἶ. ab αἰρίω,
capio, f. ἦσιν, p. ἥρηκα, 2. 2.
εἶλον, 2. 2. med. εἰλόμην, ε, σπν.
s. 137. 156.

Εἰλείθυα, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλόθυα, ab εἰλόθην,
venio. §. 922.

Εἰλιγμόνῳ, intortus, perf. part.
ab εἰλίπῳ, volvo. Th. εἰλίω, f.
ἦσιν, verso. §. 791.

Εἰλιπόδες, curvipedes, ab εἰλίπους,
οδός, flexipes, ex εἰλίω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῦς,
ποδός, pes, dat. pl. εἰλιπόδοσι,
Ion. s. 795. §. 290.

Εἰλύφαζε, resplendebat, imperf.
ab εἰλυφάω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ὦ, *circumvolvo*,
ἰνυοίω, εἰλυφάωντες Poëticè pro
εἰλυφάωντες, & hoc pro εἰλυφάον-
τες. Th. εἰλίω, verso. α. 275.

Εἰμμετο, *fato decretum erat*, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ρω, *divido*, *partior*, f. μέρῳ.
p. μίμμετος. præt. pass. μίμμε-
μαι. Att. εἰμμεμαι cum spiritu
aspero, quæ iuvum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμμέ-
μεν, σο, το. hinc εἰμμεμένη, ας,
ἡ, *factum*. §. 894.

Εἶμα, αἶ, τὸ, *vestis*, ab ἱνυμῆ
vel ἰώ, *induo*. α. 159.

Εἶμῃ, *sumus*, pro ἱσμῃ, Poëticè,
1. pl. ab εἶμι, *sum*. α. 351.

Εἶν, in, pro εἶν, Poëticè. s. 364.

Εἶναι, præf. inf. esse, ab εἶμι, *sum*.
s. 365.

Εἰνάς, pro εἰνάς, αἶδας, ἡ, *nonarius*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. εἰνεία, *novem*.
s. 810.

Εἶνεος, pro ἱνεος, *propter causâ*,
εἶνεκ' ἀποσταλῆς, *propter im-*
probitatem. §. 516.

Εἶο, pro εἶ Poëticè, μετ' εἶο, *secum*.
§. 392.

Εἶπον, *dixerat*, 3. perf. sing. a. 1.
vel 2. ind. verbi ἵπω, *dico*. α.
116.

Εἶπατι, 2. 1. imperat. ἵπω, *dico*,
ἵπαθ', pro εἶπατι. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coërcens*, præf. part. n. g. ab
εἶργω, f. ζω, *arceo*. s. 494.

Εἶρέας, acc. pl. *coetus*, *conciones*,
ab εἶρή, ας, ἡ, *concio*, *coetus*,
ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*.
§. 804.

Εἰρεῖσσαι, *enumerantes*, pro ἱερεῖσσαι,
Doricè εἰ pro εἰ, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἶρω, *dico*, quod
est ab εἶρω, in fut. εἶρω, unde
suppullulavit novum verbum
εἶρω, Poëticè εἶρέω, *dico*. §. 38.

Εἰρημόνῳ, *constituta*, perf. part.
à ρέω. F. ῥήσω, *dico*, præt. pass.
ῥήσωμαι, & Atticè, εἰρημαί. s.
370.

Εἰρήνη, ας, ἡ, *pax*, s. 228.

Εἰρηπύκων, *lanigerarum*, πίκω,
vel πίκω, *pesto*, f. ζω, p. m.
πίποχα. hinc πύκον, ε, ε, *vel-*
lus, & εἶργος, αἶ, τὸ, *lana*.
s. 224. §. 446.

Εἰρύρμαι, præf. inf. Doricè pro
εἰρύειν, *trahere*, ab εἶρω, *traho*,
pro

- pro quo etiam dicitur εἰρύν.
Sic & εἴρω. 3. sing. plusquam
perf. pass. s. 818. α. 138.
- Εἰς, ad, ἵκτο δ' εἰς κρείοντα, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.
- Εἰσυναβαίνω, conscendens, præf.
part. m. g. εἰσυναβαῖντα, α. 2.
part. act. f. g. verb. εἰσυναβαί-
νω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσο-
μαι, p. βέθηκα, α. 2. ἔβην, α. 2.
opt. βαίλω. §. 57. 939.
- Εἰσκαίω, scandens, α. 2. part. Th.
εἶμι, eo. §. 761.
- Εἶδον, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶσομαι, α. 2. εἶ-
δον, & ἴδον. §. 700.
- Εἰσφύκει, reversus est, ex εἰς
ἀπὸ & ἵκνω, venio. Th. ἱκί-
μαι, venio. f. ἔξομαι, vel ἴκω,
ἔξω, venio. α. 45.
- Εἶσε, α. 1. ind. act. verbi ἵω, col-
loco, induo, f. εἴσομαι, α. 1.
m. εἰσάμηνω, p. εἶμαι.
- Εἶς, pro εἷς, Vadit, ab εἶμι, eo.
§. 972. εἷς, eunt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἷς ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἷς, sed in
tertia singulari. α. 113.
- Εἶσι, sunt. s. 12.
- Εἰσπερῶ, transivi, ab εἰσπεράω.
Th. περάω, transeo, f. ἦσιν, &
ἄσιν. s. 755.
- Εἴσκειν, assimulare, præf. inf. pro
αἴκειν Poëticè. Th. αἴκω, f. ξω,
similis sum. s. 62.
- Εἰσόκειν, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad,
& ὅς. s. 562.
- Εἰσηκί, stabat, 3. singul. plusq. ab
ἑσημι, sto. F. σήσω. p. ἑσηκα, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἑβην. α. 264.
- Εἴσω, pro ἑσω, intra, Poëticè,
cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad.
α. 151.
- Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔξω, & ἡσσω, p. ἔχηκα. α. 2.
ἔχον. α. 214.
- Εἴως, Poët. pro ἕως, donec, Ad-
verb. Th. ὥς, sicut. α. 378.
- Εκ, ex, præposit. regit. genit.
s. 70.
- Εκκύντο, superabat, imperf. à κεί-
νυμι. Them. κείνω, propriè oc-
cido. item vinco. per syn. spe-
ciei. α. 4.
- Εκάλισσε, vocavit, α. 1. pro ἐκεί-
λισσε Poëticè, à κείλιω. f. ἔσω. p.
κέκληκα. §. 391.
- Εκρετύωντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κρετύω, confir-
mo. Them. κρετός, & per me-
tathesin κρέτῳ, ἰῳ, τῷ, robur.
§. 676.
- Εκρῖς, procul, longè, cum Genit.
α. 217.
- Εκρῖς, singuli, ἑκρῖν, ἑκρῖς,
ἑκρῖται. α. 283.
- Εκρίτη, Hecata, nomen mul. §.
406.
- Εκρηβόλῳ, s. ὁ, qui procul tela
ejaculatur. Epitheton Apolli-
nis, ab ἐκρῖς, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.
- Εκρηβελίτης, genit. Æolicè, pro
ἐκρηβελίτης, ab ἐκρηβελίτης, s.
ὁ, ex βέλῳ, ἰῳ, τῷ, telum,
& ἐκρῖς. Adv. procul. α. 100.
- Εκρητίμβας, ἐκρητίμβη, ης, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκρῖν, centum,
& βῶς, Doricè βῶς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.
- Εκρῖν, centum. s. 130.
- Εκρηγαῖα, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκρηγαῖα, præf.
med.

- med. verbi ἐαζάν, pro ἐαζόμενα, enascor. Th. γένεσθαι, g. nor. f. 2. γήσκουσα, p. γήσκουσα, a. 2. m. ἐγθόμενον, a. 1. m. ἐγθόμενον. p. m. γήσκει. §. 76.
- Ἐγθόμενος, nati sumus, a. 2. m. pl. num. ion. pro ἐγθόμενοι. Th. γένεσθαι. α. 648.
- Ἐγ-ἐγλάσσει. a. 1. ion. pro ἐγλάσσει, : γλάω, video. s. 59.
- Ἐγών, dat. ab ἐαῖν, q. ω, Ille, a, ud. α. 72.
- Ἐγρετο, jacebat, imperf. à πῆμα, jacco, f. κείσθαι. α. 172.
- Ἐκέλευτο, accitavit, seu acclamaverat, imperf. à κέλομαι, pro κέλομαι, cum clamore jubeo. α. 241.
- Ἐκέλευσε, a. 1. ind. à κέλω, jubeo. f. δέω. Th. κέλω, jubeo. s. 60.
- Ἐκείλῳ, s, δ, eminus jaculans, ab ἐκεί, procul, eminus, & βολή, jactus, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκην, dativus, qui Poëticè ponitur Adverbialiter. Them. ἐκόν, ὀϊν, ὁ, voluntarius. s. 4.
- Ἐκιν, imperf. à κίω, eo, accinno, ex ἴκω per metathelin. α. 277.
- Ἐκκορυφαῖον, summatis & breviter perstringam, f. 1. verbi ἐκκορυφαῖον, f. ὦν. Th. κορυφή, ἦς, ἡ, vertex, q. d. summa capita indicabo. s. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a. 1. ind. verbi κλεπῶ, furor, f. ψω. p. κέλεσθαι, p. med. κέλεσθαι. s. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ, p. κέλεσθαι, a. 1. ἔκλω, p. m. κέλεσθαι. §. 711.
- Ἐκλόνοντο, imperf. pass. à κλόνω, commoueo, f. ἴσω. Them. κλό-νῳ, s, ὁ, motus. α. 317.
- Ἐκλυε, imperf. à κλέω, audio, f. ὦν. α. 68.
- Ἐκπύλας, stupendos, pro ἐκπύλας, per metath. ab ἐκπύλας, f. ξω, p. χα, astonitum reddo, in a. 2. act. ἐξέπυλας. s. 154.
- Ἐκπλήν, expleto, genitiv. ab ἔκπλην, pro ἔκπλην. Thema, πλῆν, plenus. s. 778.
- Ἐκρόνοντο, litigabant, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρόνω, judico, f. νῶ, p. κέλεσθαι. §. 535.
- Ἐκρύψε, abscondit, a. 1. ind. verbi κρύπτω, occulto, f. ψω, p. κέλεσθαι. a. 2. ἔκρυπον. s. 47.
- Ἐκτελεία, proventum, acc. ab ἐκτελής, ἴν, ὁ, ἡ, perfectus. Them. τέλῳ, s, τῷ, finis. s. 466.
- Ἐκτέλει, perfecit, a. 1. subj. verbi ἐκτελείω, perficio. Them. τέλῳ, finis. s. 565.
- Ἐκτενε, occidit, a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτείνω. p. ἔκτενε. a. 2. ἔκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἑκτῷ, s, ὁ, sextus. Th. ἕξ, sex. s. 782.
- Ἐκθλμύσεις, a. 1. part. à τελέω. Th. τέλμα, ης, ἡ, audacia. Alii legunt ἐκθλμύσεις, quæ lectio est melior. Th. τελέπη, ης, ἡ, lana carpta, & περα, & operi parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκτοθεν, extra. Them. ἐκ, vel ἕξ, ex. s. 729.
- Ἐκτυπε, intonuit, a. 2. à κτύπω, resonō. à κτύπῳ, s, ὁ, fragor. sicut à φιλέω ἰφίλον. Th. τύπῳ. f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, clapsa sunt, a. 2. ind. pro

pro ἐξέφυγε, ab ἐκφύγω, effugio. F. ἐκφύγομαι. p. m. ἐκπίφουγα. Th. φεύγω. §. 182.

Ε'κων, ὀν, ὅ, voluntarius. §. 232.

Ε'λαίω, dat. sing. ἐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, α, π, fructus, oleum. s. 572.

Ε'λασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσσω. ἐλάσεις, a. 1. Æolic. opt. ἐλάσας, adigens, part. a. 1. aēt. pro ἐλάσας metri causā. §. 522. α. 372. s. 477.

Ε'λάτης, pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies, sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.

Ε'λάφω, gen. Ion. ab ἔλαφ, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi ἐλαφρός, cervus est levis. α. 402.

Ε'λαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφός, ὅ, ὅ, levis. s. 415.

Ε'λαύνω, ducat, præf. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσσω, agito. s. 443.

Ε'λαχιν, sortita est, à λαγχάνω, fortior, in a. 2. aēt. ἔλαχιν, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. ἐλάχη. p. med. λέλοχα. §. 424.

Ε'λεγχ, ὅ, π, probrum, dedecus. Th. ἐλέγω, f. ξω, arguo. §. 26.

Ε'λείω, capere, pro ἐλεῖν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρέω, capio. α. 337.

Ε'λεκε, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέκετο, concubuerat, verbi λέγωμαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγωμαι. α. 46.

Ε'λειν, invasit, a. 2. ind. pro ἐλεῖν, ab αἰρέω, capio. Vide ἐλεῖται. §. 167.

Ε'λένης, genitiv. ab ἐλένη, ἡ, no-

men speciosissimæ mulieris. α. 165.

Ε'λεῖν, pro ἐλεῖν, per syncopen. miserè. ἐλεῖνός, miser. ἐλεῖν, miserereor. Them. ἔλε, α, ὅ, misericordia. s. 205.

Ε'λέω, capere. a. 2. med. infinit. ab αἰρέομαι, f. 1. αἰρεθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. med. εἰλόμην. s. 287.

Ε'λεω, elige, Doricè pro ἐλεῖν ad formam τυπῆ, ἐδω, a. 2. med. imp. ab αἰρέομαι. §. 549.

Ε'λεσθηρ, ἐλεσθηρ, ἡρ, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. §. 54.

Ε'λεφαίρει, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. §. 330.

Ε'λέφαν, ebore, dativ. sing. ab ἐλέφας, αἰ, ὅ, elephas. α. 141.

Ε'λήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἤλαχε, in præf. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσσω, p. ἤλαχα. §. 726.

Ε'λη, 3. sing. ab ἔλωμαι, α, ηται, a. 2. med. subj. ab αἰρέομαι, capio, f. 1. pass. αἰρεθήσομαι. p. ἤρημαι, a. 2. m. εἰλόμην. ponitur & ἤληται, per τμήσιν pro αἰρήληται. s. 320. & 605.

Ε'λθι, a. 2. opt. aēt. venerit, ἔλθης, subj. ἐλθεῖν, inf. ἐλθόν, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἤλθον, α, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. s. 543.

Ε'λικας, acc. pl. ἐλίκαςιν, dativ. pl. κυρτας, q. d. amfractuosas, ab ἔλιξ. Them. εἰλίω, verso. s. 452.

Ε'λίκη, nomen urbis. α. 475.

Ἐλικυβλέφαρος, ε, ε κ̃ η̃, cui palpebrae sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab ἑλικός, ε, volubilis, hoc ab ἑλίσσω, volvo. Them. ειλίω, versio, & βλέφαρον, ε, τὸ, palpebrae. §. 16.

Ἐλικών, ὦν, ο, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Ἐλικονιάδης, Musæ, ἑλικονιάδης, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Ἐλικώπιδι, dat. ab ἑλικώπις, ὠδς, η̃, *limis oculis contuens*, ex ἑλιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, *intortio*, hoc ab ειλίω, versio, & ὠψ, oculus. Them. ἑπὶ βλεψαί, video. §. 307.

Ἐλιπον, lique runt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φα. p. m. λείπειν. s. 156.

Ἐλας, trahebat, imperf. Ion. pro ἑλάσθην, ε, ε, ab ἔλω, traho, f. ἔλξω. α. 158.

Ἐλαχδὲν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἔλω, f. ξω, traho. α. 302.

Ἐλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λείψα, & Atticè, ἔλψα, α. 2. ἔλαβον, ε, ε. §. 181.

Ἐλαδός, genit. ab ἑλάς, αἶδς, η̃, Græcia. s. 653.

Ἐλαδαναῖος, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. ειλίω, convolvo. α. 291.

Ἐλασπας, πικτος, acc. plur. q. d. ες ἑλασπῆς ἢ ὠψ, quos deserit vox, ab ἑλασψ, οτ, qui vocem edere nequit, ab ὠψ, ὀπός, η̃, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ἐλαπὶς, ἑλαπίδης, η̃, spes. s. 96.

Ἐλπίσμενος, sperans, præf. part. ab ἑλπίζω, Poët. pro ἑλπίζω. Them. ἑλπίς, ἰδς, η̃, spes. α. 66.

Ἐλυσθαι, τ, τὸ, τerno, ab ἔλω, traho. Thema, ειλίω, versio. s. 436.

Ἐλύσατο, liberavit, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λάλυα. §. 528.

Ἐμὶ, pro ἐμὶ, acc. ab ἐγώ, ego. s. 396.

Ἐμμεναιώδην, 3. dual. imperf. mei. à μέμνημαι, pugno. α. 238.

Ἐμυς, acc. pl. f. g. ab ἐμύς, η̃, ὄν, meus, a, um. s. 55.

Ἐμμάχοντο, dimicabant, imperf. verbi μάχουμαι, pugno, f. μαχέσθαι, p. μεμαχημαι. α. 301.

Ἐμβάλλει, conjicit, 3. imperf. pro εἰβάλλει. Th. βάλλω, f. λῶ, jicio, p. βίβαλλο, a. 2. ἔβαλον, p. m. βίβωλα. α. 453.

Ἐμβασίλαον, ε, ε, imperf. pro εἰμβασίλαον, verbi ἐμβασίλαω, regno in Th. βασιλεύς, ε, ἰ, rex. s. 169. θ. 71.

Ἐμβεβηώς, insistens, ἐμβεβαῖα, f. g. pl. perf. part. act per crasin, pro ἐμβεβηκώς, verb. ἐμβαίω, ingredior. Them. βαίω, eo. α. 195.

Ἐμείο, Ion. & Poët. pro ἐμίο, & hoc pro ἐμῷ, ab ἐγώ.

Ἐμελλει, imperf. à μέλλω, f. μελλέω, futurus sum. α. 126.

Ἐμελε, imperf. à μέλει, imperson. *cura est*, p. μεμείληται. s. 147.

Ἐμὲν, Ionicè pro εἶναι, præf. inf. ab εἶμι, sum. §. 500.

Ἐμμερίνα, curabat, imperf. à μεμερίναι, curo. Th. μερίμνη, ε, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμμήσατο, paravit, a. 1. m. à μέμνημαι, F. ἔμνημαι, cogito, *machi-*
por,

- πορ. à μῆδος, Ⓢ, τὸ, cura. s. 49.
 Ἐμῖμοι, manfit, imperf. à μίμω, maneo. Th. μέω, f. ἴω, maneo. s. 97.
 Ἐμίσγῃ, imperf. pass. verb. μίσσυμαι, idem quod μίγνυμαι, m. sc. or. f. i. μιχθήσομαι, præt. perf. μίμισμα, a. i. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην.
 Ἐμμεπίως, adverb. dicto citius, q. d. ἄμα τῷ ἴπῳ, ab ἴπος, Ⓢ, τὸ, verbum. Them. ἴπω, dico. a. 442.
 Ἐμμεμαῖα, f. g. p. m. part. à μέω, cupio. a. 439.
 Ἐμμεμαί, esse, Æolic. pro ἔμμαι, Doric. pro εἶμαι. ab εἶμι, sum. s. 272.
 Ἐμμεμαίως, fortiter, adverb. μέως, Ⓢ, τὸ, robur. s. 712.
 Ἐμμερος, fortitus est, per metathesin pro μέμρος, præt. med. à μέω, divido, fortior, præt. pass. μέμαρμαι, & Attic. εἰμαρμαι. s. 347.
 Ἐμμός, ἡ, ὄν, meus, a, um, ab ἐμῷ. Th. ἐγὼ, ego. s. 270.
 Ἐμπαλιν, retrò, adverb. Them. πάλιν, rursus. a. 145.
 Ἐμπελαδὸν, juxta. Adverb. Them. πῖλαι, propè. s. 732.
 Ἐμπελάσαντις, inter se committentes, a. i. part. pl. num. ab ἐμπελάω, appropinquo. Th. πῖλαι, propè. a. 109.
 Ἐμπεσι, inciderat, pro ἐπέσι, a. 2. ab ἐμπίπῳ, incido. Th. πίπῳ, cado, f. πεισῖμαι, p. πίπῳ, a. 2. ἐπισσιν, a. 2. part. πεισῶν. a. 420.
 Ἐμπεσι, tamen, Ionicè pro ἔμπεσι. s. 143.
 Ἐμπεπλῶ, propè, adverb. ab ἐμπελάω, appropinquo. Them. πῖλαι, propè. a. 371.
 Ἐμπνέουσι, inspirans, a. i. part. Th. πνέω, flo, spiro, f. πνέον, p. πνέοντα. s. 508.
 Ἐμπορίῳ, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, mercatura. Th. πνέω, tranico, p. m. πνέω, unde est πνέω, s. ὁ, via, hinc ἔμπορος, mercator. s. 646.
 Ἐν, in, præposit. regit dat. pro ἐνθα, ibi. a. 204.
 Ἐναι, habitabat, imperf. à ναίω, habito. a. 14.
 Ἐναλίγκιον, similem, ex ἐν & ἀλίσκω, similis, q. ex α & λίσκω, resono, non absonus, vel q. d. ἄλλος ἔχων. s. 129.
 Ἐναντίοι, hostes, ab ἀντι, adverb. Th. ἀντι, pro. a. 184.
 Ἐναποψύχειν, alvum exonerare, excernere, præt. inf. ex ἐν, ἀν & ψύχω, f. ξω, refrigero. s. 759.
 Ἐναρ, τὸ, spolia, ab ἐναίρω, occido. a. 367.
 Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, occido. a. 194.
 Ἐναρφόρ, spoliator, pro ἐναρφόρ, spolia ferens, ab ἐναρ, τὸ, spolia, & φέρω, fero. a. 192.
 Ἐνάτη, Poëticè pro ἐνάτη, nonα, ab ἐνά, novem. s. 772.
 Ἐναυλ, s, ὁ, stabulūm. Them. αὐλή, ἡ, aula, atrium. s. 129.
 Ἐνδεκάτη, undecima, ab ἐν, unum, & δέκα, decem. s. 774.
 Ἐνδήμοι, popularibus, dat. plur. Ion. ab ἐνδημ, qui in populo est. hinc ἐνδήμι, ἔσθ, est morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμ, s, ὁ, populus. s. 225.
 Ἐνδον, intus adverb. hinc ἐνδον, ex interiori loco. ἐνδον, intus. s. 964. s. 31.

- Εἰδυκίης**, adverb. *valdè accurate*, ab *εἰδυκίης*, ἴϙ, ὅ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.
- Εἰδυον**, α, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία τῷ δένδρῳ καὶ τὸ μέσον. Th. δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. α. 469.
- Εἰθήκης**, α. 1. ind. verbi ἐπιθήμι, *impono*, f. θήσω, p. τίθεικα, α. 2. ἴθλω. θ. 174.
- Εἰείκη**, *ferat*, α. 1. subj. ἐνείκω, α. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, *fero*, f. οἶσω, α. 1. ἡνέγκω, Poëtice ἡνέκη, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας, α. α. 563. θ. 784.
- Εἰμεραν**, *distribuerunt*, α. 1. ind. à τίμω, f. μῶ, *tribuo*, præf. τιμήμηναι, α. 1. ἐνέμω, p. med. τήνομα. α. 224.
- Εἵνεκα**, *propter, causâ, adverb.* α. 162.
- Εἵκεστο**, *inerat*, 3. sing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Them. κέωμαι, *jaceo*. θ. 145.
- Εἵπνδωσι**, α. 1. act. ab ἐμπνέω, *inspiro, adspiro*. Them. πνέω, f. πνέωσι, flo, *spiro*. α. 131.
- Εἵπυήσαντο**, *duxerunt*, α. 1. med. verbi ἐμπυέω, *facio in*. Them. πυέω, ὦ, *facio*. θ. 7.
- Εἵπω**, *alloquens, præf. part.* Th. ἵπω, *dico*. α. 1. εἵπα. α. 194.
- Εἵρεθι**, *infra, adverb.* Th. ἔρεθ, ας, ἡ, *terra*. θ. 720.
- Εἵρεγισι**, *inferis, dat. pl.* Ion idem quod καὶ ἄχθονίαις. Th. ἔρεθ, ας, *terra*. θ. 850.
- Εἵη**, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἵηϙ, seu ἵηϙ, *annus*. α. 770.
- Εἵηϙ**, *placidæ, genit.* ab εἵης, ἵηϙ, ὅ, *bonus, placidus*. Thema est ἵης, ἵηϙ, ὅ, *bonus*. θ. 65.
- Εἵηρο**, α. 1. m. ab ἐναιέω, *occido*, f. αἵω. α. 1. ἔηρο. θ. 316.
- Εἵη**, hic, ibi. α. 495. hinc ἐναιέω, *idem quod ἵη*. θ. 586.
- Εἵηδὲ**, hic, huc, adverb. Th. ἵη. α. 654.
- Εἵη**, hinc, adverb. de loco. Th. ἵη, hic, illic. α. 285.
- Εἵηρέψαδ**, *inferere*, α. 1. inf. m. ab ἐντρέψω, alo in. Them. τρέψω, alo. f. ἥρεψω. p. τίτρεφα. α. 2. ἔτρεφον. p. m. τίτρεφα. α. 781.
- Εἵη in**, Poët. pro ἐν. α. 276.
- Εἵηαῖσι**, *quotannis*, ab ἐναιαῖσι, α. ὅ καὶ ἡ, *annuus*. Th. ἐναιαῖσι, *annus*, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπαιελην. α. 449. θ. 58.
- Εἵηγέθει**, *repono*, pro ἐγκρατέθει, 2. sing. α. 2. med. imperat. ab ἐγκρατέθηναι. Them. τίθηναι, *pono*. α. 27.
- Εἵηπεν**, *proloqui*, præf. inf. pro ἐνέπεν. Thema ἵπω, *dico*. α. 1. εἵπα. θ. 369.
- Εἵησπις**, *novennio, ἵησπις, novennis*. Th. ab ἐνία, *novem*, & ἵηϙ, ἵηϙ, τὸ, *annus*. θ. 801.
- Εἵησπῆρ**, dual. num. ab ἐναιέπῃ, ἔρεθ, α, ὅ, *novennio*, ab ἐνία, & ἵηϙ. α. 436.
- Εἵη**, οἱ, αἱ, τὰ, *novem, ἀκλιτον*. θ. 56.
- Εἵηπι**, Poët. dicite, pro ἐνέπι, præf. imperativ. ab ἐνέπω. Th. ἵπω, *dico*. α. 1. εἵπα. α. 2. εἵπον. α. 2.
- Εἵησίησι**, dat. pl. Ionic. & Poët. pro ἐνείσας, ab ἐνεία, *consilium*, sicut σωίσις, *intelligentia* est, à σωίηναι, ita ἑίσσις ab ἐνείηναι, *immitto*. Th. ἵω, *mitto*. θ. 494.
- Εἵηφιν**, *perendinum*, ab ἵη, seu ἵη, vel ἵηη, seu ἵηη, *vetus*, (subj. ἡμῶν) φη, est *paragoge poetica*.

poëtica. Th. ἰνῶ seu ἰνῶ, annus. s. 410.
 Εἰνοσίγαιος, Neptuneus, ab εἶνω, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.
 Εἰνυχῶς, ἡ, εν. seu ἑνυχῶς, nocturnus, adject. Th. νύξ, κτὸς, ἡ, nox. §. 10.
 Εἰρόση, sensit, ut & εἰρήσῃ, a. 1. ind. à νοῖς, cogito. Th. νόος, νῆς, mens. s. 89.
 Εἰσιπῶ, clamorem, ab εἶπω, dico. Th. ἔπω, dico. §. 708.
 Εἰσος, ιως, ἡ, motus, ab εἶνω, moveo. Them. εἷς, εἶος, unus. §. 681.
 Εἰσιχθών, terræ quassator, ex εἶνω, moveo, inde εἰσος, motus, & χθών, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.
 Εἰς, intus, adverb. s. 269.
 Εἰσθῆν, & εἰσθῆι, idem quod εἰς. s. 542. 520.
 Εἰσπνῶσαι, a. 1. med. infinit. ab εἰσπνῶμαι, apparere. Th. εἰσπνῶ, πνῶ, πνῶ. s. 632.
 Εἰσπνῶς, gen. Ion. ab εἰσπνῶ, s, ε, Mars. Th. Εἰσπνῶ, ἡ, Bellona. α. 37.
 Εἰσπνῶ, ὅς, ἡ, Bellona, ab εἶνω, peritio. θ. 273.
 Εξ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.
 Εξάδελφος, s, ε, nomen viri. α. 180.
 Εξαλαπίζει, diripiet, f. 1. Th. λαπάζω, sive λαπείσσω, f. ζω. evacuatio. s. 189.
 Εξαλίεσθαι, evitare, a. 1. med. infinit. Vide supra αἰλίεσθαι. s. 105.
 Εξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi εξαμείβεσθαι, immuto. Th. αμείβω, f. ψω, commuto.

Εξαπατῆς, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπατῆν, decipio. §. 205.
 Εξαπατήσας, πρὶ, ἐξηπάτησε. a. 1. ind. Th. ἀπατῆν. f. ἦστω. decipio, propriè πᾶν ἀπατῶ, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. subj. s. 323.
 Εξαπατῶσκει, fallens, Poët. idem quod ἐξαπατῶ. §. 527.
 Εξαυτῆς, ἀντὶ adv. Thema est αὐτῆς, rursus. §. 915.
 Εξηχθόντες, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γίνομαι, nascor. Vide in γένετα. §. 124.
 Εξηγορε, a. 2. aet. ab ἐκγορεύω, προφητῶ. Th. ὁρώ, vel ὁρεύω, fallo. §. 281.
 Εξῆ, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.
 Εξῆς, Poëtice pro ἐξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.
 Εξήκοντα, sexaginta. s. 564.
 Εξελάσσω, Poëtica ἔσσε epenthesis, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελᾶν, f. αἶσω, expello, p. ἐξέλασσε. Th. ἐλαύνω. f. αἶσω, agito. §. 491.
 Εξελάσσει, expellunt. præf. verbi ἐξελᾶν, ἐξέλασσε, a. 1. aet. verbi ἐλαύνω, f. αἶσω, p. κτ. s. 214. θ. 820.
 Εξείλετο, exemit, a. 2. m. ab ἐξελεῖν. Thema, αἶρω, capio. f. ἦστω, p. ἤρηντο, a. 2. ἔλεον. s. 104.
 Εξέλθω, exire, a. 2. inf. ἐξέλθω, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. ἐλεύσμαι. a. 2. ἤλθον. p. med. ἐληλυθα. θ. 772.
 Εξέμω, f. 1. inf. pro ἐξεν, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχην. a. 2. ἔχον. θ. 394.
 Εξενάειξε, a. 1. ind. verbi ἐξενάειξω,

- εἶς, f. ξῶ. Th. ἐνείκω, occido. §. 289.
- Ἐξίπτω, s. 98. a. 2. indic. aēt. ab ἐξίπτωμι evolo. F. ἐκπτήσω, a. 2. aēt. ἐξίπτειν.
- Ἐξέρωμαι, a. 2. part. aēt. Th. ἐρείπω, f. ψω, cado. in a. 2. aēt. ἔρωμαι. α. 174.
- Ἐξέρωμαι, a. 1. part. ab ἐξέρω, extraho. Th. ἐρύω, f. ὄρω, traho. s. 626.
- Ἐξελίσσιν, & ἐξεπείλασ', pro ἐξελίσσει, perfecit, a. 1. ab ἐκπείλω, perficio. ἐξεπείλωτο, impert. pass. Th. πάλω, finis. s. 83. §. 1002.
- Ἐξέρωμαι, emerfit, a. 1. pass. ab ἐκφάσω, emergo, pro ἐκφάσθην, per epenthesin § α. Th. φαίνω, f. ἴω. p. πίφαμην. a. 1. ἔφηναι. ostendo. §. 200.
- Ἐξέωμεν, a. 1. ind. evomuit, ab ἐξεμείω. F. ἴσω. Th. ἱμείω, ὦ, f. ἴσω, vomo. §. 497.
- Ἐξήρχον, incipiebant, ducēs erant. 3. pl. imperf. aēt. ab ἐξάρχω. Th. ἀρχομαι, incipio. α. 205.
- Ἐξίκετ', pervenit, a. 2. med. ἐξικέμεν. s, ετο. verbi ἐξικνίσταμαι, pervenio. Th. ἐκνίσταμαι, venio, f. ἔκσταμαι, p. ἔγσταμαι, a. 2. med. ἐκσέμεν. α. 471.
- Ἐξίτην, verbale, οἷς οὐκ ἐξίτην ἐστίν, quibus non exire licet. ab ἔξωμι, exeo. Th. εἶμι, eo. §. 732.
- Ἐξόπιθεν. Poët. pro ἐξόπιθεν, adverb. à tergo. Th. ἐπίζω, retrorsum, retro. α. 130.
- Ἐξέχ', adverb. pro ἔξοχα, excel-
lenter, ab ἐξέχω, excello. Th. ἔχω, f. ἔξω & χέω, habeo. s. 773.
- Ἐοικώς, ὅτ', part. præt. med. ab εἶκω, similis sum. hinc ἰο-
ω dicitur pro εἶω, sicut εἰώκει
ω pro εἰώκει. α. 215.
- Ἐόλπω, præt. med. spero, ab ἔλπωμαι. Th. ἐλπὶς, ἰδω, ἴ, spes. s. 475.
- Ἐόντω, ἐόντι, ἐόντι, gen. dat. & acc. ab ἰών, Poët. pro ὄντι, ὄντι, sum. s. 476.
- Ἐός, suus, hinc genit. Ion. ἰώ, pro ἰώ. §. 472.
- Ἐῶσαι, præt. part. f. g. ab εἶω, sum. s. 292.
- Ἐπ', pro ἐπὶ, in, præposit. s. 33.
- Ἐπάγω, adduco. f. ἀξω, p. ἤγα, a. 2. ἤγω & Atticè ἤγαγον. Th. ἄγω, duco. §. 176.
- Ἐπαυίσταται, probaverit, a. 1. aēt. opt. Æol. ab ἐπαυίστω. Th. αἶ-
νω, s, ὅ, laus. s. 12.
- Ἐπαυής, genit. ab ἐπαυή, gravis. Th. αἶνω, s, ὅ, laus. §. 768.
- Ἐπάκει, animum adjice, præt. imperat. ab ἐπακέω, f. ὄσω, præt. ἐπήκεα, a. 1. ἐπήκεσθε, hinc in sub. ἐπακέω, ης, η, p. m. ἐπήκεα, s. 275.
- Ἐπάλμω, infiliens, præt. part. ex ἐπὶ & ἀλάμω, Poëtice ἀλάμω, sic ἔκλω, ἀρ-
μω, pro ἐκλω, δρόμω. Th. ἀλάμω, f. ἔρω, talio. §. 815.
- Ἐπάρμωρον, sufficientem, præt. part. vide ἄρμωρον. s. 601.
- Ἐπίστανθ, 3. pl. a. 1. med. com-
derunt, à πείω, vel πείσσω
possideo, vescor. præt. pass. πεί-
σσω. §. 642.
- Ἐπαυρεῖ, fruitur, ab ἐπαυρίω, Th. αὔρω, ας, ἴ, qui fruitur aura, qui respirare potest. §. 238.
- Ἐπείχωνται, a. 1. ind. vexavit, constrinxit. Th. πείχων, ης, ἴ, pruinā. unde πυχρὸν, ὦ. s. 360.

Ἐπὶ,

Ἐπι, pro ἔπι, acc. pl. ab ἔπος, εἰς, verbum, ab ἔπω, dieo. α. 117.

Ἐπέσας, ingredi fecit. α. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνειν, ex ἐπὶ & βαίνειν, eo, f. βήσασθαι, p. βέσκησι, α. 2. ἔβην. α. 580.

Ἐπίσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπισσι, ab ἔπος, εἰς, πῇ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 186.

Ἐπίθηκεν, α. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔθην, α. 2.

Ἐπεὶ, postquam, quoniam. α. 121.

Ἐπείγεται, festinabat, imperf. Th. ἰπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἐπειτα, deinde, Th. ἔπει, postea. α. 616.

Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπέκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσμαι. Them. κέσμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπέμβαλε, iniecit, α. 2. act. pro ἐπιβάλλει, ab ἐπιβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio. p. βάλληται, α. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 98.

Ἐπιμψι, misit, α. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψω, p. φω. θ. 784.

Ἐπίπλων, ας, ω, πειπλωνί, 1. sing. α. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ας, ω, vel ἔδιδον, ας, ω, ἔδιδωμι, do. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. α. 650.

Ἐπὶρρώσας, 3. pl. α. 1. med. indic. ab ἐπὶρρώνομαι. Them. ρώνομαι, confirmo, corroboro. f. ρώσω. p. ἔρρωται. α. 1. ἔρρωσκ. θ. 6.

Ἐπὶσινάγξει, imperf. à σινάγξω, f. σω. Them. σινός, εἰς, ὁ, angustus. θ. 843.

Ἐπίστινι, ingemiscebat, imperf. à σίνω, gemo, f. ἰάω. Them.

σινός, εἰς, ὁ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπίχου, 3. sing. α. 2. med. ab ἐπὶχῶ, animum attendo, f. ἰφάξω, α. 2. ἰπύχου. Th. ἔχω, habeo. f. ἔξω & χέσω, p. ἔχου. α. 2. ἔχου. θ. 177.

Ἐπίπται, sequitur, praes. ind. Th. ἰπύπται, vel ἔπω. α. 222.

Ἐπίπτατο, imperabat, imperf. act. ut ἐπιπύπται, imperf. pass. Th. τίπτατο, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπιπύπται, imperf. verbi ἐπιπύπτομαι, delector. Th. τίπται, f. ψα. delecto. θ. 158.

Ἐπὶφανῶ, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πεφανήσθαι ἔπω, ἔφανομαι, apparere. f. 2. φανίσσμαι, praes. pass. φάμαμαι, & Att. φάσμαι, α. 2. ἰφάνω. α. 166.

Ἐπίφονι, occidit, imperf. à πέφονι, idem quod φίνω, occido, p. m. πέφονα. α. 57.

Ἐπίφραδι, α. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σω. p. φω. α. 2. ἰφραδί, p. m. πέφραδι. Them. ἰφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφράζομαι, excogito, ἐπιφράσσομαι, α. 1. m. Poët. pro ἐπιφράσσομαι. θ. 160.

Ἐπίφυγι, enata erant, imperf. verbi πύκω, idem quod φύν, nascor. θ. 673.

Ἐπίφυγι, prognatae erant, 3. pl. imperf. à πύκω, εἰς, α, quod verbum est à πέφυκα. Th. φέω, gigno, nascor, f. σω. p. φω, α. 2. ἰφω. α. 76.

Ἐπίχων, abstinere, praes. inf. Th. ἔχω, f. ἔξω. α. 136.

Ἐπίων, gen. pl. ab ἔπω, εἰς, πῇ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 403.

Ἐπίπται,

Ἐπὶζαγε, adduxit. Atticè pro ἐπὶ-
ζα, præf. m. vel a. 2. Th. ἄζω,
duco, f. ζω. s. 242.

Ἐπιζαῖος, ὤ, ὅ, annuus. Th. ἔτος,
ἔτος, πῶ, annus. s. 31.

Ἐπὶλῶ, aderat, imperf. ab ἐμὶ,
sum. s. 114.

Ἐπὶλῶ, postquam, ex ἐπὶ & ἴ, pro
ἀν, & hoc pro ἰάν.

Ἐπῆρσαν, laudaverunt. aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπῆρσαν, ab αἰνέω.
Th. αἰνέω, laus. s. 664.

Ἐπὶλύσθη, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπύσσω, expedio.
Them. αἰνέω, item αἰνέτω, per-
ficio. s. 311.

Ἐπῆρτος, amabilis. Them. ἐργάω,
ἀσπασ, ἀσπασ, s. 63.

Ἐπηρεφία, cooperitis, ab ἐπηρε-
φης, testus. & hoc ab ἐρέφω,
f. ψω, tego. s. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ἐπιδημαί, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπιδημαί, ἐπιδησέμεν,
Ionicè pro ἐπιδήσκω, f. 1. inf.
ἐπιδάντες, ἐπιδᾶσκω, aor. 2. part.
ab ἐπιδαίνω, conscendo, f. βή-
σσω, p. βέσσω, aor. 2. ἔβην.
s. 40. θ. 396.

Ἐπιδέσλα, adverb. post meri-
diem, à δέσλη, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δέω &
ἐλη, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δέσλα,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ἐπιδέκται, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δέκω,
a. 2. ἔδραγον. s. 268.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do. a. 2. ἔδω, ως, ω. s.
396.

Ἐπείκειλ, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. s. 182. θ. 207.

Ἐπὶθεῖς, imponens, a. 2. part. aet.
Them. τίθημι, pono, a. 2. ἔθην.
s. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
Th. τίθημι, pono. s. 380.

Ἐπίθω, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πείθωμαι, assentior,
a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πίπει-
θω, præf. pass. πίπεισμαι, f. 1.
pass. πεποιθόσμαι. s. 69.

Ἐπὶ—δός, a. 2. aet. à θρίω, salio.
a. 221.

Ἐπὶφύσσω, insiliens, præf. part.
f. g. Them. θρίω, salio. s.
438.

Ἐπὶκλῶ, aet. ab ἐπὶκλῶς, co-
gnominatio, ab ἐπὶ, & κλέω,
f. ἔσω, voco. s. 207.

Ἐπὶκλοπῶ, furax. Th. κλέπω,
f. ψω, furor, p. m. κέκλοπα.
s. 67.

Ἐπίκουροι, auxiliarii, ab ἐπίκουρος,
ος, ὁ, auxiliator. s. 815.

Ἐπικρατέω, plur. part. præf. ab
ἐπικρατῶ, prævaleo. Th. κρέ-
τος, robur. s. 308.

Ἐπικρατῶς, Poët. pro ἐπικρατῶς,
adverb. validè. Them. κρέτος,
ἔτος, πῶ, robur. s. 206.

Ἐπικυρτώνω, attollentes, Poëticè
dualis num. part. præf. ab ἐπι-
κυρῶ, ὦ, incurvo. Th. κερτός,
ὤ, ὅ, curvus. s. 234.

Ἐπιλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλήθω, præf. imperat. verbi
ἐπιλήθωμαι, obliviscor. Th. λή-
θω. f. σω, lateo, a. 2. ἔλαθον,
p. m. λέλαθον. s. 275.

Ἐπιμάρτυροι, testes. Th. μάρτυς,
ἔτος, ὅ, ἡ, testis. s. 20.

Ἐπιμοιδήσας, arridens, a. 1. part.
aet. Them. μοιδήω, f. ἔσω, ri-
deo leniter. s. 547.

Ἐπιμοιθῆς, nomen viri. s. 85.

Ἐπιμοιθήσω, mutuum dabo, f. 1.
ab

- ἀβ ἰπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Ἐπιμίσσει, commiscetur, præf. ind. ἀ μίσσω, pro μίγνυμι, mίσσω, f. ξω. §. 802.
- Ἐπιμωμητή, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμη, s, ὅ, dedecus. s. 12.
- Ἐπίοντα, accedentem, a. 2. act. part. ab ἵππει, accedo. Them. εἶμι, co. s. 675.
- Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὅρκον, s, ὅ, jusjurandum. s. 282.
- Ἐπιπείσσει, prorsus, adverb. πείσσει, pro πᾶν, valdè. s. 264.
- Ἐπιπειθόμενος, obtemperans, præf. part. ἀ πίθεμαι, vide in ἐπίθετον. s. 269.
- Ἐπιπλομέριον, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπλόμενος. Thema, πέλομαι, sum. s. 87.
- Ἐπιπλων, implebant, 3. pl. a. 2. act. ἀ πινάω, pro πινυάω, vel πινυάημι, impleo, a. 2. ἐπιπλων, sicut ἀ πινύω ἱππον. Them. πλῆς, s, ὅ, plenus. s. 291.
- Ἐπιπνεύει, inspirant, præf. ind. Them. πνέω, f. πνύσω, spiro. §. 872.
- Ἐπίρροθοι, ex ἐπὶ & ῥόθον, s, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροθον, s, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ἐπισμυγερή, xrumnosa, ἡ. Thema, σμύγμα, vasto, f. ξω. s. 264.
- Ἐπισπείρω, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, sero. s. 446.
- Ἐπισταμένως, scienter, adverb. ab ἐπιστάμενος, scio, ex ἐπὶ & ἵστημι, scio. s. 107.
- Ἐπιπλάθω, Adverb. ornate, συνεισέδ. Th. σίλω, mitto. item, cerno, f. πλῶ, p. ἑταλχα, a. 1. ἑταλα, p. m. ἑταλα. s. 287.
- Ἐπιστρέφει, convertitur, præf. ind. ἀ στρέφω, verito, f. ψω, p. ἑστρεφα, a. 2. ἑστρεφον. §. 753.
- Ἐπίσχει, præf. act. imperat. cōhibe, inhibe, ab ἵχω, pro ἵχω, inhibeo. s. 446. hinc ἐπίσχετον, in dual. 350.
- Ἐπιτίλλεται, exoritur, præf. ind. hinc ἐπιπλομέριον, Æolicè, pro ἐπιπλομέριον, part. præf. genit. pl. g. f. Them. τίλλω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ον, ὅ, ἡ, prudens. Thema, φρέων. §. 122. ἐπιφροσύνησι, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπὶ γαίῃ. οἱ ἐπὶ τῇ γαίῃ ὄντες. ἐπιχθόνιοι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, ον, ὅ, ἡ, terra. s. 123.
- Ἐπιψάω, præf. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. s. 217.
- Ἐπώλετο, per syncopen, pro ἐπώλετο, facta est, ἀ πέλομαι, sum. item, ἑπώλετο, imperf. pro ἑπώλετο. §. 425.
- Ἐμώλω, Adverb. propè, ab ἐμπίλάω, appropinquo. Th. πέλας, propè. s. 372.
- Ἐπιήσεν, a. 1. ind. ἵχον, πειν, vestigium facere. ἀ πείω, facio. s. 680.
- Ἐπομύσσει, 3. sing. a. 1. act. subj. Poeticè, pro ἐπομύσσει juraverit, ab ἐπόμενος. f. ἐπόμενος. Them. ὅμνημι, juro, f. ὁμύσω, p. ὁμύσει. §. 793.

Ἐπυνται,

- Ἐπειται**, 3. pl. præf. ἔπειτο, sequebantur, pro ἑπειτο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔπω, sequor. α. 277.
- Ἐπειδὴν**, inspicio. Th. ὀπείρω, video, p. m. ὀπῶ, a. i. pass. ὀφθῶ. α. 758.
- Ἐπερυσσι**, a. i. ind. irruit, ex ἐπί, & ἐρύω, f. σσι, impetu feror. Th. ὄρω, f. ῥῶ, vel ῥω, concito. α. 442.
- Ἐπεῖ**, εἶ, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 451.
- Ἐπειῶτο**, volabat, 3. singul. imperf. med. à πεπείρω, volare, à πεπῆ, ἦς, ἦ, volatus. Them. πείρω, vel πεπείρω, volo. α. 222.
- Ἐπειταύειν**, instigare, præf. inf. act. Them. ὀταύω, f. ὠῶ, incito, p. γῆ. α. 597.
- Ἐπεισι**, α. i. ind. pro ἔπεισι, à περῖ, incendo. θ. 856.
- Ἐπῆ**, septem. α. 272.
- Ἐπὶ ἑπτάδην**, septem pedalem, acc. ab ἑπτάποδος, ex ἐπῆ, & πῆς, ποδός, pes. α. 424.
- Ἐπὶ ἑπτάγων**, acc. sing. nomen fluvii, q. d. *habens septem vias*. θ. 341.
- Ἐπὶ ἑπτὰ πυλῶν**, septem portas habens, à πύλη, ἥς, ἦ, porta, & ἐπῆ, septem. α. 162.
- Ἐπὶ ἑπτὰται**, evolat, 3. sing. præf. pass. à πείω, Poëticè πείω, derresfacio, attonitum reddo. πείωμαι, attonitus sum, item, *animo specto attento*, quæ significatio huc quadrat. α. 447.
- Ἐπὶ ἑπτάγων**, ε, τὸ, nomen è re impositum, ex ἐπῆ, & ὄνομα, ὄνομα, τὸ, nomen. θ. 144.
- Ἐπὶ ἑπτάγων**, concitavit, 3. sing. a. i. act. ab ἐπύρω, concito. Them. ὄρω, ῥῶ, & ῥω, concito. α. 69.
- Ἐρῶ**, pro ἔρως, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔρως, ῥως, ἦ, terra. α. 174.
- Ἐρῶς**, humi. in prosa ῥωμῶ, adverb. α. 421.
- Ἐρῶσατο**, a. i. m. amavit, pro ἔρῶσατο Poëticè; ab ἔρῶ, amo, f. ἔρω. hinc ἔρως, amabilis, jucundus, & ἔρως, amabilis. θ. 915.
- Ἐρῶτα**, ἔρως, ἔς, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἔρῶ, amo. ἔρως, amabilis. θ. 78, 247.
- Ἐρῶσινται**, operantur, ἔρῶσινται, imperf. pro ἔρῶσινται, abj. augmento, ἔρῶσιν, pro ἔρῶσιν. Doricè, præf. imperat. ἔρῶσιν, a. i. med. opt. p. pass. ἔρῶσιν. Them. ἔρῶ, opus. α. 151, 299.
- Ἐρῶσαι**, operi, dat. sing. pro ἔρῶσαι, per metathesin à ῥέζω, f. ῥέζω, & per metathesin ἔρῶ, facio. θ. 823.
- Ἐρῶς**, opus, ἔρως, gen. Ionic. pro ἔρως, ἔρως, pro ἔρως. α. 20, 21.
- Ἐρῶν**, facere, præf. inf. ab ἔρῶ, idem quod ῥέζω. α. 35.
- Ἐρῶν**, εἶ, πῆ, Erabus, est nomen gehennæ, caligo, ἐρῶν, σφῶν, ex orco, pro ἐρῶν, φῶν, est paragoge Poëtica, caliginosa, ab ἔρῶν, εἶ, τὸ, caligo. θ. 122. α. 17.
- Ἐρῶν**, diruta, præf. part. pass. ab ἐρείπω, diruo, f. ψῶ, θ. 705.
- Ἐρῶν**, genit. sing. quasi ἐρῶν, ab ἐρῶν, obscura. Them. ἔρως, ῥως, τὸ, orcus.
- Ἐρῶν**, per syncopen, pro ἔρῶν, ῥῶν, vel potius pro ἐρῶν, à Themate ἐρῶν, investi-

- go. Vide Them. *ἐρύω*, f. *ἔω*, ructo, a. 2. ἤρυον. Alii *ἐρύω* τοι, Doricè, pro *ἐρύωμαι*, ab *ἐρύω*, seu *ἐρίω*, dico. s. 476.
- Ἐρίω*, dico. Them. *ἐρύω*, dico. a. 202.
- Ἐρύχων*, valdè mugientis, Ionicè pro *ἐρύχων*, ab *ἐρύχων*, s. ὁ, valdè mugiens, ex *ἔει* quod in compositione valet valdè, & *βρύχων*, f. *ἔω*, strideo, frendo. θ. 832.
- Ἐρύπαν*, gen. Ion. ab *ἐρύπαν*, s. ὁ, ἡ, Poëticè pro *ἐρύπαν*, valdè sonans. Th. *ἔρπος*, s. ὁ, sonitus. θ. 41.
- Ἐρίζ*, certabat, imperf. pro *ἔει*, ab *ἐρίζω*, certo. Th. *ἔει*, lis. α. 5.
- Ἐρύλλης*, ἔει, ὁ καὶ ἡ, Ionicè pro *ἐρύλλης*, valdè virescens, ex *ἔει*, intensiva particula & *ῥάλλω*, vireo. θ. 30.
- Ἐρίω*, ἡ, ancilla, famula, ab *ἐρίω*, ἔει, τὸ, lana. hinc *ἔειος*, s. ἡ, ancilla, qua lanificium exercet. s. 602.
- Ἐρίωπον*, valdè sonantem ex *ἔει* valdè (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex *ῥίωπος*, s. ὁ, sonus pulsu factus, per prosthesin *ἔειωπον*, à *τύπος*, s. ὁ. Them. *τύπῳ*, pulso, verbero. θ. 456, 930.
- Ἐρύων*, ἔει, valdè gloriosus. Them. *κῶδης*, ἔει, τὸ, gloria. θ. 988.
- Ἐρύων*, valdè mugientem, à *μύχων*, mugio. boum proprium. s. 790.
- Ἐρύων*, ἔει, ἡ. Furia, peccatorum ultrix, in acc. pl. *ἐρύωνας*. s. 802.
- Ἐρύω*, cecidit, a. 2. Ionic. Th. *Τομ. II.*
- ἔειω*, euerto, f. *ἔειω*, item, *κα*, do. α. 423.
- Ἐείδης*, ἡ, lis. acc. *τὴν ἔειδης*, & *ἔειν*. s. 11. 28.
- Ἐείωπις*, antecedentes, a. 1. part. ab *ἐείω*, f. *ἔειω*, contendo, certo. Them. *ἔει*, ἔει, ἡ, lis. s. 439.
- Ἐείωπις*, ἔει, ὁ καὶ ἡ. valdè potens, ab *ἔει*, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & *ἔειω*, ἔει, τὸ, robur, vis. Th. *ἔειω*, valeo, possum. s. 416.
- Ἐείωπις*, gen. Ionic. valdè tonantis. Th. *ἔειωπις*, f. *ἔειω*, magnos strepitus edo.
- Ἐείωπις*, gen. pl. ab *ἐείωπις*, s. ὁ, hædus, q. *ἔειω* φανόμοις, quod vere nasci solet. s. 543.
- Ἐείωπις*, dat. sing. ab *ἐείωπις*, ἔει, ὁ, Mercurius, ab *ἐείω*, dico, *παι*, tio. *ἔειωπις*, acc. Ion. pro *ἐείωπις*, ab *ἐείωπις*, dicitur etiam *ἐείωπις*, Poëticè, pro *ἐείωπις*. θ. 444. s. 68.
- Ἐείω*, f. 1. ab *ἔειω*. Th. *ῥέω*, f. *ῥέω*, & per metathesin, *ἔειω*, hinc *ἔειω*, a. 1. part. s. 325.
- Ἐείω*, f. g. in masc. *ἔειω*, ἔειω, amabilis, *ἔειω*, ἔειω, ὁ, in malam partem accipitur. *ἔειω* verò in bonam. Thema *ἔειω*, amo. θ. 245. 120.
- Ἐείω*, s. ὁ, Amor. Them. *ἔειω*, amo. θ. 120.
- Ἐείω*, perrupit, a. 1. act. à *ῥέω*, σω, vel *ῥέωμι*, frango, f. *ἔειω*, a. 2. *ἔειω*, p. m. *ἔειω*. α. 140.
- Ἐείω*, formidanti. præf. part. act. ab *ἔειω*, formido, quod est ab *ἔειω*, præf. med. ver-

- bi *ρίγιν*. Th. *ρίγος*, *ῥιγος*, τὸ, rigor, frigus. α. 228.
- Ἐρίψα*, a. 1. indicat. verb. *ρίπτω*, abjicio, f. *ψω*, p. *ἔριψα*, a. 1. *ἔριψα*, a. 1. part. *ρίψας*, a. 2. *ἔριπον*, p. m. *ἔριπον*. θ. 181.
- Ἐρώοντο*, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro *ἔρωοντο*, à *ρώω* μου, roboro, f. *ρώω*, à *ρώω*, hujus passivum *ρώμαι*, roboror. item fluo, ruo, in imperf. *ἔρώοντο*, festinabant, ruebant. α. 230.
- Ἐρυνείη*, dat. sing. nomen proprium loci, ab *ἔρυνεία*, αἱ, ἡ. θ. 290.
- Ἐρύκει*, abducit, præf. aët. opt. ab *ἔρύκω*, inhibeo, F. *ἔρύξω*. α. 28.
- Ἐρύσσει*, a. 1. aët. infinit. ponitur pro imperativo, *ἔρυσσε*, pro *ἔρυσσε*, & *ἔρυσσε*, pro *ἔρυσσε*, ab *ἔρύσσει*, quod idem est cum *ῥύσσει*, libero. hinc *ἔρυσσε*, τὸ, τὸ, *munimentum*, ab *ἔρύσσει*, custodio. α. 536. 624.
- Ἐρυσσεύμενοι*, currum trahentes, pro *ἔρυσσεύμενοι*, per metaplasma, ut ait Eustathius, in *Ἰλιάδ.* π. ex *ἔρύω*, *ἔρύω*, traho, & *ἔρυσσε*, τὸ, τὸ, *currus*. α. 369.
- Ἐρυσσεύμενος*, extractus, Poëticè, pro *ἔρυσσεύμενος*, a. 1. part. med. ab *ἔρύω*, f. *ἔρύω*, traho. α. 457.
- Ἐρχομαι*, præf. ind. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἔλθω*, a. 2. *ἔλθω*, p. m. *ἔλθω*. α. 419.
- Ἐς*, Poëticè, pro *εἰς*, in, εἰς *φάος*, in lucem. θ. 626.
- Ἐστω*, 3. pers. pl. imperf. per synstolen Poëticam, ab *εἶμι*, sum. α. 161.
- Ἐσθω*, præf. inf. ab *ἔσθω*, comedo, & hinc *ἔσθω*, idem. α. 278.
- Ἐσθλός*, ἡ, ὁ, bonus, a. um. dat. pl. Ion. *ἔσθλοις*. α. 214. 120.
- Ἐσίδῃ*, inspexerit, poëticè pro *εἰσίδῃ*. 2. singul. a. 2. aët. subj. ab *εἰσίδω*, *intueor*. Them. *ἔσθω*, video, f. *ἔσθω*. aor. 2. *ἔσθω*, & *ἔσθω*. α. 610. θ. 82.
- Ἐσπάρτετο*, condidit, pro *εἰσπάρτετο*. a. 2. m. 3. pers. sing. verbi *εἰσπάρτεται*, Them. *πάρτεται*, pono. a. 2. m. *ἔσπάρτεται*, σπ, π. θ. 890.
- Ἐσσι*, poëticè pro *ἦ*, erat, ab *εἶμι*, sum. α. 151.
- Ἐσπείρει*, disperfit, pro *ἔσπείρει*, a. 1. ind. à Them. *σπείρει*, vel *σπείρειται*, *dispero*, f. *σπείρει*. α. 95.
- Ἐσπεύω*, importare, a. 1. inf. aët. à *ἔσπείζω*, porto. Them. *ἔσπείω*, curo. α. 606.
- Ἐσμεγέγρηται*, striduit. a. 1. aët. à *σμεγέγρηται*, fragorem edo. & *ἔσμεγέγρηται*, imperf. à *σμεγέγρηται*. Them. *σμεγέγρηται*. θ. 679. 693.
- Ἐσπερίδες*, Hesperides, ab *ἔσπερος*, α, ὁ, *vesper*, Hesperides, h. c. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, h. c. *quo tempore stellas in caelo videmus*, tamquam poma. θ. 215.
- Ἐσπείρει*, Poëticè pro *ἔσπείρει*, sequebatur, imperf. pass. ab *ἔσπειρω*, *sequor*. Poëticè pro *ἔσπειρω*, *ἔσπειρει*, pro *ἔσπειρει*, præf. imperat. verb. *ἔσπειρω*, dico. θ. 201. 114.
- Ἐσπερίδα*, a. 1. m. part. f. g. *ἔσπερος*, *aëre involuta*, pro *ἔσπερος*, τὸ *σύννεφον*, Poëticè duplicatur. ab *ἔσπειρω*, F. *ἔσπειρω*, induo. Th. *ἔσπειρω*, induo. α. 223.
- Ἐσπεύει*, erit, & *ἔσπεύειται*, pro *ἔσπειρειται*,

- ται, f. ἱ. ex εἶμι, sum. s. 184.
503.
- Ε'ασόμεθα, & ἰατομέθουσι, fut. i. part. verbi εἶμι, sum. s. 56.
- Ε'ασυρόμενος, certatim, cum impetu, adverb. pro σιτυρόμενος, per metathesin. Th. σῖω, σῖω, poëticè σῖω, concutio. α. 340.
- Ε'αυτ', perf. pass. pro ἴσονται, ἴσται, pro σῖονται, per metathesin. à σῖω, F. σῖω, p. σῖω, præt. pass. σῖωμαι, ubi abjecto s & facta metathesi est ἴσονται. Th. σῖω, f. σῖω, concutio. α. 458.
- Ε'ται, erit. per syncopen pro ἴσται, f. ἱ. verbi εἶμι, sum. s. 34.
- Ε'ταλαί, succinctas habebant, pro ἱσταλάται, 3. pl. præt. pass. Ionicè, pro ἱσταλάται εἰσι. Th. τῖλω, orno. τῖλωμαι, vestibus orno, f. 2. ταλαί, p. ἱσταλάται, a. 1. ἱσταλά. præt. pass. ἱσταλάμαι, p. m. ἱσταλά. α. 288.
- Ε'ταῖοι, pro ἱσταῖοι, stantes, part. act. dualis num. ab ἵστημι, sto. F. σῖω. præt. ἵσταται. in part. præt. ἱσταταις, & per syncopen, ἵσταταις, ὅτι. pro quo ἵσταταις, 9. 519. item ἵσταταις, ὅτι. α. 61.
- Ε'ταῖον, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, sto. α. 196.
- Ε'ταῖοι, stant, 3. pl. præs. act. ab ἵστημι, quod Poëtis idem est cum ἵστημι, sto. 9. 796.
- Ε'ταφάτω, cinctum est, præt. perf. pass. ἱσταφάτωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἱσταφάτω, à σιφάτω. Th. σῖω, coronatio. 9. 382. α. 204.
- Ε'ται, stetit, a. 2. ab ἵστημι, f. σῖω, p. ἵσταται. α. 361. 9. 745.
- Ε'τήραται, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἱτήραται, in pl. perf.
- à τείρω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'τή, dat. Ionicè, pro ἱτή, ab ἱτή, α. 4, focus. item Vestes quæ vox hinc orta est. Dicitur, & Ionicè ἱτή. s. 734.
- Ε'τι, ἱτή, ἱτή, est, licet. ab εἶμι, sum. s. 36.
- Ε'σφραγίζω, sonum excitabant, imperf. verbi σφραγίζω. Thema σφάραγξ, s, ὅ, sonus. 9. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἱχαλῆ, extremitas rei alicujus. Th. ἱχαλῆ, s, ὅ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἵχω, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'τω, esto, 3. sing. præs. imperat. ab εἶμι, sum. s. 370.
- Ε'παῖος, amicus, acc. ἱπαῖος, & ἱπαῖος, poëticè. s. 183. 716.
- Ε'παύω, extensum est. a. 1. pass. à παύω. f. σαι. p. πα. Th. πίνω, tendo. 9. 177.
- Ε'πα, acc. ἵπας, pro ἵπῳ, genit. singul. ab ἵπῳ, ἵππας. s. 130. 173.
- Ε'πα', pro ἵπας, a. 2. act. verb. τίπτω, pario. f. τίπομαι, a. 1. pass. ἱτίπομαι. p. m. τίπομαι. 9. 60. 211.
- Ε'πείω, 3. person. a. 1. pass. à πείω, ad finem perduco. f. ἵπῳ. Th. τίλῳ, τίλῳ, finis. 9. 59.
- Ε'περζήλας, iniquè, adverb. ab ἐπερζήλα, qui alio zelo ducitur, ab ἵπῳ, alius, diversus, & ζήλα, s, ὅ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'περ, ἱπῆρ, alter, alius. ἱπῆρ, pro ἱπῆρ, nominat. f. g. φῖ per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πέρω, 9. 11, ex altera parte, adverb. ab ἵπῳ. α. 184.

- Εἰπίκεθ**, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro *ἐπίταυθ* à *πέχω*. F. *ξω*. fabricor. α. 208.
- Εἰπίκεθ**, liquecebat, imperf. verb. *πίκω*, & Dor. *πίκω*, f. *ξω*. liquefacio p. med. *πίτηκε*. 9. 862.
- Εἰπίτηκε**, vera, pro *ἐπίτηκε*, per poëticam epenthesein syllabæ *τη*. Th. *ἐπίτηκε*, verus. 1. 10.
- Εἰπύλον**, genuerunt, imperf. verb. *πύλω*, pario, f. *πύλομαι*. α. 2. *ἐπύλον*. α. 2. subj. *πύκω*. α. 1. pass. *ἐπύχθην*, p. m. *πίτηκε*. θ. 45.
- Εἴπ**, *ad hoc*. 1. 157.
- Εἰπιάσθην**, concutiebatur, imperf. à *πιάσω*, quatio, f. *ξω*. θ. 680.
- Εἴπαι**, coluit. α. 1. ind. à *πίω*, honoro. α. 10.
- Εἰπείκει**, extendebatur, imperf. à *πείνω*, quod à *πίνω*, tendo, f. *νῶ*, p. *πίπεκε*. α. 229.
- Εἴπαι**, sustinisset, 3. sing. α. 2. à *εἴπαι*, *tolero*, f. *εἴπαι*, p. *τίπαι*. α. 2. *εἴπαι*. Th. *εἴπαι*, *αἴσω*, *suffero*, hinc per syncopen *εἴπαι* & *εἴπαι*. α. 73.
- Εἴπαι**, evertit, α. 2. act. à *εἴπαι*, *verto*, α. 2. *εἴπαι*, f. *ψω*, p. *φα*, p. m. *τίπαι*. θ. 58.
- Εἴπαι**, imperf. *νύκας calcabant*, à novo verbo *εἴπαι*, formatum à fut. 2 *εἴπαι*, ver. *εἴπαι*, *verto*. α. 301.
- Εἴπαι**, nutrit, imperf. act. *εἴπαι*, pro *εἴπαι*, imperf. pass. à *εἴπαι*, F. *ἴπαι*, *αἴω*, p. *τίπαι*, α. 2. *εἴπαι*, p. m. *τίπαι*. θ. 107.
- Εἴπαι**, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro *εἴπαι*, à *εἴπαι*. Them. *εἴπαι*, *ης*, *ῆς*, *tritici*, *vindemia*. α. 292.
- Εἴπαι**, veris, dat. pl. Ion. ab *εἴπαι*, *ης*, *ῆς*, *verus*. Vide paullo antè *εἴπαι*. 9. 27.
- Εἴπαι**, fuit, α. 1. pro *εἴπαι*. Poët. à Th. *πέχω*, f. *ξω*, *sum*, *fio*. p. pass. *τίπαι*. α. 366.
- Εἴπαι**, inania, acc. pl. ab *εἴπαι*, hoc ab *εἴπαι*. Adverb. *frustra*. Th. *εἴπαι*. 1. 440.
- Εἴπαι**, qui incassum laborat, ab *εἴπαι*, inane, & *εἴπαι*, opus. 1. 411.
- Εἴπαι**, bellè, adverb. ab *εἴπαι*, bonus. 1. 107.
- Εἴπαι**, nomen mul. 9. 257.
- Εἴπαι**, dat. sing. ab *εἴπαι*, *ῆς*, *ῆς*, qui benè à ventis perflatur. Them. *αἴω*, vel *αἴπαι*, *spiro*. 1. 599.
- Εἴπαι**, nomen mul. 9. 259.
- Εἴπαι**, Est nomen loci, ex *εἴπαι*, benè, & *βίω*, *pasco*. 1. 651.
- Εἴπαι**, beatus, hinc *εἴπαι*, *felicitas*. Th. *εἴπαι*, *οἴπαι*, *ῆς*, *ῆς*, *Deus*. 1. 825.
- Εἴπαι**, gen. pl. ab *εἴπαι*, *benè edificatus*. Thema *εἴπαι*, f. *εἴπαι*, præt. *εἴπαι*. α. 242.
- Εἴπαι**, nomen mul. 9. 244.
- Εἴπαι**, torret. præf. ind. idem quod *εἴπαι*, ab *εἴπαι*, vel *εἴπαι*, *uro*, f. *εἴπαι*. 1. 705.
- Εἴπαι**, *speciosus*. ex *εἴπαι*, & *εἴπαι*, *εἴπαι*, *τὸ*, *forma*. Them. *εἴπαι*, *video*. 9. 250.
- Εἴπαι**, fabrefactum, n. g. ab *εἴπαι*, benè fabricatus. Th. *εἴπαι*, opus. 1. 629.
- Εἴπαι**, *Æolicè* pro *εἴπαι*, ab *εἴπαι*, *αἴπαι*, *ῆς*, *ῆς*, *beneficentia*. Them. *εἴπαι*, opus. 9. 503.
- Εἴπαι**, *ῆς*, *ῆς*, *ῆς*, benè septus, ab *εἴπαι*, *septum*. Th. *εἴπαι*, *includo*. 1. 732.

Εὐλῶν, nomen fluvii.

Εὐθέσις, αὐτός, ὁ, 2. 1. part. qui ritè disposuit, ab εὐθέσιζω, concinnè dispono. Thema, πῶμαι, pono. f. θήσω. §. 541.

Εὐθημεριώη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμερον, οἶον, concinnus. Th. πῶμαι, pono. 2. 671.

Εὐκαλήστειρος, placatrix, à καλέω, f. ἔσω, mulceo. 2. 464.

Εὐκαλῶς, tranquillus. ex εὖ & ἱκαλῶ, mitis, pacificus. 2. 671.

Εὐκαρμίσιαξ, benè recondere, 2. 1. med. infin. Them. καρμίσω, unde καρμίζω. 2. 600.

Εὐκέρμας, adverb. concinnè, rectè. Th. κέρμας, 2. ὁ, ordo. 2. 618.

Εὐκράειον, genit. ab εὐκράης, ἴον, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κερώνωμι, f. ἄσω, misceo, vel εὐκράης, per syncopen pro εὐκράης. 2. 594.

Εὐκράτης, nomen mul. 2. 245.

Εὐκραΐας, pl. num. sunt venti effusi, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκραΐης, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. 2. 670.

Εὐκρήδρον, benè extractum, perf. part. pro εὐκρήδμενον, à κρήζω, f. ἔσω, condo. 2. 81.

Εὐκριμένη, nomen mul. bonus portus. 2. 246.

Εὐκραλῆς, 2. ὁ, Ionicè pro εὐκραλῆς, 2. ὁ, fraxini peritus. Them. μελίς, 2. ἡ, fraxinus. 2. 368.

Εὐνάζη, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sorpio, f. ἄσω. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. 2. 339.

Εὐναΐκη, nomen mul. benè litigans. 2. 247.

Εὐνηθεῖσαι, concumbens, 2. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ἔσω, sorpio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνῶ. 2. 6. 2. 329.

Εὐνομίῳ, nomen mul. legitima. 2. 902.

Εὐχη, oraveris, 2. sing. 2. 1. med. subj. εὐχόμεαι, ἡ, ἡται, ab εὐχόμεαι, precor, f. εὐχόμεαι, p. εὐχόμεαι. 2. 738.

Εὐχέων, benè rasam, politam, dola- tam, idem quod εὐχέων. Th. ξίω, polio, f. ἔσω. 2. 352.

Εὐερεῖον, qui iusjurandum religiosè colit. Th. ἔρεον, 2. ὁ, iuramentum. 2. 170.

Εὐερεῖον, tutus. ab ἔρεος, 2. ὁ, statio navium. 2. 207.

Εὐπτελον, Th. πτελον, 2. ὁ, perplum, vestis muliebris. 2. 273.

Εὐπλεκίων, gen. pl. ab εὐπλεκῆς, ἴον, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, ne- αἶον. 2. 306.

Εὐποίηται, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποίω, facio. 2. 64.

Εὐπύμπη, nomen mul. ἡ μὲν με- γάλῃς φαντασίαις. 2. 261.

Εὐπυργος, benè turrata. à πύργος, 2. ὁ, turris, ein burg. 2. 270.

Εὕρε, invenit, 3. sing. 2. 2. 2. ab εὕρισκω, invenio, f. εὕρησκω, p. εὕρηκα, 2. 2. εὕρη. inde in subj. εὕρω, ἡς, ἡ. 2. 58.

Εὐρρεΐτης, 2. ex εὖ & ῥέω, fluo, f. ῥέω, p. ῥέω. 2. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. 2. 276.

Εὐρυδῆς, Ionicè pro εὐρυδῆς, 2. ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυδῆ, nomen proprium mul. εὐρυδῆ, ex εὐρύς, ἴον, ὁ, 2. ὁ, latus, & βίαι, 2. ἡ, vis. 2. 932.

Εὐρυμύτης®, ὁ, latam frontem habens. à μύτις, ὁ, τὸ, frons.

Th. ὀφθαλμοῖς, video. α. 82.

Εὐρυμία, nomen mul. §. 368.

Εὐρυδίας, genit. Ionic. spatiosa. ex εὐρύς, εἶα, latus, & οὐδὲς via. **Εὐρυδίου**®, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam **Εὐρυδία**, Ionicè verò **Εὐρυδία**. α. 197.

Εὐρύπια, latè sonans, vocat. cas. ab εὐρύπης, ὁ, ὅ. Them. ὀψ, ὀπὲς, ἡ, uix, & εὐρύ, latè. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo.

Alii scribunt **Εὐρύπια**. α. 229.

Εὐρύπια, accus. casus ab εὐρύπῳ, οτ®, latum habens oculum, ab ὀψ. Th. ὀφθαλμοῖς, video. §. 884.

Εὐρύς, latus, εὐρύς, Ionicè pro εὐρείᾳ, εὐρύ. §. 45. 480.

Εὐρυδῆα, acc. pro εὐρυδία, Poëtice; ab εὐρυδῆς, εἶ®, ὁ, nomen viri, cujus robur longè latèque patet. α. 91.

Εὐρύστης®, qui habet latum pectus. à στεῖνον, ὁ, τὸ, pectus, &c. εὐρύς, εἶα, ὁ, latus, α. um. §. 117.

Εὐρύτιος, nomen viri. εὐρύτιος, acc. §. 293.

Εὐρύμης, amplam, ab εὐρύς, ὀτ®, ὁ, caries, mucor. α. 153.

Εὐρύς, εἶ®, ὁ, bonus. α. 50.

Εὐρύφαιος, benè corenatus, ex εὐ & ῥίφω, corono, f. ψω. α. 300.

Εὐρύφου®, ὁ ἐξ ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, αἱ, ἡ, malleus, hinc σφουρῆν, ἡ, τὸ, malleolus. item pes, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐρύτης, genit. ab εὐρύτης®, ὁ, ὅ, benè servans. Th. σκεῦος. α. 273.

Εὐρύς, ὁ, ὅ, benè servans. Th. σκεῦος. α. 273.

Εὐρὶ pro εὐρὶ sequente αἶ. ὡς αἶν, postquam, adverb. temporis. α. 181.

Εὐρίππη, nomen mul. & Μυρ, ab εὐ benè, & ῥίππη, delectio. §. 77.

Εὐρύς®, benè perforatus, Poët. εὐρύς®, accipitur & pro εὐρύς®, lato ore hians. Them. πύριος, perforo, terebro, f. πύριος. §. 863.

Εὐρύχαιος, dat. ab εὐρύχαιος®, benè currens, æquabilis, planus, à τρυχάλος, citus, velox. Th. πύριος, curro, f. πύριος, p. διδύμιος, α. 2. ἰδρύμιος, α. p. m. διδύμιος. α. 599.

Εὐρύχης®, agilis, ab εὐ & ῥίχης, curro. α. 463.

Εὐρύχης, benè fabricatam. Them. πύριος, fabricor. α. 136.

Εὐρύς, οτ®, hilaris. Th. φεῖω, mens. α. 775.

Εὐρύς, noctes, à nomin. ἡ εὐρύς, nox. πύριος τὸ εὐρύς, oblectari. Them. φεῖω, mens. α. 560.

Εὐρύς, αἱ, ἡ, lætitia. Them. φεῖω, mens. §. 909.

Εὐρύς, accus. pl. ab εὐρύς, αἱ, ἡ, precatio. hinc & εὐρύς®, εἶ®, τὸ, honor. Th. εὐρύς®, f. εὐρύς®, p. εὐρύς®, §. 419.

Εὐρύς, precor; εὐρύς®, præf. inf. hinc εὐρύς®, Ionicè pro εὐρύς®, ab εὐρύς®, idem quod εὐρύς®, precatio. Them. εὐρύς®, precor. §. 447. α. 68.

Εὐρύς®, ὁ, claxa, quæ benè audiebat. Th. ὀρύς®, αἶ®, nomen. §. 409.

Εὐρύς, convivans, lætus, præf. part. ab εὐρύς®, Thema, εὐρύς®,

- χία, ἡ, *convivium*. s. 477.
- Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
- Ε'φάθ', pro ἴφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἰσάμην, ἴσασσι, ἴστα. s. 59.
- Ε'φαινον, ostendebant, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πίφασθαι, a. 2. ἴφαινον, a. 1. ἴφηναι, f. 2. pass. φανήσονται. θ. 667.
- Ε'φασκε, dixerunt, pro ἴφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἴφάθ'. θ. 29.
- Ε'φειζόμενος, insidens, præf. part. ab εἴζομαι, *sedeo*, f. ἰδύμαι. s. 583.
- Ε'φίπουν, incolunt, 3. pers. sing. ab ἵπω, ἵπωμα, *sequor*. hinc ἐφίπουν, præf. part. θ. 366.
- Ε'φιστον, s. s. ferebam. Th. φέρω. f. εἶσω, a. 1. ἤνευκα. s. 118.
- Ε'φίστανον, instabant, 3. pl. imperf. aët. ab ἐφίστημι pro ἐφίστημι, insto, urgeo. f. ἐπιστήσω, p. ἐφίστηκα, a. 2. ἐπίστω. s. 258.
- Ε'φισμῆς, genit. ab ἐφίστημι, præceptum. ab ἐφίστημι, immitto. Th. ἵω, mitto. s. 296.
- Ε'φίεργε, adaptavit, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, ἀρτο. s. 76.
- Ε'φίστανον, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἵνω. Th. ἵω, mitto. s. 307.
- Ε'φίμωρε, s, ὁ, amabilis, ab ἵμωρε, *desiderium*. Th. ἱμῶρω, *desidero*. s. 15.
- Ε'φείεις, ferebas, imperf. à φέρω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φέρω, *gesto*. s. 28.
- Ε'φείων, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφείων. à φέρω, Th. φέρω. s. 293.
- Ε'φορμήσας, aggredi, a. 1. m. inf. ab ἐρμῆς, *impetu feror*. hinc ἐφορμήσας, a. 1. inf. Them. ἐρμῆς, *impetus*. s. 127.
- Ε'φρόσας, cogitavit, a. 1. m. ind. à φράζω, *eloquor*, *cogito*, *consulto*, f. σω. s. 85.
- Ε'χ', contine, pro ἔχε, præf. imperat. ab ἔχω, *tenco*, *habeo*. f. ἔχω. s. 95.
- Ε'χέμεστον, infrendebant, 3. pl. imperf. à χερμέστον, f. ξω, *sculpo*. s. 235.
- Ε'χαις, pro εἶχε, imperf. Poët. cum ab ἔχω. θ. 533.
- Ε'χέται, s. s, stiva, παρὰ τὸ ἔχει, quia manu tenetur. s. 467.
- Ε'χέφρονες, pl. ab ἐχέφρον, ον, ὁ, *cordatus*. Th. φρέν, *mens*, & ἔχω, *habeo*. θ. 88.
- Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθω, s, ὁ, *odium*. s. 300.
- Ε'χθρὸς, hostis, ab ἔχθω, s, ὁ, τὸ, *odium*. θ. 766.
- Ε'χιδνα, *vipera*, in masc. ἔχει, s, ὁ, & ἔχιδνας, *nomen mul.* θ. 304. 297.
- Ε'χλάσας, ad iram commovit. a. 1. ind. aët. à χολών. Thema, χολή, *bilis*. θ. 568.
- Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἔχω & ἔχον, p. ἔχον, a. 2. ἔχον, a. 2. subj. ἔχω. Præf. inf. ἔχων, & Ionic. ἐχέω. s. 207. 457.
- Ε'ός, suo. dat. ab εὖς, ἡ, ὦς, *suus*, a, um. s. 385.
- Ε'ὼν pro ὦν, s, ὦν. Ionica prosthetica, ab εἶμι, *sum*. s. 514.
- Ε'ωσφόρον, *luciferum*, ab ἔως, ὦς, ἡ, 4. simpl. *aurea*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ὥς, ἡ, *aurea*, q. d. *aurea aura*. θ. 381.

Z.

Z *Abies*; genit. Poëtice pro Ζα-
 τίς, à Ζάτρε, *valde divi-
 nus, admirandus*. Ζα particu-
 la in compositione intendit si-
 gnificationem. Th. Socr., Deus.
 §. 6.

Zaphirus, s. i. Ion. vires intendit.
à *Zaphis*, quod est à *Zaphis*,
s. i. vehemens, & hoc ex *ζα* &
φίς, s. i. π, robur. 9. 928.

Zedügg, fertilis, pro *Züdügg*,
ubertim proferens ad vitam su-
stentandum, ex *Zü*, quod est
Zür, & *dügg*, munus. 2. 118.

Ζεύς, ὅς, ὅ, nomen proprium
mul. q. d. *conjugans*. à *ζεύω*,
junco. §. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. δῖος, δῖ', δία,
 vocat. Ζεῦ. Dicitur & Ζεῦς, Ζη-
 νὴς, Ζηνί, Ζηνῶν, & Doric. Ζαι,
 Ζαινός, &c. s. 8. 47.

Ζεφύριος, Genit. Poët. pro Ζεφύρος, Ζέφυρος ex Ζέω, *caleo*, & φέρω, *fero*. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. A. 870.

Ζηλαί, 3. sing. pres. à ζηλόω, *amulor*. Th. ζήλῳ, *livor, invidia*.
 §. 23.

Ζῆλος, genit. à ζῆλῳ. Vide ζῆλος,
Jupiter. s. 86.

Ζητήεις, quæras, præf. subj. Poë-
ticè pro Ζητῆας dicitur Ζητῆων.
§. 400.

Ζοφῶ, *z, ô, caligo*, inde Ζοφῶ-
γενῶ, gen. Ion. à Ζοφῶγενῆς, *z, ô,*
caliginosus. *α. 227. θ. 814.*

Ζυγός, jugum, in plurali numero, **ζυγά**. Them. **Ζυγνύω**, f. **ζυγέω**, jungo. r. 581.

Ζῆς, vivebat, 3. sing. imperf. à
ζῶν Poëtice pro ζᾶν, ζῶ. ζῶν-

оуѣ, imperf. Поѣ. про ѣѣ.
9. 90. 606.

Zōy, vivat. (differt à Ζωῆ vitæ) 3.
ting. præf. subj. Vnde in Ζωῆ.

Ζώνησι, dat. plur. pro ζώναις, Ionice, *ζώναι* in fine est parage Ionica. à ζώνη, ἡ, zona. Them. ζωνών, f. ζώνου, cingo. α. 233.

Ζωός, Ζών, Ζωός, vivus, a, um.
 Ζωήσιν pro Ζωαῖσιν. Ionicè, dat.
 pl. Th. Ζάω, vivo. s. 157.

Zños, 2. 1. Ion. cinxit, pro *iznos*,
à *zñomhi*, cingo. *Zñosuro*, cin-
xerunt se, 3. pl. a. 1. med, pro
izñosuro. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut , ē , ſ , ſū ,
hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut *ô, ñ, ô, qui, quæ,*
quod. α. 4.

H⁷, cui quatuor, n. 85.

H^r, sequente solw, projecto tamen,
adverb.

H^ē, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

H^o x' dixit, G^o i pro φη, φη pro
 iφη, duplex aphæreus. a. 2. ind.
 à φησι. dico.

H¹, *ant.* 8. 175.

H⁶⁴, י, *pubes.* ab Hebr. *Eb. vi-*
ror. quod flos est in arbore re-
virescente, id pubes in homi-
ne. est & י⁶⁴, Dea pubertatis.
s. 132. 0. 17.

Ἡλικίῳ, annos pubertatis attigisset,
3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡλικίῳ,
ῶ, & Poëticè, ἡλικίῳ. Them.
ἡλικίῳ, ἡλικίῳ, ἡλικίῳ, pubes. 1. 132.

Ἡβών, 3. singul. præf. act. opt.
Atticè, communiter ἡβῶμαι,
ἡμῃ. Atticè, ἡβῶλω, η, ηε
ab ἡβῶν, f. ἡβῶ, pubesco. s.
698.

Εἰσαγωγή

ἤγαγεν, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο est ἡγάγετο per Atticam reduplicationem) ἡγάγετ', pro ἡγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄγω, p. ἤγα. a. 1. ἤξα, a. 2. ἤγην, & Attic. ἤγαγον. θ. 901.

Ἠγάθει, *divina*, ἡγάθει, q. d. ἡγαν θεῖ. Them. θεός, *Deus*. θ. 499.

Ἠγε, a. 2. aet. indic. *abduxit*. Atticè, ἡγαγε, ab ἄγω, f. ἄγω. θ. 994.

Ἠγαγονάω, *præco*, sum *dux*. Th. ἡγόνωμαι, f. ἡγήσωμαι, *duco*. θ. 387.

Ἠγαγόντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἡγαγόνωμαι, Poëticè, pro ἡγείσθωμαι, *congregor*, hinc imperf. ἡγίετο, α. 475. Th. ἡγίεω, *congrego*, f. ἡγίω, p. ἡγίεσθω. α. 184.

Ἠγήτ', 3. sing. præf. med. subj. pro ἡγήται, *præveniat*. (pro ἡγεῖται) si precibus te antevertat, præf. pass. ἡγήμαι.

Ἠγνώκει, *ignoravit*, a. 1. aet. ab ἡγνώσκω, Poëticè, ἡγνώσκω, ex α, & ἰο, ἡγ, mens. θ. 551.

Ἠγούρ', pro ἡγούτο, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. α. 274.

Ἠδ', α. 22. tum ἡδ', pro ἡδύ. α. 318.

Ἠδύα, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδύων, Superl. ἡδύστε. θ. 40.

Ἠδύ, adverb. *nuper*, *tum*. α. 172.

Ἠδύπνοια, *suaviloquia*, ab ἡδύ, & ἵπνο, *dico*.

Ἠε, *aut*, pro ἤ. α. 207.

Ἠέλιος, *sol*, Poëticè, pro ἥλιος, Heb. *Hel*, *splendor*, Græc. ἥλιος, German. *hell*. ἡλίος, Poëticè pro ἡλίος α. 155.

Ἠε, *erat*, scil. *licitum*, pro ἥ, ἥ, Poëticè, ἥ, ἥας, ἥ, ab εἶμι, sum. α. 15.

Ἠέρις, dat. pro αἶρις, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. αἶρ, αἶρος, θ. αἶρ. θ. 9.

Ἠερενδύ, *obscurus*, ab ἡερενδύ, α. θ. ἡε, ἡε, *obscurus*, ab ἡε. ἡε, pro αἶρις, apud Poëtas, pro *caligine* & *tenebris*, & ἡε, forma. Them. εἶδω, *video*. θ. 252.

Ἠερός, *tenebrosus*, ἡερόντο, ab ἡε, pro αἶρις, αἶρος, θ. αἶρ. θ. 807.

Ἠετα, *mores*, acc. pl. ut & ἡετα, *domicilia*. ἡετα, *habituaculis*. α. 167.

Ἠετι, *patruus*, ἡετι, vocat. pro ἡετι, α. θεῖ, *patruus*. Them. θεός, *Deus*. α. 103.

Ἠετο, α. το, *mores*, ἐπιπλοῦσαι ἡετο, *furaces mores*. α. 67.

Ἠελον, *volebant*, imperf. ab ἡέλω, *volo*. θεῖλω, idem. f. θεῖλω, p. θεῖλω. α. 136.

Ἠέση, *nomen mul.* θ. 255.

Ἠέται, *incedebant*, 3. pl. plusq. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἴστω, quia η, initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. 1. inuolat. εἶπω, & Poëticè ἡέται. Th. εἶμι, co. α. 170.

Ἠετο, *invenit*, 3. sing. a. 1. aet. ab ἡετο, *mitto*. α. 343.

Ἠετο, *percussit*, a. 1. aet. ab ἡετο, f. ἡετο, a. 1. ἡετο, pro ἡετο, *vulneravit*, p. ἡετο. α. 363. 419.

Ἠέτης, *nomen mul.* θ. 266.

Ἠετηνία, *nomen mul.* α. 86.

Ἠετηνός, *nomen viri.* α. 3.

Ἠετηνός, α, η, & ἡετηνός, α, η, &

- πῖ, electrum, à λήκτρον, lectus. Th. λέγμεναι, cubo. α. 142.
- Ἡλάωντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλμαι, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ἔλαοντο. Th. ἀλάσμεναι, ὤμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. ἄστω, in pl. perf. ἐληλάμεναι, ου, το, & cum augmento temporali in pl. ἡλάλαοντο, discurrebant. α. 143.
- Ἡλθε, venit. a. 2. Vide ἡλυθεν. α. 81.
- Ἡλύδατις, gen. Ion. ab ἡλύδαϊ, τω, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni fit pervius, ab ἡλυ, sol, Æolic. ἡλυ, & βαίνω, eo. β. 422.
- Ἡλπεν, peccavit, a. 2. aēt. ab ἡλπίω, vel ὀλοότω, a. 2. ἡλπεν. α. 80.
- Ἡλύθημεν, venimus, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἡλυθεν. β. 619.
- Ἡλυθεν, venit, a. 2. & per syncopeν, ἡλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλάσσομαι, p. m. ἡλυθε, a. 2. m. ἡλθούμεν.
- Ἡμεθίων, αν, nomen regis. β. 985.
- Ἡμεθίοις, arenoso, genit. ab ἡμεθίους, Ionicè pro αἰμαθίους, αἷ, Idem quod ψαμαθώδης, arenosus. Th. ψάμμα, α, ἡ, arena. α. 360.
- Ἡμερ, dies, gen. ἡμερῖ, ἡμερῖ. hinc ἡμερῖ, diurnus. Th. ἡμέρας, α, ἡ, dies. α. 176. 419. 778.
- Ἡμερως, imperf. augmentum Atticum, sic ἡδελήθην, pro ἰδελήθην, à μέλλω, futurus sum. f. μελλήσομαι. β. 478.
- Ἡμερ, & sequente plerumque, η, &. α. 339.
- Ἡμερον, part. præt. ab ἡμαι, sedes. α. 501.
- Ἡμερην, Ionicè, pro ἡμέρας, dies. α. 825.
- Ἡμεροχρόνιος, α, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρας, dies, & χρόνιος, α, ἡ, lectus. α. 605.
- Ἡμετέρον, nostrum, ἡμετέρας, ἡμετέρας, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, ego. α. 367.
- Ἡμησεν, a. 1. ind. aēt. ab αἰμίσω, meto, f. ἡσσω, p. ἡμηνω, hic per tmesin, pro αἰπῆμηνω. β. 181.
- Ἡμισθιοι, semidei, ab ἡμισους, α, dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
- Ἡμιόταν, gen. pl. ἡμιότοις, dat. pl. ab ἡμιόν, α, ὅ, ἡ, miulus, q. d. semisinus, ab ἡμισους, dimidius, & ὄν, α, asinus. α. 46.
- Ἡμισον, dimidium, in masc. ἡμισους, in f. ἡμισοια. α. 40.
- Ἡμῶ, quando, adverb. α. 420.
- Ἡμων, metebant, 3. pl. imperf. aēt. ab αἰμίσω, meto, f. ἡσσω. α. 288.
- Ἡν, erat, 3. pers. imperf. ab ἡμῖ, sum. α. 178.
- Ἡν, quam, acc. ab ἡ, ἡ, α. 408.
- Ἡν, ἢ, pro ἂν, ἂν, verò per aphæresin, pro ἰάν. α. 401.
- Ἡνία, α, ἡ, habena. α. 323.
- Ἡνιόχη, nomen mul. agitatrix. α. 83.
- Ἡνιόχης, fortitudinis, genit. ab ἡνιόχης, idem quod ἀνδρεία. Thesma, αἷν, vir. β. 516.
- Ἡνιῶνα, quam, acc. ab ἡνι, ὅτις, ὅπ, gen. ἡνιῶν, ἡνιῶν, α. 761.
- Ἡνιόχ, α, auriga, q. d. τὸν ἰώων ἔχων, qui manu habenas tenet, equosque quò libet inflectit. α. 323.
- Ἡνω, jussit, imperf. vel præt. med.

med. ab αἰνάζω, jubeo, λῶνξ',
pro λῶνξ', jussit, a. i. act. f.
αἰνάζω, s. 68. n. 479.

Ἡΐς, genit. ab ἡῖς, aurora. Vide
in ἡῖς. s. 724.

Ἡπαρ, αἶϙ, τὸ, jecur. s. 524.

Ἡπειρ, s, ἡ, Epirus, terra con-
tinens. s. 189.

Ἡπικ, Poëtice, προῖπικ, de-
inde. ex ἡπ, & ἰπ, postea. s.
292.

Ἡπικπῖους, part. a. i. act. qui de-
cepit, ab ἡπικπῖω, decipio, q.
d. αἰπῖω ἐπῖ, infinitis vocibus,
impostores sunt verbosi. Th δψ,
ἐπῖς, ἡ, vox. s. 55.

Ἡπῖ, s, placidus. s. 235.

Ἡπξ, profectò n. 92.

Ἡπυι, imperf. clamabant. Th.
αἰπῖω, f. ὤσω, sono. n. 316.

Ἡρακλῆς, ἡϙ, ἡ, Hercules,
propter carminis dimensionem
legendum est hic σὶ Ἡρακλῆ, tam-
quam Ἡρακλῆ. hinc Ἡρακλῆς,
Herculca. Thema, κλῆς, ce-
lebro. s. 318. n. 115.

Ἡρεκν, imperf. proscindebant, ab
ἡρεκν, scindo, f. ξω. n. 287.

Ἡρεσιϙ, sustinuit se, a. i. med.
ab ἡρεδν, f. ἑσω, fulcio. n. 362.

Ἡρδν, pro Ἡρεν, Doricè, ve-
nabantur, à Ἡρεν, venor. Them.
Ἡρ. Alii scribunt, Ἡρεν, imperf.
Doric. esse, pro Ἡρεν, ab αἰρίω,
capio, f. ἑσω, p. Ἡρεν, imperf.
Ἡρεν, Ἡρεν, a. 2. εἶλον. n. 302.

Ἡρεν, Jupo, pro Ἡρε, Ionicè. Ἡρε
verò videtur per metathesin di-
ci, pro Ἡρε. s. 314.

Ἡερῖν, mātē genitā, propriè
vera nata. Metaph. ver ad an-
num se habet, sicut matutinum
tempus ad diem. s. 381.

Ἡερῖν, nomen fluvii. s. 338.

Ἡεσι, contendit, a. i. act. ab

ἡεζω, rixor, f. ἑσω. Th. ἡεσι,
ἡεσι, ἡ, contentio. s. 928.

Ἡεσι, a. 2. ind. cecidit. Thema.

ἡεσι, f. ψω, everto. n. 421.

Ἡεσι, rapuit, a. i. ind. ab ἡε-

πῖω, rapio, F. ὤσω, & Dor. ξω.

p. ἡεσι, a. 2. pass. ἡεσιγῖω,

p. m. ἡεσιγῖω. s. 914.

Ἡεσι, hauriebant, imperf. ab

ἡεσι, f. ἑσω. n. 301.

Ἡεσι, αἶϙ, ἡ, heros. n. 37.

Ἡεσι, sua, genit. ab ἡεσι, ἡ, ὅς, suis;

n. ἡεσι, ἡεσι παρὲς μητρός, à sua

matre. n. 18.

Ἡεσι, erant, 3. pl. imperf. ab ἡε-

σι, sum. s. 111.

Ἡεσι, pro ἡεσι, per pleonasmum

ἡεσι, est. 3. dual. imperfecti ab

ἡεσι, sum. n. 50.

Ἡεσι, fuisti. 2. singul. imperf.

ab ἡεσι. Ἡεσι est paragoge Aolica.

n. 119.

Ἡεσι, imperf. edebant, ἡεσι,

comedebat, ab ἡεσι, edo, f. ἑσω.

p. ἡεσι. Th. ἡεσι, edo. s. 147.

Ἡεσι, nomen auctoris, ex ἡεσι,

ἡεσι, ἡ, delectatio, & ἡεσι, via,

q. d. via delectationis. Facetus

comes est in via pro vehiculo.

s. 22.

Ἡεσι, pro ἡεσι, quibus, Ionicè, ab

ἡεσι, quæ. s. 904.

Ἡεσι, suis, pro ἡεσι, ab ἡεσι, ἡ, ὅς,

suis. s. 47.

Ἡεσι, sint. 3. sing. præs. subj. pro

ἡεσι, est paragoge Poëtica,

ab ἡεσι, sum, sic Homerus ἡεσι-

λησι, pro ἡεσι, ἡεσι. n. 408.

Ἡεσι, 3. pl. imperf. ab ἡεσι-

ζωσι, f. ὤσω, amplector.

Ἡεσι, Atticè, ἡεσι, minus. ab

ἡεσι, ὤσω, minor. à positivo

μικρός, parvus, caret superl.

Ἡεσι, Poët. pro ἡεσι sedebat. 3. sing.

imperf. ab ἡεσι, sedeo. n. 214.

Ἡεσι,

Ἡσυχία, quieti, ab ἡσυχός, quietus.
θ. 763.

Ἡπ, hacque. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. ε. 318.
Th. ἦ, aut, sive. ε. 20.

Ἡπ, verè, certè, adverb. ε. 79.

Ἡπς, quæ, ὅς πς, ὅ π. Vide ἡπ-
πς. ε. 406.

Ἡπς, sive, sem. Them. ἦ, aut.
ε. 166.

Ἡπρ, π, cor. ε. 360.

Ἡπρως, pulericoma, genit. ἡπρ-
ω, & poetice ἡπρῶν, poetice
ἡπρῶν, ex ὅ ὅτ ἡρῶς, πς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡπρ, accus. ab ἡρς, bonus. Them.
ἡρς, ὅ, ὅ, bonus. θ. 817.

Ἡπρ, 3. sing. imperf. pass. ab
αὔξωμαι, pro αὔξαισθαι, augeo,
pert. αὔξωμαι, 2. 1. pass. αὔξ-
ωμαι. f. 1. med. αὔξωμαι. Th.
αὔξω, augeo.

Ἡπρς, ε, ὅ, Vulcanus, sic dici-
tur. b ἀπρ, accendo, & αἰπρ,
desyna, fabrorum metallicorum
Deus. ε. 319.

Ἡπρ, 3. person. præf. act. verb.
ἡπρ, f. ἡπρ, sono. Them. ἡρς,
ε, sonus.

Ἡπρ, pro ἡπρ, vocativus. Th.
ἡρς, ε, ὅ, sonus. unde ἡπρ, fra-
gor. ε. 382. ε. 438.

Ἡπρς, ἡπρς, ὅ, sonorus, ab ἡρς,
sonus. θ. 767.

Ἡπρς, 2. 1. act. ab ἡπρ, odio
prosequor, f. αὔρ, p. ἡπρς.
Th. ἡπρ, ε, ὅ, π, odium.
θ. 138.

Ἡπρς, 3. pl. imperf. ab ἡπρ-
μαι, succenso. f. ἡπρμαι, vel
ἡπρμαι. Them. ἡπρς, ε, π, π,
pondus. θ. 155.

Ἡπρς, ὅ, ὅ, ὅ, ὅ, sonus reciprocus.
echo, ab ἡρς, sonus. ε. 279.

Ἡπρς, ὅ, ὅ, ὅ, ὅ, ἀπρ, acc.
ἡπρ, ἡπρ, ἐπρ ἡπρ, circa auro-
ram, & ἡπρ ὅ, ἀπρ, pro ἡπρ π.
vel ἡπρ π. ε. 550.
θ. 372.

Θ.

pro π, ὅ. ε. 554.

Θαλαμῖα δῶρ, ligna tha-
lamo vel adibus struen-
dis apta. Th. θαλαμῖα, ε, ὅ,
thalamus. ε. 807.

Θαλίη, nomen mul. (pro θαλίη,
α, ὅ,) Ionicè, à θαλίη, viroo.
θ. 245.

Θαλίη, convivia, θαλίη, dat.
pl. Ionic. Them. θαλίη, viroo.
ε. 115.

Θαλάσσα, πς, ὅ, mare. ε. 164.

Θάλασσα, nomen Musæ, ut Poëtes
fixerunt. θ. 77.

Θαλάσσης, ὅ, ὅ, in flore existens.
à θαλίη, f. ἡπρ, floreo, viroo.
θ. 138.

Θάλασσα, florent, præf. ind. à
θαλίη, f. ἡπρ, viroo, floreo.
ε. 236.

Θαλάσσης, calefactus, 2. 1. part.
pass. θαλίη. F. ψω. θ. 864.

Θαμρ, frequenter, crebriò, ad-
verb. ε. 362.

Θάνατος, ε, & θανάτοις, Ion. mors,
Th. θήνατος, f. θανάτοις, morior.
ε. 155.

Θάνατος, mori, 2. 2. inf. θάνατος. 2. 2.
act. opt. à θήνατος, morior. f. 2.
θανάτοις. f. 1. pass. θήνατος. p.
τίθω. 2. 2. ἡπρ. p. m. τίθω. ε.
175.

Θάπτεν, sepelivit, imperf. Ionic.
verbi θάπτεν, sepelio, f. ψω, p.
τίθω, aor. 2. ἡπρ, præf.
med. τίθω. ε. 472.

Θάρα, ε, ὅ, π, animi præsen-
tia, (fiducia) θάρα, audacia.

Hinc

Ἦνec ἡμεῖς, a. i. part. verb.
ἡμεῖς, fiduciam habeo. s. 319.
s. 186.

ἡμεῖς, f. αὐτῶν, fiduciam affe-
ro. ἡμεῖς, præs. part. Th.
ἡμεῖς, αὐτῶν, πρὸς, fiducia. α.
326.

ἡμεῖς, celerius, comparat. pro
πρὸς, ex πρὸς, celer. α. 95.

ἡμεῖς, πρὸς, res mira, ἡμεῖς ἰδύ-
σθαι, mirum visu. Th. ἡμεῖς-
ζω, f. αὐτῶν, miror. α. 140.

ἡμεῖς, genit. à ἡμεῖς,
αὐτῶν, ὅ, nomen viri. s. 265.

ἡμεῖς, αὐτῶν, ὅ, Dea, ἡμεῖς, gen. Dor.
pl. num. & ἡμεῖς, Æolicè. α.
338. θ. 41.

ἡμεῖς, imperf. pro ἡμεῖς, discurre-
bat, à ἡμεῖς, curreo, f. ἡμεῖς,
α. 224.

ἡμεῖς, Ionicè pro ἡμεῖς, deabus.
Vide ἡμεῖς. s. 62.

ἡμεῖς, ὅ, ὅ, cum admiratione
spectandus, à ἡμεῖς, cum ad-
miratione spectro. Th. ἡμεῖς-
μαι, spectro, contemplor. f.
αὐτῶν, Ionicè ἡμεῖς.

ἡμεῖς, nomen mul. & ἡμεῖς, di-
vinam, Ionicè pro ἡμεῖς, à
ἡμεῖς, α, ον, adjunct. Th. ἡμεῖς,
Deus. s. 371. s. 32.

ἡμεῖς, 3. perf. præs. sub. ponat, h. e.
faciat, more Hebræorum, à
ἡμεῖς, pono, pro quo Poëtæ ἡμεῖς,
ficut pro πρὸς, πρὸς. vel est
aor. 2. Poët. pro ἡμεῖς, à ἡμεῖς,
pono, a. 2. ἡμεῖς. s. 556.

ἡμεῖς, a. 2. act. infinit. à ἡμεῖς,
pono, f. ἡμεῖς, a. 2. ἡμεῖς.
s. 815.

ἡμεῖς, divinus, gen. s, vel Ion.
ἡμεῖς. α. 138.

ἡμεῖς, volens, præs. part. f. g.
à ἡμεῖς, F. ἡμεῖς. s. 446.

ἡμεῖς, dat. pl. à ἡμεῖς,

idem quod ἡμεῖς, fundamen-
tum. s. 816.

ἡμεῖς, ponere, Ionicè pro ἡμεῖς,
α. 2. inf. à ἡμεῖς, pono.
s. 61.

ἡμεῖς, αὐτῶν, vel αὐτῶν, ὅ, jus, acc.
ἡμεῖς. ἡμεῖς, gen. pl. pro
ἡμεῖς, Ionismus enim ille
non habet locum in Genit.
declin. 5. simplicium, nisi di-
camus ἡμεῖς esse à ἡμεῖς,
ἡ. ἡμεῖς, ὅ, ὅ, legibus con-
sentaneus. s. 137. s. 235. ἡ
& ἡμεῖς, nomen Deæ. s. 16.

ἡμεῖς, nomen mul. quæ sa-
pit ex legibus. α. 356.

ἡμεῖς, ὅ, ὅ, nomen mul. s.
261.

ἡμεῖς, forma Deum referens,
ex ἡμεῖς, & ἡμεῖς, forma. Th.
ἡμεῖς, video. s. 350.

ἡμεῖς, divinitus data, à ἡμεῖς,
do. s. 320.

ἡμεῖς, Deus, gen. ἡμεῖς, & ἡμεῖς,
Ion. α. 415. dat. pl. Ion. ἡμεῖς,
ἡμεῖς. α. 28. ἡμεῖς, adverb.
ex Deo. s. 871.

ἡμεῖς, præs. inf. act. à ἡμεῖς,
ἡμεῖς, famulor, servio. f.
αὐτῶν. Th. ἡμεῖς, αὐτῶν, ὅ,
minister. s. 135.

ἡμεῖς, αὐτῶν, ὅ, minister fa-
mulus. s. 100.

ἡμεῖς, ἡμεῖς, πρὸς, πρὸς. s. 502.

ἡμεῖς, ὅ, ὅ, calidus. Th.
ἡμεῖς, f. ἡμεῖς, & Æol. ἡμεῖς,
calcacio. s. 696.

ἡμεῖς, a. 2. med. infinit. à ἡμεῖς,
pono. s. 23.

ἡμεῖς, divina, per syncopen
pro ἡμεῖς, Deo similia, ex
ἡμεῖς & ἡμεῖς, similis sum. α. 24.

ἡμεῖς, ὅ, divina. à ἡμεῖς,
ὅ, ὅ, divinus. Th. ἡμεῖς,
αὐτῶν, ὅ, ὅ, vaticinus. α. 382.

ἡμεῖς

Θίπς, nomen mul. §. 244.

Θίπς, fecit, pro ἔθεπς. ab ἐθίπσω.

α. 2. med. verbi πῆμι, pono. §. 886.

Θιόντων, gen. pl. part. Alii θιόντων, à θίω, curro. At illi, à θισάω, exhibeo me videndum. α. 146.

Θίω, ἡ, nomen urbis. θίως, &c. α. 105.

Θισαρχίης, ἰΘ, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, à θισομαι, nascor. §. 530.

Θήγ, acuit, 3. pers. præf. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θητίς, mirandum. à θισομαι. Th. θισομαι, ὤμαι, specto. θήσονται, suspicient, f. 1. à θισομαι. §. 482. θ. 31.

Θήκω, α. 1. ind. θήκω, α. 1. med. verbi πῆμι, pono. f. θήσω, α. 1. ἔθηκα, α. 2. ἔθλω. α. 465.

Θήλυς, ἰΘ, ὁ, vel ἡ, foemineus. θήλεια, foemina. §. 667. θηλυπρόιον, gen. Aëolic. à θηλυπρία comparat. à Them. θήλυς, εια, foemineus. α. 295. α. 4.

Θησαυρός, ὤ, ὁ, thesaurus. §. 717.

Θήρ, ῥς, ὁ, fera, in pl. θήρες, dat. θηρεσι. §. 277.

Θηράτης, pro θηράταις, Poëtic. à θηράτης, venator. θηράται, in pl. à θηραίω, venor. Th. θήρ, fera. α. 388.

Θηρία, acc. à θητιός, nomen viri. α. 182.

Θήρ, accus. sing. servus, à θής, θητιός, ὁ, servus, θήρα, ἡ, ancilla. §. 602.

Θήσκω, moriebantur, pro ἔθισκον, 3. pl. imperf. verbi, θήσκω, morior. Vide in θιόντων. §. 117.

Θνητός, ὤ, ὁ, mortalis, θνητή, θνητοῖς, à θνήσκω, morior. α. 73. §. 88.

Θούη, ἡς, ἡ, epulum. hinc θουάων, epulor. α. 114.

Θούς, ὤ, ὁ, celer. α. 97.

Θούς, defiliit, α. 2. act. à θήω, vel θύω, falio. α. 392.

Θούον, defilierunt, imperf. pro ἔθούον, à θύω, falio. α. 370.

Θούς, adverb. celeriter. Th. θούς, ὤ, ὁ, celer. α. 418.

Θρασύς, f. g. à θρασύς, audax. Th. θήρως, ἰΘ, πῆ, fiducia. α. 263.

Θρασύκωδῶ, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θήρως, ἰΘ, fiducia, & κωδία, ας, ἡ, cor. α. 448.

Θραπῆμα, educationis præmia. Them. θράψω, f. θρίψω, alo. §. 188.

Θρίψω, α. 1. pass. Ion. à θρίψω, alo, f. ψω, p. φω, α. 2. ἔτραπον, p. m. τίτραφα. hinc & θρίψασα, α. 1. part. θρίψι, pro ἔθριψι, α. 1. §. 198. 328.

Θρηάκις, genit. à θρηάκι, Thracius, à θρηά, θράς, Thrax, nomen gentile. §. 553.

Θρήκη, ἡς, ἡ, Thracia, nomen regionis. §. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατήρα, & θυγάτρα Poëticè, vocat. ὦ θυγάτηρ. α. 3. §. 265.

Θύω, æstuabant, imperf. Ionic. à θύω, maeto, & impetu feror. §. 848.

Θύλλα, ἡς, ἡ, procella. §. 742.

Θύοις, victimis, dat. pl. Ionic. à θύω, ἰΘ, πῆ, victima, à θύω, immolo. §. 338.

Θυίης, ἰΘ, redolens, ὁ, à Th. θύω, f. ὕω, maeto. θ. 558.

Θυμολγία, accusat v. à θυμολγής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εος, dolor. θ. 619.

Θυμῆα

Θυμῆσις, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμᾶίνω, irascor, F. θυμῆσις, a. i. act. θυμῆσις, hinc part. a. i. act. θυμῆσις, ασι, αυ. Them. θυμῆσις, ira. α. 267.

Θυμωρεῖν, præf. inf. à θυμωρεῖν, animum exedo tristitia, ex θυμῆσις, animus, & βορεῖν, pabulum, esca. s. 799.

Θυμωλέων, acc. sing. à θυμωλέον, leonino animo praditus, ex θυμῆσις, animus, & λέων, οἷον, leo. s. 1007.

Θυμωφθῆσθαι, acc. à θυμωφθῆσθαι, animum labefactans, ex θυμῆσις, animus, & φθείρω, corrumpo. Th. φθῆσθαι, corrumpo. s. 717.

Θυμῆς, ἄ, ὁ, animus, ira. s. 381.

Θύον, θ. 131. furens, part. præf. act. g. n. à θύω, maſto, cum impetu feror. s. 620.

Θύρα, adverb. foras, Θύραφι, foris, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. s. 97. 365.

Θύσσει, αἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, embriæ. α. 225.

Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico. sumitur & θύω, pro ὀρῶν, impetu quodam feror: item turo. hinc θυῶν, q. d. μῦς τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. s. 109.

Θύων, acc. à θυῶν, u, sedile, pro θυῶν, εἶ, πῖ, à θαλάσῃ, sedeo. Th. θυῶν, ἄ, ὁ, celer. s. 493.

Θώρηξ, thoracem, acc. pro θώρηκος, Ionicè, à θώρηξ, ακ, ὁ, Ionicè mutatur α in η, θώρηξ, rectius: unde θωρήσων, ξω, rectius armis seu lorica munio,

per syn. speciei αρμο, θωρήσωνται, armantur, præf. ind. s. 431.

Θωπῆ, nom. pl. θωπῆ ἔργα, admiranda opera, θωπῆ, Ionicè, idem est quod θωπῆ, & hinc θωπῆ, pro θωπῆ, Ion. Th. θωπῆ, f. αἶσα, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλω, volitabant, 3. pl. imperf. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αἶσα. s. 269.

Ἰάνει, αἱ, ἡ, nomen mul. ex ἰα, sola, & αἶσα, quæ sola animo virum imitatur. s. 596.

Ἰάνη, nomen mul. ab ἰάλλω, calesfacio. item, exhalo, letitia perfundo. s. 349.

Ἰαπίων, gen. Ion. ab ἰαπίων, nomen viri, ab ἰάλλω, mitto. item, maledictis laceſso, ἰαπίων, vocat. casus, filius Japeti, à ἰαπίων, ἰδης. s. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ἰάω. s. 970.

Ἰαχ, ἰαχ, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οἷον, hinc ἰαχῇ, clamor. s. 69. α. 441.

Ἰαλλῆς, ἄ, ἡ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδῆ, sudorificus, ab ἰδῆ, ἰδῆ, τὸ, sudor. idem quod ἰδῆς, ὠδῆς, ὁ. s. 415.

Ἰδῆ, a. 2. act. imperat. ab ἰδῆ, video, f. ἰδῆσαι, a. 2. ἰδῆν, & ἰδῆν, in part. ἰδῆν, οἷον, & ἰδῆν, pro ἰδῆσαι. α. 445.

Ἰδῆ, idem quod ἰδῆ, ὁ, αἶσα. α. 19.

I. d.

Ἰδί, *zstu*, dat. sing. ab ἰδός, *ἰδός*,
n. iudor. a. 397.

Ἰδῶ, a. 2. act. infinit. ἰδῶς, a. 2.
med. infinit. ab ἰδέω, video.
Vide ἰδῶ. a. 166.

Ἰδῶς, genit. ἰδῶς, *Mons Creta*,
sic dictus, quòd ex eo longè li-
tèque licuerit circumspicere.
θ. 1010.

Ἰδῶς, *videris*, 2. sing. a. 2. act.
subj. ab ἰδῶ, video. a. 335.

Ἰδῶς, pro ἰδῶς, & hoc per syn-
copen, pro ἰδῶς, *scimus*, ind.
præf. 1. pl. Th. ἰδῶς, *scio*. Im-
perat. ἰδῶ, & ἰδῶ. θ. 27. Hinc
ἰδῶς, peritus & ἰδῶς, pe-
ritia, dat. pl. Ion. ἰδῶς.
θ. 377.

Ἰδῶς, g. plur. a. 2. med. indic.
aspexerunt, ab ἰδῶ, video. θ.
451.

Ἰδῶς, periti, ab ἰδῶς quod est ab
ἰδῶς, *scio*. a. 351.

Ἰδῶς, *ἰδῶς*, ἰδῶς, *provida*, sic καὶ
ἰδῶς, dicitur, *formica*. Th.
ἰδῶς, *scio*. a. 778.

Ἰδῶς, acc. ab ἰδῶς. ἰδῶς, ἰδῶς, *su-
dor*, per metonym. effecti la-
bor molestus. Thema est, ἰδῶς,
ἰδῶς, *sudor*. a. 289.

Ἰδῶς, ac, ἰδῶς, nomen mul. quasi
ἰδῶς, *gnara*. θ. 352.

Ἰδῶς, *emittentes*. part. præf. g. f.
pl. num. ab ἰδῶς, *mitto*, alii scri-
bunt ἰδῶς, idque Æolicè, im-
perf. ἰδῶς, *κ*, *κ*, 3. pl. ἰδῶς, f.
ἰδῶς, p. ἰδῶς, a. 1. ἰδῶς, a. 2. ἰδῶς,
ἰδῶς, *κ*, *κ*, præf. pass. ἰδῶς, a. 1.
pass. ἰδῶς. θ. 10. 43.

Ἰδῶς, Ionicè, pro ἰδῶς, *Atricè*,
præf. inf. ab ἰδῶς, ubi lones αἰ,
in fine abjiciunt, accentu in sua
sede relicto, ab ἰδῶς, *mitto*.
a. 596.

Ἰδῶς, *cupientes*, part. præf. m.

ab ἰδῶς, *cupio*. Verba desiderii
regunt Genitivum, ἰδῶς,
cupiebant, imperf. med. 3. pl.
a. 23. 251.

Ἰδῶς, *ire*, ab ἰδῶς, *eo*, pro quo
etiam dicitur ἰδῶς, ἰδῶς, *perrexit ire*. a. 40.

Ἰδῶς, ἰδῶς, *sacer*. item, *magnus*,
im-mensus, ἰδῶς, Ionicè, pro
ἰδῶς. ἰδῶς, g. n. pl. num. intel-
liguntur *sacrificia*, ἰδῶς, pro ἰδῶς
ἰδῶς, *facere sacra*. h. e. sa-
crificare, ἰδῶς (pro ἰδῶς, in
f. g.) Doricè. θ. 1014. a. 201.
θ. 417. a. 336.

Ἰδῶς, *tranat*, ab ἰδῶς, *mitto*, spi-
ritu differt, ab ἰδῶς, *eo*, de quo
paullò antè. θ. 806.

Ἰδῶς, dat. sing. nomen viri, ab
ἰδῶς. θ. 1000.

Ἰδῶς, ab ἰδῶς, ἰδῶς, ἰδῶς, idem quod
ἰδῶς, *rectus*, ἰδῶς, dat. plur.
Ionic. a. 36.

Ἰδῶς, præf. imperat. accede, ab ἰδῶς,
vel ἰδῶς, *eo*. a. 493.

Ἰδῶς, *justos*, dat. pl. Ion. pa-
ragoge ab ἰδῶς, *κ*, ἰδῶς, *κ*, *κ*,
cujus
judicia sunt recta, at: ἰδῶς, ἰδῶς,
ἰδῶς, *rectus*, a. um. & ἰδῶς, *jus*.

Ἰδῶς, *dirigit*, 3. sing. præf. ab
ἰδῶς, *dirigo*. Th. ἰδῶς, ἰδῶς, ἰδῶς,
rectus. a. 7.

Ἰδῶς, *pervenit*, ab ἰδῶς. Th.
ἰδῶς, f. ἰδῶς, a. 1. ἰδῶς, *venio*. θ.
697.

Ἰδῶς, *similis*, & ἰδῶς, ab ἰδῶς,
similis sum. a. 304.

Ἰδῶς, a. 1. ind. ab ἰδῶς, *sup-
plico*. Th. ἰδῶς, *κ*, ἰδῶς, *supplex*.
a. 13.

Ἰδῶς, *supplicibus*, dat. pl. Ion. ab
ἰδῶς, *κ*, ἰδῶς, *supplex*. a. 327.

Ἰδῶς, aor. 2. med. ἰδῶς ἰδῶς, *per-
venit ad immortales*.
Vide in ἰδῶς. θ. 286.

ἰδῶς,

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. 2. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, 2. 2. m. ἰκνύω, & ἰξ, & in 3. plur. ἰκοντο, in aor. 2. subj. ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ Ἰκτάδ. Th. ἰκνέομαι. s. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτο, pervenit. 2. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκῆαι. s. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab Ἰλα, propitius, Atticè Ἰλαος. s. 340.

Ἰλάσσομαι, præf. inf. ab ἰλάσσομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. act. à verbo ἰμείζω, loris cado, f. ἰμείσω. Th. ἰμείς, αἶψα, ὁ, lorum. s. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶω, hinc ἰμειρός, desiderium, & ἰμειρόντες, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρός, εἶω, εν. Th. ἰμείρω. α. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνὰ, ὅ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰός, ἡ, robur, fibra. s. 976.

Ἰξ, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἰκω, vanio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. α. 32.

Ἰξομαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξη, ab ἰκνέομαι, ἔμμαι, f. ἰξομαι, Πρατ. pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκνύω, & ἰτο. s. 477.

Ἰοειδία, acc. sing. in nom. ἰοειδής, ἰ, niger, ab ἰον, & τὸ, violā purpurea, nigricans, & εἶδος, εἶ, forma, & hoc ab εἶδω, video. s. 3.

Ἰόλα, & nomen peritissimi auri-gæ. Iolans, q. d. ἰός ἔλα, jaculum seu telum populi. α. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. act. part. ab εἶμι, eo, part. a. 2. act. ἰών, ἴσσυ, ἰον. θ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, sagittis gaudens, ex ἰός, ἔ, ὁ, telum, & χαίρω, gaudeo. s. 14.

Ἰππόδαμοι, equorum domitor. Ἰππας, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἰπποδόν, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam Ἰππῶ in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βε, ut βάλω. s. 251.

Ἰπποδόν, nomen mul. valdè intel-ligens. s. 251.

Ἰππῶ, equus, dat. pl. Ion. Ἰππῶσι. α. 341.

Ἰππῶν, vocativi casus. ab Ἰππῶν, & ὁ, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. α. 216.

Ἰππωκλήη, equi fons. Nomen fontis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρηξ, ηκ, ὁ, Ionicè, pro ἰρηξ, αἰγας, ὁ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰός, ἰεός, & ἰρις, ἡ, iris in accus. ἰεον. s. 780.

Ἰς, ἰός, ἡ, vis, ἰς αἰέμα, vis ven-ti. s. 332.

Ἰσ, pro ἰσσι, ab ἰσσι, par. s. 350.

Ἰσσι, ibant, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, eo. imperf. εἶν. α. 2. ἰον, pl. perf. m. ἦεν. θ. 68.

Ἰσσι, & ἰσσι, 3. pl. ab ἰσσι, scio. s. 40.

Ἰσσι, parem, æqualem, ab ἰσσι, par. s. 327.

Ἰσσι, æquale, scilicet prima in ἰσσι est anceps, & proinde scribitur etiam ἰσσι, quum prima corripitur. s. 752.

Ἰσσι, pro ἰσσι, præf. med. infinit. æquare, ab ἰσσι, ὦ,

R

æqua

αquo. Them. ἰσθ, σ, θ, par. α. 562.

Ἰσσοφάριζι, *aquirarat*. q. d. ἰσσοφάρι. α. 430.

Ἰσσομύς, part. præf. pass. ἰσσομύς, *stans*, genit. Ion. ἰσσομύοιο, ab ἰσσομύ. α. 569.

Ἰσσο, pro ἰσσο, 2. sing. præf. pass. imperat. ab ἰσσομι, sto, f. ἰσσο, 2. 2. ἰσσο. α. 449.

Ἰσσο, Ionicè pro ἰσσο, ab ἰσσο, α, ἦ, *Vesta*, focus. θ. 454.

Ἰσσο, *stiva*, dat. singul. ab ἰσσο, temo, stiva. ab ἰσσο, tela, quod ab ἰσσομι, sto, & βῆσ, bos. α. 435.

Ἰσσο, *telam*, accus. ab ἰσσο, ῥ, θ, tela, & malum navis. Them. ἰσσομι, sto. α. 64.

Ἰσσο, ab ἰσσο, ῥ, θ, ἦ, *gnarus*, sciens. α. 792.

Ἰσσο, acc. ab ἰσσο, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.

Ἰσσο, *detinet*, ab ἰσσο, idem quod ἰσσο, habeo. Them. ἰσσο, habeo. α. 495.

Ἰσσο, α, α, idem quod ἰσσο, habeo. ἰσσο, 3. pl. præf. subj. act. α. 625.

Ἰσσο, ῥ, θ, ἦ, *robur*, dat. ἰσσο, acc. ἰσσο, *fremitum*. Hinc ἰσσο, robustus sum. θ. 146.

Ἰσσο, abierunt, 3. dual. præf. acti- vi, ab ἰσσο, eo. ponitur verò præfens, pro, 2. 2. ἰσσο, qui 3. dual. format ἰσσο enallage tem- poris. α. 199.

Ἰσσο, *extremam oram*. ab ἰσσο, α, ἦ, *extremus ambitus*, circum- ferentia. α. 314.

Ἰσσο, genit. *fortis*, ab ἰσσο, & hoc ab ἰσσο, *fortiter*, quod est ex ἰσσο, ἰσσο, ἦ, *vis*, *robur*. ἰσσο. θ. 768.

Ἰσσο, adverb. *fortiter*, ab ἰσσο, ἰσσο,

ἦ, *vis*, *fibra*. α. 541.

Ἰσσο, nomen viri. α. 111.

Ἰσσο, nomen viri. ad formam ἰσσο. à nominativo ἰσσο contractè ἰσσο, q. d. valde honoratus, gloriosus. α. 54.

Ἰσσο, piscibus inhiantes, præf. part. ab ἰσσο, ῥ, θ, piscor. Them. ἰσσο, ῥ, θ, piscis. α. 210.

Ἰσσο, ῥ, θ, ἦ, *piscis*, ἰσσο pro ἰσσο sicuti ἰσσο pro ἰσσο &c. α. 212.

Ἰσσο, ῥ, θ, ἦ, *vestigium*. α. 680.

Ἰσσο, dat. sing. ab ἰσσο, ῥ, θ, *sagit- ta*. quod est ab ἰσσο *mitto*. item *arugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἰσσο, ἰσσο, ἰσσο, idem quod ἰσσο, α, α, *solus*, α, α, α. α. 409.

Ἰσσο, ἦ, ἦ, clamor, vociferatio. θ. 682.

Ἰσσο, acc. ἰσσο, ῥ, ἦ, *urbs* *Thessalia*. θ. 997.

Ἰσσο, *inimicus*, genit. Ion. ab ἰσσο, ῥ, θ, *persecutio* hos- tilis, idem quod ἰσσο. Th. ἰσσο, f. ἰσσο, *persequor*. θ. 683.

K.

K' pro κ, ῥ, ἦ κ' dixit ῥ. θ. 547.

Κάσσο, & κ' κάσσο, prostravit, 2. 2. ind. pro κ' κάσσο à κ' κάσσο de jicio, κ' κάσσο, α. 2. m. 3. perf. sing. Th. κάσσο, f. κάσσο, p. βέσσο, α. 2. ἰσσο, p. m. βέσσο. α. 130. 462.

Κάσσο, pro κ' δύσσο, pro virili, à δύσσο, α, ἦ, *poten- tia*. Them. δύσσο, f. δύσσο, possum α. 336.

Κάσσο, κ' κάσσο, κάσσο pro κ' κάσσο, de jicio verò. α. 384.

Κάσσο

Κάδμος, *κ*, nomen viri, hinc *καδμείῳ*, *καδμείοις*, dat. pl. & in f. g. *καδμωίῃ*, & *καδμωίῃς*, ἰδός, Cadmæa. *κ*. 161. *θ*. 937.

Καταπύρῃ, præf. part. à *καθίπλω*, *invado*. Them. *ἀπύρῃ*, *tango*, f. *ψορῃ*. *κ*. 332.

Καθαρῶς, *purè*, adverb. à *καθαρός*, *κ*, *ο*, *purus*. Th. *καθαίρω*, *purgo*. *κ*. 337.

Καθίζομαι, præf. part. *residens*. à *καθίζομαι*, *sedeo*. Th. *ἵζομαι*, f. *ἰδύμαι*, *sedeo*. *κ*. 34.

Καθίξω, 3. perf. præf. ind. *sedet*. *καθίζεν*, præf. inf. *collocat*. à *καθίζω*. Them. *ἵζω*, f. *ἴσω*, *federe facio*. *θ*. 434.

Καί, *sed etiam*, *π* *κ*, quæ duo simul juncta sunt distributiva, *ὁμῶς κ*, *simul etiam*. *κ*. 43. 243.

Καίω, *adolent*, pro *καίωσι*, *καίωμαι*, *ardens*, præf. part. à *καίω*, *uro*, *accendo*, f. *καύσω*, p. *κίκαυκα*, a. 2. pass. *ἐκαίην*, f. 1. pass. *καυθήσομαι*. *θ*. 557.

Καινία, à *καίνιος*, *έ*, *ο*, nomen proprium regis. *κ*. 179.

Καιρός, *κ*, *ο*, *tempus opportunum*, *occasio*. *κ*. 694.

Καίῃ, *ille*: ex *κ* & *οἷν*. *κ*. 293.

Κακρέπλων, pro *κακρεπύλων*, *absccondens*, præf. part. à *κρύπλω*, *absccondo*. f. *ψω*. p. *φω*. a. 2. *ἐκρυβον*. *κ*. 471.

Κακηθμοσύνη, *ignavia*, ex *κακόν*, *malum* & *θήμων*, *ον*, *ο*, *acervus rerum simul congestarum*. Th. *πῆμι*, *pono*. *κ*. 472.

Κακός, *malus*, propriè *piger*, à *καίω*, *cedo*. *κακή*, *κ*, *neut.* *κακόν*, *κακ* pro *κακῷ*. dat. pl. *κακῶσι*. *κακόν*, pro *κακῶς*, *adverb.* *κ*. 327. comp. *κακίων*, *superl.* *κακίστ*. *κ*. 266. 346.

Κακότης, dat. sing. à *κακός*, *πας*, *κ*, *improbitas*. *κ*. 93.

Κακόχαρτες, *alienis malis exaudens*, ex *κακόν*, *malum*, & *χαίρω*, *gaudeo*. *κ*. 18.

Κακίζω, *occidere*, Doric. pro *κακίζωμαι*, & hoc pro *κακίζωμαι*, a. 1. inf. act. à *κακίζωμαι*, pro *κακίζωμαι*. Th. *κλίνω*, f. *κλινῶ*, *occido*, p. *ἔκλινκα*, a. 2. *ἔκλινον*. *κ*. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à *καῖλον*, *κ*, *τὸ*, *lignum*. *κ*. 126.

Καλέω, *vocare*, *invitare*, à *καλέω*, *voco*, f. *ἴσω*, p. *κίκληκα*, *καλείσκην*, 3. perf. imperf. Ionicè, pro *ἐκαίλει*, *ει*, *καλέεσθ*, pro *καλέεσθαι*, *vocant*. *θ*. 207. *κ*. 342.

Καλιαί, *horrea*. *καλιαί*, *αῖς*, *κ*, *πιδυς ex virgultis*, *καλιῶ* Ionicè pro *καλιάν*. Th. *καῖλον*, *κ*, *τὸ*, *lignum*. *κ*. 307.

Καλιγνώαικα, acc. à *καλιγνώαικα*, *αισος*, *ο*, *κ*, *pulcris mulieribus abundans*. ex *καλῷ*, *εἶ*, *τὸ*, *pulcritudo*, & *γυνή*, *mulier*. *κ*. 653.

Καλικόμοιο, genit. Ion. *καλικόμοιο*, *pulcricoma*. à *καλός*, *κ*, *ον*, *pulcher*, a, um, & *κόμοιο*, *κ*, *κ*, *coma*. *θ*. 915.

Καλιπάρη, Æolic. seu Boeoticè pro *καλιπάρειος*, *pulcras habens genas*, ex *καλός*, *κ*, *ον*, *pulcher*, & *παρῆα* & Æolic. *παρῆα*, *αῖς*, *κ*, *mala*, *gena*. *θ*. 238.

Καλιρέθρον, *pulcrifluum*, à *καλός*, *κ*, *ον*, *pulcher*, & *ρέω*, *fluo*, f. *ρίψω*, p. *δύκα*. *θ*. 339.

Καλιόπη, *κ*, *κ*, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium*, *facunda*, ex *καλός*, *εὖ*, *τὸ*, *pulcritudo*, & *ὄψ*, *ὄπτος*, *κ*, *vox*. *θ*. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλλιτειχας, pulcricomios, καλλιθεῖς, ἡ, pulcros crines habens. ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher, & ῥίξ, τευχός, ἡ, pilus. α. 372.

Καλλιῤῥοον, limpidam, ex καλός, pulcher, & ῥόϞ, fluentum. Th. ῥίω, f. ῥόσω, fluo. α. 737.

ΚαλίσφυρεϞ, pulcros talos habens. ex καλός, & σφύρεον, malleolus. Th. σφύρεα, ερε, ἡ, malleus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus. Comp καλῖαν, ο. Ϟ, ὅ, ἡ, & καλῖον, τὸ, Superl. καλῖςϞ, optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπῤῥμοι, contectæ, præf. part. pass. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, α. 1. ἐκάλυψα, ας, ι, α. 2. ἐκάλυθεν. α. 134. α. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύπτειν, tegmen capitis muliebre. Them. καλύπτω, tego. θ. 574.

Καλυψών, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamentis, à κάμαξ, ακος, ἡ, palus. α. 298.

Κάματος, α, ὅ, labor. hinc καμῶν πώδης, ιϞ, ὅ κὲ ἡ, laboriosus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κίκαμνηα, lassescio. α. 177. 584.

Κάμυρ, pro κατὰ μῦρ. α. 429.

Καμπύλα καλα, curva ligna. à καμπύλϞ, α, ὅ. Th. καμπύλω, f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.

Κᾶν, quatuor, etfi, ex κὲ & ἄν, fi. α. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc καναχιδά, adverb. cum strepitu. Them. ἤχος, α, ὅ, sonus. α. 164. θ. 267.

Καναχίζε, imperf. substrepebat, à καναχίζω & καναχίω, resono,

hinc καναχή, crepitatio, καναχῖπ, dat. plur. Ionicè. Them. ἤχος, α, ὅ, sonus. α. 373.

Καπός, ῤ, ὅ, fumus. α. 43.

ΚάπεϞ, ῤ, ὅ, aper, item vetes, quo sensu accipitur. α. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, carni, per apocopen pro κάρηων, α. α. 534.

Καρπαλίμως, citò, raptim. adverb. q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, α, ὅ, fructus. α. 172.

Κάρει, robore, pro ἐν κράτει, h. e. κρατῶς, more Hebræorum, κρατος, pro κράτος, ιϞ, τὸ, robur. θ. 73.

Καρπεόθυμω, dat. καρπεόθυμον, à καρπεόθυμος, ῤ, ὅ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κράτος, per metathesin litterarum pro κράτος, ιϞ, τὸ, robur, & θυμός, α, ὅ, animus. θ. 476.

Καρπεόφρανα, acc. à καρπεόφρεν, ον, ὅ, ἡ, præfractus, item magnanimus, à κράτος, ιος, τὸ, robur, & φρεν, animus.

Κάρηεν, præstantissimum, pro κράτην, ab ἀγαθός, bonus, κρείστων, κρείστος. θ. 981.

Κάρφ, siccit. Th. κάρφω, siccò, arefacio, f. ψω. α. 7.

Καρχαρόδοντι, acc. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, asper. Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, & ὀδός, ὀνός, ὅ, dens. α. 604.

Κασίγνητος, α, ὅ, ex κάπης, ιος, ὅ, ἡ, frater, soror, & γίνομαι, nascor. θ. 756.

Κασίπρας, κασιπίοιο, genit. ὅ, stannum. θ. 862.

Κατὲ, cum Genitiv. per. Cum Accus. ad, secundum, κατ' ὄρες, in montibus, κατὰ οἶκον, domi, κατ' ἄνθρωπον, a quo,

ἄρρω, *ad tempus*, idem quod
ἀρρῶ καὶ ῥῶ. s. 617. 100.

Καταβείδασι, *onusa sunt*. 3. pl.
præst. medii, à βείδω, *one-
tor*, sum gravis, f. σῶ, p. κῶ.
s. 234.

Καταβήσῃ, intrat, f. 1. à καταβαί-
νω, f. βήσμαι, *descendo*. Th.
βαίνω, eo, a. 2. ἵβλω. θ. 750.

Καταγηράσκῃσι, præst. ind. à κα-
ταγηράσκω, *senesco*. Thema,
γήρας, αἶψα, τὸ, *senectus*.
s. 93.

Καταδύῃ, 3. præst. subj. hume-
fiat, à δύνω, *rijo*, f. δύσῶ.
s. 546.

Καταδύδῃαι, Att. & Dor. *ingredi*,
pro Καταδυῖναι, a. 2. act. infi-
nit. à καταδυῖναι. a. 2. act. κα-
πίδῃαι, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
subeo. α. 196.

Καταδύνῃαι, *occidentem*, part. a. 2.
act. Them. δύνω, *subeo*, vel δύν-
ω. θ. 596.

Καταθεῖω, *poneres*, 2. sing. a. 2.
med. opt. κατάρθῃαι, *deposue-
ris*. 2. sing. a. 2. med. subj.
κατάρθῃμαι, κατάρθῃ, & pro hoc
κατάρθῃαι, Ionicè, à πῆμι, po-
no. s. 45.

Κάτθω, Poët. pro κατάρθω, & κα-
τάρθω, *reconde*, a. 2. imperat.
med. à κατάρθῃμι, *repono*.
Th. πῆμι, f. θῆσω, a. 2. ἵθλω.
s. 627.

Κατακείδῃον, præst. part. à κατάρκει-
μαι, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.

Καταλείβῃ, *destillat*. præst. ind. à
καταλείβομαι, *destillo*. Th. λεί-
βω, f. ψω, libo. θ. 786.

Καταλείπειν, præst. inf. à λείπω, lin-
quo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἵλιπον,
p. m. λείλοιπα. s. 746.

Καταλίξῃ, *cubat*. fut. ind. à λίγ-
μαι, *cubare facio*. s. 523.

Καταμάρψῃ, *opprimat*, a. 1. subj.
à καταμάρψω, *comprehendo*.
Them. μάρψω, f. ψω, *cario*.
s. 496.

Καταπιπῃῃα, *exterrita*, perf. part.
activi, per syncopen, πῃχ, pro
καταπιπῃῃα. à verbo καταπίψα-
ω, f. ξω, *perterreo*, præst. act.
καταπίπῃῃα. Them. πῃοίω, ῶ,
f. ῃσω, *exterreo*. α. 265.

Κατίπῃαι, *deglutiebatur*. imperf. Ion.
Th. πῖνω, *bibo*, f. πῖσω, p. πῖπω-
κῃ, a. 2. ἵπιον, inde in imperat.
πῖθι & πῖθι. θ. 459.

Κατίσκιῃ, *opacus*, à σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. s. 513.

Κατῑσφιῃ, σ, à σφιλεῖς, *durus*,
asper. Thema, σῑφω, *astriango*,
f. ψω. θ. 806.

Καταφθῃῃοισιν, *mortuis*, dativ.
plur. præst. part. à φθίω, idem
quod φθίω, f. ῃσω, *corrumpo*.
θ. 850.

Καταφλίξῃαι, *combussisset*, 3. sing.
a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*, f.
ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζῃδῃ, præst. imperat. pass.
à καταφράζομαι, *confidero*.
Th. φράζω, *dico*, f. σῶ, p. κῶ.
a. 2. ἵφραδῃ. p. m. πῑφραδα. s.
248.

Καταχύῃτ, *effundit*, 3. imperf. à
καταχύομαι. Th. χίω, f. χύσω,
fundo. s. 583.

Κατίῃν, *descendebat*, ex κατὰ &
εἰμι, eo, est 3. sing. præst. med.
εἶα, & Atticè ῃα, ας, s. κατῑν,
part. a. 2. à κατῑμι. θ. 723. α.
254.

Κατῑγχιῃ, *redarguat*, præst. im-
perat. à κατῑγχι. Th. ἐλέγχω,
f. ξω, *arguo*. s. 714.

Κατίλιξε, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
ταλίγω. Them. λίγω, f. ξω, *di-
co*. θ. 627.

Καπναῖον, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντ', pro. α. 73.

Καπνιάσσει, a. i. ind. pro καπνιάσσει, ab inusitato verbo, καπνιάσσει, habitandum do. Th. ναίω, habito. ε. 168. 9. 538.

Καπνίσειεν, constraverat. præter. med. à καπνίσθαι, cōbίω ex cō & βίω, pono. per metathesin cōbίω, in præter. med. λίσθαι, & per reduplicationem cōλίσθαι, præposita præpositione καπνί, fit hinc καπνιλίσθαι, constravi. Errant qui à καπνίσθαι, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπνιλίσθαι, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπνιλίσθαι, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentii. Præteritum, si usitatum foret, esset καπνισίθαι. α. 269.

Καπίπαιουσι, diremit, sedavit, a. i. aet. ind. verb. καπνίπαιω, defisto. Them. παύω, finio, cesso. 9. 87.

Καπίσθαιεν, oppositi sunt, pro καπνισθίησιν, Æolicè, a. i. ind. pass. à καπνίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. σίστη, statuo. 9. 674.

Κάπχι, imperf. ut & καπνίχθαι, detinebat, pro ἔχω, dicitur χείω. 9. 700. 575.

Καπνισφεί, pro καπνισφεία, à καπνισφής, ἴσθαι, ὁ καὶ ἵ, tectus, dat. pl. Ion. καπνισφείασι. Th. ἐρέφω. f. ψω, tego. 9. 778.

Καπνισφύοντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro καπνισφύοντο, à verbo καπνισφύομαι, dependeo, ex καπνί & αἰνέω, f. ἵσθαι, in sublime tollo. α. 225.

Καπνισφύει, expulerit, præter. subj. ab ὀπνίσθαι, f. σω, persequor. ε. 324.

Κάτω, infra, deorsum. 9. 301.

Καυάσαις, fregeris, a. i. opt. aet. à καυάσω, contero, frango. sic Æoles pro αἶε, dicunt αἶε, vel pro καυάσαις, Poët. sublatο, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶε, frango. ε. 666.

Καῦμα, ατος, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύω. 9. 844.

Κε, & κε, particula potentialis, sicut in prosa αἶν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέαιτο, jacebant, pro ἔκειτο, Ion. & κέαιτο pro κέαιτο, à κέμαι, jaceo. α. 241.

Κέχρησις, dat. pl. Ion. à κέχρησθαι, nilium, genus leguminis. α. 298.

Κεδνῆ, castæ, dat. sing. à κεδνός, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. καίδος, εἶ, τὸ, cura. ε. 69.

Κείνω, illo, pro ἐκείνω, per aphæresin. κείνοις, κείνοις, dat. pl. Ionic. ab ἐκείνω, ille. 9. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ionic. à κέμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φαι, a. 2. ἐκάλυψον. 9. 745.

Κεκαλυμμένον, perf. pass. à κέλω, στυπο, f. στω. 9. 929.

Κεκάλυψεν, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύω, f. κεύσω, p. κα. in præter. med. κέκλυται. sicut πάλιν πάλιν, γηθίω γέγηται, &c.

Κεκλήσθαι, præter. med. Æolicè pro κεκλησθίς, à κλάω. verior analysi hæc est: ex præterito κέκληται, novum verbum κέκληται, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præter. κέκληται.

κεκλήσαν, οἶϙ, in pl. οἱ κεκλή-
σαντες. α. 412.

Κεκληγώς, vociferans, præt. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω.
α. 2. ἐκλεγον, p. m. κέκληκα,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.

Κέκλυτε, audite, à κλύω, (The-
ma κλώω audio.) Hinc κλύθι,
δὲ poëtica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλύτε, δὲ κέκλυτε, audi-
te, correpta penultima. ϑ. 644.

Κεκοιμηϙ, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεκοιμηϙ, à κοιίω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νός, τὸς, ὅ, pulvis. α. 473.

Κεκορημύον, satiatum, à κορέω, sa-
tio, F. έω, δὲ έω, p. κεκόρηκα.
α. 593.

Κεκερμύλω, diversam. Them. κεί-
νω, f. έω, secerno, p. κέκερκα.
α. 55.

Κεκερυφάτω, latent, 3. pl. præt.
pass. Ionicè, pro κεκερυμύροι είσί.
à κρύπτω, abscondo, f. κρύω, p.
φα. α. 2. έκρυβον. α. 386.

Κεκτῆας, comparare, præt. pass.
infin. à κτίζω, acquirō, f.
κτίσσω, p. κέκτημαι. α. 437.

Κελαΐδιο, genit. Poëticus, pro κε-
λαΐδης, à κέλαδος, α, ὅ, strepitus.
ϑ. 926.

Κελαυσιϙ, nubium offuscatori,
dat. à κελαυσιϙ, ex κελαυός,
niger, idem quod μύλας, δὲ νέ-
φϙ, αϙ, τὸ, nubes. α. 53.

Κελαυνῆ, nigra, dat. Thema est
μύλας, μύλασσα, μύλας, niger,
pro μ, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.

Κελεύω, genit. κέλευθός, α, ὅ,
via. α. 580.

Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κί-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κί-
λονθ', pro ἐκέλοιϙ, 3. pl. im-

perf. ϑ. 33. α. 306. ϑ. 686.

Κενώ, Poëticè, pro κενών, à κε-
νός, ὅ, ὅ, vacuum. α. 498.

Κένταυροι, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, δὲ κενύροι, La-
tinè, ταυροι. α. 184.

Κεραμύς, έϙ, ὅ, figulus, à κέρ-
μος, α, ὅ, urceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.

Κεραοί, cornutæ, à κεράς, ὅ, ὅ,
hoc à κέρως, cornu. α. 529.

Κεραυνῶ, gen. sing. à κεραυνός, ὅ,
fulmen, q. à κείρω, scindo, δὲ
αἶω, urō. hinc κεραυνών, ful-
mino, fulmine percussio. κεραυνω-
θέντος, α. 1. part. pass. genit.
ϑ. 846. 859.

Κέρως, ατος, τὸ, cornu. ϑ. 311.

Κέρβερος, Cerberus. ϑ. 311.

Κέρδης, έϙ, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνω, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.

Κερκῆς, nomen mul. ϑ. 315.

Κέρσε, 3. perf. α. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. έω, δὲ
Æol. κέρσω, α. 1. έκερσθ, δὲ έκερ-
σαι. hinc κέρσε, per τμήσιν, pro
ἀπ'έκερσε. α. 419.

Κέρβος, convicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρβος, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομέω, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. δὲ
σποή, sectio, quod est à τέμνω,
seco, p. m. τέτομα. α. 788. θ.
54.

Κάδισι, dat. pl. à κεύθος, έϙ, τὸ,
caverna profunda, à κεύθω, oc-
culto. unde etiam est κάδμων,
ώνϙ, ὅ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ών,
δὲ έων, significant locum. ut,
αἰμπλών, ώνϙ, ὅ, vinetum.
ϑ. 300.

Κεφαλή, ὅς, ὅ, caput, gen. plur.
κεφαλίων, Ionicè, pro κεφα-

- λῶν, dativ. κεφαλῆς. 9. 827.
 s. 418.
 Κεφάλω, dat. sing. in nom. κέφα-
 λῶ, s, nomen viri. 9. 986.
 Κεχάρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
 med. ut, ἐχαρήμην, s, ιτο, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεχαρήμην. Dicitur verò, κεχά-
 ρητο, per συσπλῶ, ut vocant.
 Mallem à plusq. perf. formare,
 ἐκεχαρήμην, ητω, ητο, à χεῖρο-
 μαί, lætor. perf. κέχαρμαι & κε-
 χάρημαι, quasi à χαρίζω. α. 65.
 Κεχαρισμένη, grata est, perf. part.
 à χαρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιτῶ, ἡ, gratia.
 s. 683.
 Κεχρημένος, indigus, præf. perf.
 part. à χρεῖναι, mico, f. χρήσ-
 μαι, p. κίχρημαι, a. 1. m. ἐχρη-
 σάμην. s. 478.
 Κίχεται, fusa est. 3. perf. perf.
 pass. à χύω, f. ὕω, p. pass. κέ-
 χυμαι. Th. χίω, f. χύω, fun-
 do. 9. 727.
 Κήδω, lædit, 3. perf. præf. à κήδω,
 angō. Th. κήδω, ιτῶ, τὸ, cura.
 s. 364.
 Κήδω, acc. pl. à κήδω, ιτῶ, τὸ,
 cura, damnum. s. 49.
 Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
 9. 708.
 Κηλεῖω, dativ. à κήλειω, calidus.
 Thema, κηλεῖω, f. κηλεύω, uro.
 9. 865.
 Κῆρ, κηρὸς, ἡ, parca, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
 Κῆρ, pro κίαρ, αἷος, τὸ, cor. (sicu-
 ti pro ἱαρ, ἡρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρ. α. 249, 435.
 Κηρόν, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
 Κηρίον, s, τὸ, favus, à κηρὸς, ἡ,
 ὅ, cera. 9. 597.
 Κηρυτρίων, gen. pl. à κηρυτρίων,
 ἰτῶ, ὅ, ἡ, morti obnoxius, q. d.
 factio nutritus, à κηρ, fatum, &
 τρέφω, alo. s. 418.
 Κῆρυξ, κηρὸς, ὅ, praco. α. 79.
 Κητώ, ὀτῶ, ἡ, nomen mul. fontè
 sic dicta à prodigiosa crassitie,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo marino, κητῶς, ge-
 nit. contract. 9. 270, 336.
 Κῆνθα, acc. sing. à κῆνθ, κηρὸς, ὅ,
 nomen regis. α. 354.
 Κηφύωσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηφῆσι, à κηφῶ, ἰτῶ, ὅ, fucus,
 ex apum genere. 9. 595.
 Κίσις, ἡ, pera, sacculus, ubi κῆ-
 ται βόσις, ubi victus reconditur.
 α. 224.
 Κιθάριον, personabat, imperf. ab-
 jectō augmento à κιθαρίζω, f.
 ἰσῶ, cithara cano. Th. κιθάρα,
 αἰ, ἡ, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
 Κιθαριστής, ὅ, ὅ, citharista, pl. οἱ
 κιθαρισταί, à κιθάρα, αἰ, ἡ, ci-
 thara. 9. 95.
 Κικλήσκω, vocat. 3. person. ind.
 à κηλέω, voco, Poët. κικλήσκω.
 9. 418.
 Κίον, columnis, dat. pl. à κίον,
 οἱ, ὅ, ἡ, columna, κίον, acc.
 pro κίονα. 9. 521, 779.
 Κίρκη, Circe, nomen sagæ. 9.
 957.
 Κλάζοντε, præf. part. dual. num.
 à κλάζω, clamo. Vide suprà
 κελάρης. α. 406.
 Κλαίω, fletus, præf. part. à κλαίω,
 fletō, f. κλαύω, p. κίκλαω. s.
 222.
 Κλεῖω, pro κλέω, & hoc ex κλέω,
 res præclarè gesta, à κλέω, ιτῶ,
 τὸ, gloria. Them. κλεῖω, cele-
 bro. 9. 160.
 Κλεῖπι, præf. imperat. celebrate,
 à κλεῖω,

ἀ κλείω, celebros. hinc κλειπός,
ῥ, inclutus. α. 473.

Κλειώ, ὅϙ, ῥ, nomen mul. &
Musæ. 9. 77.

Κλέϙ, ὅϙ, π, gloria. pro quo
etiam dicitur κλειϙ, ὅϙ, π,
gloria. Them. κλείω, celebros.
α. 107.

Κλέψας, furatus, a. i. part. ἀ κλέ-
ψω, ctepo, furor, fut. κλέψω,
p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεσμαι,
p. med. κέκλοπα, α. 55.

Κλῆρο, acc. ἀ κλῆρος, α, ὅ, fors,
patrimonium. α. 37.

Κλόνη, acc. ἀ κλονίϙ, α, ῥ, tur-
batio, tumultus. hinc κλονίω, ῥ,
commoveo, f. ῥω. 9. 935.

Κλυζομήρῳ, inundanti, dat. præf.
part. ἀ κλύζω, eluo, f. σω, p.
κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.

Κλυοίμι, præf. opt. audirem, ἀ
κλύω, audio, κλύθι, præf. impe-
rativi est ἀ κλύμι, at κέκλυθι,
& κέκλυπ, per reduplicationem,
pro κλύθι, & κλύπ, in præf.
imperat. hinc κλυτίς, κλυτῷ,
inclutus. 9. 32, 644. α. 9. 70.

Κλαῖῳ, nomen Parcæ. Vide Ca-
lepin. α. 258.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις,
Ionicè, ἀ κνήμη, τίβια, sura,
crus. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. ἀ κνημῖς, ἴδης,
ῥ, ocrea. Th. κνήμη, α, ῥ, tibia.
α. 122.

Κοθύρρις, ἀ κοθύρρις, epitheton fu-
ci, παρὰ τὸ κοῦθειν τὴν ἔρην,
quod aculeum non exerat mo-
re apium, ἀ κᾶθω, oculo, &
ἔρῳ, cauda. α. 305.

Κοίλϙ, cavus, κοίλῃ, dat. pl. κοί-
λῃσι. α. 52, 689.

Κοιμηθεῖσσι, a. i. part. pass. ἀ κοι-
μῶ, sorpio, facio dormire, κοι-

μῶμαι, αμμαι, dormio, f. i.
pass. κοιμηθήσονται, a. i. m. ἐκ-
μησάμενοι. 9. 214.

Κοινῷ, genit. ἀ κοινός, ῥ, ὅ, com-
munis. α. 723.

Κοῖος, κοῖος, nomen viri. θ. 407.

Κοιρανίῳ, præf. part. imperans,
ἀ κοίρανος, α, ὅ, rex. hinc κοι-
ρανίω, ῥ, dominor. 9. 33.

Κοῖτον, acc. ἀ κοῖτος, α, ὅ, idem
quod κοῖτη, α, ῥ, cubile. α.
574.

Κοκκύζῃ, canit. 3. pers. præf. ἀ
κοκκύζω, coccyzo, ἀ κῳκκυῖ.
υγῇ, ὅ, cuculus. α. 486.

Κολλήνται, ferruminati, nom. pl.
ἀ κολλήεις, ἴστω, εν, glutinatur.
Thema, κόλλα, α, ῥ, gluten.
α. 309.

Κολλασυρῷ, palearum strepitu, ἀ
κολλασυρῆς, ῥ, ὅ. Schol. ἤχϙ
φρυζάνων συρρομήρων. h. e. strepi-
tus sarmentorum, quum tra-
hantur, ex σύρω, traho. & κᾶ-
λον, lignum, seu κόλϙ, mutil-
lus. Est enim sarmentum li-
gnum defractum. 9. 880.

Κομῶν, nutrito, præf. inf. ἀ κοι-
μῶ, f. ῥω, nutrio & curam ge-
ro. hinc κομίζω, & κομίσσας,
a. i. m. inf. α. 604. 317.

Κοιῖσσι, edidit fragorem, a. i.
ind. Ion. ἀ κοιῖς, ῥ, resonc.
Th. κοῖαϙ, α, ὅ, sonitus. 9.
840.

Κοίῃσι, dat. pl. Ion. pro κοιῖαις,
ἀ κοῖα, α, ῥ, idem quod κοῖς,
α, ῥ, pulvis, acc. κοῖν. α. 365.
9. 706.

Κοῖοις, pulverem excitantes,
præf. part. ἀ κοῖω, vel κοῖζω.
Them. κοῖς, α, ῥ, pulvis. α.
342.

Κοιτῶν, excitatus, præf. part.
ἀ κοῖσμαι, pulsor, scindor.
Them.

- Them. $\kappa\acute{\alpha}\tau\eta$, f. $\psi\omega$, scindo. a. 62.
- $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$, satiatus, a. i. m. part. i oët. pro $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$. Vide $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\alpha\lambda\acute{\iota}$. s. 33.
- $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\alpha\lambda\acute{\iota}$, saturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\omicron\mu\iota$, vel $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\iota\omega$, saturo. §. 360.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, collegit, imperf. act. pro $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, verbi $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, vel $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, coacervo. Th. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\epsilon\kappa$, η , acervus. §. 853.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, s, & Ion. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, satietas. Thema, $\kappa\omicron\mu\omicron\sigma\iota\omega$, satio. §. 593.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, genit. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\nu\eta\varsigma$, η , galea. a. 417.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, præf. inf. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\alpha\alpha\mu\omicron$. q. d. galea munio, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, præf. part. f. g. Thema, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\nu\eta\varsigma$, η , galea. a. 198. 148.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, genit. §. 62. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, dat. pl. Ionic. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\eta\varsigma$, η , vertex. §. 1010.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\eta\varsigma$, η , cornix, hinc $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, acc. rostrata, Poëtice, pro $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, α , incurvus & lunatus sum. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, summitas, curvatura. s. 679. a. 289.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, præf. inf. sic $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, ornavit, a. i. pro $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, f. $\eta\omega$. Th. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, s, ϵ , ornatus, ordo. s. 72, 76.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, 3. præf. ind. est infestus, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, præf. part. f. g. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, dual. num. part. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, f. $\eta\omega$, & $\eta\omega$, irascor. Th. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, s, ϵ , ira vetus. s. 29. §. 315.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, s, ϵ , nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\eta\varsigma$, η , puella, idem quod $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, ex eoque factum Poëtica epenthesi, §. v. pl. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$. Thema, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, verro. a. 126.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, à puerili ætate educo, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, idem quod $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, puer. Th. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, verro. §. 347.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, idem quod $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, juvenculus. Thema, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, f. $\eta\omega$, & $\eta\omega$, verro. s. 447.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, s, juvenularum nutritor, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, hoc à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, juvenula, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, præf. part. f. g. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, f. $\eta\omega$, levo, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, levis. s. 463.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, s, ϵ , levis, ut $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$ $\epsilon\lambda\pi\eta\varsigma$, levis spes. s. 761.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\eta\varsigma$, η , pro *ficu sylvestri*. s. 699.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, acc. sing. Ion. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, per metathesin, pro $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\alpha\epsilon\iota$, η , cor. s. 340.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, dat. sing. imperio, à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\epsilon\kappa$, η , η , robur. hinc $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, validus, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, gen. plur. Æolicè, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, superl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, α , imperium obtineo, f. $\eta\omega$, p. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$. Them. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\epsilon\kappa$, η , robur. §. 403.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, dat. sing. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, infracto animo sum, ex $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, robur, & $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, animus. a. 458. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$. s. 147. §. 509. $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$. §. 297.
- $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, capiti, dat. sing. à $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$, $\kappa\epsilon\gamma\eta\mu\epsilon\iota$.

καρτίς, ὁ, vel τὸ. Th. καρτεῖν, ἔ, τὸ, *caput*, unde per apocopen, καρτή, τὸ ἀκλίβον, pro καρτή, dicitur καρτε Doricè, & per novam apocopen καρ, pro καρτή. item, pro καρ, per metathesin καρίας, αἰῶ, & καρίς, καρτίς. unde etiam descendunt καρῖον, ἔ, τὸ, & diminutivum καρῖόν, ἔ, τὸ, *calvaria*. α. 136.

Κρίας, αἰς, & Atticè, κρίως, τὸ, caro. α. 591.

Κρεῖον, acc. à κρεῖον, ἔ, ὁ, nomen viri. ὁ. 134.

Κρεῖοντα, acc. sing. nomen viri. à κρεῖων, οἶος, ὁ. α. 83.

Κρεῖοντα, vel κρεῖπτα, οἶον, ὁ κῆ, ἢ, praestantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κρεῖοντα, οἶον, τὸ, robur. α. 210.

Κρεμνίσια, α. 1. med. infin. à κρεμνισμα, *suspendor*, conjugatur ut ἵσταμα. Them. κρεμνισμα, & κρεμνισμοί, f. αἶσα, *suspendo*. α. 629.

Κρενιδιον, ἔ, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex καρίς, & δῖον, ligo. per metaph. *pinna myrtyum*, & ponitur pro *maenibus*. α. 105.

Κρεῖον, adverb. à capite, ex καρίς, αἰς. Thema est, καρτεῖν, ἔ, τὸ, *caput*. α. 7.

Κρεῖον, genit. à κρεῖον, κς, ἢ, *fontes*, à fundendo, quia fundit aquas, κρεῖον, Aëolicè, pro κρεῖον, genit. pl. α. 758.

Κρήνη, κρήνης, nomen Insulæ. ὁ. 477.

Κρητῆς, genit. Ion. κρητῆ, Ionicè, pro κρητῆ, ἦρης, ὁ, Latine, *crater*, à κρηνισμα, f. αἶσα, *misceo*, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. α. 744.

Κρεῖοντα, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κρεῖον. discerno, f. αἶσα. κρεῖοντα, 3. pl. a. 1. act. subj. κρεῖοντα, part. a. 1. act. α. 801. ὁ. 882.

Κρεῖον, nomen mul. ὁ. 359.

Κρεῖον, nomen mul. ὁ. 375.

Κρεῖον, *trama*, per syncopen, pro κρεῖοντα, à κρεῖον, ἴδης, ἢ, vel tamquam à κρεῖον. Thema, κρεῖον, κς, ἢ, *trama*. α. 538.

Κρεῖοντα, croceo peplo, à κρεῖον, ἔ, ὁ, *crocus*, & πῖπλον, ἔ, τὸ, *peplum*, vestis muliebris. ὁ. 358.

Κρεῖοντα, ἔ, ὁ, *filius* ὁ κρεῖον, h. c. *Saturni*. Sic vocatur ὁ Ζεύς. κρεῖοντα, Ionicè, pro κρεῖοντα. α. 18.

Κρεῖον, οἶον, idem quod κρεῖοντα, à κρεῖον, ἔ, ὁ, *Saturnus*, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karan*, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi κρεῖοντα tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. α. 276.

Κρεῖοντα, dat. pl. Ion. à κρεῖοντα, ἔ, ὁ, *tempus*, pars capitis, παρὰ τὸ κρεῖοντα τὸ αἶψον, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, οἶον, τὸ, frigus, hinc κρυερός, ἔ, & Ionicè κρυερόν, frigidus. hinc κρύος, οἶος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. α. 494. ὁ. 657. 936.

Κρυπτός, secreti, gen. à κρυπτός, apud Poëtas idem quod κρυπτός, occultus. hinc & κρυπτός, abditus. Th. κρύπσω, f. ψω, occulto, abscondo, α. 2. ἔκρυβον. α. 329. 789.

Κρύψις, α. 1. Ion. à κρύπσω, occulto. hinc κρύψις, α. 1. part. κρύψισσι, f. g. ὁ. 174. α. 50.

Κρύψις,

- Κεῶζα**, præf. subj. à κεῶζω, *crucio*, quod est cornicis. s. 747.
- Κεῶμεν**, occisæ, part. a. 2. med. ab indic. ἐκείμην, ad formam ἐσείμην, ab a. 2. aët. ἔκτιν. pro quo Doros ἔκταν. à κίημι, occido, f. κίησι. Them. κείνω. α. 402.
- Κεῖναν**, gen. pl. à κείανον, s, π, possessio. Poëtis idem quod κίημι & κίαν, ατ, π, idem. Th. κείνομαι, f. ἔσσομαι, acquiro. s. 317.
- Κεῖναια**, acc. à κείνας, ατ, part. a. 1. aët. à κείνω, occido, f. κίησι, p. ἔκταν. a. 2. ἔκτανον, a: 1. ἔκτανε, κείναια, Doricè pro κείναι, præf. inf. aët. α. 414. 448.
- Κήμασ'**, dat. plur. pro κήμασι, per apocopen. à κήμα, possessio. Th. κήμομαι, ὤμα, acquiro. s. 34.
- Κηπίω**, famulam, acc. à κηπίς, acquisibilis. Th. κήμομαι, f. ἔσσομαι, acquiro. s. 406.
- Κτύπ**, sonitus, à τύπω, pulso. α. 98.
- Κυανόπιπλον**, cæruleo peplo. à κύαν, cæruleus, & πέπλον, pepulum. s. 406.
- Κυανόπτερος**, nigras alas habens, ex κύαν, cæruleus, & πτερόν, s, π, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύαν, cæruleus. hinc κυάνεια, nigra, dat. plur. κυανίησι pro κυανείαις, & κυανείων, Æolicè, pro κυανίων. α. 143. 249. α. 7.
- Κυανοχαίτης**, s, nom. ex κύανος, s, cæruleus, color niger, & χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανώπιν**, nigroculam, acc. à κυανώπις, ἡ, cæruleus aspectu, à κύαν, cæruleus, & ὤψ, ὀπός, ὁ, oculus. Th. ὀπάζομαι, video, p. m. ὤπα. α. 356.
- Κυδάλιμος**, idem quod κύδιμος, gloriosus, à κύδις, s, π, gloria. α. 74.
- Κύδις**, s, π, gloria, in comp. κυδίων, gloriosior, superl. κύδις, s, ὁ, gloriosissimus. s. 313. θ. 548.
- Κυδαίων**, illustrans, præf. part. à κυδαίω, gloriosum reddo. f. ὤ, p. κῶ. Th. κύδις, s, π, gloria. s. 38.
- Κυδίων**, exultans, jactabundus, præf. part. pro κυδίων, à κυδαίω, glorior, jactito. Th. κύδις, s, π, gloria. α. 27.
- Κυδῖος**, ἡ, ὄν, inclytus, celebris. Th. κύδις, s, π, gloria. s. 257.
- Κυδιμός**, s, ὁ, tumultus, q. à κύω, pario, & δῆμος, timor. α. 156.
- Κυδίρεια**, ας, ἡ, Venus, ὅπ κούρῃ τὰς ἑρωτάς, occultat amorem veneris. Tenebras amat propter opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρης**, κυθήρησι, dat. pl. à κύθηρος, s, ὁ. Th. κυθήρα, insula ad Laconiam. s. 192.
- Κυκλοπῆρης**, s, ὁ, ἢ, tornando rotundus factus, ex κύκλ, s, ὁ, circulus, & πῆρ, terebro, α. 208.
- Κύκλωψ**, ὀπός, ὁ, οἱ κύκλωπες, Cyclopes, ex κύκλ, s, ὁ, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὀπάζομαι, video. s. 144.
- Κύκλ**, α. 65. 346. 368. 413. κύκλον, α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκλις, α. 350. κύκλις, α. 316.
- Κυλίνδῃ**, præf. ind. pass. à κυλίνδω, volvo. hinc κυλινδῶμε. Th. κυλίω, f. ἴσω, volvo. α. 378. 438.

Κυμαίνωντος, genit. præf. part. à
κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα ,
ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατ, τὸ, fluctus, q. à κυκλώ, misceo,
unde est κύκλωα, pro quo κύ-
μα. κύματ'. s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύμω, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ,
nomen urbis. s. 636.

Κυμυπόλειαν, nomen mulieris. θ.
810.

Κυμυδόκη, ης, ἡ, nomen proprium
mul.

Κυμυτόη, nomen proprium mul.

Κυνίη, ης, ἡ, (sub. δόρυ) pellis
canis, galea. Th. κύων, κυνός,
canis. α. 227.

Κυνώ, nomen mul. s. 255.

Κυνωχρία, epitheton Veneris,
quæ nata dicitur in insula Cy-
pro. Cuprum quoque ceu scor-
tum, metallis omnibus misceri
dicitur, verum metri dimensio
videtur postulare, ut hîc lega-
tur κυνωχρῆν. s. 199.

Κύνως, s, nomen insulæ Vene-
ri sacrae: unde & κύπρις, Ve-
nus. s. 193.

Κυρήσας, a. i. part. à κυρίω, inci-
do. Th. κύρω, fut. Æol. σω. in-
cido. s. 755.

Κύρω, a. i. inf. incidere. à κύρω,
F. κύρω, κύρωας, a. i. part. α.
326.

Κυσσαμήη, a. i. part. med. f. g.
pro κυσσαμήη, quæ concepit,
verbi κύωμαι, in utero gestor.
Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυώα,
acc. κυώη, nom. & acc. dual.
κυοί, dat. pl. s. 769.

Κῶμος, τος, τὸ, teternus, sompnus
profundus. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro ὀκιά-

μαζον, verbi καμίζω, comest-
for. Th. κῶμος, s, ὁ, comesta-
tio. α. 281.

Κώμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωπίλας, præf. part. f. g. à κω-
πίλω, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβῃσι, prehenderit, a. 2. 281.
subj. σι est paragoge Ionica,
à λαμβάνω, accipio, f. λήψο-
μαι, p. λέληθα, Attic. εἴληθα,
aor. 2. ἔλαβον, inde in part.
λαβών, ἔπα, ὄν. s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, le-
pites. Accusativus Atticus: pro
λαγῆς, à λαγῶς, s, ὁ, lepus:
Atricè λαγῶς, ὦ, ex λα, particu-
la quæ intendit significatio-
nem & ἔς, ὠτός, τὸ, auris, quia
habet longas aures. Alii à λέω
τὸ βλέπω, video, quia dormit
avertis oculis. α. 302.

Λάδωια, nomen fluv. acc. singul.
s. 344.

Λάθειδε, obliviscimini, 2. pl. a. 2.
med. imperat. à λανθάνομαι, f.
λήσσωμαι, præf. pass. λέλησμαι.
a. 2. 281. ἔλαθον, præf. m. λέλη-
θα. s. 264.

Λαθιφρόγαιος, facientis oblivisci vo-
cem, gen. Ionic. à λαθιφρόγος,
vocis oblivionem inducens. à
λάθος, ιος, τὸ, oblivio. Them.
λήθω, lateo. & φρόγος, sonus.
hoc à φρέζομαι, f. γέζομαι, lo-
quor. α. 131.

Λαίτμα, magnus maris fluctus. ex
λα valdè & ἵναγ ire. vel dictum
quasi λαίτμημα. Nam quum uni-
versum distributum esset in par-
tes duas, terram & mare, λαίον
τμήμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vi-
de in πέμνω, seco. s. 165.

Λαίψη-

Λαοφυροκέλευθον, rapidum, acc.
ex λαύλαψ, σπος, ἡ, tempe-
stas, & κέλευθος, υ, ἡ, via.
§. 379.

Λάκκς, crepitabat, pro ἱλακς, α. 2.
αἶτ. à ληκίω, crepitum cieo, α. 2.
ἱλακς, præt. med. λέλακς. §.
694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula.
s. 747.

Λάμπειν, collucebat. imperf. Ion.
pro ἱλαμπειν, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζάνω, fugientia. Poëticè pro
λαμπιζάνω à λαμπίζω, luceo.
Λαμπύμβρον, splendens, λαμπο-
μύβοισι, dat. pl. Ion. part. præf.
Th. λάμπω. α. 143.

Λαμυρός, ἡ, ὅν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομύθεια, nomen propr. mul. §.
257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl.
Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὅ, popu-
lus. §. 430.

Λαοσός, populorum defensor, vel
agitator, ex λαός, ὤ, ὅ, popu-
lus, & σός, servo. Th. σός, ὅ,
salvus, vel ex λαός & σείω, mo-
veo. α. 37.

Λαπιθάων, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίθης,
α, ὅ, Lapitha. vide in Calepi-
no, Lapitha. α. 178.

Λάπιν, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σεως, ἡ, Lachesis, nomen Par-
cæ. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, lanugo, vellus. s.
513.

Λέγειν, dicere, præf. inf. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα,
præf. m. λέλοχα. §. 27.

Λαυράκη, nomen propr. mul. συ-
νιλοquia. ex λῆ, α, ὅ, lævis,

& ἀγροόμαι, concionor. Th.
ἀγορά, ἡ, forum.

Λείπτει, stillat, à λείπω, f. ψω.
α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμῶν, ὦν, ὅ, ἡ,
Latinè, pratum, q. d. paratum,
ubi non opus est satione. Nam-
que injussa virescunt gramina. §.
279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, relin-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λι-
λοιπα, à. 2. m. ἐλιπόμην. §.
490.

Λειριόσκη, dat. sing. florida. Th.
λείριον, υ, πὶ, lilium. Hinc est
λειριόεις, εἰ, ὅ, in f. g. λει-
ριόσκη, liliaceus, α & per syn-
sp. floridus, suavis. §. 41.

Λελαθόει, Poët. lateret, pro λά-
θω, α. 2. med. opt. à λανθάνο-
μαι, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, α. 2. med.
ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθόί-
μην, οιο, απ. p. m. λήληθα. §.
471.

Λέλακς, strepis, p. m. à ληκίω,
vespo, crepo. in α. 2. ἱλακς,
unde est præf. med. λέλακς,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plurima.
s. 207.

Λέλειπ, relicta est, præf. pass.
λέλειμμαι, ψα, πῖα, à λείπω,
linquo. s. 284.

Λειλεχέπες, lambentes, part. præf.
αἶτ. per syncopen, & epenthe-
sin, Ἔς, pro λειλεχέπες, à
λεχέω, Th. est. λείχω, lingo.
f. ξω. §. 826.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing.
præf. med. indic. (tamquam à
λέγχω) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. κληρώσομαι, α. 2. ἱλα-

λεω, p. m. λέλογχα. §. 203.
Λεορπες, pl. num. à λέων, ον, ο, leo. in dual. λέων, dat. pl. α. 175.

Λεπλῆ, macilenta, dat. à λεπθς, ῆ, ο, tenuis, exilis, viribus destitutus. α. 497.

Λερναῖον, acc. Nomen hydræ. à λίρῃ, ης, ῆ, palus Argivorum, ubi erant sordium confluges, prov. λίρῃ κακῶν, Lerna malorum. Dicitur hydra seu serpens λερναῖον, quod in illa versata fuerit palude, à loco. §. 314.

Λέχη, dat. sing. à λέχη, ης, ῆ, termocinatio: & pro loco publico fumitur, ubi confabulantur. α. 501.

Λευγαλίσσον, dat. pl. Ion. tristibus. h. e. in casulis pauperculorum, à λειγαλίσ, α, ο, perniciosus. Thema λειγῆς, pernicies. α. 525.

Λευγός, α, ο, candidus, albus, affine τῷ λεύσσω, video. alba sunt lucida. λευγίσσον, Ionicè, dat. pl. pro λευγῆς. β. 190.

Λευκάλων, pulcris ulnis, ex λευκή, alba, & ὀλίῃ, ulna, quæ habet candida brachia. §. 913.

Λεύσσαν, vident, 3. pers. pl. præf. ind. à λεύσω, video, Poëticum est. α. 250.

Λέχ, α, ο, τῷ, lectus, dat. pl. λεχίσσον, Poëticè pro λέχων. Th. λέγω, vel λέγωμαι, cubo, dormio. §. 57.

Λέων, leo. Vide paullò antè λέων. §. 323.

Λήγῃ, cessat, 3. pers. pl. præf. à λήγω, cesso, desino, F. λήξω. α. 414.

Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, α. 2. ἔλαθον, p. λέληθα, α. 268.

Ληδόν, pro ληΐδον, acc. à ληδόν, ῆ, pecus. à λεία, ας, ῆ, prada. ληΐς, propriè prada. item pecus, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.

Ληΐζεν, fortitur. imperf. Ion. verbi ληΐζομαι, nanciscor, f. ἴσσομαι, hinc ληΐσται, f. 1. pro, ληΐσται. Th. λεία, ας, ῆ, prada. α. 322, 702.

Λήϊον, α, ο, seges. α. 288.

Λλωμεῖον, acc. à λλωμεῖον, ῶν, ο, Januarius, quo Ethnici vinum libabant idolo Baccho. Them. λλωδς, α, ο, lacus preli torturarii, hinc Λλωμῶν, Bacchus. α. 504.

Λησμεῖον, ας, ῆ, oblivio, à ληθω, seu λασθῆναι, lateo. §. 55.

Ληϊδῆς, α, ο, Latona filius. α. 479.

Λητῶν, ῶν, ῆς, ῆ, Latona, acc. λητῶα, λητῶ. §. 19.

Λυγίως, stridulè, adverb. à λυγίς, ῆς, λυγόν. α. 206. à λήγω, f. ἴσσο, α. 223. Hinc λυγρός, fatus. λυγρῶν. α. 583.

Λυγρόφωνοι, argute. nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta. αἱς ἡ φωνὴ λυγρῆα. Them. λυγρῶν, f. ξω, strideo, & φωνῆ, ῆς, ῶν, vox. §. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, α, ο, lapis. §. 485. hinc λίθων, dat. pl. Ionicus. α. 624.

Λιλαίονες, cupientes. præf. part. à λιλαίοναι, apud Poëtas idem quod γλέσσαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμνὴ, ας, ο, portus, q. ex λίμνῃ, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμνῶν,

Λίωη, ης, ἡ, stagnum, palus, lacus, παρὰ τὸ λίαν μῆρεν. §. 365.

Λιμός, ὤ, ὁ, fames. s. 230.

Λιπαρὺ, Ionicè pro λιπαρὸν, splendidam, acc. sing. λιπαρὸς, αἰ, ὄν, propriè pinguis, à λίπος, ιϙ, τὸ, pinguedo. §. 63.

Λίπ', pro λίπη, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, ιϙ, τὸ, pinguedo per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἑλιάδ. α. 117. βύλου' ἔγω, pro βυλομαι ἔγω. Ellet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, κρὸς Roma. At alii λίπ', pro λιπαρῷ.

Λίπιν, dialysi Poëtica pro λιπῖν, a. 2. aët. infin. λίπουν. 3. pl. a. 2. aët. opt. à λείπω, linquo, f ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίπομεν, & in 3. p. λίπουν, a. 2. part. λιπών, ὄν, α. 332. s. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λίων, ὄν, α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. aët. lingebant, à λιχμάζω, linxo, lambō. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγος, sermonem, acc. à λόγος, α, ὁ, dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præf. med. λέλοχα. s. 106.

Λοισαμένη, lota, Pœtice pro λοισαμένη, part. a. 1. med. ubi & resolvitur in ιο, & τὸ σῆμα duplicatur, lota, λείδα, λυα-νι, Poët. pro λείδα, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th. λέω, f. σω, lavo. α. 522.

Λοιμός, ὤ, ὁ, perniciēs. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμός, ὤ, ὁ, perniciēs. α. 243.

Λοισοπάτιον, postremam, à λοι-σθ, pro quo etiam λοισθ, α, ὁ, postremus, ultimus. §. 921.

Λοκρὶ, nomen nationis, Locria. α. 25.

Λοτρῶν, balneo, dat. à λοτρῶν, ὤ, τὸ, lavacrum, λῶτρων verò aqua surdida, quānos lavimus. Accentu differunt. Th. λῶν, f. σω, lavo. s. 753.

Λοφίῃ, dorso, Ionicè pro λοφίᾳ, dat. sing. à λοφίᾳ, ἡ, cervix. Th. λόφ, α, ὁ, cervix, colum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, α, ὁ, infidix, à λέγμαι τὸ κείμαι, jaceo, quod soleant κειῖν, ὄν, οἱ λοχῶντες, federe insidiantes, hinc λοχάω, ὦ, infidior. §. 174.

Λοχοῖο, gen. sing. Ion. ex insidiis, ubi additur præpositio, à λοχός, ὤ, ὁ, idem quod λόχος, α, ὁ, infidix. §. 178.

Λυγγῆ, genit. à λυγῆς, ιϙ, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρῇ, pro λυγρᾷ, Ionicè gravis, λυγρῇ εἰδῆαν, pro λυγρᾷ, odiosa edoctam. §. 312.

Λύχον, acc. à λύχης, α, ἡ, nomen urbis in Creta. §. 477.

Λυπή, molestus sis, 2. perf. præf. subj. à λυπῶ, ὦ, f. ἤσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, ης, ἡ, dolor. s. 401.

Λύσαι, a. 1. aët. infinit. & λύσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λέλυσκα, a. 1. ἔλυσα. s. 608.

Λυσιανασσα, nomen mul. §. 258.

Λυσιαλῆς, solvens membra. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μίλος, ιϙ, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύειν τὰ μαλεδήματα, id est, curas. §. 911.

Λύσις, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λύσις, ης, ἡ, contumelia, πικροδαι λώδω, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.

Λύσις, ὤ, ὁ, infamia notatus. à λωδομαι, ὤμαι, contumelia afficio. Th. λώσις, ης, ἡ, injuria. α. 266.

Λύσιον, melius, comp. à positivo ἀγαθός, comp. λωσιον, superlat. λωσιον. Them. λω, λῆς, volo. s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, ὤ, ὁ, nomen fluvii. §. 339.

Μαίη, propriè obsterix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίονες, inquirentes, præf. part. à μαίοναι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μαίω, ὤ, vehementer cupio. s. 532.

Μαίονες, beati, nom. pl. à μαίονες, αργός, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαίονες, & Ionice μαίονες. Μαίονες, sic videtur dici, quasi μή κηλ, (Doricè μαίονες) ὑποκείμενον, morti non subjectus: hinc μαίονες, ὤ, ὁ, dicitur, ὁ ἐν τοῖς ἀγίοις. s. 139. 141.

Μαίονες, acc. ligonem, à μαίονες, ἡ, ligo, à μία, & κίον, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.

Μαίονες, ὤ, ὁ, longus, κύμα μαίονες, fluctus decemanni. h. e. μαίονες. II.

gni, in acc. μαίονες, Ionic. pro μαίονες, μαίονες, dat. pl. pro μαίονες, Ionicè. Them. μαίονες, εως, τὸ, longitudo. Dor. μαίονες, s. 290. 780.

Μαίονες, acc. f. g. & μαίονες, dat. pl. Ion. μαίονες, ὤ, ὁ, molli. Th. μαίονες, mollio, f. ξω. §. 92.

Μαίονες, ης, ἡ, malua, sic dicta, quia alvum natura sua μαίονες, molli. Th. μαίονες, vel τῶν f. ξω, mollio. s. 41.

Μαίονες, valdè, adverb. & μαίονες, pro μαίονες, in comp. μαίονες, superlat. μαίονες, maximè. s. 343. s. 310. α. 176.

Μαίονες, flagranti, dat. singul. & μαίονες, ὤ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαίονες, pro ἀμαίονες, ὤ, ὁ, tener. α. 18.

Μαίονες, velleribus, dat. plur. & μαίονες, ὤ, ὁ, vellus, lana promissa. s. 234.

Μαίονες, apprehendere, per synecopen τῆς, pro μαίονες, à μαίονες, πῶ, apprehendo, in a. 2. infinit. μαίονες, & poëticè μαίονες, & poëticà reduplicatione μαίονες, ceperant. a. 2. opt. act. præf. med. μαίονες. α. 231. & 252.

Μαίονες, splendida, pl. f. g. & μαίονες, splendidus. Them. μαίονες, splendo, t. αῖον, hinc in part. f. g. μαίονες. §. 699. 811.

Μαίονες, pro μαίονες, Ionic. pro ἡμαίονες, pugnetus, 1. pl. subj. medii. μαίονες, & μαίονες, 3. plur. imperf. pro ἡμαίονες, Ion. Th. μαίονες, pugno. α. 110. 401.

Μαίονες, acc. singul. à μαίονες, εως, ὁ, testis, hinc μαίονες, §.

- ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είας, à μαρτυρία, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.
- Μαστίτιν, flagellaverunt, 3. dual.
imperf. vel. a 2. act. à μαστίν.
Poëticè pro μαστιγών, flagello.
duo illa tempora hic coinci-
dunt μασιών, flagellans, per
syncopen pro μαστιγών. Them.
μαστιγών, ής, ή, flagellum. α. 431.
466.
- Μασιχώνη, mandenti, dat. sing.
part. à μασιχάω, ω, & poëticè
μασιχών, μασιχάονη, ων, & poë-
ticè μασιχώνη. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.
- Μαψ, sine usu, frustra, Adverb.
§. 872.
- Μαυρῶσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αμαυρῶ-
σι, ab αμαυρῶν, obscuro, offu-
sco. Th. αμαυρῶς, ὤ, ὅ, obscu-
rus. s. 305.
- Μάχη, ης, ή, pugna, à μάχομαι,
f. μαχῶμαι, & μαχίσσμαι, p.
μεμαχῶμαι, pugno, prælior,
μαχιδίω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίσσας, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.
- Μαχλόπι, salacissimæ. à μάχλος,
libidinosus. s. 586.
- Με, & μὲ pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ,
ego. §. 24.
- Μέγας, μεγαλή, μέγα, magnus,
α, um, multus, α, um, μέγα,
valdè. s. 58. μέγα νήπι, val-
dè stultè, h. e. stultissimè, μέγ'
pro μέγα, item pro μεγαλός.
s. 774. Comp. μέζων, οτος, su-
perl. μέγιστος, η, ον, maximus.
α. 227 s. 148. 41.
- Μεγαθήρεσι, dat. sing. à μεγαθήρ-
ος, magna fiducia prædictus.
ex μέγας, μεγαλή, μέγα, ma-
gnus, α, um. & θήρεος, τῷ,
τὴ, fiducia. α. 485.
- Μεγαθύμην, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, η, ὅ, animus.
α. 17. 57.
- Μεγαλήτορος, acc. sing. à μεγαλή-
τωρ, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἥτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἥτορ, μεγαλήτορος.
s. 656.
- Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
η, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.
- Μεγάλη, dat. à μέγας, ος, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.
- Μεγίστη τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valdè, &
ἐγών, απο. alii legunt μεγίστη-
τα. θ. 240.
- Μέγιστος, superlat. maximus, à μέ-
γας, μεζών, major. θ. 49.
- Μέδου, nomen mul. à μέδω, cu-
ro. μεδίσα, præf. part. f. g. à
μεδίω, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.
- Μέζ', pro μέζη ex μέζω, πὲ, με-
αenda. Th. μέσος, η, τὸ, me-
dius. s. 512.
- Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen.
cum. cum acc. post. θ. 127.
- Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵμαι, f. ἥσω, p. εἶσω, a. 2. λῶ,
unde μεθήμαι, dimitto. s. 309.
- Μείδησεν, a. 1. à μειδάω, subrideo.
μειδήματα, acc. pl. à μείδημα.
α. 115.
- Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γιστος, maximus, in acc. fin-
gul. μείζω ex μείζονα, μείζονα.
s. 272.
- Μείλιχος, ὤ, ὅ, ή, blandus. hinc
μειλίχως, ή, ὄν, idem. Them.
μειλίχως

- μελίωσιν, f. ξω, p. χα, *delinio*, *demulceo*. θ. 406. 192.
- Μείωνες, part. a. i. Thema. μέω, maneo, expecto, f. μέω, p. μεμύηκα, a. i. ἔμεσα. hinc in aor. i. part. μείνας, αὐτος, ὁ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονες, ἢ καὶ ἡ, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῆς, μῆνός, ὁ, mensis. s. 557.
- Μελαγχαιῖτιν, acc. sing. à μελαγχαιῖτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαιῖτη, ης, ἡ, juba, cæsaries. α. 186.
- Μελαίνδρον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῖον, ligo. α. 221.
- Μελαίνθησαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de nigro, f. αἰώ. Th. μέλας, αὐτος, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. s. 142. 636.
- Μελεδῶνας, acc. pl. curas. à μελεδῶν, αὐτός, ὁ, cura. à μελεδαίνω, curo. s. 66.
- Μελέσων, & μέλεισων, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μῆλ, μέλ, τὸ, membrum. s. 149.
- Μελέοις, dat. pl. miseris. Them. μέλε, α, ὁ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελετᾶς, a. pers. ind. præf. act. à μελετῶ, αῖ, curam gero. f. ἥσω. Them. μῆλ, cura est. s. 316.
- Μελέτη, meditatio. Them. μῆλ. s. 280.
- Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελίαι, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τὸ ἐὼς ὅριος διδροφίους ἀναστροφῶς. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, fraxinus. Ionicè μελία, μελιῶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιθεῖα, dulcem, acc. à μελιθεῖας, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
- Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίωσα, vel τῆς, ἡ, apis. s. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρονα, dulcem, acc. singul. à μελίφρον, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέν, εἶος, animus. α. 428.
- Μέλυσσι, cura sunt. à μῆλ, im- personale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλπομαι, cano. θ. 77.
- Μεμύηται. Vide paullò antè μεμύηται. α. 251.
- Μεμβλομαι, η, σται, curo, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum τ β ad euphoniā: & denique ἢ Attico more in α mutato. à μῆλ, (im- personale) curæ est. θ. 61.
- Μεμερπῆς, præteritum medium. à μεμῆρπῶ, corripio. Vide suprὰ μεμῆρπῆν. μεμῆρπῆν, a. 2. act. initialis litera reperitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμερπῆν, præf. med. μεμῆρπῆ. s. 204 α. 245.
- Μεμῶς, μεμῶντες, studentes. perf. part. act. pro μεμῶως, à μῶω, αῖ, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμωλε, curæ est, per syncopen pro μεμῶλε, præf. act. Th. S 2 μῆλ

- μέλι, μελισσάται, acc. pl. part. præt. s. 231.
 Μιμίζεσθαι, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullo post, à μίζνυμι. F. μίζω, P. μίμιχα, præt. pass. μίμιγμαι, μίμιχα. s. 179.
 Μιμνήσκει, meminit. præt. perf. pass. à μνείομαι, ᾠμαι, recordor. f. μνήσσομαι, præt. μίμνησμαι, a. i. pass. ἐμνήσθην. 9. 203.
 Μίμνησα, nomen viri. acc. sing. à μίμνημι. 9. 984.
 Μίμνηκε, remugit. præt. med. à μνυκίω, μυγιο, in a. 2. 2ct. ἔμυκεν, sicut à πνύω est ἔπνυγε. Hinc præt. med. μίμνηκε. s. 508.
 Μῆν, quidem. s. 5. 12.
 Μεναιών, furens. præs. part. à μναιάω, cupio, irâ percitus sum. Th. μῆν, α, τὸ, animus. α. 361.
 Μένειν, pro ἀειμένειν, expecta, præs. inf. à μνῶ, maneo, expecto, f. μνῶ, p. μνέμεναι, a. i. ἔμενα. s. 674.
 Μενόων, α, ὤ, ἦ, nomen mul. 6. 357.
 Μενίππη, nomen mul. q. d. valdè robusta. 6. 260.
 Μένειν, α, τὸ, animus, ira. α. 412. α. 235.
 Μελέμια, ης, ἦ, cura. s. 178.
 Μερόπων, genit. pl. à μέροψ, divitiam vocem habens. ex μέρος pars, & ὀψ vox. s. 109.
 Μερμερεῖ, follicita, acc. pl. à μέρμερος, α, ὤ, anxius. Th. μερμερίω, anxie cogito. 6. 604.
 Μερμηρέων, gen. pl. Æolicè, pro μερμηρῶν, à μέρμερος, ἦ, cura. Th. μερμερίω, vel μερμερέω, curo. 6. 55.
 Μεσαίω, loro, dat. sing. à μέσας, α, τὸ, medium lignum in-
 ter boves, ex μέσας, α, ὤ, me-
 dius, & βῆς, bos. s. 469.
 Μέσος, α, ὤ, medius, μέσῃ, me-
 dia. μέσας, pro μέσας, Poëticè, μεσάδι, adverb. in medio, με-
 σάειν, è medio, μεσσηγός, pro
 μεσηγός, adverb. inter. s. 233,
 502. α. 367, 417.
 Μετὰ, & μετ', præposit. regit ge-
 nit. & acc. 9. 449.
 Μεταδύπτω, intermedix, incerta,
 à δῶπτος, α, ὤ, sonus aquarum
 ex alto ruentium, μετὰδύπτος, α,
 ὤ, cataraeta, quod est ab ἀγεί-
 στω. s. 823.
 Μετανοήεις, cohabitatores, acc. pl.
 à μετανοήεις, α, ὤ. Them. ναιών,
 habito. ultima per naturam lon-
 ga, hic licentiâ Poëticâ corri-
 pitur. 6. 401.
 Μεταξύ, idem quod μεσσηγός, in-
 ter. Th. μετ'. s. 394.
 Μεταπρίπτω, cminet, 3. perf. ind.
 à μεταπρίπτω, decorus sum in-
 ter. μετέπριπτι, praellebat, im-
 perf. Th. πρίπτω, decorus sum.
 6. 420.
 Μεταπνέχίζω, ingemiscebat, 3.
 sing. imperf. medii. Th. πνέος,
 ὤ, ὤ, angustus. α. 92.
 Μεπίσσομαι, qui potest converti,
 mutabilis. Hinc
 Μεπίσσομαι ἔργα πλῆσσι, res in inte-
 grum restitunt, ex μετ' & πρί-
 πτω, verto. 9. 89.
 Μεπίσσω, α, τὸ, tergum, q. d.
 post pectus. Th. φέρω, πνέος, ἦ,
 mens. α. 223.
 Μεταχρόνιος, in cælo degentes, à
 μεταχρόνιος. Sed sunt qui hic
 legant μεταχρόνιος, ut sit reli-
 cta terra, à χθών, terra. Est &
 χρόνιος, cælum, vel, μετ', trans,
 q. d. quæ sunt trans tempus, à
 χρόνος, α, ὤ, tempus. 6. 269.
 Με-

- Μενέειπαι**, interlocutus est, pro **με-
πίπαι**, a. i. ind. Th. **ἔπα**, dico,
a. i. imperat. **εἶπον**, **άπω**, aor.
2. ind. **εἶπον**, **ες**, **ι**. θ. 643.
- Μεπίπαι**, præf. inf. cum dat. in-
teresse, ex **με**, inter, & **εἰμι**,
sum. **ς**. 174.
- Μεῦπιόθεν**, & **μεῦπιόθε**, ponè, pòst,
adverb. Th. **ἐπίσω**, retrorsum.
ς. 285.
- Μεταπυρενόν**, in autumnis. Adverb.
à **μεταπύρεν**, autumnalis.
Th. **ἐπύρε**, **ας**, **ή**, autumnus.
ς. 415.
- Μετρίσας**, perf. inf. pass. à **μετρίσ-**
μαι, f. **ἔμαι**, mensuram admit-
to. Th. **μέτρων**, **ς**, τὸ, mensu-
ra. **ς**. 349.
- Μέτρων**, **ς**, τὸ, mensura. hinc **μέ-
τερον**, **ς**, **ὅ**, modum non ex-
cedens. **ς**. 132. 306.
- Μετώπυ**, genit. à **μέτωπον**, **ς**, τὸ,
frons, ab **ὀψομαι**, video. **α**.
147.
- Με**, pro **με**, me, Doricè, genit.
ab **ἐγώ**. θ. 644.
- Μη**, Adverbium prohibendi, **ne**.
ς. 213.
- Μη**, Adverbium negandi, **non**.
ς. 21.
- Μηδὲ**, neque, & **μηδὲ**. **ς**. 488.
- Μήδεια**, consilia, genitalia, à **μή-**
δες, **ες**, τὸ, cura, consilium, &
significat etiam, **τὴ αἰδῖα**, pu-
denda. θ. 180. 398.
- Μήθ'**, pro **μήτι**, idem quod **μηδὲ**.
ς. 296. ut & **μήτ'**. **ς**. 270.
- Μήδων**. θ. 1001. **μήδων**, nomen
viri, & **μήδων**, nomen mul.
θ. 961.
- Μηδὲν**, nihil, q. d. **μηδὲ ἐν**. **ς**.
395.
- Μηδέποτε**, numquam, ex **μηδὲ**,
neque, & **ποτέ**, aliquando. Th.
ὅτε, quando. **ς**. 717.
- Μήδετο**, pro **ἐμήδετο**. **Ὡς ἐμήδετο**,
versabat, imperf. verbi **μήδε-**
μαι, f. **μήσεται**. Th. **μήδες**, **ες**,
τὸ, cura. **α**. 34.
- Μήδες**, **ες**, τὸ, cura, consilium:
& significat etiam **τὴ αἰδῖα**, pu-
denda. θ. 180.
- Μήκιν**, idem quod **ὅτε ἐπ**, non
amplius. Thema, **ἐπ**, adhuc.
ς. 174.
- Μήλα**, oves, à **μήλον**, **ς**, τὸ. **ς**. 793.
Sic & **μήλον**, & Doricè, **μήλον**,
ς, τὸ, pomum. **μήλοισι**, fo-
mis. **ς**. 116. Th. **μηλία**, **ας**, **ή**,
malus arbor. θ. 335.
- Μηλόβοσς**, nomen mul. q. d. **οὐνιμ-**
custos. θ. 354.
- Μῶ**, ἢ **μῶ**, quatenus. **α**. 11.
101.
- Μῶς**, genit. à **μῶ**, **mensis**, **μή-**
να, acc. **μῶν** **φθιόντων**, men-
sibus decrefcentibus. **ς**. 766.
θ. 59.
- Μῶν**, à **μῶ**, **ς**, **ή**, **ira inue-**
terata. **α**. 21.
- Μήποτε**, ne quando, ex **μή**, ne,
& **ποτέ**, aliquando. Them. **ὅτε**,
quando. **ς**. 86.
- Μήπως**, ne quando. Them. **πῶς**,
(adverb. interrog.) quomodo?
ς. 394.
- Μηροῖ**, femur, cras, à nom. **ὁ μη-**
ρος, θ. Dicitur & **μηρείον**, **ς**,
τὸ, idem quod **μηρος**, femur.
α. 363.
- Μηρύσσειας**, a. i. med. infinit. à **μη-**
ρύω, **revolvo**, **intexo**, **agglome-**
ro, f. **ύσω**. **ς**. 538.
- Μήσεται**, pro **ἐμήσεται**, a. i. m. à
μήσεται, **curam gero**. Th. **μή-**
δες, **ες**, τὸ, cura. θ. 165.
- Μήτηρ**, ἡ, mater, **μητρός**, **μητέρα**,
& **μητρί**, acc. **μητρί**, tantum,
hinc **μητρώ**, & Ionicè, **μητρώ**,
noverca. **ς**. 563, 824.

- Μυρίατος**, *consultor*, vocativus pro nominativo, **μυρίτης**, **κ**, **ο**, **μῆτις**, **Θ**, **η**, *consilium*, à **μῆτις**, item. **θ**. 358. Nomen mul. **μῆτις**. **θ**. 886. **κ**. 104.
- Μυρίατος**, genit. **πυρρὸς μυρίατος**, à *consilio*, *consilio pollente*, à **μῆτις**, **κ**, **ο**. Thema, **μῆτις**, **Θ**, **η**, *consilium*. **κ**. 51.
- Μηχανάται**, *machinatur*, 3. perf. præf. ind. p. pro **μηχανᾷται**, per Poëticam novi **ἔ** **ἄλφα** epentheticam. Sic pro **ἀπτεροπῶδες** *aversari*. dicunt metri causâ **ἀπτεροπῶδες**, à **μηχανάω**, *machinor*. Them. **μηχανή**. **η**, **η**, *artificium*. **κ**. 240.
- Μηχανή**, **η**, **η**, *artificium*, *machina*. pl. **αἱ μηχαναί**. **θ**. 146.
- Μία**, **αι**, *una*, in dat. **μία**, & **Ιοניתέ**, **μῆ**, in masc. **εἷς**, *unus*. **θ**. 321.
- Μιγίσσαι**, a. 2. part. pass. f. g. à **μίσγειν**, *misceo*. F. **μίζω**, P. **μίσμιχα**, a. 2. part. **ἐμίσχην**, præf. pass. **μίσμιχα**, **ξαι**, **πλαι**, a. 1. part. **ἐμίσχην**, &c. **μίσμιχα**, Doricè, pro **μίσχην**, a. 2. part. infinit. paullo pòst fut. **μίσμιχα**. **θ**. 53. 305.
- Μίμωνας**, acc. **μῆμις**, **αὐτῶς**, **ο**, nomen viri. **κ**. 186.
- Μίμωνας**, *mane*, 3. perf. præf. ind. à **μῆμις**, verbum Poët. pro **μῆμις**, f. **μῆμις**, *maneo*. **κ**. 520.
- Μῆν**, ipsam, Poët. pro **αὐτὴν**, **αὐτὴν**. **κ**. 18. 48.
- Μινύει**, *minuit*, 3. perf. præf. ind. ut, **μινύει**, subj. *minuatur*. à **μινύω**, *minuo*. Th. **μινύει**, **ε**, **ο**, *parvus*. **κ**. 6. 409.
- Μίμωνας**, genit. à **μῆμις**, **αὐτῶς**, **ο**, nomen viri. **θ**. 948.
- Μισγέμεν**, præf. part. à **μίσγω**, idem quod **μίσγειν**, *misceo*, f. **μίζω**, p. **μῆμις**, a. 2. **μῆμις**. **θ**. 238.
- Μισθός**, **κ**, **ο**, *merces*, **μῆμις** **ο**, **αὐτὸς** **φίλως** **εἰρημῶς** **αἰσῶς** **αἰσῶς**, *ein wort ein wort, ein man ein man*. **κ**. 370.
- Μισθός**, a. 1. part. pass. Vide paullo antè **μῆμις**.
- Μνησέμεν**, nomen Deæ, & idem quod **μνήμη**, **η**, *memoria*. Th. **μνῆμις**, t. **μῆμις**, *memoro*, *commemoro*. **θ**. 54. hinc a. 1. med. **μνησέμεν**, *memores*. **θ**. 651.
- Μογήσαι**, *perpeffus*, a. 1. part. à **μῆμις**, **αὐτὸς**, *arumnas patior*. Th. **μῆμις**, **κ**, **ο**, *labor*. **θ**. 997.
- Μόρον**, acc. *pugnam*, à **μῆμις**, **κ**, **ο**, q. **πυρρὸς** **ο**, **αὐτὸς** **δεῖν**, à *concurrente* **α**. 158.
- Μοί**, pro **ἐμῶ**, *mibi*, per aphæresin, ab **ἐγώ**, *ego*. **θ**. 20.
- Μοῖρα**, **οἷς**, *fatum*, à **μῆμις**, *divido*, in præf. med. **μῆμις**, unde est **μῆμις**, **κ**, **ο**, *fatum*, *mors*, & **μῆμις**, **αι**, **η**, *proprie*, *portio*. item, **μῆμις**, idem quod **εἰρημῶς**, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, **μῆμις**. **κ**. 745. **θ**. 204.
- Μολπή**, dat. sing. à **μολπῆ**, *cantilena*. hoc à **μῆμις**, *cano*, in præf. med. **μῆμις**. **θ**. 69.
- Μορ**, **κ**. Vide in **μῆμις**.
- Μορφῶς**, *zigra*, genit. Ionic. à **μῆμις**, *obscurus*. ab **αἰσῶς**, *caligo*. **κ**. 134.

Μονομήνης, unicus, à μῦν, pro
μῦν, solus, & γίνομαι, na-
scor. s. 376.
Μῦν, pro μῦν, solus, Poëti-
cè. θ. 143.
Μῦσαι, nom. pl. & in genit. pl.
μουσῶν, Æolicè, pro μουσῶν,
à μῦσαι, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ.
100.
Μάχθος, s, ὁ, labor. α. 306.
Μόψον, nomen viri. α. 181.
Μυδαλίον χροῶτε, madidum corpus.
Them. μυδαίω, destillo, f. ἦσαι.
s. 556.
Μυθησαίμεν, dixero, α. 1. m. opt.
Vide in μῦθος. s. 10.
Μῦθος, s, ὁ, verbum, sermo, dat.
pl. μῦθοισι. Ion. Hinc est ver-
bum μυθολογία, dico, μυθησαί-
μεν, dixero, α. 1. med. opt.
μυθήσομαι, α. 1. inf. θ. 24.
s. 10.
Μυλῶντις, præf. part. pro μυ-
λῶντις, ex μυλῶν, ὦ, denti-
bus frendo, epenthesis Poëti-
ca, & μικρόν, Scilicet præce-
denti syllaba brevi interponi-
tur ο μικρόν, ut, ὄρω, ὄρῳ,
ὄρῳ, ac præcedenti syllaba lon-
ga, interponitur ω μέγα, ut,
ἡδῶν, ὦ, Poëticè, ἡδῶν, ζῶν
ζῶ, ζῶν. Th. μύλη, ης, ἡ, mo-
la, molaris dens. s. 530.
Μύξα, nom. plur. à μύξα, ας, ἡ,
mucor, mucus, τὸ ἐκ μύρῳ ῥιναῖ
μύξαι ῥίον, cujus quidem ex na-
ribus mucores fluebant. α. 267.
Μύρετο, imperf. Ion. pass. lugebat,
à μύρω, propriè fluo, at μύρο-
μαι, lugeo, ubi lacrymæ per
genas defluunt. s. 206.
Μύριοι, mille, οἱ μύριοι, infiniti,
innumeri, à μυριάς, s, ὁ, infi-
nitus. s. 252.
Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à μυρμιδῶν, ὅς, Græcus. Vi-
de μῦρμη, s, ὁ, formica. α.
380.
Μῦρον, prima longa, 3. pl. im-
pert. act. pro ἰμῦρον, à μύρω,
mado, fluo, unguentis imbuo,
à μύρον, s, τὸ, unguentum.
α. 132.
Μυχῶ, dat. singul. in recessu, in
penetrati, à μυχῶ, s, pene-
trale, à μύω, claudio, f. σῶ.
θ. 119.
Μῶμος, ὁ, Momus, Deus qui-
dam reliquorum omnium deo-
rum irrior & reprehensor. su-
mitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναίω, incolit, à ναίω, habi-
to, incolo. ναῖον, pro ναῖον,
imperf. Hinc ναῖσται, idem
quod ναίω, ναῖσται, 3. pl. ind.
præf. Hinc ναῖσται, habitavit,
α. 1. m. pro ἐναῖσται, & hoc
pro ἐναῖσται, à ναίω, habito. in
Themate. ναίω. θ. 387. s. 639.
Νάρθηξ, dat. sing. à νάρθηξ, ης,
ὁ, ferula, bacillus. s. 52.
Ναυσίθοον, nomen viri, qui ναυί
currit. Navem Plautus vocat
ligneum equum. θ. 1021.
Ναυσίνοον, nomen viri, cujus ani-
mus est in navibus. θ. 1022.
Ναῦτις, acc. pl. à ναῦτις, s, ὁ,
nauta, à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.
θ. 876.
Ναυιλίης, genit. Ion. à ναυιλία,
ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, na-
vis. s. 618.
Νῆες, naves, acc. plur. pro νῆες,
& simpl. ναῦς, à ναῦς, navis,
genit. ναὸς, & Attic. ναὸς, &
Poët. νῆος, dat. νῆι, acc. ναυῶ.
s. 247.

Νεῖσθαι, præf. inf. *redire*, à νεί-
μαι, vel ex νίω, eo, redeo.
s. 554.

Νεῖ, *net*, *spinnet*, à νίω, f. ἥσω,
no, neo. s. 777.

Νεῖκα, acc. pl. à νείκω, s. ω, τὸ,
contentio, νείκα, pro νείκα, li-
tes, νεικείη, *probris affecerit*, pro
νικείη, 3. sing. præf. act. subj.
à νεικίω, ω. Them. νείκας, s. ω,
τὸ, *jurgium*, lis. Quidam com-
ponunt ex νε, non, & εἶκω, ce-
do. hinc νεικαστήρ, *conviciato-
rem*, acc. à νεικαστήρ. Th. νείκας.
s. 33, 716.

Νεῖλα, s, ὁ, nomen fluvii ma-
ximi. s. 338.

Νεῖλι, adverb. loci, pro νεαῖλι,
in imo fundo, νεῖοθεν, *ex ima
parte*, à νείω, novellus. Th.
νείω, s, ὁ, novus. s. 567.

Νεῖω, s, ἡ, Ion. pro νεός, s, ἡ,
novalis. s. 54.

Νεῖσσανται, *navigant*, 3. pl. præf.
à νείσσωμαι, eo, navigo. Them.
νίω, eo, redeo. s. 227.

Νεῖκωρος, genit. à νείκωρ, αρος, τὸ,
poetis generosus. s. 640.

Νεμείας, nomen regionis, sic di-
ctæ à nemoribus, νίμω, s. ω,
τὸ, *nemus*. à νίμω, *pasco*, hinc
νημαῖω, *Nemeaus*. s. 327,
329.

Νέμισις, σως, ἡ, indignatio, à νε-
μισίω, indignor. Est & nomen
certæ Dex. quæ præ ceteris in-
solentiam hominum reprimere,
& de injuriosis pœnas sumere
solet. s. 200.

Νεμισσᾶ, indignè fert, Poëticè,
pro νημισσᾶ, 3. præf. ind. à
νεμισσίω, ω, irascor, succenseo.
s. 756.

Νέμονται, fruuntur, 3. præf. pass.
νέμωμαι. Them. νίμω, f. μῶ,

possideo, tribuo, p. νημήκησ,
a. i. νηίμω. s. 231.

Νεοκηδὺς, s. ω, recentem dolorem
habens, νεοκηδῦι, dat. Th. κηδὺς,
s. ω, τὸ, *cura*, & νέω, s, ὁ,
novus, recens. s. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. νέος,
novus. s. 569.

Νεώτερος, recens vulneratus, à
νέος, novus, & νέω, ω, f. ἥσω,
vulnero. a. 157.

Νέασον, nomen fluvii. s. 341.

Νέουσιεν, nutabunt, vergent, præf.
ind. opt. à νέω, innuo, nuto,
f. ἴσω. s. 473.

Νεύρω, dat. à νεύρω, *nervus*. hinc
νερῆς, genit. Ionicè, à νερῶι,
ῥᾶς, ἡ, *nervus arcus*. s. 544.
a. 409.

Νεφέληγαίτης, genit. Æol. à νεφε-
ληγαίτης, s, ὁ, *nubes excitans*,
ex νεφέλη, *nubes*, & ἐγείρω, ex-
cito. s. 52. s. 745.

Νέφος, σος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion.
νεφίσσιν. s. 204.

Νεωμένη, iterata, præf. part. f. g.
scil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Them.
νέος, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in su-
perl. νεώτερος, à νέος, novus. s.
445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro νηῶν,
navem, à νῆς, νηός, dat. plur.
νήσαν. s. 165. s. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*.
s. 460, 890.

Νηῖα, *navalia*, à νηῖος, s, ὁ, na-
valis. Thema, ναῦς, *navis*. s.
808.

Νήκερος, *sine cornibus*. à νήκερος,
s, ὁ κὶ ἡ, ex νῆ, & κέρος, *cornu*,
τὸ, cornu. s. 529.

Νήκερον, *insanabiliter*, ex νῆ, ne-
gandi particula & αἰέω, *sano*.
s. 283.

Νηλεῖς

Νηλεὺς, ἰϞ, ὁ κὲ ῥ, crudelis. ἡ-
 λῖ, per sync. pro νηλεῖ, dat.
 sing. ex ἡ, & ἱλϞ, ἰϞ, τὸ,
 misericordia. Sic & νηλεὺς, *sa-*
uus, pro νηλεὺς. θ. 770. 765.
ΝηλεόπεινϞ, *immitis*, crudeli sup-
 plicio puniens, à πόνῃ, poena.
 & νηλεὺς, immitis. θ. 217.
Νήματ', pro νήματι, *fila*, à νῆμα,
 τὸ, filum. Thema, νῆω, neo.
 s. 777.
Νημερτής, verus. Th. ἀμαρζάνω,
 aberro, f. ἦσῶ, a. 2. ἡμαρζόν,
 & νημερτής, nomen proprium
 mul. θ. 234. 261.
Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναός,
 ὦ, ὁ, templum. θ. 990.
Νηοπέλον, xedituum, à νηοπέλϞ,
 s, ὁ, *aditus*, qui circa tem-
 plum versatur, ex νηός, pro
 ναός, & πάλιν, *verso*. item,
versor. θ. 991.
Νηός, navis, genit. Poëticè, dat.
 plur. νηοσί. Vide in νῆας. s. 628.
 634.
ΝήπιϞ, s, ὁ, infans, vocat. νή-
 πι, s. 286. 132.
ΝηρήϞ, pro νηριῶς, à νηριός, no-
 men viri. θ. 240.
ΝήελιϞ, ex ἡ negativo, & ἱελις,
 ἰδός, ῥ, *lis*. tanta, ut adversus
 eam non integrum sit sese op-
 ponere.
Νηοταίν, nomen mul. à νῆσος, *in-*
sula. q. d. in salo. θ. 249.
Νηοσισι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆ-
 σος, s, ἡ, *insula*. s. 171.
Νηοτά, nomen mul. θ. 261.
Νηυσί, dat. pl. à ναῦς, navis, vide
 in νῆας. s. 634.
ΝήυτμϞ, *anima expers*, ex ἡ,
 negativo, & αὐτμη, ἡς, ῥ, spi-
 ritus. Alii legunt, νήπιμϞ,
infans. θ. 795.
Νῆρον, pro ἱνῆρον, natabant, à νῆ-

Ϟω, f. ξω, idem cum νῆω, nato.
 a. 317.
Νίκη, νίκης, *victoria*, à νικῶ, f.
 ἦσῶ, vinco. a. 311.
Νικηθεὶς, *victus*. part. 2. 1. pass.
 νικήτας, part. 2. 1. act. à νικῶ,
 ὦ, *vinco*, f. ἦσῶ, p. νενίκηκα. θ.
 496. 73.
Νίσσωντ', imperf. pro νίσσοντο, *re-*
vertebantur. Vide νίσσῃ, *re-*
deo. pro quo, νίσσομαι, seu νείσ-
 σμαι. a. 462.
Νίφα, acc. per apocopen pro νι-
 φάδα, à νιφᾶς, αἶδας, ἡ, *nix*.
 à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φω.
 s. 525.
Νιφείδης, g. sing. à νιφῆς, *nivo-*
sus, à νίφω, f. ψω, p. φω, *ningo*.
 θ. 42.
ΝιψάμενϞ, *lotus*, a. 1. part. m. à
 νίπῳ, *lavo*, f. ψω. s. 739.
Νοή, sapit, 3. præf. subj. à νοῖω,
 ὦ, νοῖῶντες, Doricè pro νοῦντες,
cogitantes, præf. part. Th. νόϞ,
 νῆς, mens. s. 296. 261.
Νόημα, pro νόημα, τὸ, *intellectus*,
cogitatio. Them. νόϞ, νῆς. a.
 212.
Νόησας, a. 1. part. νοῖσας, inf.
 νόησε, pro νόησε, Ion. a. 1. ind.
 Them. νόϞ, νῆς, mens. s. 12.
 484.
Νομήν, *pabulum*, acc. à νομός, ὦ,
 ὁ, *pabulum*. Th. νόμω, *pasco*.
 s. 526.
ΝόμϞ, *lex*, νόμους, *leges*, à νόμω,
tribuo. s. 276. θ. 66.
ΝόϞ, νῆς, ὁ, mens νόμῳ, genit.
 Ion. s. 685. 483.
Νόσφι, *absque*, ut & νόσφι, *seor-*
um. s. 91. νόσφι ἄπε τι κα-
 χῶν, hoc est, *planè absque*
malis. Adverbia quæcumque
 ingeminata, sunt ἀμφοτεροί.
 s. 91.

ΝότϞ,

- ΝότⓄ, α, ὁ, νότιο, gen. Ion. notus, auster. s. 675.
 ΝῆσⓄ, α, ἡ, Ionicè, pro νόσⓄ, α, ἡ, morbus. s. 102.
 Νῆ, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.
 Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. §. 166.
 Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νυκτός, ἡ, nox. s. 177.
 Νύμφη, ας, ἡ, Nympha, νυμφίον, *nympharum*, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, *sponsa*, h. e. promissa, nempe foedere promissa, foederata. §. 298. 305.
 Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.
 Νύξ, νυκτός, ἡ, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.
 Νυχία, nocturna. Thema, νύξ, νυχία, nocturna, pro noctu. Sic Virgil Georg 3. *lupus nocturnus obambulat*. s. 523.
 Νύκτωντες, præf. part. à νύσσω, *pungo*, f. ξω. α. 62.
 Νῶθ', pro νῶτα, à νῶτⓄ, α, ὁ, dorsum, in pl. πῶ νῶτα. α. 286.
 Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγὼ, ego. α. 358.
 Νωμῆσαι, *vibrans*, α. 1. part. à νωμῶ, *agito*, *moveo*, à νέμω, ficut *σπρωαίω*, à σπρίω. α. 462.
 ΝώνυμοⓄ, ignobilis, ex νή, & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, nomen. s. 155.
 Νῶτα, pl. num. à νῶτⓄ, α, ὁ, dorsum, & in pl. πῶ νῶτα. s. 334.

Ξ.

- ΞΑ, ἡ, nomen mul. θ. 356. & ξανῆ, ἡς, ἡ, flava. §. 547.
 ΞένⓄ, Poëtice pro ξένⓄ, α,

- peregrinus*. s. 181. dat. pl. ξένους. s. 224.
 Ξενόδοκον, hospiti, dat. à ξενόδοκⓄ, Ionicè pro ξενόδοχⓄ, α, ὁ, qui recipit peregrinos, *hospes publicus*, ex ξένⓄ, & δέχομαι, f. δέχομαι, capio. s. 183.
 Ξεστοί, *rafiles*, à ξεστός, ὅ, ὁ. Th. ξίσω, f. ἴσω, rado. α. 133.
 Ξύλα, ligna, à ξύλον, α, πῶ, lignum. s. 808.
 Ξύμπασα, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. s. 240.
 Ξυν, Atticè pro συν, *cum*, præposit. dativum solum regens. §. 347.
 Ξυνήσας, participes, acc. pl. à ξυνήων, ενⓄ, ὁ κῆ ἡ, à ξυνός, pro κρινός, *communis*, unde ξυνήων, ενⓄ, ὁ κῆ ἡ. §. 595.
 Ξυνιόντων, *confligentibus*, part. a. 2. act. genit. à ξυνίημι, *congregior*, *confligo*, vel ξυνώμαι. Th. ἵημι, & ἔημι, eo. illud in a. 2. ἴον, ας. s. §. 707.

Ο.

- Ο', Ille, seg. 89. αα. 135. & ὀponitur pro ὅ. α. 22.
 Οἶρες, *confabulationes*, acc. pl. nam pro ὅρες, dicimus & ὅαροι. Th. ὅας, αρⓄ, ἡ. *μχορ*. §. 205.
 Οἷεμιν, *terribilem*, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἷεμⓄ, validus, hoc à βεβαίω, *fortis sum*. §. 839.
 Οἷεμινρῶς, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἔρῶν sunt ὀξύντα. §. 996.
 Οἷεμινρῶς, α, ὁ, ab οἷεμⓄ, μⓄ, robustus, & hoc à βεβαίω, robustum

- robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.
- Ὀβελισπύτης, *forti patre nata*, genit. sing. ab ὀβελισπύτης, Epith. Palladis, ab ὀβελιός, fortis, & πατήρ, pater. §. 587.
- Ὀγδάτη, dat. ab ὀγδάτης, Poët. pro ὀγδοή, octavus. Th. ὀκτώ, octo. §. 790.
- Ὀγ, g. m. §. 357. ὄγ, g. n. §. 214. & ὄδ', pro ὁδ'. §. 363.
- Ὀδύς, *dentem*, acc. ab ὀδύς, ὄν, ὄ, dens. §. 146.
- Ὀδός, ὀδ', ὄ, via. §. 579.
- Ὀδυσῆς, dat. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσσεύς, genit. Ion. ab ὀδυσσεύς, Ulysses. §. 1016.
- Ὀδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. *iratus fuit*, ab ὀδύζομαι, F. ὀδύσσομαι, a. i. ὀδύσσομαι. Th. ὀδύσσω, irascor. §. 1012.
- Ὀζός, ὄ, ὄ, propriè significat *ramusculum, stolonem*. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός Ἀπός dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. §. 181.
- Ὀθρύς, genit. ab ὀθρύς, ὄ, ὄ, nomen montis. §. 632.
- Οἱ illi. §. 69. 77. 86.
- Οἱ, qui. §. 29.
- Οἱ, qui. §. 39. οἷ, §. 119.
- Οἱ, h. c. αὐτοί, illi, ab αὐτοί, οἱ, §. 263. §. 20.
- Οἷα. §. 288. 301.
- Οἷα, qualia, ab οἷός, ὄ, ὄ, qualis. §. 400.
- Οἷα, aperi, præf. imperat. act. ab οἷω, aperio, f. οἷω, p. ὀίω, & ὀίω, præf. med. ὀίω. §. 819.
- Οἰδινός, genit. Æol. pro οἰδινός, ab οἰδινός, ὄ, ὄ, nomen viri, §. 163.
- Οἷδ', pro οἷδ', novit. præf. med. οἷδ', pro οἷδ', nosti. §. 3. Æolica paragoge, præf. med. οἷδ', ὄ, s. ab οἷδ', vel οἷδ', ὄ, scio, f. οἷδ', p. οἷδ'. §. 456. §. 355.
- Οἰδμή, dat. sing. ab οἰδμή, per syncopen pro οἰδμή, αἷ, n. g. tumor. Th. οἰδμή, vel οἰδμή, f. ὄω, tumeo, inflatus sum. §. 109.
- Οἷζός, genit. ab οἷζός, ὄ, ὄ, ὄ, arumna, in acc. οἷζόν. hinc οἷζός, calamitosus, οἷζόν, ὄ, Ionicè pro ὄ. §. 639. §. 214.
- Οἰκίαν, Poëticè pro οἰκίαν, præf. part. habitans, commorans, f. ὄω, p. ὀίω, ab οἰκίαν. Th. οἷός, ὄ, ὄ, domus. §. 330.
- Οἰκία, τὰ, res domesticæ. ab οἷός, Ion. pro οἷός, domesticus. Th. οἷός, ὄ, ὄ, domus. §. 457.
- Οἷος, acc. ab οἷός, ὄ, οἷός, pro οἷός, à singul. οἷός, ὄ, τὸ, domuncula, οἷός, & οἷός, domum. §. 576. 523. §. 758.
- Οἷός, ὄ, ὄ, semita, idem quod οἷός, ὄ, ὄ, via, semita. §. 290.
- Οἷός, genit. pl. Ion. pro οἷός, ab οἷός, ὄ, ὄ, vitis. Th. οἷός, ὄ, ὄ, vinum. §. 572.
- Οἷός, dat. sing. nigro. οἷός, acc. ab οἷός, οἷός, qui vinei coloris est. q. ὄ, ὄ, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἷός, vinum, & ὄ, oculus. Th. ὀίω, video. §. 621. 817.
- Οἷός, οἷός, vinum. §. 596.
- Οἷός, pro ὀίός, similis. §. 314. §. 386.

- Οἶνοχον**, ης, ἡ, patina libatoria, ex οἶνῳ, & χῶν, fundo, trulla, ex qua vinum fundebatur. s. 744.
Οἶον, pro ὅμοιον, similis, οἶον ergo qualis, item, similis, sed οἶον, υ, ὅ, solus. Neut. οἶον, solum. s. 313.
Οἶον, tantummodò, adverb. ab οἶον, οἶον, οἶον, solus, a, um. s. 386.
Οἶς, contractè pro οἶας. oves, acc. pl. Thema est οἶς οἶς, vel οἶς, οἶον, ἡ, οἶς. s. 775.
Οἶς, & οἶον, dat. pl. Ion. ab οἶς, quis. s. 145.
Οἶον, sagitta. ab οἶον, ὅ, ὅ, sagitta. ab οἶον, fecio, f. οἶον. α. 130.
Οἶον, & οἶον, nom. pl. ab οἶον. s. 46.
Οἶον, nom. pl. ab οἶον, ἡ, ὅ, quicumque. α. 150.
Οἶον, dat. pl. ab οἶον, ὅ, ὅ, avis. hinc οἶον, ὅ, ὅ, augur. α. 185. s. 701.
Οἶον, sive οἶον, ruvo. item fero. α. 111.
Οἶον, ovium, genit. pl. Vide suprὰ οἶον. s. 446.
Οἶον, οἶον, octo porcium. à βῶν, ὅ, ὅ, pro panis portionis, bucella, & ὅ, octo. s. 442.
Οἶον, octopedalem, acc. ab ὅ, ὅ, à πῦς, pedes, pes. s. 425.
Οἶον, υ, ὅ, beatitudo, felicitas. q. d. ὅ, βῶν, hinc ὅ, beat. s. 816. 316.
Οἶον, adject. ab ὅ, perdo, F. οἶον, a. i. aet. infm. οἶον, p. i. m. ὅ, & Att. ὅ, s. 376. s. 180. 668.
Οἶον, paucillimum, adverb. ab ὅ, υ, ὅ, paucus hinc
Οἶον, superl. paucissimus. s. 723. 480.
Οἶον, υ, ὅ, fluvius in Helicone Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. s. 6.
Οἶον, υ, ὅ, mortarium. s. 423.
Οἶον, perniciofa. ab ὅ, ὅ, hinc & ὅ, idem. Th. ὅ, λυμαι, f. ὅ, perdo. s. 745.
Οἶον, υ, ὅ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὅ, coelestis, & ὅ, Musae dictae, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. s. 390. 25. 52.
Οἶον, similia, ab ὅ, similia. α. 50.
Οἶον, υ, ὅ, tumultus, multitudo. Th. ὅ, υ, ὅ, similis. α. 155.
Οἶον, secutus. a. i. part. ab ὅ, ὅ, sequor, f. ὅ, Th. ὅ, idem quod ὅ, simul. s. 676.
Οἶον, pluviosa. Alii ὅ, est adject. g. f. ab ὅ, imber. hinc ὅ, pluviosus. s. 451.
Οἶον, robustus. Vide suprὰ ὅ, s. 145.
Οἶον, υ, ὅ, imber. παρὰ τὸ ὅ, ὅ, simul fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὅ, pluyente. a. i. part. ab ὅ, ὅ, pluo. s. 492. 415.
Οἶον, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὅ, juro, f. ὅ, f. 2. med. ὅ, ὅ, p. ὅ, a. i. ὅ, s. 194.
Οἶον, coetaneos, acc. pl. ab ὅ, υ, υ, coetaneus. Th.

Th. ὄμους, similis, & ἡλικία, ας,
ἡ, statura. s. 444.

ὁμιλεῖσαι, pro ὁμιρῆσαι, præf.
part. f. g. pl. num. ab ὁμιρεῖω,
in unum convenio, Thema
ὁμιρεως, α, ὁ, obfes. q. ex ὁμῷ,
simul, & εἰς, loquor. 2. 39.

Θ'μιλῶδ' , turmatim , Adverb.
Th. θ'μιλ' , s , ὁ , turba. α.
170.

ὁμολογῶ, *meiere*, praeſ. inf. ab
ὁμολογῶν, q. d. ὁμολογῶν. s. 727.

ὄμμα, oculis, dat. pl. ab ὄψ-
 ἔμαι, video. F. ὄψομαι. P. ὄμ-
 μαι. hinc est ὄμμα, ατος, τό,
 oculus. α. 262.

Ὁμοῖον, *simul*, ἀδόμεν, Th. ὁμοῖος,
 ὦ, ὁ, *similis*. s. 109.

Ὀμοῖ, five ὁμοῖ, x, ὁ, si-
 milis, Poëtice ὁμοῖ, Th.
 ὁμοῖ, ὁ, similis. s. 145.

Θ' *μολῶς*, genit. ab *ὀμολῆ*, ἡ.
hortamentum, comminatio. q.
ἀπὸ τῆς ὁμῶς κέκληται. Eustath.
Th. κέλωμαι, hortor, jubeo. α.
431.

Οἱ μὲν, eundem. ab οἱ μὲν, unde
est οἱ μὲν. 9. 508.

ὁμῶσιν, juraverit. a. i. subj. ὁμῶσαι. a. i. part. pro ὁμῶσαι. ab ὁμῶμαι, fut. ὁμῶται, a. i. act. ὁμῶται. §. 232.

Ὁμοῦ, *simul*, ab ὁμοῦς, *similis*. s.
243.

Θῦμακας, nom. pl. q. ὁμοῖ ἐς τὸ
φαιεῖν, *crudi ad uescendum*,
ab ὅμοφαξ, ακΘ, ἡ, uva acer-
ba. α. 399.

ὁμόςφρων, οἰ@, ὁ καὶ ἡ, concors,
acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμός,
similis, & φρέων, πρὸς, ἡ, mens,
animus. 9. 60.

Θῦμαι, tamen. sed ὁμῶς, simul.
Th. ὁμῶς, ὃ, ὅ, similis. s. 3.
20.

O, d. *apinsu* v. d. *dispo* d. re-
diit domum suam. d. postpositum accusativo, valet ad. n. 38.

Όπ, quietque. 1. 3.

ὄνημα, ἀπὸς, τὸ, *utilitas, emolumentum*, ἀπὸ ὄνης *profum.* f. ἡσιν. s. 41.

Ὀνειδός, ὄ, τὸ, *probrum*. hinc
 ὀνειδίζω, *exprobrare*. s. 311.
 718.

O'regar, *somniorum*, gen. pl. ab
oregar, *u, e*, *somnium*. Th. *oregar*,
somnium, nomen indeclinabi-
 le. §. 212.

ὄρνισσι, juvat. 3. præs. ind.
sing. ab ὀρνίσις seu ὄρνις, f. 1.
ὀρνίσω, 2. 1. ὀρνισσά, 9. 429.

Ὅνομα, ἄνθρωπος, τὸ nomen. Ἄεolicè ὄνομα. ὄνομα pro ὄνομα. hinc ὀνομαστὶ, celebres, nominandi. §. 148. 369.

Ὀνόματι, appellavit, a. i. act. ab
ὀνομαίνω, nomino, f. αὐῶ, a. i.
ὀνόματι. Th. ὄνομα, nomen.
a. 80.

Ὀϊσιάζων, praef. part. *convicians*,
ab οἶσω, *vituperō*, f. ὄσω. Th.
οἶσιος, *vituperō*. s. 258.

Omnis, quemcumque, ab eis,
 etiam, ab eis, & quis.
 9.62.

ὄνυχας, ungues. ab ὄνυξ, ὄνυχον.
ὄ, unguis. prov. ἐξ ὄνυχας λέοντος,
ex ungue leonem. ὄνυχον, dat.
pl. Ion. α. 266. s. 202.

ὀξύια, *acutum*. In plur. προξύια, capitur, & metri gratiā pro ὀξύιας, α: ὀξύς, ἴσ, ὀ, *acutus*, ὀξύητος, dat. pl. Ion. ut ἀρχιμήδης ὀξύητος, *micronibus acutis*. α. 289. 348.

Ὁ π' pro ὅσα, vocat, sonum, acc.
ab ὁψ, ὁπός, ἡ, vox, q. ab
ὅσα, dico.

O'kaz, dat. prae. ind. *o'kazay*,
2. l.

2. 1. aēt. inf. ab ἐπαΐζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo. ἐπαΐσσις*, pro ἐπίσσις, part. 2. 1. aēt. s. 168. θ. 433.
- ΟΨε, quod. θ. 864.
- ΟΨηδῖ, *comitatur*, 3. perf. praef. ind. ab ἐπηδῖω, *comitor. Th. ἐπιΐζω*, f. ασω, *persequor, comitem do.* s. 142.
- ΟΨι, *voce*, dat. ab ὀψ, ὀψς, ὀ, *vox.* Vide ὀψα. s. 29. 806.
- ΟΨίζετο, *curabat*, imperf. ab ἐπιζωμαι, *curo*, ab ὀψις, ὀδς, ὀ, *ultio, cura.* α. 21.
- ΟΨισι, *metri causā*, pro ὀψισιν. Th. ὀπίσω, *retrosum.* θ. 3.
- ΟΨισιδόντ, pro ὀπισιδόντι, *spectantem*, praef. part. acc. casus, ab ὀπισιδών, ab inusitato ἐπισιδών. Thema est ὀψιδωμαι, *video.* s. 29.
- ΟΨισι, acc. sing. ab ὀψις, ὀδς, ὀ, *ultio, vindicta, cura.* s. 251.
- ΟΨισιν, *adverb. ponē, à tergo.* ab ὀπίσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrosum*, retrò. s. 469. 741.
- ΟΨλα, *instrumenta*, ab ὀψλον, s, τῖ, *arma.* θ. 813.
- ΟΨλία, acc. ab ὀψλις, ἰψ, ὀ, *nomen viri.* α. 180.
- ΟΨλῶ, *ungulam*, *ungulā pecus est armata*, ab ὀψλῶ, ἡς, ὀ. Th. ὀψλον, s, τῖ, & in pl. καὶ ὀψλα, *arma.* s. 589.
- ΟΨλότατος, *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὀψλότατος, s, ὀ, *junior.* ab ὀψλον, s, τῖ, *arma.* θ. 137.
- ΟΨότι, *quando, cum*, ex ὀπι, ὀπ' ὀρικλήν ἦ, *ut liquet ex ὀπόσις ἐπιψι*, &c. *sicut & ληκλήσι sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πιτήκιντε*, &c. ὀππότι idem quod ὀπότι. π duplicatur *metri causā*,
- ὀπότιον ex ὀππότι & ὀν, *ubi.* α. 397. θ. 782. s. 543.
- ΟΨπη, Poëtice, pro ὀπη, *ubi.* θ. 387.
- ΟΨποτίρλω, *utram*, acc. f. gen. Poët. ab ὀπόπερος, *uter.* Them. πόπερος, s, ὀ, *uter.* θ. 549.
- ΟΨπεριός, s, ὀ, *autumnalis*, ex ὀπιρῶ, ας, ὀ, *autumnus*, q. d. ὀρῶ ὀπῶ, *tempus succi.* s. 674.
- ΟΨῶται, *spectat*, 3. perf. praef. ind. verb. med. κῶρη δ' εἰς ὕδατος ὀρῶται, *caput pavimentum spectat*, est senis descriptio. ab ὀρῶ, *video.* imperf. ἰώρων, perf. ἰώρων, s. 534.
- ΟΨριχάλυγιο, *genit. Ion.* ab ὀρεῖ-χαλκῶ. orichalcum, *as montanum*, ab ὀρος, ἰψ, τῖ, *mons*, & χαλκός, s, ὀ, *as.* α. 122.
- ΟΨρίζω, *porrigere*, 2. 1. infinit. ὀρεξαμένη, part. f. g. 2. 1. med. ab ὀρίζωμαι, *porrectis manibus prendo.* Th. ὀρίζω, f. ξω, *porri- go, extendo.* θ. 433.
- ΟΨριψ, *montis*, gen. singul. à τῖ ὀρῶ, *mons.* α. 374.
- ΟΨρισινόμω, *in montibus pascentis*, *genit. ex ὀρῶ, ἰψ, τῖ, mons.* & ἡμῶ, *pasco, in praet. m. τάνο- μω.* α. 407.
- ΟΨρηται, *orta fuerit*, 3. sing. 2. 2. med. sup. ab ὀρω, in med. ὀρο- μαι, η, πται, *praesens & aor. 2. coincidunt in subj. Hinc est Latinorum orior.* θ. 782.
- ΟΨρῶς, *rectus, erectus.* hinc
- ΟΨρῶν πείρας, *erecti pili.* α. 391.
- ΟΨρῶς, g. com. *arduus*, ex ὀρῶς, ἡ, ὀ, *rectus.* s. 290.
- ΟΨροζή, ης, ὀ, *manè lugens.* ab ὀρῶ, s, ὀ, *tempus matutini- num*, & ζῶα, f. ἡσῶ, *gemo.* s. 568.
- ΟΨρῶς, *genit. ab ὀρῶν, τῖ, dilu- culum*,

- culum*, ὄρρη ἀνιστέμεν, ἵνα τοῖς βλεῖν ἀρκέσῃ. *Diluculo surgens*, ut tibi victus sufficiens sit. s. 577.
- ὄρρη, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρρης, s. ὁ. 9. 293.
- ὄρρη, s. ὁ, *juramentum*, aut potius Numen quod præerat iurijurando. 9. 231. s. 219, 804.
- ὄρρησιν, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὄρρησιν, ὦ, *impetu fevor*, f. ἵσω, ὄρρησιν, a. 1. pass. infin. Them. ὄρρη, ἡς, ἡ, *impetus*. α. 403. s. 526.
- ὄρρη, *monilia*, acc. pl. ab ὄρρης, s. ὁ, *monile*, colli ornamentum. s. 74.
- ὄρρη, ἵης, ἡ, *avis*. s. 212.
- ὄρρη, τὸ, *mons*. At ὄρρης, s. ὁ, *terminus*. 9. 2.
- ὄρρησαν, *irruerant*, pro ὄρρησαν, 3. pl. a. 1. act. indic. ab ὄρρησιν, ab ὄρρη formatum est, sicut & ὄρρησιν, & ὄρρησιν. item, ὄρρησιν, a. præt. med. ὄρρησιν per metath. ὄρρησιν. ὄρρησιν, pro ὄρρησιν, *precipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὄρρησιν. α. 437.
- ὄρρησιν, *stimulum*, acc. ab ὄρρησιν, ἡς, ὁ, *virga aculeata* è ramo. s. 468.
- ὄρρησιν, *orphanos*, ab ὄρρησιν, s. ὁ, *orphanus*, *pupillus*, q. ab ὄρρησιν, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκοτεινῇ, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. *Flectitur* more adjectivorum. s. 330. Vide Manuale N. T.
- ὄρρησιν, ἵμαι, *salto*, 3. pers. pl. num. ὄρρησιν, *tripudiant*, *saltant*, Doricè, pro ὄρρησιν, f. ἵσωσιν, a. 1. med. ὄρρησιν. Hinc ὄρρησιν, ἡ, ὁ, *scitorea*. α. 282. 9. 4.
- ὄρρης, s. ὁ, *pulvinus*, *ordines vitium*. α. 296.
- ὄρρησιν, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὄρρη, *excito*, f. ὄρρη, & ὄρρη, præt. m. ὄρρησιν, & ὄρρησιν, quod activè & passivè usurpatur. α. 274.
- ὄρρησιν, *videns*, præt. part. ab ὄρρησιν, ὦ, f. ὄρρη, p. ὄρρησιν. Att. ὄρρησιν. α. 426.
- ὄρρη, *qui*. s. 8.
- ὄρρη, *suus*, πατὴρ εἰς ὃν, *ad patrem suum*. 9. 71.
- ὄρρη, *quanta*, & ὄρρη, ab ὄρρης, & Poët. ὄρρης, s. ὁ, *quantus*. 9. 475.
- ὄρρη, ἡς, ἡ, *vox*. 9. 10.
- ὄρρη, pro ὄρρη, *quotquot*, pl. n. f. g. ὄρρη, pro ὄρρη, *quacumque*, ab ὄρρης, & Poëticè, ὄρρης, ὦ, ὁ, *quantus*. 9. 183.
- ὄρρησιν, *prævidebat*, imperf. verbi ὄρρησιν, *video*, Æolicè, pro ὄρρησιν, f. ὄρρησιν, p. ὄρρησιν. 9. 551.
- ὄρρης, s. ὁ, & ὄρρης, τὸ, *oculus*. ὄρρησιν, *oculis*. ὄρρη, dualis numeri, pro ὄρρησιν, per apocopen 9. 426.
- ὄρρησιν, *quantum*, Poëticè, pro ὄρρησιν. 9. 49.
- ὄρρησιν, *quicumque*, Poëticè, pro ὄρρησιν. ὄρρησιν, *quotquot*. ὄρρησιν, pro ὄρρησιν. 9. 154. s. 303.
- ὄρρησιν, *ossa*, pl. num. ab ὄρρησιν, ὦ, ὦ, *os ossis*. 9. 540.
- ὄρρη, pro ὄρρη, ut & ὄρρη. s. 113.
- ὄρρη, *quando*, *quum*. Notetur discrimen. ὄρρη, *quando*, extra interrogationem. ὄρρη, *quando* in interrogatione. s. 89.
- ὄρρης, s. ὁ, *sonus*. 9. 709.
- ὄρρησιν, *celeriter*, *ocysimè*, adverb. Th ὄρρησιν, f. ὄρρησιν, *incito*, *instigo*, α. 410.

- Οὔτι**, quia, quoniam, ὅτι πέχεται, quam celerrimè, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.
Οὐ, non, ὅτι δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum. s. 244.
Οὐπ, non, Poëticè, pro ὅτι. s. 182.
Οὐαῖ, acc. pl. aures, ab ὤας, αῖς, τὸ, Poëticè, pro ὤας, ὠτός, dat. pl. ὤασιν. s. 702.
Οὐδὲ, neque, ὅτι, pro ὅτι, per apostrophum. s. 40.
Οὐδὲμῃ, nusquam, adverb. ab ὀδὲμῃς, ex ὅτι, & ἀμῃς, ὅτι, ὅ, unus. s. 218.
Οὐδὲς, τὸ, pavimentum, idem quod ὀδὲς, s. 40, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.
Οὐδὲν, nullum, ab ὀδὲν, ὀδὲμῃς, ὀδὲν, nullus, a, um. s. 311.
Οὐδέποτε, numquam, ex πότε, quando. Thema, ὅτι. idem. s. 176.
Οὐδέποτε, neuter, ex ὀδὲ, & ἔπειρος, alter. s. 178.
Οὐδέπ, neque ullum, ex ὅτι, & πῆ, quid. s. 147.
Οὐδὲς, ὅτι, ὅ, limen, ab ὀδὲς, s. 40, τὸ, solum. s. 749.
Οὐκ, sequente tenui, non: ὅτι, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.
Οὐκίπ, non amplius, ex ὀκ, & ἔπ, adhuc. s. 34.
Οὐλί, idem quod ὀλοός, ὅτι, ὅ, sic ὀλίς, ἀρκῆς, perniciosus Mars. Them. ὀλυμῖ, f. ὀλίσω, perdo. s. 192.
Οὐλομήν, Poëticè pro ὀλομήν, miseram, acc. ab ὀλάμῃ, factum ex aor. 2. ὀλόμῃ, interposito υ, metri causâ. Th. ὀλυμῖ, f. ὀλίσω, aor. 2. med. ὀλόμῃ. s. 717.
Οὐλύμπος, olympus, quasi ὀλάμπος, totus lucens, ὀλύμπιος, gen. Ion. ὀλυμπόνδε, ad olympum. hinc ὀλύμπῃ, olympus, vel calosβis, o, mutatur in u Poëticè. s. 855.
Οὐνε, pro ὅτι, cuius rei gratiâ, ὅτι, per apostrophum s. a. s. 139. 517.
Οὐν, igitur, τὸν αὐτόν. s. 299.
Οὐποπ, numquam, ex ὅτι, & πότε, & hoc ab ὅτι, quando. s. 813.
Οὐπω, nondum, ex ὅτι, & πω (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅτι. s. 273.
Οὐρανίδη, dat. sing. ab ὕρανίδης, s, ὅ, coelestis. Th. ὕρανός, ὅ, ὅ, coelum. s. 486.
Οὐρανός, ὅ, coelum. Hinc ὕρανία, Ionicè, pro ὕρανία, Urania, una ex Musis, ὕρανός, ἐκ τοῦ, coelestis, ὕρανίων, coelicolarum, genit. plur. ab ὕρανίων, ὡν, ὅ. s. 45. 78. 939.
Οὐρεῖν, meiere, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὕρησῃ. s. 758.
Οὐρεῖ, pro ὕρε, montis, ὕρεα, pro ὕρεα, Poëticè, montes, dat. pl. ὕρεσι, ab ὕρες, ὅς, τὸ, mons. s. 232.
Οὐρη, Ionicè, pro ὕρε, dat. singul. ab ὕρε, ὅς, ὅ, cauda. s. 431.
Οὐρήας, mulos, acc. pl. ab ὕρεας, Ionicè, pro ὕρεας, ὅς, & Ion. ὕρε, ὅ, mulus, ab ὕρες, ὅς, τὸ, mons, quod hujus jumentum magnus sit usus circa montana opera. s. 791.
Οὐρήσῃ, meias, 2. sing. a. i. act. subj. ab ὕρεω meio, f. ὕρεω. Th. ὕρε, s, urina. s. 729.
Οὔριον, seu potius, ὕρεον, nomen viri. s. 186.

Οὗς, quos, ab ὅ, ἡ, ὅ. At ὅς, suos,
ab ὅς, ἡ, ὅ. §. 45.

Π.

Οὐπίμῃ, Ionic. pro ὑπίμῃ, præf.
inf. ab ὑπῆμι, seu ὑπίω, vul-
nero. hinc part. ὑπίμῃ, vul-
neratus. nisi velis in præf. pass.
per syncopen dici, pro ὑπισμύ-
ῃ, ab ὑπίζω, f. ἄσω. idem
quod ὑπίω, ὦ, f. ἦσω. α. 335.
363.

Οὐπῶς, pro ὑπῶς, vulneravit. ab
ὑπίω. α. 461.

Οὐπ, neque, & ἔτ', pro ἔπ, ut
& ἔθ'. α. 217. α. 130. 784.

Οὐ τ', cumque, genit. ab ὅς, qui.
α. 534.

Οὐπς, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis,
h. e. nullus. α. 15. ἔπ, nus-
quam. α. 105.

Οὐπς, αὐτῇ, τῷ, ex ὅ αὐτός, hic.
α. 293.

Οὐτως, sequente vocali, sic, ἔπ, ὡς,
sequente consona. α. 424.

Ὀφέλλω, auget, 3. præf. ind. ver-
bi ὀφέλλω, adaugeo. in præf.
imperat. ὀφέλλε, fove. α. 14.
213.

Ὀφθαλμός, ὤ, ὅ, oculus, ὀφθαλ-
μοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὀφθαλ-
μοῖ, video. α. 267. §. 451.

Ὀφί, serpentis, genit. ab ὄφης,
ἰ, ὅ, acc. ὄφιν. α. 161.

Ὀφρα, adverb. Poëticè, pro ὡς,
ut. α. 260. ὄφρα ἔπω, ut dicam.
α. 341.

Ὀφρύς, dat. pl. ab ὄφρυς, ὤ, ἡ,
supercilium. §. 827.

Ὀχθήσας, α. 1. part. aët. con-
tristatus, ab ὀχθίω, ὦ, gravatè
fero.

Ὀψαρέτης, ὤ, ὅ, qui serò arat,
ex ὄροω, ἀρο, & ὄψι, serò,
adverb. α. 490.

Π **Α**λασπίς, genit. pro πηλα-
σπίς, Doricè, à πήλασθαι,
α, ὅ, Pegasus, alatus Per-
sei equus. Them. πηγή, ἡς, ἡ
fons. α. 70.

Πάγκληρος, omnino malus, ut
πᾶνκληρον ἡμέρα, infauitissimus
dies, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν,
omnis, e. & κληρός, ὤ, ὅ, ma-
lus. α. 813.

Πάρος, α, ὅ, collis ubi multi
lapides sunt quasi compacti,
& in unam coaluerunt cau-
tem. Thema, πηγυρός, vel πη-
γυρῶν, compingo, f. ξω. α.
439.

Παγγύστα, prorsus aurea, quasi
dicas, πάντως χρύστα, à χρυσός,
ὤ, ὅ, aurum. §. 335.

Παῖς, passus, in f. g. παῖς,
α. 2. part. aët. à πάσχω, pa-
tior, f. πάσχωμαι, α. 2. ἱπαῖον,
præt. med. πίπρω. α. 218. §.
276.

Παῖς, puer, & Ionica diaeresi.
παῖς, παιδός, in accus. παῖδ',
pro παῖδα, in dat. pl. & Ion.
παισὶ, παιδῶσι. α. 399. 130. 50.
378.

Παίζοντες, ludentes, præf. part.
à παίζω, F. παίζω, & σπ, lu-
do. α. 277.

Παιπαλοῖσθε, dat. plur. Ionicus,
asperis, à παιπαλόεις, εἶσα, εν,
asper, præruptus. Thema,
παίπαλα, παῖ, loca prærupta.
§. 860.

Παλαίς, luctatur, à πάλη, ης, ἡ,
lucta, hinc παλαίω, luctor. α.
413.

Παλάμεις, manibus. dat. plur.
à παλάμη, παῖμα, παλάμῃσι,
dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλαίμας.
α. 320.
- Πάλιν, adverb. iterum, rursus. ε.
673.
- Παλιάρχις, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρωμαι, colligor.
Th. ἀγείρω, f. ρῶ, congreco.
α. 93.
- Παλιώτης, pro παλιδιώτης, q. d. post infecutio. Thema διώκω, persequor, infector, f. ξω, p. ωχα.
α. 154.
- Παλλάς, ἄδης, ἡ, Pallas, Sapientiae dea, quae & Minerva dicitur. ε. 76.
- Πάλλων, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλας, acc. θ. 376.
- Πάλλω, jactabat, imperf. pro ἵππαλλιν, à πάλλω, vibro, agito, f. αλώ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. prorsus, q. d. πάντως πάντως. α. 275.
- Παμφαίνων, præs. part. à παμφαίνω, totus appareo. μ est ante φ, quae literae sunt cognatae, & ut ita dicam, consanguineae, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis, & φαίνω, appareo, f. αῶ, p. πίφαγη, α. 1. ἵφηναι, α. 2. ἵφαινον. ε. 567.
- Παναιόλ, omnino varius. ex πᾶς, & αἰόλ, α, ὅ, varius. α. 139.
- Πασαπήμων, prorsus innoxia, ex αἰπήμων, ον, ὅ κ' ἡ, illæsus. Th. πήμω, αἰ, τὸ, damnum. ε. 811.
- Πανέρως, longè præstantissimus, ex πᾶν, & ἄρως, præstantissimus. Th. ἄρως, εὐς, ὅ, Mars. ε. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandionis. ε. 568.
- Πανδύρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quae omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῦρα. ε. 81.
- Πανδαλῶσαι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πᾶν, & ἄλλω, αθ, ὅ, Hellen, Græcus. ε. 528.
- Πανόφθω, genit. à πάνιφθω, omni ex parte coctus. Thema, ἔψω, coquo, elixo, f. ἔψω. α. 208.
- Πανμύριον, toto die. ex πᾶν, & ἡμέρα, seu ἡμέρας, dies. α. 396.
- Πανύχθω, tota nocte, elegantia poetica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox. α. 46.
- Πανόπη, nomen mul. q. d. pro omnibus loquens. θ. 250.
- Πάντοθεν, undiqueque, adverb. à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. ε. 625.
- Πανόλλω, acc. f. g. πανόλλων, gen. pl. à πανόλλω, α, ὅ, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis, θ. 830. ε. 621.
- Παντός, παντὶ, πάντοσι, &c. Vide in πᾶσι.
- Παντράων, præs. part. à παντράω, circumspicio. ε. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. ε. 51. παρ', pro παρὰ. ε. 27. Cum dat. apud. ε. 130. Cum accus. trans, præter, &c. ε. 169. πάρος, pro πᾶρι, urgent. ε. 454.
- Παραγίγεται, 3. pers. præs. adest. Thema, γίνομαι, seu γαίνομαι, sum, f. 2. παθ. γήσσομαι, p. γήσσομαι, α. 2. m. ἐγυόμην. θ. 432.
- Παραγκύρια, importuna, à παραγκύριον, seu παραγκύριος, in-tempestivus. Th. καιρός, ὅ, ὅ, occasio, tempus. ε. 329.
- Παραμείνεται, prætereat, 3. præf. subj.

- subj. à *παραιρέω*, prætereo. Th. *αἰρέω*, f. *ψω*, commuto. s. 409.
- Παραβάσις*, *delictum*, *transgressio*, idem quod *παράβασις*, ex *παρ*, & *βάω*, eo, incedo. s. 218.
- Παραφάιδροι*, appellantes, metri gratiâ, inserto, i, vel per epenthesein Poët. est aor. 1. part. med. à *παράφηναι*, horror. Them. *φηνί*, seu *φάω*, dico. §. 90.
- Παρακρίτη*, dativ. à *παρεκρίτης*, s, o, *paritus*, *παρεκρίτης*, i, *parita*, *μχορ*, *συν αἰδίδη παρεκρίτη*, ex *παρ*, juxta, & *κρίτη*, s, i, cubile, lectus. θ. 328. 928.
- Παρεφασάνθρω*, Ionicè pro *παρεφάινειν*, *revelare*, præf. inf. pro imperat. Them. *φαίνω*, f. *νῶ*. s. 734.
- Παρεχέω*, est a. 2. act. infin. à *παρέχω*, efficio, præsto, *παρέχων*, 3. pl. imperf. act. Them. *ἔχω*, habeo, f. *ἔξω*, & *χέω*, p. *ἔχημι*, a. 2. *ἔχον*. s. 712. α. 84.
- Παρεῶν*, gen. pl. à *παρεῖα*, αἶς, i, *gena*, maxilla. α. 267.
- Παρεκβάλλουσι*, *exorbitant*. 3. plur. ind. præf. ex *παρ*, ex, & *βάω*, eo, f. *βήσμαι*, p. *βέβηκα*, a. 2. *ἔβην*. s. 226.
- Παρελαύνω*, *aveho*, prætervehor. Th. *ελαύνω*, agito, f. *ελάσω*, p. *ἔλα*. α. 353.
- Παρελίστατο*, *concupuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à *λέζομαι*, *cubo*, f. *λέζομαι*. §. 278.
- Παρελθῆναι*, *pervenire*. a. 2. inf. Th. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἔλδομαι*, a. 2. *ἔλθον* & *ἔλθον*, p. m. *ἔλθην*. s. 216.
- Παρίξ*, *extra*, dicitur & *παρὰ*. Them. *ὦν* vel *ἔξ*, ex, è. α. 352.
- Παρόντες*, *presentis*, Ionicè pro *παρόντες*, genit. præf. part. à *παρ* & *οἶμι*, sum. s. 366.
- Παριστῆναι*, *adesse*, *adstare*. Ionicè pro *παριστῆναι*, præf. act. infin. à *παρίστημι* pro *παρόστημι*. Non solum *ἵστημι*, sed etiam *ἵστημι* usitatum est, f. *στήσω*, a. 2. *ἵστημι*. θ. 439.
- Πάριον*, à *παίρειναι*, *adsum*. Th. *οἶμι*, sum. §. 410.
- Παρίχθην*, apposit. 3. pers. præf. imperf. à *παρεχέω*, idem quod *παρέχω*, *præbeo*. Th. *ἔχω*, habeo. §. 639.
- Παρίτταν*, *deflexerunt*, a. 2. act. à *παρετρέπω*, *diverto*, *deflecto*, f. *ψω*, p. *φα*, a. 2. *ἵτροπον*, p. m. *τίτροπον*. §. 103.
- Παρθένος*, s, i, *virgo*, hinc *παρθένος*, & *παρθενικός*, i, o, *virgineus*, *virginalis*. s. 256. §. 344. s. 63.
- Παρεκλύνουσι*, *deflectunt*, pro *παρεκλύνουσι*, 3. pers. pl. ind. præf. à *κλίνω*, f. *κλῖνω*, *reclino*, p. *κίεκα*. s. 262.
- Παρήσσω*, genit. Ion. à *πάρεσσω*, s, o, *nomen montis in Delphis*. §. 499.
- Πάρεθιν*, seu *παρέθιν*, idem quod *παρέθιν*, ante. §. 531.
- Πάρος*, *ante*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.
- Πᾶσι*, f. g. à *πᾶς*, *omnis*, *παντός*, in accus. *πάντα*, *πάντα*, *πάντα*, gen. plur. *πάντων*, Ionicè pro *παντων*, dat. pl. *πάνσι*, & *πάνσιν*, & Ion. *πάντασι*. *πάντα*, pro *πάντα*, *πάντα*. pro *πάντα*, *πάντα*, adverb. *passim*. s. 125. 76. 511. §. 828. 372.

Πασθῆν, nomen mul. ὁ. 247.

Πασην, nomen mul. quia ad omnes currit. ὁ. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πίσσῃ, præt. med. πίποιδα, aor. 2. ἔπαθον. ε. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρος, πατρός, dat. πατρί, acc. πατέρα, tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρεις, ἰδός, ἡ, patria. α. 1. ε. 5. ὁ. 259. θ. 73.

Πατρὸς καὶ μητρός, patruos, ex πατρός, pater, & μητρός, mater. Th. κείνος, trater, & γένεσθαι, nascor. ὁ. 502.

Πατρῷος, ε, ὁ καὶ ἡ, paternus. Th. πατήρ, pater. ε. 376.

Παῦε, desiste, præt. imperat. act. παύει, 3. sing. a. 1. pass. f. παύεται, p. πίπαυμαι, a. 2. ἔπαυον. α. 449. ὁ. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, ad exiguum tempus. à παυρός, ε, ὁ, Poëtic. paucus. Hinc παῦρος, neut. pl. adverb. τὰ. hinc & παυρόδιον, pauxillum. Th. πύον, f. πύον, cefso. ε. 133. 326. θ. 780.

Παχίαι, densas, acc. pl. à παχύς, εἶα, ὁ. densus, crassus, in genit. παχέος, in accus. παχύν. ε. 509. 497.

Πέδιον, ε, τὸ, calceus, talare, ὁ. 12.

Πέδιον, ε, τὸ, campus. πεδίον, genit. Ion. πεδίων, adverb. ex fundo. Th. πῶς, ε, τὸ, solum. α. 378. 342. θ. 680.

Πείθ' pro ἑπιθε, persuasit, imperf. à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Σαδά, Dea eloquentiae praeles. Th. πείθω, f. πείσσω, a. 2. m. ἐπιθώσω, præt. med. πίποιδα. α. 450. ε. 72.

Πείκειν, tondere, præt. inf. à πείκω,

vel πείκω, pectio, f. ξω, a. 1. pass. ἐπείκω. α. 773.

Πείρατε, pro πείρατα, termini. dat. pl. πείρασιν. à πείρας, αἰῶ, ἡ, finis. ε. 168.

Πειραθῆναι, periculum fecisse, a. 1. inf. pass. à πειράω, ὦ, conor, nitor, f. αἶον, vel ἡσιν, p. πειράσθαι. Th. πείρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρίθων, nomen viri, ardelio. α. 179.

Πέλαιος, εἶ, τὸ, profunditas maris, pelagus, πέλας τὸ ἀκτῆς κατ' ἀντίφρασιν, vel quia πέλας ἀγῆ. ὁ. 131.

Πελάσας, accedens, a. 1. part. à πλάζω, f. σω, appropinquo. Them. πέλας, adverb. propè. ε. 372.

Πελαμίζετ' pro πελαμίζετο, imperf. pass. contremuit, quassatus fuit, πελαμίζεταί, concutitur, 3. præt. ind. pass. à πελαμίζω, f. ξω, moveo, quasso. ὁ. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, sum, πέλει pro ἔπειλεν, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πέλω. α. 164. ε. 808.

Πελάης, ε, ὁ, nomen viri. θ. 996. Πελώρη γαῖα, terra vasta, πέλωρος, ε, ὁ, ingens, πελώριος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, αἰῶ, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πίμπι, pro ἑπιμπί, misit, imperf. πῖμψαι, pro ἑπιμψαι, a. 1. ind. act. à πῖμπω, f. ψω, mitto. ε. 84.

Πίμπις, quinta, dativ. cas. πέμπας, acc. plur. πέμπας, dat. pl. à πέμπις, ε, ὁ, quintus. Them. πέντε, quinque. ε. 803. 802.

Πίπας,

Πίνεαζ, præf. inf. à πίνομαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, rampertias, Ionicè, πινίη. s. 497. 773.

Πίνος, ιϞ, τὸ, luctus, mœror. προδὴ μὲν πίνος ἔχοντες, prementente altum corde dolorum. §. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.

Πεντηκοντοκάρλιον, ex πινήκοντα, quinquaginta, & κάρλιον, s, τὸ, caput. §. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντοζϞ, s, ἡ, παμης. ex πέντε, quinque, & ὄζϞ, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa.

s. 742.

Πεπαλαγμῶς, pollutus. perf. part. pass. à πελάσσω, inquino, tædo. f. ξω. p. πεπαλάχα. a. i. ἐπαλάχα. Th. πάλω, i. αλῶ, vibro. alij à πηλός, s, ὁ, lutum. s. 733.

Πεπαρμῆ, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πίπαρμαι, p.m. πίπορρ. s. 105.

Πεπίρμαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπίρημαι, à πέρω, ῶ, tento, f. αῶω & ἡῶω. Them. πέρρ, ρς, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρῆς, sapientia. perf. part. Them. πύω, flo, spiro: unde πύρμι, seu πύω, f. σμ. præf. pass. πίπυρμαι, sapiens sum. s. 731.

Πέπειθ', pro πίπειθι, præf. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπειρ, a. 2. ἐπιθον, s. 375.

Εἰπών, mollis, vocativi casus, à πίπων, ωϞ, s, ἡ, παμης,

mitis. Them. πίπῶ, coquo, f. ψω, præf. pass. πίπιμμαι. α. 350.

ΠετότηϞ, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτῖομαι, ῶμαι, volo. Thema πίτωμαι, unde est ποτὴ volatus, & hinc ποτῖομαι. α. 148.

Πέπτωτο, satis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπτότωτο à περτόω, determino, f. αῶω, pert. pass. πεπτότωμαι, & per syncopen πίπτωμαι. Th. πέρρ, αῖϞ, τὸ, terminus. §. 464. 475.

Πεπυκασμῶς, plur. perf. part. pass. hinc πεπυκασμῶς ῶον, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκρ, dense. θ. 484. s. 793.

Πέπλ', pro πέπλα, folia. à πέλαι, folium. à πεπείνυμι, expando, vel πεπείω, f. αῶω. s. 680.

Περεῖν, præf. inf. Th. περῶ, ῶ, i. ἡῶω & αῶω, transeo. s. 738.

Περ in fine quamvis. Θεοί περ, quamvis sint dii. §. 739.

Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρω, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.

Περί-ἰδων, induit, imperf. à περιδύω, induo. Th. δύω & δύνω, f. δύω, à. 2. ἰδων. α. 124.

Περί-ἰθης. Vide in ἰθίω. α. 123.

Περγλώχες, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλώχινες. Th. γλῶχιν, vel γλῶχis, ῶϞ, ἡ, cuspis, acies. α. 398.

Περί, cum Genitivo præ, circa. περί χροί. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί σήθας, propter. Cum Accusativo, circa, περί στόμ. §. 3. α. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, *valido*. v. 54.

Πει-ῖν, *excellit*. §. 656.

Πει-ῖν ἀμφί, *circumquaque*. §. 848.

Πει, particula est. quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quantum, quantumvis*. Sæpè etiam vacat. s. 20. 155. 208.

Πείαχε, *inspuit*, a. 2. act. à πείαχιν, Doricè πείαχιν, ᾧ, *circumsono*, f. ἴσω. Th. ἦχῳ, u, ὅ, *sonus*. θ. 678.

Πείσασα, *circum induito*, a. 1. med. infin. à πείσασθαι. Thema, ἴω, *induo*, pro quo ἵναι, f. ἴσω, p. αἶμα, a. 1. m. ἰσαίμην. s. 539.

Πεικαλῖα, acc. sing. f. gen. à πεικαλῖας, *perpulcher*. πει enim auget significationem. Th. καλός, λῖ, λόν, *pulcher*. §. 10.

Πεικνύω, *circumdatus*. 3. pers. præf. à πείνω, *jaceo*, f. κείσασθαι. §. 733.

Πεικλυνόν, *celebrem*, acc. à πεικλυντός. Them. κλέω, *audio*. s. 60.

Πειμαίνω, *circumquaque furit*. 3. pers. præf. ind. πει intendit significationem, à μαίνομαι, *furo*, f. κραινώμαι. α. 99.

Πειμαρναίμην, *propugnatus*. pro πειμαρναίμην, 1. pl. præf. indic. verbi μάρναμαι, *pugno*. §. 647.

Πειμνῖα, *nomen viri*. α. 187.

Πειμήνιος, *prælongæ*, pl. num. à πειμήνης, ιϞ, ὅ, ἦ. Th. μήκος, ιϞ, πῶ, *longitudo*, πει in compositione auget significationem. α. 133.

Πειπασσάμενοι, *circumhabitanti*. 3. plur. præf. subj. à πειπασσάν, *circumhabito*. Th. παύω, *habito*. §. 370.

Πειπασσάμενοι, *circumvoluto*, pro πειπασσάμενοι. Th. πείω, *moveo*. sum s. 386.

Πειρίρρυς, u, ὅ, *circumfluus*. Th. ῥύω, pro ῥέω, *fluo*. θ. 193.

Πειρώ, *eximia*, pl. num. à πειρώς, ᾧ, ὅ, *excellens*. à πει, præpositio, variam habens constructionem & significationem. §. 399.

Πειρῶν, *circumquaque ingemiscebat*, 3. persona imperf. à πειρῶν, idem quod πειρῶν, *circum circa gemit*. Them. πνός, ᾧ, ὅ, *angustus*. α. 344.

Πειρῶν, *incidito*, Ionicè, præsentis act. infin. pro πειρῶν, à πειρῶν pro πειρῶν, *circumcido*. Thema πείρω, *feco*, f. πείρω, p. πείρω, aor. 2. ἔπειρον, præf. med. πείρω. s. 570.

Πειρώς, *prudens*, genitiv. à πειρώς, οὐς. Th. φέρω, *mens*. α. 297.

Πειρώς, ᾧ, & Ion. οἷ, ὅ, *fluvius Boeotiz ex Helicone*. Phœbo & Musis sacer. §. 5.

Περσός, ιϞ, ὅ, *nomen viri*.

Περσφόνη & Περσφόνεια, αἱ, ἦ, *Proserpina*, filia Jovis & Cereris. Th. φάνω, *occido*. θ. 768. 913.

Περσῖς, ἰδός, ἦ, *nomen mul.* §. 356. 957.

Πέρσης, *nomen viri*. Frater Hesiœdi etiam ita appellatus fuit, ᾧ Πέρση, *vocativi casus*. s. 27. 213.

Πίσεν, *cecidit*, pro ἵπεν, 3. sing. a. 2. act. à πίπω, *cado*, f. πίπω, p. πίπω, a. 2. act. ἵπεν, *cecidit*.

ἔπειν, inde in part. πεινῶν, ἔσθ, ὄν. α. 365. 375.

Πέπλ', folia, à πίπλον, folium, in dat. plur. πείλαισι, à πείλινυμι, seu πείω, expando, f. αἶσω, præt. pass. πίπτομαι. α. 680.

Πιπτενοῖς, volucris, dat. pl. pro πῖπτενοῖς, per epenthese Poëticam, à πιπιδόν, ἔ, τῆ, volatile, avis, & Poëticè πῖπτενόν, à πῖπτομαι, volare, in imperf. ἐπιπτόμεν, & in 3. plurali, ἐπίπτοντο. α. 278. α. 308.

Πέπλος, Ionic. pro πίπλος. Vide πίπλ'. α. 289.

Πέτρα, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρῳ, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρῳ verò, lapis manu tractabilis, πέτρησι, dat. plur. Ion. 9. 728. πέτρας. 9. 7. Hinc πετρώς, saxatilis. α. 589. & πετρίον, saxosum, à mascul. πετρίης, εἰς, ἰ. α. 533.

Πάσσω, imperf. à πάσσομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσομαι, præt. pass. πίπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πῦκα, abietes, à πύκη, ας, ἰ, abies. α. 376.

Πολκείδης, acc. à πολκείδης, α, ὀ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδίτῳ, commemorant. 3. dual. α. 2. aët. pro ἰφεφραδίτῳ, π, initialis littera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, α. 2. aët. ἰφεφραδόν, ας, ἰ. & Poëticè, πῖφεφραδόν, ας, ἰ. πῖφεφραδῶν, Ion. pro φεφραδίῳ, α. 2. aët. infinit. p. m. πῖφεφραδῶ. 9. 475. α. 766.

Πεφραδῶ, ὀ, ἰ, nomen mul. à πῖφεφραδῶ. Them. φράζω, dico. 9. 273.

Πιφύασι, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. aët. Poëticè pro πῖφύασι, à φύω, f. ὕσω, gigno, p. πῖφυκα, α. 2. ἰφύει, & ἰφύω. 9. 728.

Πιφυλαγμῶ, observans, perf. part. πῖφύλαξ, esto cautus, α. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. α. 704. 795.

Πηγάδες, accus. pl. à πηγάς, αἶδης, ἰ, glacies. Them. πηγύνω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. α. 505.

Πήγασος, α, ὀ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῇ, ἡς, ἰ, fons. 9. 281.

Πηγά, plur. à πηγῇ, ἡς, ἰ, fons. παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à πηδῶν, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. 9. 809.

Πηδαλίον, α, τῆ, remo, gubernaculum. Th. πῆδες, α, ὀ, ligni species. α. 45.

Πεπνὶν, compactum, à πεπνός, ἡ, ὀ, compactus. Them. πηγύνω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. α. 433.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεῖς, ὀ, ὀ, Pelens, nomen viri. 9. 1006.

Πῆμα, αἰς, τὸ, damnum, noxa. α. 56.

Πλωεὶς, nomen viri. 9. 343.

Πήξας, infigans, part. α. 1. aët. à πῖπῳ, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγύνω, & πήγνυμι, rap-

- go, compingo, f. πήζω, a. 1. ἱπάζω. s. 430.
 Πήξαλξ, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πύσσω, vel πήττω, vel πήσσω, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἱπάζαμεν. s. 455.
 Πήσι, Ionicè pro πύσι, cognatis, affines, à πύς, s, é. Th. πύω, ω, vel potius πύσσω, possideo, præf. pass. πίπτεται s. 345.
 Πίω, bibere, pro πείν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πίνω, p. πίπτεται, a. 2. ἱπίνω, a. 2. imperat. πίνε. s. 252.
 Πίζεις, premas, præf. opt. Th. πίζω, f. ίσω, premo. s. 497.
 Πιστή, πς, é, nomen regionis in finibus Macedoniae, quæ ob summam amoenitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιστήν, Adverb. è loco, ad formam, Θέσθην, κλισίην, ex tentorio, ἱλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πιστὶδες, Fides, pl. num. à πιστός, ίδος, η. s. 1. s. 206. s. 53.
 Πίσσους, fretus, a. 1. part. act. à πείω. Them. πείθω, persuadeo, f. πείω, p. πίπτεται, a. 2. ἱπείθω. s. 359.
 Πίσσεται, paruerit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πείθω, F. πείσω, a. 2. ἱπείθω, p. m. πίπτεται. s. 295.
 Πίσυ, vasis, genit. à πίς, s, é, dolium, πίσου, Poëtice pro πύσου. s. 98.
 Πίλῃ, dejicit, 3. præf. ind. à πλάω, idem quod πλάω, appropinquo, πίλας, imperf. pro ἱπίλας, à πλάσσω, ab act. πίλας, quod est à πλάω, appropinquo. Them. πείλας, præf. s. 510. s. 703.
 Πίλον, πίλοις, à πῖλ, s, é, pīleus. s. 542.
 Πίμπλησται, replentes, præf. part. f. gen. pl. num. pro πίμπλησται, Æolicè, à πίμπλημαι, πῖπτοι, idem quod πλῖπτοι, impleo, hinc in pass. πίμπλημαι, σται, ται, expletur. Th. πλῖπτοι, s, é, plenus. s. 880: s. 201. s. 429.
 Πίπιδμ, Ionicè pro Dorico πίνιδμ, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πίνω; bibere, præf. int. à πίνω, f. πίνω, p. πίπτεται, a. 2. ἱπίνω. s. 592.
 Πίπτοι, genit. Th. πίνω, σῖπτοι, é, η, πίντοι. s. 538. Hinc in comp. πύπτοις, superl. πύπτοις. s. 585.
 Πίπτεται, incidentes, plur. num. f. g. præf. part. à πίπτω, cado, f. πύπτεται, p. πίπτεται, a. 2. ἱπίνω. subj. πίπτεται, in præf. s. 620. s. 873.
 Πίστις, nom. plur. à πίστις, ιως, η, fides. Th. πείθω, f. σω, persuadeo. s. 372.
 Πίσσας, fretus. Th. πείθω, f. σω. p. πύ. persuadeo, a. 2. ἱπείθω, p. m. πίπτεται. s. 506.
 Πιφάσκαι, Ionicè pro πιφάσκη, loqueris, 2. pers. præf. subj. à πιφάσκω, pro φάσκη, jactito, dico, à φημί, dico, & hoc à φάω, dico. s. 655.
 Πλάσσει, finxit, a. 1. ind. pro πλάσσει, Poëtice, & rursus πλάσσει, pro ἱπλάσσει, Poëtæ duplicant litteram, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάσσω, fingo, f. άσω, p. πύπτεται, a. 1. pass. ἱπλάσσω. hinc πλάσσει, η, σῖπτοι, a, m. s. 512. s. 70.
 Πλαπῖ,

Πλατῆ, lata pro πλατῆα, pl. num. g. n. à πλατῆς, εἶα, ὕ, *latus*. §. 445.

Πλείη, Ionicè pro πλεία, hoc pro πλεία, plena: à mascul. πλείῳ, *plenus*, Poëticè πλείῳ. Atticè, πλείως. §. 102.

Πλείη, plurima, & πλείων, *plurimum*, superl. à πολὺς, *multus*. Vide in πλείος. §. 720.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλείων: unde est πλείονες, & dat. plur. Poëticus πλείονας, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλείονα, nec non per synco- pen & crasin, πλείω. §. 670. 379. 380.

Πλειών, ὦνῳ, ὅ, *apertus*, sic dictus quòd eo compleantur tempora. Thema, πολὺς, *multus*. §. 617.

Πλεκῶσιν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à πλεκτός, σ, ὅ, *plexus*. Them. πλέκω, *necto*, F. ξω, præf. act. πῖπληξα, a. 2. ἱπληκον, p. m. πῖπληκα. α. 63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλείον, n. g. Neutra, ut hic, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλείων, οἶῳ, ὅ κῆ, *amplior*. in superl. πλείῳ, *plurimus*. Th. πολὺς, πολλή, πολὺ, *multus*, α, um. §. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, ἄς, ἡ, *latus*, *costa*. α. 430.

Πλείω, *pleno*, in dat. à πλείῳ, *plenus*. §. 792. & πλείω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγῶς, *percussi*, genit. part. a. 2. pass. pro πλαγῶς, πληγῶς, ejusdem temporis & modi t. g. à πλήγω, vel πλῆγω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἱπληγον, & ἱπληγον, p. m. πῖπληγα. §. 861. Hinc πληγή, ἥς, ἡ, *plaga* Do-

ricè, πλαγὰ, πληγῶν, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήθωπ, *impleantur*, præf. subj. à πλήθω, *impleo*, f. ἥσω, sed quum de mari aut fluvio dicitur, *inundo*. Th. πλείῳ, σ, ὅ, *plenus*. §. 208. 461.

Πληιάδης, Poëticè pro πλειάδης, *vergilias*, *silus in dorso tauri*, à πλειάς, *άδης*, & hoc à πλειώνες, quòd ibi sint stellæ complures. Them. πολὺς, *multus*. §. 615.

Πλήμια, nom. pl. f. g. à πλήμια, *rotæ modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. παρέπλήμια ἢτοι πληρῶν ὑπὲρ ἑξήκοντος. Th. πλείῳ, σ, ὅ, *plenus*. α. 309.

Πλήω, cum Genit. præf. adverb. α. 74.

Πληθύρη, nomen mulieris, quæ multiloquio aërem verberat. §. 353.

Πληξιν, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, *percutio*, f. ξω, p. m. πῖπληξα. θ. 855.

Πληξίωποι, nom. pl. à πλῆξίωπος, *agitator equorum*, ex πλήσσω, f. ξω, *percutio*, & ἱώπος, σ, ὅ, *equus*. α. 24.

Πλήτο, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἱπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλῆτο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλῆμι, à πλήθω. Th. πλείῳ, *plenus*. α. 146. §. 688.

Πλόῳ, & contractè, πλῶς, *navigatio*, à πλῶ, f. πλόω, *navigo*. §. 665.

Πλέσιῳ, *dives*, à πλῆσιῳ, σ, ὅ, *divitiæ*. §. 22.

Πλεπύζω, Doricè, pro πλεπύζω, præf. part. acc. à πλεπύω. *dico*.

*disco. Th. 125, 8, 6, divi-
tiz. 1. 313.*

Πλατὺς, ♂, ♀, nomen mul. q. d.
opulenta. D. 355.

Πλῆθος, u, o, q. ex multis, & ἱός,
divitia, ex multis annis collecta.
at ἀφ' ἑνός, ἁφίος, ιος, τὸ, divi-
tia (ἀφ' ἑνός ἱος) ex uno anno su-
perstites. s. 377.

Πλωΐζουσι, *navigabat*, 3. perf.
sing. imperf. act. Poëticè, à
πλωΐζω. Th. πλώω, f. πλώου,
navigo. s. 634.

Ποιόντις, *anbelantes*, **przef. part.**
Poēt. pro ποιόντις, *πίνουσιν*,
acc. f. g. przef. part. πίνουσ-
τες, **part. a. i. act.** Thema,
πίνω, f. *πίνω*, flo. α. 24. σ.
506.

Πνεῦς, *flatus*, acc. pl. à *πνεῖν*, quod est à *πνέω*, *flo*, *spiro*, F. *πνέω*, in præt. med. *πνέον*, unde est *πνεῖν*, ἦς, ἡ, *flatus*, Poët. *πνεῖν*, *πνεύσας*, dat. pl. Ionicè, pro *πνεύσας*. 2. 253. 268.

Πῆλη, accus. sing. à πῆς, *pes*, in dat. duali, πηδῶν, & Poët. πηδῶν. α. 158. ι. 497. πηδῶν, gen. pl. θ. 70.

Ποδώνων, acc. sing. q. αὐτὸς τοῖς
 ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώνων,
 αὐτὸς, ὁ αὐτὸς ἡ, *pedibus celer*, à
 ποῖς, ποδὶς, *pes*, & αὐτὸς, *celer*.
 §. 320.

Π'Ω, u, desiderium. α. 41.

Ποιῶ, facit, 3. præf. à ποιῶ, ᾧ, facio, ποιῶς, & ποιῶς, 2. 1. προποιῶς. 2. 102.

Παίν, Ionicè, pro πῶς, ας, ῆ,
herba. hinc πῶνιστος, herbofa.
§. 194. α. 381.

Παικίλος, *versutus*, qui
animo suo agitat varia con-
silia, à παικίλ, *u, i*, varius,

8x βελι, ἡ, ἡ, consilium. 9.
521.

Παικίλιόνιστον, canoram, variam
sem vocem, à διερή, ἦς, ἰ, seu
διερή, collum, & per metonym.
causa vox, & παικίλιον, ὁ, vi-
rius. s. 203.

Πικίλ^α, κ, ε, varius. S. zoo.

Ποιμαίνοντ', *pascentem*, acc. sing.
præs. part. verbi ποιμαίνω, f.
αοῦ, *pasco*, aor. 1. ἐποίησα.
Th. ποιμαίνω ὁ, ὁ, *pastor*.
§. 23.

Ποιμή, dat. sing. à ποιμήν, ὁ, ὁ, pastor. Hinc ποιμήν, ο, ὁ, grex ovium. 9. 100, 446. & 787. hinc & ποιμήν, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Поимѣ, ѣс, ѣ, речеа. з. 755.

Πολέμῳ, Ionica dialysi, pro πολέμῳ, *bellicus*. Thema, πόλεμος, α, ὁ, bellum. α. 238.

Πολλὰς, multas, acc. pl. Poëticè, pro πολλὰς, (differt à πάλλας, mutes, solo accentu.) Th. πολλὰς, in genit. usitatè πολλῶν à πολλῶς, sed Poëticè etiam πολλῶν. s. 580.

Πολιῖν, *verto*, præf. inf. à πολιῖν, ᾧ. *verto*, ἐκείνῃ πολιῖν. *verè ver-
te*. Hic in dimensione legen-
dum ἡ ἐκείνῃ πολιῖν. s. 462.

Πόλεμος, *κ*, & Ion. πολέμιο, acc.
πόλεμον, *bellum*. *κ*. 14.

Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλι^{ος}, πόλε^{ως}, & Poëticè, πόλ^ε^{ος}, in acc. πόλ^{ιν}, & πόλ^ε^α. Poëticè, dat. pl. πόλ^ε^{εσσιν}, Ion. & Poëticè, s. 240. α. 285. 105. s. 121.

Πολυαρχέτοι, cani circa tempo-
ra, αρχέτοι, u, i, pars ca-
pitis dicta tempus. Homo proprie
canescit. Vide αρχέτοι. u.
181.

Πολύς;

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκι, sæpè. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multis, πολὺ μᾶλλον. multis magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλόν ἀμείνω. multis meliora. πολλὰ, adverb. valde, multum. Comp. πολίων, ων, Superl. πολῖναι, η, οι, plurimus, a, um. s. 92, 274. 9. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθίον, genit. à πολυγηθής, multum laticia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθίον, f. ήου, lator. s. 614.

Πολυγύμων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμων, η, ό, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλον, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλον, η, ό, Dadaeus, ingeniosus ille artifex Cretensis. s. 64.

Πολυδρικήον, genit. à πολυδρικής, multos insuens, ex πολὺς, multus, & δρῶ, video. 9. 451.

Πολυδύστη, nomen mul. 9. 254. πολυδύστην, nomen viri. 9. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ήρών, ω, f. άου, amo. 9. 404.

Πολυίδην, multiscium, idem quod πολυίστην, à πολὺς, multus, & ίδης, εις, ό η, sciens. Th. ισῆμι, scio. 9. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, multis transfris instructa, vel multa compage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κλήϊς, pro κλήϊς, δης, η, clavis. Th. κλήϊα, f. ου, claudio. s. 817.

Πολυκλῆσθ, in dat. à πολυκλῆσθης, η, ό, undis agitatus. à κλῆζω, ἀβλιο, f. ου. 9. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, η, τὸ, οvis. Th. μηλίσ, ας, η. malus arbor. s. 308.

Πολύμνη, ας, η. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ἠμῶν, ό, h. manus, carmen, & hoc ab ἠδῶ, celebros, cano. 9. 78.

Πολύξενον, multorum hospes, à ξένον, η, & Poët. ξένος, hospes. s. 715.

Πολυπύχης, η, multiplex, implicatum sphaeris, à πύχισθ, f. ξω, complico. 9. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυπέρης, dispersa, πολυπέρης, εις, ό η, multum sparsus. Th. απείρω, dissemino, f. εῶ. 9. 365.

Πολυφλαίστιον, multifoni, gen. Ion. à φλαίστος, η, fremitus undatum. s. 648.

Πολυφύρως, genit. casus, multas pascens. Th. φέρω, f. ψω, pascō. 9. 912.

Πολυφρονέων, ασκτο, à πολυφρονής, valde consultus. Th. φρίζω, f. ου, dico, a. 2. ἔφρονει. 9. 494.

Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυσός, η, ό, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina, celebris, ἀώνυμος, αὐς, τὸ, nomen. 9. 715.

Πορτομέδρος, laborans, part. a. ι. med. verbi πορτίω, αῖ, f. ήου, laboro. Th. πορτίω, facio, p. m. πορτίω. s. 432.

Πόνος, η, labor, πόνου. genit. Ion. Thema, πόνου, facio, s. 91.

Πόντος, η, ό, mare. s. 670.

Ποντοπόρος, nomen mul. ποτι-
ναγῆς

- υαγα*. Sic *παιδὲς*, à *πῶς*,
 α, ὁ, mare, & *πορεία*, ας, ἡ,
 iter. Th. *πῶς*, transeo. §. 256.
 s. 628.
- Πόρρ*, acc. à *πόρρ*, α, ὁ, iter.
 Them. *πῶς*, f. *πῶς*, transeo.
 §. 292.
- Πόρρ*, *dedis*, a. 2. act. à *πῶς*,
 Poëtice, pro *πυρρ*, *πῶς*,
 pro *ἵππῶν*, a. 2. act. *πόρρ*, *pra-*
bueris, a. 2. opt. act. Th. *πῶς*,
 f. *πῶς*, transadigo, per-
 transeo, præ. m. *πῶς*. §.
 904. 412. s. 379.
- Ποσειδών*, & contractè, *ποσειδῶν*,
 genitiv. *ῶν*, ὁ, Neptunus. s.
 667.
- Πόσις*, *εὐς*, ἡ, g. f. *ποσις*. idem
 quod *πόσις*, τῶ. Them. *πῶς*, f.
πῶς. s. 395.
- Πόσις*, pro *ποσις*, *pedibus*, & *πόσις*,
 pro *ποσις*, & hoc pro *ποσις*, dat.
 pl. Poët. à *πῶς*, *ποσις*, ὁ, pes,
 vocat. *ῶς*. s. 541.
- Ποσειδῶν*, genit. Ion. à *ποσειδῶν*, ὁ,
sepius. §. 242.
- Ποσις*, *ποσις*, & *ποσις*, *quando*. s. 86.
 228. §. 22.
- Ποσις*, *volabunt*, imperf. Ion. à
ποσις, f. *ποσις*, idem quod
ποσις, volo, as. §. 691.
- Ποσις*, Doricè, pro *ποσις*, ad. s.
 552.
- Πόσις*, *veneranda*, à *πόσις*, α,
 ὁ, *venerandus*. s. 73.
- Πῶς*, *ubi*, adverb. ab ὅ. Th. ὅς,
 qui. s. 88.
- Ποσειδῶν*, *multorum alumnus*,
 epitheton terræ, ex *ποσις*,
 Poëtice, pro *ποσις*, *maius*, &
βόσκω, f. *βοσκω*, pascō. à Th. *inu-*
titat. *βοσκω*, ὅ, f. *βοσκω*, pascō. s.
 158. §. 531.
- Ποσις*, acc. sing. m. g. pro *πο-*
σις. Vide in *ποσις*. §. 258.
- Ποσειδῶν*, *vastare*, Ionicè, pro
ποσειδῶν, a. 2. inf. verbi *πῶς*,
vasto, f. *πῶς*, f. 2. *πῶς*, &
 per metathesin *ποσειδῶν*, hinc a.
 2. *ἵππῶν*. a. 240.
- Ποσειδῶν*, dat. plur. à *ποσειδῶν*,
αἱ, *præcordia*. §. 608.
- Ποσειδῶν*, 3. præf. à *ποσειδῶν*, *decorus*
sum. *ποσειδῶν*, *decorus sum*
inter. §. 92.
- Ποσειδῶν*, *seniores*, Ion. à *ποσειδῶν*,
εὐς, ὁ, idem quod *ποσειδῶν*, ὅ,
 ὁ, *senex*. a. 245.
- Ποσειδῶν*, *maximum natu*; su-
 perli. grad. à *ποσειδῶν*, *senex*. a.
 363.
- Ποσειδῶν*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè,
 pro *ποσειδῶν*, à *ποσειδῶν*, *facio*,
 f. *εὐς*, p. *εὐς*. s. 402.
- Ποσειδῶν*, *valde spirantium*, gen.
 pl. à *ποσειδῶν*, ἡ, ὁ. Them.
ποσειδῶν, *incendo*. §. 846.
- Ποσειδῶν*, *mitigat*, 2. singul. præf.
 Ionicè, pro *ποσειδῶν*. Th. *ποσειδῶν*,
 vel *ποσειδῶν*, α, ὁ, *lenis*. s. 254.
- Ποσειδῶν*, *precipitio*, genit. à *ποσειδῶν*,
ῶν, ὁ, *eminentia montis*. a.
 437.
- Ποσειδῶν*, *prius*, adverb. s. 90.
- Ποσειδῶν*, *ilignum*, à *ποσειδῶν*, α, ὁ,
ilex, arbor. s. 429.
- Ποσειδῶν*, genit. *ποσειδῶν*, α, ὁ, *ilex*.
 s. 436.
- Ποσειδῶν*, *juxta*, *una*. *ποσειδῶν*, *præ-*
terita. §. 32. a. 303.
- Ποσειδῶν*, adverb. in *procediendo*,
 à *ποσειδῶν*, *procedior*. Them.
ποσειδῶν, eo, f. *ποσειδῶν*, p. *ποσειδῶν*,
 a. 2. *ποσειδῶν*. s. 729.
- Ποσειδῶν*, *proponat*, a. 2. med.
 opt. à *ποσειδῶν*, *profero*, *pro-*
pono. Th. *ποσειδῶν*, f. *ποσειδῶν*, *ja-*
cio, p. *ποσειδῶν*, a. 2. *ποσειδῶν*, p.
 m. *ποσειδῶν*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαῖον, & τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίβης, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προβύοι, procedebant, pro προβύοντο, & hoc pro προεβύοντο, 3. pl. a 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήνομαι, p. γήνημαι, a. 2. m. ἐβύοντο, p. m. γίγναι, a. 1. m. ἐβύοντο. α. 345.

Προβύλλα, impetiosa, à θύλλα, ης, ἡ, pricella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. θ. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσθαι, a. 2. εἶδον & εἶδον. α. 386.

Προβιάξ, ιως, ἡ, persecutio, pro προβιάξ, per syncopen, à προβιάω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, persequor, abigo. α. 154.

Προβλήν, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προβλήν, προβλήν, pro προβλήν, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, lino, f. λείψω, p. φα, a. 2. εἰπών, p. m. λέλοιπα. s. 199. 566. α. 1.

Πρόβορος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆδης, ἡ, τὸ, ci-ra, sed in composito προμηθεύς, ἡ, ὁ, ἡ, providus, mutatur θ in φ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προβόη, nomen mul. θ. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πῦς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. θ. 525.

Προπάρχει, pro προ, ante, cum Genit. vide πάρος, ante, προπαρ,

per apocopen, pro προπαρχει, à regione. θ. 518. α. 285.

Προπαραδίδω, praeliberata, Doricè pro προπαραδίδω, perf. part. à προρίζω, dico, f. σω, in a. 2. ἔφραδον, p. m. πρίφραδα, perf. pass. πρίφρασμα. s. 655.

Προρίδ, præf. ind. profluit, προρίοντων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ρίω, fluo, f. ρεύω, p. ἔρριον. θ. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, πρὸς ὑγρόν, ad caelum usque, præter, adversus. s. 210. 319.

Προσαρῆται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσαρῆται. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ρῶ, præf. m. ἤρα & Atticè ἀρήρω, unde præsens hoc ἀρῆραι. s. 431.

Προσέστητο, accessit, a. 1. med. à προεβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. α. 23.

Προστίει, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προτίει. Vide Them. ἔπω, dico, a. 1. εἶπε, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προστίει, adesse vivere, præf. infin. ex πρὸς, & εἶμι, sum. s. 353.

Προστίκει, appulit, a. 1. act. à προστίκει, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. θ. 198.

Προστέλλω, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. χα. s. 499.

Προστίει, a. 2. act. ind. à πρόσφιν, alloquor. Th. φημι, dico, vel φάω. s. 53.

Προστίει, alloquebatur, imperf. act.

- αἴ. à *περσικιδίω*, f. *ήσω*. Th. αὐδή, vox. α. 117, 326.
- Πρόδω, *prius*, ante, & ἀρόδ', pro ἀρόδι. Them. αὐ, ante. α. 98. α. 277.
- Προσών, dat. sing. part. 2. 2. αἴ. à *προσέμμι*, *accedo*, in aor. 2. ἀρόσιον, α. adivi, ex αὐτός, ad. & αἶμι, eo, 2. 2. ἰον. α. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὤψ, oculus. Them. ἔπ' ὅμω, video. α. 594.
- Προτίεσιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ ἀποτίεσιν ἐραζέμεν ὥς ἐβλήσω. Cum viris me majoribus contendere noluerō Hic locum habet illud, *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor*. ἀποτίεσι, prior. Th. αὐ, ante. α. 424.
- Προθύηκε, *proposuit*, pro ἀποθύηκε, 2. 1. ind. à *προτίημι*, f. *θήσω*, propono, p. τίθειμι, 2. 1. ἰθιγ, 2. 2. ἰθίω. α. 537.
- Πρόθυκετο, *propositus erat*, pro ἀποθυκετο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσμαι. α. 312.
- Προθύει, *promouet*. 3. sing. præs. Thema, φέρω, *fero*, f. οἶσω. α. 579.
- Προθυής, ἴθι, ὁ καὶ ἡ, *præstans*, in comp. ἀποθυήεις, superl. ἀποθυήειςτος, à ἀποφείω, *præsto*. Th. φέρω. α. 260.
- Πρόφρων, αἴθι, *prudens*, ἀποφρονέως, adverb. α. 433. α. 667.
- Προφυγεῖν, 2. 2. αἴ. infinit. à ἀποφύγω, *effugio*. Th. φύγω, *fugio*, f. φύξομαι, 2. 2. ἰφυγ, p. m. ἀφύδα. α. 647.
- Προχέω, *infunde*, præs. inf. Th. χέω, f. ἰέσω, *fundo*. α. 596.
- Προχῆ, *alveo*, *gutturnio*, ex αὐθ & χέω, f. ἰέσω, *fundo*. α. 757.
- Προχός, *gutturnio*, dat. à ἀποχός, α, ὁ, *aqualis*, *vas aquarium*. Th. χέω, *fundo*. α. 785.
- Προχέωσι, *pedestribus*, dat. plur. à προχός, ἴθι, ὁ. Legitur tantum in pl. προχέας, αἱ, *pedites conferti*, Iliad. 2. 49. α. 193. α. 746.
- Προχῶν, ἴθι, ἡ, *nomen mul. q. d. ultima*. α. 350.
- Πρωί, *mane*, cui opponitur ὀψί, *vesperi*. α. 461.
- Πρώτη, *prima*, à πρώτος, α, ὁ. Th. αὐ, ante. α. 397.
- Πρωτηρότη, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτηρότης, ex πρώτος & ὄρω, αο, f. ὄσω. α. 490.
- Πρωτόγον, *primogenitum*, genit. plur. à πρωτόγον, ex πρώτος, *primus*, & γέσσομαι, *nascor*, inde γῆ, *genus*. α. 541.
- Πρωτομέδεια, *nomen mul. quæ prior curat*. α. 249.
- Πρώτον, τὸ πρῶτον, *Adverb. primum*, αὐτόν, ut & superlat. ἀπρόπτος & ἀπρόπτος. Them. αὐ, ante. α. 291. 458. 811.
- Πρωτὴ, ἴθι, ἡ, *nomen mul. ἡ πρῶτις*. α. 241.
- Πτελής, *ulmo*, genit. Ion. à πτελής, ας, ἡ, *ulmus*. α. 435.
- Πτερό, acc. plur. à πτερόν, *ala*, hinc πτερόεις, ἴθι, ὁ, *alatus*, acc. pl. πτερόντας, & πτερόων, genit. plur. à πτερόν, υγ, ἡ, *ala*, πτερόωντας, dat. pl. Ionicè. Th. πτερόν, ἡ, τὸ, *ala*. α. 628. 684. α. 117. 134.
- Πτολεμίζειν, Poëtice pro παλεμίζειν, præs. inf. à παλεμίζω, f. ἴσω, *bello*. Th. πάλεμος, α, ὁ, *bellum*. α. 358.
- Πτολίθρον, *oppidulum*, pro πτόλις dicunt Poëtae πτόλις, ας, ἡ, unde

- ticè, q. à *παύειν ὅμως*, *persuadere semper*. §. 183.
- Ρέα*, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ρέα*. Vide in *ρέα*. s. 5.
- Ρέουσα*, *fluenta*, à *ρέειν*, s. *πὲρ*, *fluentum*. Th. *ρέω*, f. *ρεύω*, fluo. §. 695.
- Ρέω*, acc. *Rheam*, à *ρή*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
- Ρέω*, Poeticè pro *ρέα*, facile, idem quod *ρήϊος*. Th. *ράδιον*, s. *ὁ*, facilis, comp. *ράων*, superl. *ράϊον*. s. 6. 7. 325. 379.
- Ρέω*, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρέουσι*, faciunt, 3. perf. præs. pl. num. à *ρέω*, facio, f. *ρέω*, p. *ρα*, præt. m. *ῥεορα*, & per metathesin *ῥεορα*, feci. *ρέου*, a. 1. inf. act. s. 685. §. 209.
- Ρέω*, fluo. *ρέειν*, pro *ῥέειν*, 3. sing. imperf. ut *ρέειν*, pro *ῥέειν*, 3. pl. imperf. act. f. *ρεύω*, p. *ῥέουσα*. §. 84. α. 314. 267.
- Ῥεῦμα*, ἡρῶ, ὁ, factor, à *ρέω*, f. *ῥεω*, facio. s. 191.
- Ῥήγνυν*, refringuntur, 3. pl. ind. præs. à *ῥήγνυμι*, frangor. Th. *ῥήσω*, i. *ῥω*, frango, unde *ῥήγνυν*, *ῥήγνυμι*. α. 377.
- Ῥήϊος*, facilis, à *ράδιον*, Ionicè *ρήϊος*, facilis, hinc *ρήϊος*, facile. s. 43. 292.
- Ῥήϊος*, acc. singul. à *ῥήϊος*, ὁ, qui virum frangere potest, strenuus, bellicosus, martius, à *ῥήσω*, f. *ῥω*, frango, & αἰνῆ, vir. §. 1007.
- Ῥήϊος*, nomen fluvii. §. 340.
- Ῥήϊος*, clari, ἀρρήτοι, ignobiles, à *ρέω*, f. *ῥω*, dico. s. 4.
- Ῥήϊος*, ὁ, rigidus, horrendus, hinc *ῥήϊος*, durius, comparativi significatione, à *ῥήϊος*, s. *πὲρ*, rigor, frigus. α. 131. s. 701.
- Ῥήϊος*, pejus, comp. à *ῥήϊος*. s. 703.
- Ῥήϊος*, pro *ῥήϊος*, Ionicè, à *ῥήϊος*, ὁ, radix. s. 19.
- Ῥήϊος*, facile, celeriter, à *ῥήϊος*, f. *ῥω*, projicio.
- Ῥήϊος*, ὁ, ὁ, ἡ, pellis, per quam *ῥήϊος*, *ῥήϊος*, gen. Ionic. pro *ῥήϊος*. s. 515.
- Ῥήϊος*, dat. sing. clypeos dissecanti, à *ῥήϊος*, propriè pellem terebrans, pertundens, transverberans: est Martis epitheton, ex *ῥήϊος*, ὁ, ὁ, ἡ, pellis, & *πῶς*, penetrans, ex *πῶς*, f. *ῥήϊος*, terebro, item vulnero. §. 934.
- Ῥήϊος*, impetu, ὑπὸ *ῥήϊος*, pro *ῥήϊος*, dativus pro genitivo: *ῥήϊος*, à *ῥήϊος*, ὁ, ὁ, impetus rei, qua projicitur, à *ῥήϊος*, f. *ῥω*, projicio. §. 681.
- Ῥήϊος*, abjiciebant, 2. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥήϊος*, à *ῥήϊος*, jacto. Thema *ῥήϊος*, jacio, i. *ῥω*. α. 256.
- Ῥήϊος*, 3. pl. a. i. pro, ῥήϊος, à *ῥήϊος*, abjicio, projicio, f. *ῥω*, p. *ῥήϊος*. §. 868.
- Ῥήϊος*, nomen mul. q. d. rosea, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
- Ῥήϊος*, nomen fluvii, à *ῥήϊος*, s. *πὲρ*, rosa.
- Ῥήϊος*, habens roseos digitos, ex *ῥήϊος*, & *δάκτυλος*, digitus. s. 610.
- Ῥήϊος*, quæ habet roseos cubitos, ex *ῥήϊος*, s. *πὲρ*, rosa, & *πῶς*, s. *ὁ*, cubitus. §. 247.
- Ῥήϊος*, s. ὁ, impetus, undarum strepitus, fragor. s. 220.
- Ῥήϊος*, stridebat, 3. perf. imperf. pro *ῥήϊος*, propter sequentem spiritum asperum, à *ῥήϊος*, strido, in imperf. act. *ῥήϊος*, & Poeticè *ῥήϊος*.

Sed Hesiodus magis gaudet li-
tera α. confer. 9. v. 157. ubi
est, ἀπακρύπασσι, pro ἀπακρύ-
πασσι. Th. ραῖζ, α, ο, strid-
dor. 9. 835.

Ρόον, acc. sing. à ρόος, ῥος, ο, fluxus.
à præf. med. ῥρόα, ve. i ρίω,
fluo. f. ράσω. α. 566.

Ρύεται, tuetur, 3. præf. ind. ver-
bi ρύω, vel ρύομαι, servo, hinc
fut. 1. med. ρύσσομαι, & in pl.
ρύσσομεθα, vindicabimus. 9. 662.
α. 105.

Ρυτί, τι, frana, à ρύω, traho.
α. 308.

Σ.

Σαχάριον, σαχάριον, no-
men viri. 9. 344.

Σαίνω, adulatur, 3. præf.
sing. ind. à σαίω, idem quod
σείω, moveo, pro quo dicitur
etiam σαίνω: quod tribuitur pro-
priè canibus caudam moventi-
bus. 9. 771.

Σάκος, α, ο, τι, scutum, σάκος
Doricè pro σάκος, ex σάκος,
genit. Doros mutant α in ω.
Th. σάτιω, f. ξω, p. χα, onero.
α. 139. 460.

Σαπίσις, putrefacta, part. a. 2.
pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2.
σαπίζω, putrefacio. α. 152.

Σαῖς, tuas, acc. pl. à σῆς, σή, σόν,
tuus, α, υμ. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαῖ, ὅ, ῥος, ῥ, nomen mul-
salva. 9. 243.

Σεινυρδάνω, non amplius lactan-
tium. Elicè pro σεινυρδάνω,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à σεῖνυμι, f. σεῖσω,
p. ισείω, a. 1. pass. ισείω, α.
590.

Tom. II.

Σῆ, & σῆν, pro σῆν, per syn-
copen, ῥος, μικρῶ, ex σῆν, pro
σῆ, τui. Th. σὺ, tu. 9. 341.

Σείω, præf. part. Th. σεῖω,
moveo, f. σεῖσω, p. σεῖσω. α.
293.

Σείρα, Sirius, nomen stellæ,
quæ etiam canicula dicitur, à
σαίρω, verro, item bio. α. 417.

Σέλα, jubare: dativus contractus,
pro σέλαϊ, à σέλας, α, ο, τι,
fulgor. α. 60. 9. 867.

Σελήνη, ης, ῥ, luna, à σέλας, αος,
τι, fulgor. 9. 18.

Σεμείλω, à nom. σεμείλη, ης, ῥ,
nomen mul. 9. 940.

Σίω, pro σῆ, ex σῆ. α. 478.

Σισυρῆς, videns, dentes stridens,
præf. med. in m. g. σισυρῆς,
propriè scopis purgatus, à σαίρω,
item sum ore hianti seu diducto,
prout illi faciunt, qui cachinnan-
tur, unde providente accipitur,
f. αῖω, p. σίσυρῆς, p. m. σίσυ-
ρῆς, & σίσυρῆς. α. 268.

Σισυρισμῆς, peritus, cum Ge-
nitivo, à σισφίζω, reddo sapien-
tiam, f. ίω, p. ης. Th. σισφῆς,
ῥ, ο, sapiens. α. 649.

Σηκόν, acc. stabulum, à σηκός, ῥ,
ο, stabulum ovium, caprarum,
affine Hebræo שֶׁפִּיר sepire, vel שֶׁפֶּר
tegere. α. 787.

Σῆμος, αῖ, ο, τι, signum, & σῆμος,
pro σῆμος. Hinc σημαίνω, si-
gnum do, jubeo, unde σημαίν-
τω, α, ο, τι, præfectus, α. 450.
α. 56.

Σῆω, acc. sing. à σῆ, τια, σῆσι,
& σῆσι, pro σαῖς, Ionicè τuis,
à σῆς, ῥ, ο, τuis, α, υμ. α. 274.
α. 104.

Σθενώ, ὅ, ῥ, nomen mulieris,
robusta, à σθένος, robur. 9.
276.

V

Στίον,

- Σθίνος**, *robur*. s. 62. 615. 619. α.
 97. 420.
Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, *silentium*.
 Th. σιγάν, *fileo*. s. 104.
Σίδηρος, α, ὁ, *ferrum*, hinc σιδή-
 ριος, *ferreus*, & contractè σιδή-
 ρῆς. s. 151. θ. 764.
Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, α,
 ὁ, vel σίμβλοι, & σίμβλη, *al-*
veare, capsa ubi mellificant apes.
 θ. 598.
Σιμῶντι, pro σιμῶντι, nomen vi-
 ri. θ. 342.
Σίνται, 3. præf. ind. à σίντασι,
lato, *noceo*. s. 318.
Σῖτος, α, ὁ, *frumentum*, σῖτον.
 α, τὸ, *panis ex frumento*. s. 147.
 604.
Σκαιῇ, dat. singul. unde Latino-
 rum *scava*, à σκαῖος, ἡ, ὄν, *fini-*
ster. Th. Σκαίζω, f. σω, *claudi-*
co. θ. 179.
Σκαίανδρος, fluvii nomen. θ. 345.
Σκαίφος, *fessio*, à σκάπτω, f. ψω,
fodio, p. ἵσκαφαι. s. 572.
Σκίπα, *tecta*, acc. pl. per apoco-
 pen pro σκίπισταται. Th. σκί-
 πω, *tego*. s. 532.
Σκῆπτρον, α, τὸ, à σκῆπτω, *nitor*,
innitor. Est ergo σκῆπτρον, *ba-*
culus, cui quis inniti potest.
 θ. 30.
Σκιδναρῆ, *dispersa*, præf. part.
 Thema est, σκιδνάω, f. αῖω, un-
 de σκιδνάινυμι, & σκιδνήμι, *dis-*
spo, *dispergo*, in passivo σκιδνα-
 ρμαι, unde est part. præf. pass.
 σκιδναρῆς. θ. 42.
Σκια, *umbra*, σκιῇ, Ionicè pro
 σκιᾷ, hinc σκιερὸς, ὅ, ὁ, *umbro-*
sus. s. 574. 589.
Σκληρὸν, accus. à σκληρὸς, *durus*.
 Th. σκιάω, *exsicco*. θ. 839.
Σκολιὸν, acc. sing. à σκολιὸς, *tor-*
tuosus, *obliquus*, metaph. *par-*
vus, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκε-
 λαιῖς, Ionicè, hinc σκολιῷ,
torquosè, adverb. s. 219. 258.
Στόλυμος, α, ὁ, *carduus*. s. 582.
Συγῆν, in masculin. σκότηεις, σ-
 τῶ, *caliginosus*. Them. σκό-
 τῶ, α, seu, σῶ, τὸ, *tenebra*.
 s. 555.
Σκυλάκισσι, dat. plur. Ion. à σκύ-
 λαξ, ακος, ὁ, *canis*. Them.
 ὑλάω, ᾧ, f. αῖω, *latro*, as. θ.
 834.
Σκυλεύσας, α. 1. part. pl. num.
 à σκυλεύσας, *antes*, verbi σκυλεύω,
idem cum συλεύω, vel συλάω,
 ᾧ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *spo-*
lium α. 468.
Σμικρῶσι, dat. plur. Ion. à σμικ-
 ρῶ, σῶ, τὸ, *arum exarum*.
 θ. 594.
Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, *me-*
tri causâ. s. 360.
Σμικροδαιμόν, *terribiliter*, proprie
visu, à σμικροδαιμόν, *idem*
quod σμικροδῆς, *aspectu terribi-*
lis. Th. μίερω, *intueor*. α. 341.
 840.
Σοί, *tibi*, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σταντῷ,
 à σὺ, tu. s. 34. 56.
Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *unus*. s. 631.
 α. 98.
Σπαραγίσματα, *fasciis involuta*,
 part. a. 1. act. à σπαραγίζω, f.
 ἴω, *fasciis involvo*, *idem quod*
σπαραγίσω. Th. σπάρων, *fascia*.
 θ. 485.
Σπίρειν, *ferito*, præf. inf. pro im-
 perat. Ionicè, à σπείρω, f. εῖω,
sevo, *semino*, f. 2. σπάρω, p.
 ἱσπάρει, α. 1. ἱσπείρει, α. 1. inf.
 σπείρω, α. 2. ἱσπάρειν, præf. m.
 ἱσπάρει. s. 391.
Σπείω, ὅ, ἡ, *Spero*, nomen mul-
 q. d. *in specu latitans*. θ. 245.
 Σπίω,

Σπίλῳ, σπῳ, τὸ, *spelunca, specus, antrum*. §. 301.

Σπέρμαίνων ἡυλῶ, *serere prosapiam*, h. c. *procreare liberos*, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebraeis dicuntur, *semen*, à σπέρμαίνω, idem quod σπείρω, f. σπῶ, *semino*. s. 736.

Σπέρμεντος ἀρχαῶς, *sementem incipere*, σπέρμεντος, à σπέρμεν, αἶος, τὸ, *semen*. Them. σπείρω, *sero*. s. 446. 471.

Σπερχνόν, *celerem*, accus. à σπερχνός, ὁ, *festinus*: hoc à σπερχνω, idem quod σπείρω, *urgeo*, à σπείρω, *festinare cogor*. s. 454.

Σπύδῃ, *festinat*, à σπύδω, σπύδω, acc. part. pro σπύδοντι, f. σπύσω, p. σπῶ, præt. m. ἔσπυδα. s. 22.

Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, *antrum*, pro quo Poëtæ per epenthesein ἔσπῃ, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen ἔσπῃ, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, ἔσπῃ ἐπὶ σπῆσι. §. 297.

Σπυδαῖσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionicè pro σπυδαῖς, à σπύδω, *libo, promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἔσπυδα. s. 338.

Σταθμός, dat. singul. σταθμός ἐν ἡσέσσι, *in stabulo obscuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, à σταθμός, ὅ, *stabulum*. Th. ἵστημι, *sto*. θ. 294.

Σταφυλῆσι, *uvæ*, dat. pl. à σταφυλή, ἡ, ἡ. Th. σταφίς, *idæ*, ἡ, *uva*. s. 300.

Σπείχους, *spica*, nom. pl. σπείχων, genit. pl. à σπείχης, υος, ἡ, *spica*. s. 290. s. 473.

Σπινωρῆν, *arctata*, Ionicè, pro σπινωρῆν, præt. part. f. g. à σπινω, *gemo*, & hoc à σπινός, ὅ, ὁ, Ionicè, σπινός, *angustus, arctus*. §. 160.

Σπῖχον, pro ἵσπχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. σπῖχω, *co, vado*, f. ἔω, p. χῶ, a. 2. ἵσπχον. §. 10. 690.

Σπινάχῃ, *ingemiscebat*, 3. perf. imperf. lon. à σπινάχῃ, idem quod σπινω, *gemo*. Them. σπινός, ὅ, ὁ, *angustus*. §. 858.

Σπινώντι, acc. pl. à σπινώντι, σπινώ, ὁ, *gemebundus*. Th. σπινός, ὅ, ὁ, *arctus*. s. 146.

Σπρίπτῃ, *privatur*, pro σπρίπτῃ. Th. σπρίω, *privo*, f. ἴσω, & ἡσω, pro σπρίομαι, ἔσπῃ, dicitur Poëtice σπρίομαι. s. 211.

Σπρηπῶ, per apharefin, pro ἀσπρηπῶ, *fulgur*, ab ἀσπρηπῶ, *fulguro*, & σπρηπῆς, *nomen proprium Cyclopi*. θ. 140. 845.

Σπίφον, pro ἵσπφον, *coronarunt*, imperf. à σίφω, *corono*, f. ψω, p. φῶ, præt. pass. ἵσπφον. s. 75.

Σπῆσι, Poëtice, pro σπῆσι, dat. pl. lon. à σπῆος, σος, τὸ, *pectus*. s. 77.

Σπῆμι, *stamine*, dat. sing. à σπῆμι, σος, ὁ, *stamen*. Th. ἵστημι, *sto*. s. 538.

Σπῆεξ, pro ἵσπῆεξ, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à σπῆεξ, F. ἔω, a. 1. ἵσπῆεξ. θ. 498.

Σπῆσσο, *ordiat*, *faciat stare*, a. 1. med. opt. σπῆσσο, *statuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, *sto*. s. 779. s. 114.

Σπῆσσι, & σπῆσσι, *validis*, dat. plur. à σπῆσσι, *densus*. item, *robustus*. Thema, σπῆσω, *calco*.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, culcitra. α. 76.

Σπυγμαῖα, πυκνῆτα, nom. plur. à πύγμα, τὸ, πυκνῆτα, à σίζω, πυργο, f. σίζω, p. ἱπχα, p. pass. ἱπγμαί. α. 166.

Στίχες, αἱ, ordines, à στή, στήες, ἡ, ordo. Th. σίσχω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἱπχα. α. 170.

Στολίσεις, ornate præparans, α. 1. part. à σολίζω, amicio, apparo. Th. σίδω, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.

Στόμα, στόματι, τὸ, os. Σ. 40. α. 146.

Στοιαχίζετο, imperf. pass. verbi στοιαχίζομαι, f. ἱστομαί, idem quod σίζω, f. γῶ, gemo, ingemisco. Th. σπός, ὦ, ὁ, angustus. Σ. 159.

Στοιάντας, συμπίρσιος, acc. plur. à στοιάς, σπῖ, ὁ, gemebundus. Thema, σπός, ὦ, ὁ, arctus. θ. 684.

Στρατός, ὦ, ὁ, exercitus, α. 246.

Στρυμῶνα, acc. à στρυμῶν, ὄν, ὁ, nomen fluvii. Σ. 329.

Στρωτοῖς, dat. plur. à στρωτός, στρωτός, hoc à στρώννυμι, sterno, f. στρώω. Th. στρίω, ὦ, f. ἴσω, sterno. Σ. 798.

Στρωφᾶται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. σπῖ, f. ψω, verto, p. φω, α. 2. ἱπχα. α. 528.

Στυγερή, Ionice, pro στυγερῇ, horribilis, à στή, ὦ, f. σίζω, odio prosequor. Σ. 226.

Στυγερῆς, invisus, ex στυγερῇ, horribilis, & ὦψ, ὠπός, ὁ, vultus. α. 196.

Στόξ, γός, ἡ, Στυχ, nomen fluvii. Thema, στή, ὦ, f. σίζω, ab inusit. σίζω, odio prosequor, exhorresco. Σ. 361. 805. α. 310.

Συ, tu. α. 27.

Σύες, fues, à σῦς, υός, ὁ, ἡ, fues, pro quo usitatus, ὦς, υός, ἡ. α. 177.

Σύλασσι, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro σούλα, à συλάω, ὦ, spolio. Them. σύλα, ἡ, præda. α. 480.

Σύμμιξις, συμμιγνύς, à συμμιγνύμι, συμμιγνύω. Them. μίγνυμι, μίγνυμι, f. μίξω, p. μίμμιχα. α. 563.

Συνπλάσσει, pro συνπλάσσει, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αίσω, p. πείπλω, α. 1. pass. ἱπλάσσω. Σ. 571.

Σύμφερος, α, comes, à συν, & φέρω, fero, f. οἶσω. α. 302.

Συμφερόσασθαι, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμφερόζομαι, simul deliberat. Th. φερίζω, f. σω, dico, p. κα, α. 2. ἱφφιδί, p. m. πείφω. Σ. 471.

Συν, cum. συν κείνοις, cum illis. Σ. 628.

Συναίπτετο, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήπτετο, ignebant, à συναίσσω, συνήπτετο feror. F. συναίξομαι, præf. pass. συνήπτετο, plusq. perf. συνήπτετο, ξο, κῶ. Them. αίσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναπτῶσι, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συναπτῶ, & hoc ab αἰπτός, ὦ, f. ἴσω, occurre. Thema, ἀντῆ, præposit. pro. Σ. 877.

Συνέχε, continebat, imperf. à σήχω, contineo. Them. ἴχω, habeo,

beo, f. ἔχω, & ἔχων, p. ἔχουσιν, imperf. εἶχον, a. 2. ἔχον. α. 315.
 Συνεχῶς, continuè, adverb. à συνεχῆς, ἰσθ, ὁ, ἡ, continuus. Th. ἔχω, habeo. 9. 636.
 Συνεπίκει, confertur, 3. præf. ind. ab ἐπίκειω, Poëtice, pro ἐπίγκω. Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ὠφίστα. α. 440.
 Συνήθως, acc. pl. à συνήθως, ἰσθ, ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡθῶς, ἰσθ, τὸ, mos. θ. 230.
 Συνίημι, Ionicè, pro συνιώναι, præf. inf. à συνίημι, committo, intelligo.
 Συνίσταν, concurrerunt, unà ierunt, 3. pl. imperf. act. ex συν, & εἶμι, eo, io imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἵπν, ἵπν, ἵμν, ἵπν, ἵπν, a. 2. ἵπν. α. 383.
 Συνοισόμεθα, congregiamur, 1. pl. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἶσμαι. Thema, φέρω, fero. α. 358.
 Συνοχεῖν, adverb. confertim, à συνεχω, contineo. Th. ἔχω, habeo. 9. 690.
 Συνείσων, genit. plur. à συνέσων, ἰσθ, ἡ, tibia. Them. συνεῖσων, sibilo. α. 278.
 Συνοπάσσειν, consueve, à συνοπῶ, f. ψω, p. ἱρραφα. α. 544.
 Συσκιάσκει, adumbrato, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιά, αἶς, ἡ, umbra. α. 613.
 Συρφετὶν, paleas, sordes corrassas, tamquam à σύρω, f. ρῶ, traho.
 Συῶν, aprorum, gen. plur. à σῦς, Doricè, pro quo ὕς, fms. α. 168.
 Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφ, illos duos, pro σφί, accusativus dual. σφί, pro σφίπ. σφί, pro

σφίπν. σφίπας, σφῆς, ἱρρς. 9. 144. 624. α. 62.
 Σφίπρον, sumit, à σφίπρος, α, ὁ, suus. σφίπροις, & σφίπρηπ, dat. pl. Th. ἱ, se, pronomen. α. 2. α. 247.
 Σφίγ', pro σφίγξ, acc. à σφίγξ, σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, constringo. Vide in Calepino, Spmox. 9. 326.
 Σφύρα, ας, ἡ, malleus. α. 425.
 Σχεδόν, propè. α. 416 431.
 Σχίλιθ, α, ὁ, miser, χίτλια ἔργα, prava opera. α. 187.
 Σχίσσας, conscindens, pro χίσσας, part. a. 1. act. à χίσσω, fido. F. ἴσω, p. ἱχίω, r. pass. ἱχίωμαι, a. 1. pass. ἱχίθω. α. 418.
 Σώζει, servat, præf. opt. à σώζω, f. σω, p. εἰσώκει, p. pass. εἰσώκειμαι, a. 1. pass. εἰσώθει. α. 376.
 Σῶμα, αἶθ, τὸ, corpus, σώματι. α. 426.
 Σωρῶν, acc. à σωρῶς, ἡ, ὁ, acervus. hinc σωρεύω, concervo. α. 778.

T.

ΤΑ', τίμα, τίδ', τίδ'. α. 268.
 τὰ, τ. α. 398. τὰ, Poëtice, pro αἶ. α. 161.
 Ταλαεργῶν, genit. plur. laboriosorum, à ταλαεργός, qui patienter opus facit, à τίλας, αἶθ, ὁ, miser. Thema, τολάω, suffero, vel τλῆμι, fero. α. 46. 791.
 Ταλαχερδῆθ, magnanimus, qui animo res arduas perferre, & superare potest, ex τολάω, suffero, & χερδῆα, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à τάλαρ-
ος, υ, ό, *squalus*, in quo lana
& fusi. Th. τάλαιω, *suffero*, f.
αίσω. α. 293.

Ταλασίφρων, *αγρηπτος*, genitiv.
sing. à τάλασίφρων, *eius rectius*
omnia tolerat, ex τάλαιω, *suf-*
fero, & φρέω, υός, ή, mens.
§. 1012.

Ταμειν, α. 2. inf. act. τήμονεν,
pro τήμνεν, *ταμνέμεθα*, Dori-
cè, pro τήμνεν, præf. act. in-
finit. pro τήμνεν, τήμνιο, α. 2.
opt. med. verb. τήμνω, *feco*,
f. μῶ, p. τίτμνω, α. 2. ἱτμήν,
p. τίτμνα. Sic & τήμνιο, per
τμήν, pro δαπτήμνιο. ι. 423.
425. 791. 807.

Ταυνίπτελος, *longa vestis*, à ταινίω,
idem quod τίνω, *extendo*, &
πίπτεον. α. 83.

Ταυνύριζος, *expandens radices*. Epi-
theton arboris, ut hoc in lo-
co populi quæ radices in visce-
ribus terræ diffundit, in aëre
verò ramos, à ταινύω, pro τεί-
νω, *tendo*, & ρίζα, ης, ή, *radix*.
α. 377.

Ταυνοσίπτερος, *expandens alas*, ex
ταινύω, pro τείνω, *extendo*, &
πίπτεον, τδ, *ala*, ι. 212.

Ταυνοθύρη, *procera*, à ταινύσθυρος,
ex ταινύω, pro τείνω, *extendo*,
& σφυρόν, *malleolus pedis*, qui
festinat, & extensis passibus in-
cedit. θ. 364.

Ταυνύτριχα, *hirsutata*, acc. sing.
à ταινύτριχ, *qui laxo capillo est*,
ex ταινύω, seu τείνω, *extendo*,
& τριχ, *τριχός, ή, capillus*. ι.
516.

Ταυροθύτης, *ταυροθύτης*, ut *primū*.
Th. ταύ. ι. 467.

Ταρτάρω, *Tartari*, genit. à τάρτα-
ρος, υ, ό, in plural. τάρταρος,

quam anomaliam Scapula præ-
terit. §. 807.

Ταρφίης, *crebra*, nom. pl. à τα-
φης, seu περφης, έ, ό, ή, *den-*
sus, *creber*. Th. πέφω, έ, *τδ*,
densitas. §. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab ἑπες,
αἴτη, τῷτο, *hic, hæc, hoc*. ε.
27. §. 75.

Ταύριος, υ, ό, idem quod ταύριος,
taurinus. Th. ταῦρος, υ, ό, *tau-*
rus. α. 104. θ. 832.

Ταφίαν, *populi quidam dicuntur*
πέφω. α. 19.

Τάφος, υ, ό, *sepulchrum*, à θά-
πτω, f. ψω, *sepelio*, in α. 2. ἱθα-
φει. α. 477.

Τάχα, *μοχ*, adverb. à ταχός, *ce-*
ler, in acc. ταχών, & τάχ', pro
τάχα, *ταχίως*, superl. τάχιστα.
ας τάχιστα, *quàm occurrentè*. ι. 85.
312. θ. 490.

Τάων, *Æolicè pro τῶν*, in g. f.
ab articulo, ή. ι. 826. α. 6.

Τ'. Vide κ'. ι. 4. 7.

Τι responds Latino *que*, & hinc
est, έ. ι. 3. 4. τι ιδί, *atque*. θ.
614.

Τῶν, acc. Doricè, pro σῶν, à σῶς,
σῆ, σὸν. Th. est σὺ, Doricè τὸ.
ι. 301.

Τίθημι, *floruit*, præf. med. à θέ-
λω. τίθημι pro τίθημι metri cau-
sâ. hinc in part. med. τιθηῖς.
§. 902. ι. 227.

Τίθνηται, *mortuum*, part. præf.
act. pro τίθνηται, à τίθημι,
pro θνήσκω, *morior*, f. 2. m.
θνήσκω, α. 2. ἱθνήσκω, præf. τί-
θνηται, & τίθνηται, ad formam
ἱ τίθνηται. pro τίθνηται, *mor-*
tuus, Plato in Epist. τίθνηται,
Poeticè etiam τίθνηται, p. m.
τίθνηται. α. 454.

Τῶρος, ιος, τδ, *murus*. ι. 246.

Τίς;

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἵπκε,
à πίκω, pario, πεκιάζ, a. 2. med.
infin. Vid. ἵπκην. §. 53.

Τέκων, dat. pl. Ion. pro τέκισι,
à τέκος, ιϙ, τὸ, fetus. Them.
πίκτω, pario. θ. 478.

Τέκετο, reperit, 3. sing. a. 2. med.
indic. pro ἵπκετο, metri causâ
abjicitur augmentum. Them.
πίκω, f. τέχομαι, a. 2. ἵπκην.
§. 308.

Τεκμαίρε), destinat. 3. pers. præf.
à τεκμαίρομαι, ad finem perdu-
co, struo. Th. τέκωρε, τὸ, finis.
s. 229.

Τέκνα, liberi, à τέκνω, υ, τὸ, filius.
Th. πίκω, pario. s. 235.

Τέκον, repererunt, 3. pl. a. 2. act.
indic. pro ἵπκον, à πίκω, pario.
α. 6.

Τέκος, ιϙ, τὸ, fetus, proles. à
πίκω. α. 216.

Τεκῶσκε, pariens, part. a. 2. act.
ut & πικῶν, à πίκτω, pario.
a. 2. ἵπκην, p. m. τέτοκε. §.
471.

Τέκων, ιϙ, ὁ, faber, pro τεύ-
κων, à τεύχω, fabricor, f. ζω,
p. pass. τέτογμαι. s. 25.

Τελαμών, ὤν, ὁ, lorum ensis.
Th. τελαίω, ὦ, f. αἶσω, suffero.
α. 222.

Τελέσας, præf. inf. pass. πλείσθαι
ἔμελλεν, perficienda erant. à τε-
λείω, ὦ, f. ἴσω, p. κω, ad finem
perduco, præf. pass. ππλήσμαι.
s. 273. θ. 552.

Τελέωσι, præf. subj. à πλείω,
(Poët.) sum. Thema τέλω. s.
181.

Τελεθῶ, ὀ, ἤ, nomen mul.
§. 358.

Τελείσσομαι, peragam, a. 1. opt.
act. à πλείω, f. ἴσω, perficio,
τέλεισθην, pro ἐτέλεισθην, a. 1. act.

πλείω, a. 1. subj. ππλήσσομαι,
perf. part. §. 170. α. 36.
s. 561.

Τελευσι, pro τελευσι, Doricè, à τε-
λείω. Th. πέλ, ιϙ, τὸ, finis.
α. 89.

Τελευφεί, ad finem perducens
vel perductus, ex τέλ, ιϙ, τὸ,
finis, & φέρω, fero. §.
740.

Τελευτή, acc. à τελευτή, ἤ, ἡ,
idem quod τελευτή, finis, exi-
tus. Th. πέλος, ιϙ, τὸ, finis.
s. 333.

Τελευντος, genit. à τελευς, perfe-
ctus. Them. πέλος, ιϙ, finis.
§. 242.

Τέλος, ιϙ, τὸ, finis, exitus. s. 167.
218.

Τεμνέ, luo, à τέμνω, ιϙ, τὸ,
lucus. Th. τεμνῶ, f. μῶ, seco.
α. 58.

Τένδῃ, arrodit, 3. præf. ind. à τίν-
δω, rodo, arrodo. s. 624.

Τένοντι, accus. dual. à τένων, ον-
τος, ὁ, tendo. Thema est τεί-
νω, tendo, f. τῶ, p. τέτακται. α.
419.

Τέτοας, paritura, fut. 1. med. in-
finit. à πίκω, f. 1. m. τέχομαι,
a. 2. ἵπκην, a. 1. pass. ἐτέχθω,
præf. m. τέτοκα. §. 469.

Τέον, tuum, à τέος, ἡ, ὄν, tuus, α,
um, Doricè, pro σός, σή, σόν.
Th. σὺ, tu. s. 341.

Τέρας, ατος, τὸ, prodigium. §.
744.

Τέρινα, acc. sing. à τέρω, ιϙ, ὁ,
tener, mollis. Th. τέρω, νεχο,
affligo. §. 5.

Τερωίσοντες, talarem, acc. singul.
à τερωίσεις, ιϙ, ιϙ, ad pedes us-
que demissus. Thema τέρω.
ατος, τὸ, terminus, meta. s.
337.

- Τέρπῃ**, 3. præf. ind. *τέρπειν*, pro *τέρπειντο*, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. *τέρπω*, f. *ψω*, delecto. s. 115.
Τέρπει, delectas. à *τέρπω*, f. *ψω*. θ. 37. α. 47.
Τερπικέραυνον, fulminibus gaudendum. à *τέρπω*, delecto, & *κίραυνος*, ὤ, ὅ. s. 52. 273.
Τερψιχόρῃ, ὤ, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à *τέρπω*, delecto, & *χορὸς*, ὤ, ὅ, chorus, tripudium. θ. 78.
Τέρψις, εὖ, ἡ, delectatio. Thema. *τέρπω*, delecto, f. *ψω*. θ. 917.
Τεσσαράκοντα, quadragesima. Them. *τέσσαρις*, quatuor. s. 385.
Τεσσαρεσξήναιος, quadragenarius, ex *τεσσαράκοντα*, quadragesima, & hoc à *τέσσαρις*, quatuor, & *ἔτος*, ἔτος, τὸ, annus. s. 441.
Τέτυται, extensus est, præf. pass. & *τέταλτο* pro *ἐτίτατο*, plusq. perf. verbi *τίνω*, f. *ἴω*, p. *τίτωμαι*, præf. pass. *τίτωμαι*. θ. 68.
Τετάρτη, quarta, dat. à *τέταρτος*, ὤ, ὅ, quartus. Them. *τέσσαρις*. s. 800.
Τετιμώρη, honorata est, per epenthesein Poeticam *πτημώρη*, perf. part. pass. à *τίω*, punio, honoro, f. *ἴω*, p. *ῥω*. θ. 415.
Τετιμώται, honorata est, à *τιμῶ*, honoro. Thema, *τίω*, idem. θ. 449.
Τέτλαθ', sustineas, pro *τέτλαθι*, per reduplicationem pro *τλήθι*, a. 2. imperat. ab aor. 2. *ἔτλω*, verbi *τλήμι* vel *τλάω*, per synopen pro *τελάω*, f. *τλήσω*. s. 718.
Τέτμη, 3. sing. præf. subj. à *τέτμεν*, fortior, invenio. Vide *τίμη*, s. 154. unde *τμήω*, *τμήω*, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) *τέτμεν*. θ. 610.
Τετοκύνῃς, enixa, præf. med. part. à *πικτω*, pario, f. *τίξομαι*, a. 2. *ἔτικεν*, p. m. *τέτοκεν*. s. 591.
Τέτορ' pro *τέτορι*, in dual. num. *τέτορις*, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro *τέσσαρις*. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.
Τετραμμήτω, versus, perf. part. pass. a *τέττω*, verso, f. *ψω*, p. m. *τέττομαι*. s. 727.
Τετράς, ἄδης, ἡ, quaternarius, τετράδι, τετράδι, acc. pro *τετράδα*. Th. *τέσσαρις*, quatuor. s. 794 798.
Τετρατέτυπον, qui in quatuor partes dividitur, ex *τετράς*, ἄδης, ἡ, quaternio, & hoc à *τέσσαρις*, quatuor, & *ῥύπτω*, frango, f. *ψω*, perf. pass. *τετρυμμαι*. s. 442.
Τέταρτος, per metathesein *τέταρτος*, ὤ, ὅ, quartus. Them. *τέσσαρις*. s. 596.
Τέτλιξ, ἡ, cicada. α. 393.
Τετύκται, 3. perf. pass. à *τέτυγμα*, verbi *τύχωμαι*, sum. Th. *τύχω*, f. *ξω*, fabricor. s. 745. 752.
Τέτυκθ', pl. perf. pro *ἐτίτυκθ'*, à *τύχω*, fabricor. Vide in *τέτοκ'*. α. 154.
Τίω, Doricè pro *ῥω*, & hoc pro *εῖ*. Th. *σὺ*, tu. s. 330.
Τίωξι, a. 1. ind. pro *ἔτιωξι*, ut & *τύξω* pro *ἔτιωξω*, a. 1. aor. 3. plur. *τύξια*, Ionicè pro *τύξῃ*, 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.
Τύχα, τὰ, arma, *τύχε'*, pro *τύχῃ*,

- πύχαι, πύχαι.** α. 60. §. 186.
Τεύχων, machinans, à verbo **πύ-
 χω**, εις, ει, *fabricor*, f. ξυ. α.
 265.
Τέχνη, ης, ή, ars, τέχνησι, Ionicè
 pro **τέχναις**. θ. 496. 863.
Τῷ, dat. à πός, tuus. α. 23.
Τῇ, hæc, τῇδε. α. 208. 635.
Τῆς, ὅς, ή, nomen mul. in acc.
πιδυῖ. θ. 136.
Τήκεται, liquefcit, à **τήκω**. §.
 866.
**Τῆλε, procul, adverb. τηλῶ pro-
 cul, idem cum τῆλε, τηλόθεν.**
 §. 785.
Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.
**Τηλεκλειτού, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειτοῦ, inclyti, & τηληκλει-
 τός, ε, ε, est nomen viri.**
 q. d. *longè latèque celeberrimus.*
 ex **τῆλε, procul,** & **κλειτός, in-
 clytus.** Them. **κλείω, celebro.**
 α. 327.
Τηλίσκοπον, eminus apparentem,
 ex **τῆλε, procul,** & **σκοπέωμαι,**
 f. **ψομαι, video.** §. 566.
**Τῆμῳ, tunc, τημῷ, pro τῇ-
 μῳ. Thema, ἡμῳ, quum.**
 α. 576.
**Τῶ, τῶδε, τῶ γε, τῇσιν pro
 ταῖσιν, Ionicè ab ή.** α. 12. 39.
 §. 917.
**Τατᾶ, careas, 2. pers. præf. à τη-
 τίσωμαι, ἄμαι. Th. τητῶ, ᾧ,
 f. ἥστω, privo.** α. 408.
Τι, interrogativum quare. α. 207.
 α. 380. **τι** indefinitum *aliquid.*
 α. 88.
**Τίσκειν, honorabat, imperf. Poë-
 ticè pro ἱπς, à τίω, honoro, f.**
πίσω. α. 9. hinc & **πίσται.**
Τίη, Poeticè pro τι, quid. θ. 35.
Τίθεισι, πθεῖσι, faciunt. πθεῖν præf.
opt. α. 518,

**Τίθει, præf. part. πθεῖν, Ionicè
 pro πθέναι, præf. inf. à πθη-
 μι, pono, α. 2. ἴθλω.** α. 744. §.
 597.

Τίθων, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.

**Τίχπι, Poëticè pro ἱπκπι, im-
 perf. præf. verbi ἵκτω, pario,**
 f. **τίξομαι, α. 2. ἱπκον, p. m.**
τέτοκα. §. 223.

**Τιμᾶ, honorat. τίμω, imperf. pro
 ἱπμω, honorabat. Th. τίω, ho-
 noro. τίμωσι. α. 1. ind. pro ἱπ-
 μωσι.** §. 532.

**Τιμῇ, ἥς, honor, τιμῶ, à τίω, ho-
 noro.** §. 203.

**Τίνω, puniri, præf. inf. idem
 quod πίνω, πινυμένας, vindican-
 tes, præf. part. Th. τίω, punio.**
 α. 804.

**Τίον, honorarunt. 3. pl. α. 2. act.
 pro ἱπον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
 honoro.** α. 85.

**Τίρω, nomen oppidi, πρίω, per
 apostrophum insolentem
 pro πρίω, α. 81. §. 292.**

**Τίς, quis? interrogativum, ge-
 nit. τίνος.** α. 72.

**Τίς, indefinitum in g. maf. quis-
 prium. εἴ τις, si quis. in form. g.
 τίς, ulla, & in neutro τι, quod.**
 α. 21. 190.

**Τιταίμεθα, ulsi fuerimus, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, ulciscor,
 punio, f. πίσω, α. 1. ἵπτοι.** §.
 165.

Τίσι, ultionem, acc. à τίς, ultio.
 Th. τίω, punio. §. 210.

**Τιταίνοντες, nocentes, acc. pl. præf.
 part. à πταίνω, idem quod τίω,
 punio, lado. τίω, habet primam
 longam. Alii vertunt festinan-
 tes, à τείνω, sed sic prima fo-
 ret brevis.** §. 209.

Τιταίνω,

- Τίμωρ**, *calce, gypso*, dat. sing. à *τίμωρ*, s, ἡ, calx. α. 141.
- Τίτανες**, *Titanes*, posteri Saturni. *τίτανες*, dativ. plur. & *τιτάνων*, Poëticè à *τιτάνω*, ulciscor, pœnas luo. Thema, *τίω*, punio. §. 630.
- Τίτρω**, *caesa*, a. 1. part. pass. à *τίτρω*, *seco, scindo*, f. 1. *τιτρώ*, p. *τίτρωμαι*, a. 2. *τίτρωμι*, a. 1. pass. *τιτρήθω*, præt. med. *τίτρωμι*. α. 420.
- Τὸ, ἓν, & ἑὶ**, articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τῷ**, pro *ἔτι, tunc*, & *ἑὶ*, idem. α. 32. 76.
- Ταῖ**, particula est enclitica, quæ adverbis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatus tantum gratiâ. α. 106.
- Ταῖς**, *illis*. α. 726.
- Τῷ**, Poëticè pro *ἔ*, ab *ὁ*, art. præpos. pro *αὐτῷ*. §. 493. 210.
- Τοῖς**, *talis*. Them. *οἷος, qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, *ipsis*, dat. pl. *τοῖς*, paragege Ionica, *τοῖς*, ab *ὁ*, ἡ, τὸ, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοῦ**, dat. Ionicè, pro *πατρί*, à *πατρίς*, *parens*, acc. *πατῆρα*, dat. pl. *πατῶν*, à *πάτω*, f. *τίξομαι*, *punio*. §. 155. α. 188.
- Τὸν**, quem, acc. ab *ὁ*, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, α, ὁ, *quantus*. α. 660. α. 441.
- Τότε**, *ἔτι*, pro *ἔτι, tunc*. Them. *ἔτι, quando*. α. 565. 616.
- Τὸ, τ'**, *hæcque*, artic. præposit. ab *ὁ*, ἡ, τὸ. α. 360.
- Τοιαῦτα**, *primum*. Sic τὸ *αὐτῷ*, *manè*, τὸ *ὑπομένειν*, *quotidie*, eleganter præponitur, α. 487.
- Τοπία**, idem quod *πία*, Poëticè pro *αὐτῷ*, ante, *τοπία*, α. 184. §. 394.
- Τῷ, & τῷδ'**, quo, art. præp. ab *ὁ*, ἡ, τὸ. α. 33. 284.
- Τῷ, & τῷτ', τῷθ'**, pro *τῷ*, ab *ἔτος, αὐτῇ, τῷ*, *hic, hac, hoc*. α. 121. 362.
- Τῷ**, quocirca, pro *ἔ* *ἵνα*, cuius gratiâ. α. 49. §. 88.
- Τῷ, hos**, ab *ὁ*, art. præp. α. 136.
- Τρέτῳ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *τρέτῳ*, ad formam *τρέτῳ*, à *τρέω*, *tremo*, f. *τρέω*. α. 171.
- Τρέον**, imperf. pro *τρέω*, *tremebant*, à *τρέω*, *tremo*. α. 213.
- Τρεῖς, οἱ, & αἱ**, *tres*. θ. 148. 321.
- Τρέψας**, *converiens*, & in accus. *τρέψας*, a. 1. part. act. *τρέπαι*, *verto*, p. m. *τρέπον*. α. 316. 416.
- Τρεφόμεν**, Ionicè pro *τρέφω*, a. 2. act. infin. à *τρέφω*, *alo*, f. *τρέφω*, p. *τρέφωμαι*, a. 2. *τρέφωμι*, p. m. *τρέφωμι*. §. 480.
- Τρυχία**, *aspera*, f. g. à *τρυχός, ioc*, ὁ. α. 119.
- Τρύπας**, Poëticè pro *τρέπας*, *expavit*, à *τρέω*, *expavesco*. §. 850.
- Τρύχῃ**, *abit*, 3. præf. ind. à *τρέχω*, *curro*, f. *τρέχωμαι*, perf. *διέτρεχον*, a. 2. *διέτρεχον*, p. m. *διέτρεχον*. α. 219.
- Τρυτίς**, *cavernosa*, Poëticè pro *τρέτῳ*, in forma g. à *τρέτῳ*, ἔ, ὁ, *perforatus*. Thema, *τρέω*, pro quo usitatum, *πρέω*, *perforo*, f. *πρέω*, dicitur & *πρέω*, pro *πρέω*, unde aor. 1. *πρέω*. §. 331.
- Τρυτίς**, genit. à *τρέτῳ*, ὁ, ἡ, *nomen mul.* α. 355.

Τρηχίς, Ionicè pro τρεχίς, asper.
s. 291.

Τρέβουσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τρέβω, f. ψω, tero, astero, p.
φα, præf. pass. τίτρεμαι, p.
m. τίτρεθα. s. 251.

Τρεκάρηων, τρία κάρηων, tria ca-
pita, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& κάρηων, τὸ, caput. s. 288.

Τρεκοντην, triginta, pro τριάκον-
τα: sunt enim ἀκλιτα. Them.
τρεῖς, tres. s. 696.

Τρεκισάδα, acc. à τρεκίς, ἀδὲς,
ἡ, tricesima pars, τρεκισίας, tre-
centas, à τρεκισοί, trecenti.
Thema, τρεῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τρεβήσια, nomen mul. α. 197.

Τρεπικων, tricubitalē, accus. à
τρέπηκος, ex τρεῖς, & πῆκος, ιως,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τρεπίδι, pro τρεῖς ποδῶν, tripodem,
à τρεῖς, οδὲς, ὁ, tripes, τρε-
πόδιον, acc. tripedale, à nomi-
nat. τρεπόδης, α, ὁ, τρεῖς, α,
ὁ, Æolicè pro τρεῖς, οδὲς, ὁ,
ex τρεῖς, tres, & πῆς, ποδὲς, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τρεπύλα, dat. singul. ter arato,
hinc τρεῖς ποδῶν γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τρεῖς,
tres, & πάλω, verro, aro. s.
971.

Τρεῖς, ter, à τρεῖς, tres. ε. 173.
252.

Τρεισινάδης, acc. à τρεισινάς, ἀδὲς,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
ε. vigesimus septimus, ex τρεῖς
& εἰνία, novem, εἰνίας, ἀδὲς, ἡ,
& εἰνίας, ἀδὲς, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τρεκακιδεκάτιον, h. e. tricesimum.
ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τρεπιδάμνη, à τρεπιδά, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τρεπικί, triplici serie, adverb. ex
τρεῖς, seu τρεῖς, tres, & εἰχῶ,
f. ξω, ordine eo. s. 727.

Τρεῖτον, tertium, pro τρεῖς, dis-
citur etiam τρεῖς. Thema,
τρεῖς, tres. s. 143.

Τρεβήσια, nomen mul. θ. 924.

Τρεῖς, pili, à nominat. Τρεῖς,
τρεῖς, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τρεῖς. s. 539.

Τροῖον, Trojam, à τρεῖς, τρεῖς,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τροπή, conversio, τροπῆς, acc. pl.
ubi ας corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συσ-
τάλις. s. 479. 564.

Τροχάδης, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τρέχω,
curro. s. 518.

Τρυγητήριον, genit. pl. à τρυγητήρ,
ἡρος, ὁ, vindemiator, h. e. qui
vina demit, à τρυγῶν, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρέγη, κ, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρυφάλειον, galeam, q. τρεῖς ποδῶν,
à triplici cono. Th. φαλὸς, ὅ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσι, absumunt, à τρέχω, idem
quod τρέω, attero. s. 305.

Τυῖν, τυ, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, τυ. s. 10.

Τυπῆς, percussus, α. 2. pass. à
τύπῶ. α. 361.

Τυρρηνόισι, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυτθός, ὅ, ὁ, parvus, & τυτθόν,
pauculum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. τυτθός, ὅ,
ὁ, ματτα. s. 469.

Τυφάειον, acc. à τυφάειν, σπῶ, ὁ,
nomen proprium viri, τυφάει-
ον.

τον, nomen proprium loci. §. 306. α. 32.

Τυφώϊς, genit. τυφώϊς, nomen est gigantis. §. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. §. 369.

Τυχόν, ei qui obviam fuerit, part. a. 2. act. à τυγχάνω, sum, evenio, incido, t. τείζομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. πέσχα. §. 973.

Τῷ, hi, dual. num. ab ὅ, hic. α. 439. sed. τῷ, dat. sing. α. 281.

Τῷ, & τῷ γ, genit. pl. ab ὅ, ἡ, τῷ, hic, hæc, hoc. α. 335. 246.

Τῷς, sic, pro ὅπως, per aphæresin. Th. ὅπως, α, ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ΄Αδης, stella septem in cornibus tauri, quæ quæcum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ὕω, pluo. α. 615.

Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, injuria. Hinc est ὕβρις, contumeliâ afficio. unde est, ὕβρις, ὕβρις, insolens, protervus. in acc. ὕβρις. α. 214. §. 307.

Υγρός, ὕγρος, ὕγρος, humidus. hinc ὕγρος, humectio. α. 615.

Υδρ, aqua, dat. cas. ab ὕδωρ, α. 61. Poëticè, pro ὕδωρ, aqua. α. 61.

Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδωρ, Hydram, ab ὕδωρ, α. 61, τῷ, aqua. §. 313.

Υδωρ, aqua, genit. ὕδωρ. α. 196.

Υψ, pluit. 3. præf. ind. ab ὕω, pluo, f. ὕω. hinc ὕψ, ὕψ, pluvia. α. 552. 545.

Υἱ, à nominativo ὕἱς, filius, in

genit. ὕἱς, & contractè, ὕἱς, in dat. ὕἱ, & contractè ὕἱ. α. 150. ὕἱς, ὕἱς, ad formam ὕἱς, ab ὕδωρ, filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. & 3. contractorum. §. 268.

Υλη, α, ἡ, sylva. hinc ὕλη, ὕλη, sylvosus, ὕλη. §. 1010.

Υληγίται, qui in sylvis dormiunt, nom. pl. ab ὕληγίτης, ex ὕλη, α, ἡ, sylva, κείνη, lectus, confer supra ὕληγίτης, qui toto die dormit. α. 529.

Υλοθῶ, α, casor lignorum. hinc ὕλοθῶ, ligna in sylvis cado, ab ὕλη, sylva, & τέμνω, secō, f. μῶ, p. m. τέμνω. α. 422. 807.

Υλοφάγιο, genit. Ion. ab ὕλοφάγος, qui sylvas depascitur, ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo, α. 2. ὕλοφάγος. α. 591.

Υμῆς, vos, à σὺ, tu. hinc ὕμῆς, vos, vester. §. 963.

Υμῆς, hymenæus, ab ὕμῆς, ὕμῆς, pellicula, qua foetus involvitur. α. 274.

Υμῆς, vobis, Æolicè, pro ὕμῆς. ὕμῆς, pro ὕμῆς. §. 662. α. 328.

Υμῆς, celebros, laudo, f. ὕμῆς, ὕμῆς, Poëticè, pro ὕμῆς, pl. part. præf. f. g. ὕμῆς, α. 1. act. subj. ὕμῆς, Doricè, pro ὕμῆς, ὕμῆς, part. præf. f. g. pl. num. pro ὕμῆς, Doricè, ab ὕμῆς, hymnus, carmen. Th. ὕμῆς, celebros, cano. α. 2. §. 11. 33.

Υμῆς, α, ὅ, carmen, ab ὕμῆς, celebros, ὕμῆς, carmine. α. 657.

Υἱς, ὕἱς, filius. α. 271.

Υπαί,

Υπαί, præposit. pro ὑπὸ, Poëti-
cè. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλάλαξ, subterfugere, scil.
debet, (a. 1. med. infia. Th.
αίλω, molo, vito, Poëticè,
αλάλω.) ε. 557.

Υπαλύξαι, effugere, a. 1. act. in-
fin. ab ὑπαλύσσω, f. ὑπαλύ-
ξω. Thema, αίλω, vito. ε.
304.

Υπιδίκε, suscepit, pro ὑπιδί-
δικε, 3. sing. plusq. perf. pass.
habet significationem mediam,
ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι, præ-
ὑποδέδισμαι, suscepi. Thema,
δέχομαι, f. ξομαι, capio. 9.
513.

Υπήνηκε, instruxit. 3. sing. a. 1.
med. indic. ab ὑποπήνημι, sup-
pono. Th. πήνημι, pono. 9.
175.

Υπινανή, adversarius, ab ἐναν-
τί, oppositus. Thema, αντί,
præpositio, pro. α. 347.

Υπὲρθε, ab ὑπέρθε, infra. Th.
ἔρθε, ας, ή, terra. α. 410.

Υπὲρλυξε, evitavit, a. 1. ind. Th.
αλύω, unde αλύομαι, F. ξω, a.
1. ἤλυξα, ας, ε. 9. 615.

Υπέρ, præposit. pro supra. ε. 45.

Υπερβάλλω, superans, præf. part.
Thema, βάλλω, jacio. f. αλώ,
p. βίβληται, a. 2. ἔβαλον. ε.
489.

Υπερβασία, ας, ή, transgressio,
Poëticè, pro ὑπέρβασις, ab
ὑπερβάλλω, transgredior. Th.
βαίω, co. f. βήσωμαι, a. 2.
ἔβην. ε. 827.

Υπέρβι, violentus, omnem vim
excedens, ex ὑπὲρ, supra,
& βίαις, ή, vis, robur, unde
est, Latinorum superbus. 9.
139.

Υπερφανής, & ὑπερήφανος, ε,

δ κ ή, superbus, conspicuus
super alios; ut ὑπερήφανα πύ-
να, superba proles, ex ὑπὲρ,
& φάω, f. αῶ, p. πίφαται.
ostendo, in lucem edo. 9.
149.

Υπερλήως, οργς, ό, superbus, The-
ma, ἀνής, ἀνδρής, ό, vir. 9.
995.

Υπέρθεν, seu ὑπέρθε, suprâ. Th.
ὑπὲρ, super. ε. 545.

Υπέρθυμος, ό, magnanimus. Th.
θυμός, ε, ό, animus. 9.
937.

Υπερθύειον, superliminare. Th.
θύειον, ας, ή, janua. α. 271.

Υπερλειόδο, gen. Aëolicè, pro
ὑπερλειόδης, ab ὑπερλειόδης, ε,
ό, nomen gentil. 9. 1010.

Υπερίον, genit. ab ὑπέρων,
nomen viri. 9. 134 374.

Υπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδαι,
αἰ, ό, gloria superexin-
nens. Them. κύδω, α, τή, το,
gloria.

Υπερμή, præpotentis, ab ὑπε-
ρμύς. Th. μύς, ας, τή, ani-
mus. α. 413.

Υπεργς, ε, ό, pistillum, veteres
mortario usi fuerunt pro molis.
ε. 423.

Υπερώω, genit. ab ὑπερώω, α,
insolens, cujus robur arma su-
perat. Th. ὀώω, ε, τή, & in
pl. τή, arma. 9. 516.

Υπέστη, pollicitus erat, a. 2. act. ab
ὑφίστημι, suppono. Them. ἔστη-
μι, σταίω, f. ἔστη, a. 2. ἔστη,
ε. 402.

Υπέρτατος, supremas, superlat. ab
ὑπὲρ, super, comp. ὑπέρπερος,
superior, ab ὑπέρτατος, dicitur
etiam ὑπάλι, per syncopen,
Consul. ε. 8.

Υπερλήθω, congressa, a. 1. part.
pass.

pass. pro ὑποδιδέσθαι, ab ὑποδιδάσκω. Them. διδάσκει, ὅς, ἡ, *lectus*. §. 374.

Υπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὑπέραι, *subsum*. α. 266.

Υπνός, α, ὁ, *somnus*, ὑπνός. α. 118.

Υπὸ, & ὑφ', à vel *sub*. præposit. α. 63. 367.

Υποδιδίσκας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ. ingeminatur metri causâ, ab ὑποδιδάσκω. Them. διδάσκω, *timeo*, f. δίδισκας, p. δίδιδυς. α. 98.

Υπικαυφύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπικαυφύγῃ, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φάγω, *fugio*, f. φάξας, a. 2. ἔφυγεν. α. 42.

Υποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium, a. 1. pass. ab ὑποδμύω, f. ὄσω, p. δέδμηκα, pro ὑποδαμύω. Th. δαμνία, ὦ, *domo*. α. 53.

Υποκυσαμένη, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύνω, f. σῶ, in utero fero. §. 308.

Υπόδρα, *torvè*, adverb. ponitur ἐπὶ ῥήματι καὶ, ὑπόδρα, pro ὑπόδρα, per epentheseν δ. Th. ὄρῳ, f. αἶσω, p. ὄρεκα, & Att. ἰώρεκα. α. 445.

Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Υπαλεύω, *fuge*, pro ὑπαλείψω, præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλύω. Thema est αἰλίω, *molo*, item *vito*. α. 760.

Υπόπρεπς, *quia liberos habet*, à πρέπς, α, ὁ, *vitula*. α. 601.

Υποτάρταροι, *sub tartarum detrufi*.

Th. τάρταρος, α, ὁ, *tartarus*. §. 851.

Υποσδομῶν, *irruentibus*, præf. part. verbi σέω, *agito*, idem quod σέω. α. 373.

Υπαχόμην, part. a. 2. med. ab ὑπαχόμαι, *promitto*, f. ὑπαχόσω, p. ὑπαχόμην, a. 2. m. ὑπαχόμην, ab ὑπαίχω. Th. ἔχω, *habeo*. §. 170.

Υσμίνη, ἡ, *pugna*. Them. μένω, *maneo*. α. 178.

Υστέρ, α, ὁ, *posterior*, *sequens*. α. 351.

Υφαίνω, *texebat*, imperf. act. ab ὑφαίω, idem quod ὑφαίω, *texo*. α. 28.

Υψίστων, aliquantò minor ἢ *junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἡττων, vel ἡστων, α, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Υψηλός, ἡ, ἐν, *altus*, α, *κατὰ*, ab ὑψός, α, τὸ, *altitudo*. α. 440.

Υψιζεύς, α, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὑψί, *altè*. Th. ὑψός, α, τὸ, *altitudo*, & βρέω, *fremo*, *resono*. α. 8.

Υψίζυγος, *altijugus*, ex ὑψί, *altè*. Th. ὑψός, α, τὸ, *altitudo*, & ζυγός, *jugum*. Th. ζυγώνω, *jungo*. α. 18.

Υψιζών, *altè comatus*. Epith. *querens*, ex ὑψί, *altè*, & κόμη, ἡ, *coma*. α. 376.

Υψιμέδων, *genit. ab ὑψιμέδων, in alto regnans* ex ὑψί, *altè*, hoc ab ὑψός, α, τὸ, *altitudo*, & μέδω, *impero*. §. 529.

Υψόθεν, & ὑψὲ, *altè*, adverbia. Th. ὑψός, α, τὸ, *altitudo*. α. 849. 551.

Φ.

Φαῖθον, *Phaëthonta*, nomen viri. φαῖθων, ὄντος, ὁ, lucidus, præf. part. q. d. *lumen currens*. à φαῖθω, idem quod φαῖω, *luceo*. §. 760.

Φαέω, *lucet*, 3. præf. ind. act. à φαέω, *luceo*. Th. φαῖω, *luceo*. §. 528. §. 372.

Φαένος, ἦ, ὁ, *splendidus*. à φαένω, idem quod φαῖω, *splendo*. α. 225.

Φαισηβρόν, genit. à φασηβρόν, *lucem hominibus prabens*. à φαῖω, *luceo*, & βρόν, *mortalis*. §. 958.

Φαίδιμος, α, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαίδρος, ἦ, ὁ, *hilaris*. §. 940.

Φαιδρύνω, *abluo*, præf. inf. pass. à φαδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαίδρος, ἦ, ὁ, *alacer*. §. 753.

Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνετε, *ostendite*, φαῖντο pro ἵφαντο, *exserebat*, imperf. Ion. Vide φαίνω. §. 443, 689.

Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. §. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανείτω, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πῖφηναι, p. pass. πῖφηναι, a. 2. pass. ἵφηναι. §. 458, 598.

Φάος, α, ὁ, τὸ, *lumen*. à φαν, *luceo*. §. 155.

Φαρέων, dat. pl. Poëticus, à φᾶρος, α, ὁ, τὸ, *vestis exterior, palla*. §. 198.

Φαρίτρω, acc. Ion. φηρὶ τὸ φῖ-

εω, *quia sagitta in ea feratur*. α. 129.

Φάρμακον, α, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. §. 485.

Φασί, & φασίν, *aiunt*, 3. pl. ind. præf. à φημί, *dico*. §. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκι, *dictitabat*, imperf. pro ἵφην, Poëticè, abinuit. φαίσκε. Sic φαίσκε (Ὀδ. 6. v. 60.) pro ἵφην. §. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειών. Th. φημί vel φαῖω, *dico*. §. 3. α. 144, 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, ad formam ἵφηναι, α, ὁ, ἵφηναι. Th. φημί, vel φαῖω, *dico*. α. 115.

Φείδω, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδω, *parco*, f. φείσω, p. πείσω. §. 604.

Φείδω, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φείδω, *parca*. §. 369, 720.

Φερίω, Ionicè pro φέρω, *pasce*, præf. inf. à φέρω, f. φέρω, *pasco*. §. 377.

Φερίοικα, epitheton cothleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. §. 571.

Φερίοικα, α, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, *fero*, & βίος, α, ὁ, *vita*. §. 693.

Φεριστάκας, *ferentes scuta*, *scutiferos*, à φεριστάκης, hoc à φέρω, *fero*, & σάκος, α, ὁ, *scutum*. Th. σάκτω, *onero*. α. 13.

Φερίω, *gerent*, 3. præf. ind. opt. φέρω. præf. part. φέρω, pro ἵφηναι, 3. pers. imperf. φερίω. Ionicè pro φέρω. à φέρω, *fero*, f. αἶσω, a. 1. ἡνέγκω. p. ἡνέξα. α. 150, §. 215.

Φερίω,

Φέρουσι, κς, ἰ, nomen Nymphæ.
 9. 248.

Φέρουσι, superl. præstantissimus. à
 φέρω, φέρουσι. 9. 49.

Φέρων, φέρουσι, ferens, præf. part.
 Vide in φέρουσι. 1. 204.

Φεύγουσι, fugientes, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, φεύγειο,

φεύγεαδ, f. 1. inf. a. 2. φεύγουσι.
 p. m. φεύγουσι. 1. 610. α. 112.

Φησὶ, dixit, pro φησι, a. 2. vel im-
 perf. à φημι, dico. 9. 550.

Φιλότης (alii φιλήτης.) furibus,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, κς, ὅ, fur.
 hoc à φίλῳ, κς, ὅ, amicus. sed φιλήτης,
 κς, ὅ, impostor, à φηλῳ, κς, ὅ, impostor.
 hinc φιλέω, decipio. 1. 375.

Φημι, κς, ἰ, fama. à φημι, vel
 φάω, dico. 1. 761.

Φημι, dico, præf. ind. φημι, a. 2.
 hinc φημιζω, divulgō, dico.
 1. 656. 764.

Φθάνω, antevertens. part. a. 2.
 med. à φθάνω, praevenio, F. φθάνω,
 a. 1. φθάνω, a. 2. act. φθάνω.
 a. 2. med. φθάνω, ad formam
 φθάνω. 1. 554.

Φθάνω, pro φθάνω, sonabant,
 imperf. à φθάνω, loquor,
 φθάνω, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. φθάνω, præf. m. φθάνω.
 9. 831.

Φθείρουσι, perdunt, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. φείω, p. φείω.
 κς, a. 1. φθείρω, a. 2. φθείρω,
 p. m. φείω. Them. primum
 φείω. 9. 676.

Φθίω, pereō, deficio, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθίνω, φθίνωνται.
 9. 59. 1. 798.

Φθισιεύς, acc. sing. à φθισιεύς,
 perdens viros, epitheton bello
 congruentissimum, à φθίω, cor-
 rumpro, & αἰνέω, vir. 9. 431.

Φθονέω, invidet, 3. pers. præf. ind.
 à φθονέω, invideo, f. φθονέω, p.
 φθονέω. Them. φθονέω, 1. 1.
 invidia. 1. 26.

Φίλιος, accus. à φίλος, nomen
 montis. ex ἴφι, fortiter, & φίω,
 incedo, quia ardui montes, sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλότης, furibus, dat. plur. pro
 φιλήτης, à φιλήτης, κς, ὅ, fur.
 Th. φίλῳ, amicus. 1. 375.

Φίλος, κς, ὅ, amicus. φίλος & φίλῳ
 in pl. 1. 306. 184. carus, gra-
 tus. 1. 116. φίλοι θεοί.

Φιλῶ, ἀπας, 3. pers. ind. à φιλέω,
 f. φείω, p. φείω, præf. m.
 φείω. 1. 15. 300. 342.

Φιλῶνται, Doricè pro φιλένται,
 3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th.
 φίλῳ. 9. 97.

Φιλοπόδης, nomen gentile. 9.
 1002.

Φιλοποιδής, ἑῷ, ὅς, ἡ, amans ri-
 sus. die gern lachet, Poët. ge-
 minant με, ex φίλῳ, amicus,
 & ποιδής, rideo. 9. 989.

Φιλοποιδής, acc. sing. à φιλοπο-
 ιδής, ἑῷ, quæ amat genitalia,
 à φίλῳ, & ποιδής, ἑῷ, cura, &
 ποιδής, τὰ, τὰ, pudenda.
 In carminis dimensione hic le-
 gendum φιλοποιδής 9. 200.

Φιλότις, ητος, ἡ, amicitia. Them.
 φίλῳ, ὅ, amicus. 9. 651.

Φίλος, cari. genit. à φίλῳ, κς, ὅ,
 amicus. 9. 180.

Φίλῳ, amico, dat. sing. ut & φί-
 λῳ. in f. g. φίλοις, & φίλῳ-
 σι, dat. pl. Ion. 9. 283. 162.
 1. 370.

Φίλιος, carior, comparat. pro
 φιλοπτεῖ, in superl. φίλιος,
 à φίλῳ, κς, ὅ, amicus. α. 78.
 9. 309.

Φληγόντες,

Φλεγόντος, *ardentis*, genit. part. praesent. à φλέγω, ex φλέγω, uro, & θύω, curro. §. 846.

Φλεγέας, *aquila*, genit. Aëolicus à φλέγας, α, ο, *aquila*. ἀπὸ τῆς φλέγαις καὶ λαμπερὸς οὖναι. α. 134.

Φλόξ, ῥις, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φόβομαι, in praet. med. πίφοβα. α. 144. 155.

Φοβίσσαι, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἰφόνει, à φόνει, ᾧ, *timorem injicio, terreo*. φοβίσσας, ᾧμαι, *timeo*. Th. φόβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβη, *purus, lucidus*. ἐστὶν Ἀπολλίνης epitheton : & φοῖβη, nomen Dex. §. 404.

Φαινύρις, φνίς, *puniceus*. à φοῖνιξ, κος, ο, *palmæ arbor, color ruber*. α. 194.

Φορῶσι, à φοιτῶν, *venio, frequenter*, f. ἦσιν, p. κῆσιν. α. 103.

Φάσκει, *cadem*, à φάσκω, α, ο, *cadere*, à φάσκω, *occido*, unde praeter. med. πίφασκε. θ. 228. α. 17.

Φόρκυς, genit. à nominat. φόρκυς, ὡς, ο, & φόρκυς, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυ, in dat. φόρκυ, pro φόρκυ. §. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, *cithara, testudo*. α. 280.

Φορμῆς, ᾧ, ο, *sporta*. α. 482.

Φορτίζω, *impono*, praes. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σῶ, p. πίφορτα. Them. φόρτος, α, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, α, ο, *onus*, hinc φορτίον, α, τὸ, *onus*. φορτίον, φορτίον, pro φορτίον, *opera*. α. 644.

Φάω, δὲ, in lucem, à φάω, idem quod φαῖς, ὥς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φροδμοσύνη, dat. pl. Ion. pro Φροδμοσύνης, à Φροδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. Φροζώ, f. σῶ, *dico*. α. 245.

Φροζέω, *cogitare*, praes. inf. Φροζέω, 2. dual. α. 1. act. Ion. Φροζέω, pro Φροζέω. Φροζέω, pro Φροζέω. 2. in g. α. 1. med. opt. Φροζέω, part. α. 1. medii, pro Φροζέω, metri causâ, à Φροζέω, *confidero*. Th. Φροζώ, *dico*, f. σῶ, p. κῆσιν, α. 2. ἰΦροζέω. α. 367. θ. 802. α. 218.

Φρεσὶ, & Φρεσὶν *tracordiis, mentes*, dat. pl. à Φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. praes. ind. à Φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χῶ. Φρίσσει, pro Φρίσσει, Φρίσσει pro ἰΦρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φροῖω, *sapio, cogito*, f. ἦσιν, p. πῆφρονται. Them. Φρίω, ὥς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à Φύγω, *fugio*, f. Φύγομαι, α. 2. ἰΦύγον, p. m. πίφονα. α. 684.

Φύλο, *naturam, indolem*, à φύω, ἡ, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακας, nom. pl. à φύλαξ, *agens*, ο καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, α, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοις. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. praes. φυλάσσει, pro φυλάσσει, praes. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χῶ. §. 769. α. 491.

Φύλον, α, τὸ, idem quod φύλη, ἡ, ἡ, *tribus, genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ἡ, *rugna*, in accus. φύλοπιν & φυλόπιδα, *proprie*

X

clamor

clapton bellicus, à *φύλον*, seu *φύλη*, ὤ, ῥ, natio, gens. & ὀψ, ὀπός, ῥ, uox, q. d. ὀψ ἤ φύλον, *clapton nationum*. Sic βῆ, ponitur pro bello, *ἰλιάδ. β. 408.* per metonymiam adjuncti, vel quasi, ῥ ἤ φύλον ὀπός, quod bellis puniat Deus homines, ab ὀπός, ὀπός, ῥ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φέρειν, *miscere*, præf. inf. à *φύρω*, f. ὄρω, & *Æol.* φέρειν, p. ἔρα. α. 61. Φυῖν, ῥ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυῖσι, hinc φυτῶν, *planta*, φυτῶν, *plantaret*, 3. pers. a. 1. subj. φυτῶν, α. 1. m. ind. *Ion.* Th. φύω, *nascor*. α. 571. 782. 812. α. 19. 9. 986.

Φωκῆς, nomen gentis. α. 25.

Φῶν, nomen viri. *phoca*, est bellua marina φάκων, φάκων, *visulus marinus*, pessimè olet. ἰδωσ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à *φωνή*, ῥ, ῥ, uox. α. 382.

Φῶνός, viri, genit. singul. φῶνός, *uir*, *uir*, accus. sing. à *φῶνός*, *uir*, φῶνός, *uirorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶνός, viri. Sed φῶνός, ὀπός, τὸ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem, φῶνός. Th. φῶνός, *lucet*. α. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro α. pro κα), sæpè pro ας, κει, quæ sunt dictiunculae potentiales. α. 292. 434.

Χαίει, genit. sing. à *χαίει*, ῥ, τὸ, *vidis indigestāque materiam qualem fingebant*. Vide in *χαίει*. 9. 125.

Χαίρει, *gaudet*, 2. pers. præf. verbi. χαίρω, *gaudet*, f. χαίρω, p. κίχαρος, α. 2. ἔχαρον, i. i. pass. χαίρεσθαι, p. m. κίχαρος ἔχαρον 358. α. 327.

Χαλαίνονται, *laxantes*, præf. præf. à *χαλαίνω*, idem quod *χαλασ*, f. ἄσσω, *laxo*. α. 308.

Χαλῆναι, *damno afficio*, euerio, hinc χαλῆνός, *gravis*, χαλῆνός, *genit.* *Ion.* χαλῆνός, dat. pl. *Ion.* χαλῆνός, *difficilis*, superl. & χαλῆνός, *adverb.* α. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλῆναι, α, ὀ, *area voce*, ex χαλῆνός, ῥ, ὀ, ας, & φωνή, ῥ, ῥ, uox. 9. 311.

Χαλκουργίαν, *area galea munitum*, acc. sing. à *χαλκουργίαν*, ex χαλῆνός, ῥ, ὀ, ας, & κῆρυς, ὀπός, ῥ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, *are*, dat. sing. χαλῆνός, ῥ, ὀ, ας. α. 415. α. 151. hinc χαλῆνός, ῥ, ας, *areus*, & χαλῆνός, *metri gratiā*. χαλῆνός, accus. i χαλῆνός, nomen urbis. α. 145. 151. 655.

Χαμαί, *humi*, *adverb.* hinc χαμαί, *humi prognatorum*, à χαμαί, ex χαμαί, & ἡνιόμας. 9. 879.

Χάος, hiatus, tenebrae, à *χαίω*, hīco: hinc χαίω, in chaos vocato. 9. 116.

Χαρομήναι, præf. part. χαρομήναι, *Doricè & Æolicè pro χαρομένην*, à χαρομένην, f. ἔω, *sculpo*, *incido*, α. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à *χαρίεις*, χαρίεις, α, *elegans*, à χαίει, ῥ, ῥ, gratia. 9. 129.

Χάρις, ῥ, ῥ, gratia, in accus. χαίει. α. 709. 720.

Χάρις, *Dex.* in genit. pl. χαρίων. 9. 907. α. 73.

Χάρις,

Χαίρω, αἰ@, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρων, *gaudeo*. α. 400.

Χαροποις, gen. Ionic. à χαροποι, *truces*, fulvi alioquin, χαροποις, ὤ, ὀ, *latens*, vultu serenus, *caesus*, *caruleus*, ab ὠψ, *oculus*. Th. ὁπθωμαι, *video*, & χαίρω, *gaudeo*. θ. 321.

Χασμω, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. χασμω, *biseco*. θ. 740.

Χαπίζω, egens, præf. part. à χαπίω, *eg eo*. ε. 21.

Χαυλιόδων, οὐδ, ὀ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδὺς, ὠδ, ὀ, *dens*. α. 387.

Χεί, *fundit*, 3. præf. ind. verbi χέω, seu χίω, *fundo*, f. χέσω, χίσω, & χεύσω, α. 1. ἔχδω, ἔχδω, & ἔχω, α. 1. pass. ἔχθω. ε. 421.

Χείλει, dat. pl. à χιλ@, ε@, τὸ, *labium*, *labrum*. ε. 97.

Χείμωρος, *clavus ligneus sub carina*, χείμωρ@, *hyeme fluens*, à χίμω, αἰ@, τὸ, *hyems*, & ρέω, *fluo*. ε. 626.

Χεῖμω, χεῖματος, *hyems*, hinc χειμῶν, ὠ@, *idem*, hinc χειμῶει@, & χειμῶειν, *hyemalis*. ε. 640. 675. 494.

Χεύω, 1. pl. præf. ind. Poëtice pro χέω, à χέω, *fundo*, f. χεύσω, α. 1. ἔχδω, & ἔχω, pro ἔχδω, f. 2. χέω, α. 1. pass. ἔχθω, quasi à χέω. θ. 83.

Χειροδίκαι, nom. pl. à χειροδίκης, *cujus est in manibus*, ex χίρ, *manus*, & δίκη, ἦ, *jus*. ε. 189.

Χείρ, genit. à χίρ, *manus*, χείρ, χείρ@, χείρες, dat. pl. χερσὶ, χερσίν, & χερσιν, Ion. & Poët. ut & χέρων. ε. 480. 797. α. 188. θ. 747.

Χείρων, Chiron, *nomen viri*. θ. 1001.

Χελιδν, ὄϊος, ἦ, *hirundo*. ε. 568.

Χερίων, *deterior*, & χειρότερον, *deterius*, *novus comparativus*, à χείρ, *malus*, in comp. χείων, χείρων, & Poët. χερίων, in superl. χείωνται, & χείωνται. ε. 821. α. 51.

Χελῆσι, dat. pl. Ion. à χελή, ἤ, ἦ, *ungula*, *forfex*. α. 62.

Χερσας, *remoti cognati*. Thema, χῆρ@, ε, *viduus*. θ. 607.

Χίτ, *dativus sing.* à χίτης, ἰος, τὸ, *penuria*. Th. χαπίω, ὠ, *eg eo*. θ. 605.

Χθόνι, genit. à χθόνος, *terrestris*, à χθών, ὄϊος, ἦ, *terra*. α. 373.

Χίλι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. θ. 364.

Χίμαρος, in gen. χιμαίρης, Ionicè, *capra hyems nasca*, à χίμω, τος, τὸ, *hyems*, per syncopet. θ. ψιλῷ, *metri causâ*. θ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. sing. à χιτῶν, ὠϊος, ὀ, *tunica*, Ionicè χιτῶν. α. 287. ε. 536.

Χλαῖται, acc. à χλαῖτα, ἦ, *lana*, *vestis species*. ε. 537.

Χλωρῷ, dativ. à χλωρὸς, *viridis*, unde per crasin, χλωρὸς, χλωρῷ. ε. 743. α. 393.

Χλῆται, *agrestes*, à χλέτης, per crasin pro χλωϊαυης, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα, *herba virens*, & δὴ, ἦ, *tubile*. α. 177.

Χόαιος, genit. Ion. à χόανος, *sativus*, à χέω, *fundo*. θ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλη, à χόλος, ε, ὀ, *bilis*, item *ira*. Th. χολή, ἤ, ἦ, *bilis*. θ. 221.

Χολέμβρος, *iratus*, præf. part. à χολέμω, ἔμω, *irascor*. Them. χολή, ἦ, *bilis*. ε. 139.

Χολωσέμβρος, *iratus*, part. α. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt.

χολαίμης, à χολή, irascor.

Th. χολή, bilis. s. 53.

Χορός, ὅ, ὅ, choreus, chorea, tripudium. a. 201.

Χόρτος, ὅ, ὅ, faenum, hinc χορτίζω, propriè herbis, seu faeno pascere, per synecd. saturare. s. 606.

Χρεία, debita, in dimensione Poëtica legendum, χρεῖ, vel τι, abesse debet, quod mihi fit verisimilius, χρεία verò derivatur à χρεῖον, ὅ, τὸ, debitum, χρεῖος, ὅ, idem. s. 647.

Χρεῖων, genit. pl. à χρεία, ας, ἡ, egestas, utilitas, &c. s. 404.

Χρίμιον, kinnyare, a. i. Ion. à χρίμιζω, per syncopen pro χρίμιζα, f. ἴω, kinno. a. 348.

Χρίζω, præf. inf. à χρίζω, idem quod χρίζω, exeo. Th. χρεία, indigentia. s. 367.

Χρήμα, αἶ, τὸ, res, χρεῖμ, pro χρεῖμα, & χρεῖμα, pro χρεῖμα. s. 344. 605.

Χεῖμαρρος, part. a. i. med. uncta. Errant ergo qui aiunt, a. i. med. non habere passivam significationem, à χεῖω, f. ἴω, ungo, perf. p. κέχεσμαι. s. 523.

Χρόν, ὅ, ὅ, tempus. s. 133.

Χρῶς, genit. à χρῶς, cutis. Them. χρεία, ας, ἡ, color. Dicitur χρῶς, ὅ, ὅ, & χρῶς, χρῶς, ὅ, χρῶς, χρῶς. s. 536. 74. 198.

Χρυσάμπυκος, aurea mitra revincta, ex χρυσός, ὅ, ὅ, aurum, & ab ἄμπυξ, υχός, ὅ, ἡ, propriè funiculus auratus, quo iuba equorum in fronte sparsa colligantur, ab ἄμπυξ, circumdo. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. s. 916.

Χρυσάωγ, accinctus aureo gladio, nomen viri, in accusativ. χρυ-

σάωγ. s. 771. ex χρῶς, ἀκτινῶν, & ἄωγ, ὅ, τὸ, castis. s. 282.

Χρύσιαι, plur. à χρύσιαι, χρῶς, pro χρυσίαι. s. 975. χρῶς, s. 65.

Χρύσιον, idem quod χρύσιον. a. 313.

Χρύσιος, & contractè, χρῶς, ἀκτινῶν, à χρυσός, ὅ, ὅ, aurum. a. 297. θ. 216.

Χρυσόμην, ὅ, ὅ, aureo crine confectus, ex χρυσός, & μήνη, ἡ, coma. s. 947.

Χρυσόπιδλον, aureis calceamentis gaudentem, ex χρυσός, ὅ, ὅ, aurum, & πιδλον, ὅ, τὸ, calcens. s. 454.

Χρυσόσφαιρος, aurea redimitus corona, à χρυσός, ὅ, aurum, & σφαῖρος, corona. Th. σφαῖρα, corono. θ. 17.

Χρῶς, ὅ, ὅ, corpus, idem quod χρῶς, χρῶς. Th. χρεία, ἡ, coler. s. 598.

Χυτρεπιδών, genit. plur. à χυτρεπύς, olla pedes habens, ex χύτρα, ὅ, ὅ, olla, & πύς, s. 748.

Χωρόρος, succensens, part. præf. med. pro χολορόρος. χολορόρος, part. a. i. med. verbi χόρωμαι, idem quod χολῶμαι, irascor. Th. χολή, ὅς, ἡ, bilis. s. 531. a. 12.

Χώρος, genit. à χώρος, ὅ, ὅ, locus, sedes. item, spatium, item, ager, pradiuni, fundus. s. 731. a. 410.

Χάισατο, pro ἰχλαίσατο, iratus fuit. a. i. m. Ion. à χόωμαι, irascor. Thema, χολή, ὅς, ἡ, bilis. a. 554.

Ψ.

Ψ. *Ἀμύμη*, nomen mul. à ψάμμη,
α, ὁ, arena, sabulum. α. 260.
Ψάδης, mendacia, acc. pl. à ψά-
δος. ψάδης, ubi in dimensio-
ne legendum ψάδης, acc. pl.
à ψάδης. α. ὁ, ὁ, falsus,
mendax. Th. ψάδης, fallo, f.
ψάδης, p. ἰψάδης, p. pass. ἰψά-
δης, α. 1. m. ἰψάδης. α. 78.
Ψάδης, guttas, acc. pl. à ψάδης,
αδός, ὁ, roris gutta. α. 384.
Ψάδης, ardens, dat. sing. à ψά-
δης. Th. ψάδης, α, ὁ, fuligo.
α. 492.
Ψυχή, vita, anima. ψυχάς, vitam.
per metonym. causae. α. 173.
Ψυχρός, frigidus, à ψύχω, f. ξω,
refrigero. ψυχῇ, pro ψυχά,
Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω. ὦ, δ, vocativus. α. 27.
Ω. ὦ, cui. α. 57.
Ω. ὦ, antiquum. ab ὦ, ὦ, antiquissimi Thebanorum regis
nomen, per syn. speciei, ve-
tustus, antiquus. θ. 806.
Ω. ὦ, sic. α. 35.
Ω. ὦ, Oceanis, nomen puer-
perae. ὦ, ὦ, filia Oceani.
θ. 264. 956.
Ω. ὦ, Oceanus, ex ὦ, ὦ, citò,
ἔα, fluo. α. 171. ὦ, ὦ, pro ὦ, ὦ. α. 566. θ. 133.
Ω. ὦ, pl. veloces. ὦ, ὦ, genit.
sing. ab ὦ, ὦ, celer, in f. g. ὦ, ὦ,
in n. g. ὦ. α. 61. θ. 998.
Ω. ὦ, acc. ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ce-
ler, ὦ, ὦ, pro ὦ, ὦ,
Ion. dat. pl. θ. 266. 780.

Ω. ὦ, celeriter volans, ex ὦ, ὦ,
ὦ, ὦ, celer, & πτόμαι, volo.
est & ὦ, ὦ, nomen mul. α.
212. θ. 267.
Ω. ὦ, alipodum, ab ὦ, ὦ,
ὦ, ὦ, idem quod πτόμαι.
ὦ, ὦ, dat. pl. Ion. α. 470.
302.
Ω. ὦ, nomen mul. θ. 360.
Ω. ὦ, α. 1. ind. ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ,
in fut. ὦ, ὦ, α. 1. ὦ, ὦ, 3. pl.
ὦ, ὦ. α. 372.
Ω. ὦ, α. 1. ind. act. ab ὦ, ὦ,
ὦ, ὦ, sequor, f. ὦ. Thema,
ὦ, ὦ, simul. idem quod ὦ, ὦ.
θ. 201.
Ω. ὦ, ὦ, pro ὦ, ὦ, quod
dimidium. Th. ὦ, ὦ, α. ὦ.
dimidius. α. 559.
Ω. ὦ, crudis vescentem, acc.
ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, crudivorus,
παρὰ τὸ πὶ ὦ, ὦ, ab ὦ, ὦ,
edo, & ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, crudus.
θ. 300.
Ω. ὦ, crude, dat. ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ,
crudus. item crudelis. α. 705.
Ω. ὦ, α, ὦ, humerus, ὦ, ὦ, gen.
pl. ὦ, ὦ, & ὦ, ὦ, dat. plur.
α. 468. 159.
Ω. ὦ, 3. sing. præs. subj. med.
ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, f. ὦ, ὦ. α.
541.
Ω. ὦ, acc. ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, vultus.
Th. ὦ, ὦ, video. α. 62.
Ω. ὦ, dedit, & ὦ, ὦ, α. 1.
act. indic. ab ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, pre-
ber, item insequor. θ. 442.
Ω. ὦ, tempestivus, speciosus, ab
ὦ, ὦ, α, ὦ, pulcritudo, tem-
pus. α. 32.
Ω. ὦ, matura reddunt, pro
ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, Aëlicè, ab ὦ, ὦ.
Th. ὦ, ὦ, tempus. θ. 903.
Ω. ὦ, petit, α. 1. med. à Th.
ὦ, ὦ, porrigo, f. ξω, p. α.
α. 1.

χολή, bilis

Χολή, ὤ, ὠ, chē

rudium. α.

Χέρη, ὤ, ὠ

πίζω, p

no pascere

re. α.

Χείρ, d

tica

ab

r

excitabatur, imperf. pass.

Them. ὤ, excitō.

α. 191.

ἔπει, immisit, α. 1. scil. ab ὤ, α.

ἔπει, & Æolic. ὤ, ὤ, 3.

sing. præt. plusq. pass. ut &

ὤ, α. 40. 9. 990. 523.

Ω, particula varios habens usus.

α. 86. 110. ὤ, ὤ, α. 699.

9. 402.

Ω, pro ὤ, sic. α. 44.

Ω, perinde. α. 189.

Ω, adde ut, ὤ, ὤ, pro

α. 405. 831.

Ω, cui, dativ. ab ὤ, quis.

α. 31.

Ω, jubebant, imperf. ab

ὤ, incito, f. ὤ, p. γη.

9. 883.

Ω, auritus. h. e. ansatus,

ab ὤ, ὤ, τὸ, auris unde est

ὤ, τὸ, auritus. α. 657.

Ω, imperf. ab ὤ, de-

beo, f. ὤ, p. ὤ, α. 174.

Ω, gradiebatur, 3. sing. im-

perf. med. ab ὤ, abeo, un-

de ὤ, abeo, morior, f. ὤ,

α. 200.

F I N I S.

Grav. ad E. x. H. vs. 290 meminit Othiniis contra Christopholum.
Quis ille est pag. 950. quem dem Othiniis et habet p. 420.
de Fald. legat.

2 vs. E. x. H. Q. y. p. de. citat Othiniis. nec tñs p. 47.
p. 801, quod et in margine notatum est una cum
ior, legit Stephanus Q. y. p. 801.

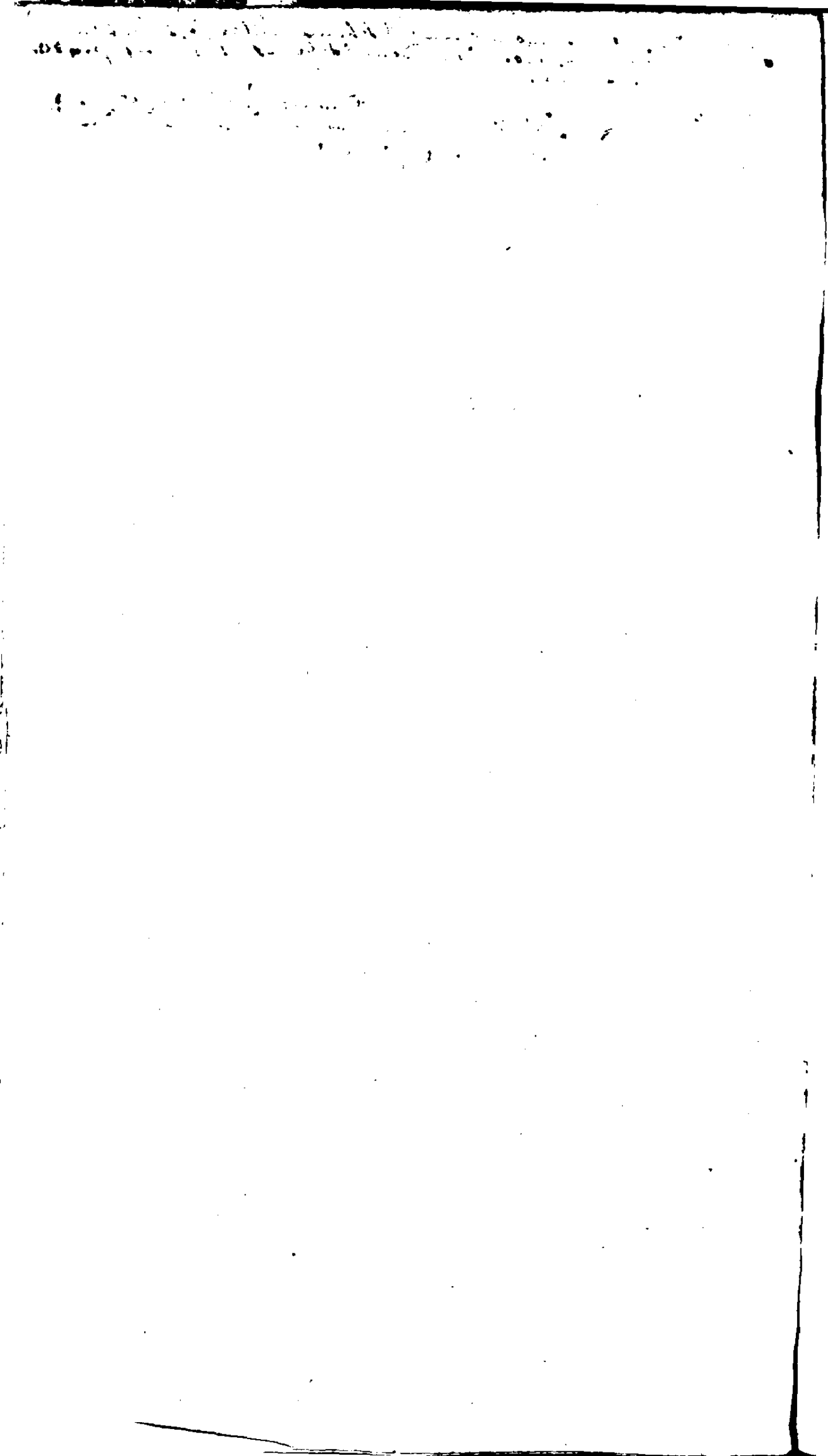
- α. 1. pass. ἀνέχθαι. §. 178.
 Ωρη, Ion. pro ὥρη, hora, & per
 syn. membri temporis, ὥρης, ὥρη,
 ὥριον, ὥρης. §. 501. α. 30.
 Ωρεινῶν, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀρει-
 νόμεναι, ὤμαι, idem quod ὀρί-
 νω vel ὀρίνυμι, f. ξω, p. χα,
 porrixi. α. 190.
 Ωρει, concitat, α. 1. act. ab ὀρέω.
 Thema est ὄρω, excito. α. 674.
 Ωρεινός, tempestivus. ab ὥρη, hora,
 ὤριον, ὤρι. α. 394. α. 490.
 Ωρίων, ωνός, ὶ, Orion, signum
 coeleste. α. 609.
 Ωρινο, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὀρινομαι. Them. ὄρω, excito.
 θ. 191.
 Ωρει, immisit, α. 1. act. ab ὀρω,
 f. ὀρῶ, & Æolic. ὀρω, ὀρω, 3.
 sing. præt. plusq. pass. ut &
 ὀρω. α. 40. §. 990. 523.
 Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς, ὡς, α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὥς, sic. α. 44.
 Ως, perinde. α. 189.
 Ως, ad id ut, ὡς, ὡς, pro
 ὡς. α. 405. θ. 831.
 Ως, cui, dativ. ab ὅς, quis.
 α. 31.
 Ως, jubebans, imperf. ab
 ὀτρύνω, incito, f. ωῶ, p. γη.
 §. 883.
 Ως, auritus. h. e. ansatum,
 ab ὤς, ὡς, τὸ, auris unde est
 ὠτίς, ὠτίς, auritus. α. 657.
 Ως, imperf. ab ὀφείλω, di-
 beo, f. ὀφείλω, p. ὀφείλω,
 α. 2. ὡς. α. 174.
 Ως, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὀχέω, abeo, un-
 de ὀχέω, abeo, morior, f. ὀ-
 χέω, perf. ὤχηναι. α. 200.

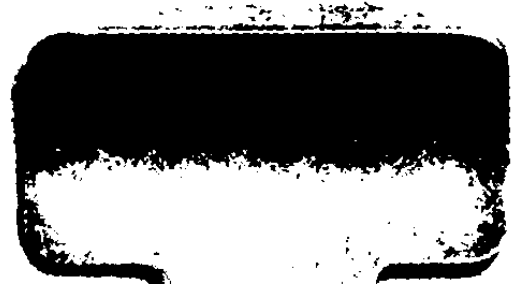
F I N I S.

Græc. 2 E. & H. vs. 240 meminit Aethiopes contra Christopholum.
Gloss. 111e est pag. 950. quem idem Aethiopes et habet p. 420.
orut. de Fald. de Legat.

Ultimos 2 vs. E. & H. Qy puz de. citat Aethiopes. πειρ τῶν παλαιῶν p. 47.
ubi pro Qy puzor, quod et in margine notatum est una cum
Qy puzor, legit Stephani Qy puzor.

pass. pro ὑποδουλεύω, ab ὑποδουλεύω. Them. δού, ἡς, ἡ, lectus. §. 374.

Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab ὑπῆσαι, subsum. α. 266.

Υπνός, α, ὅ, somnus, ὑπνός. α. 118.

Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit. α. 63. 367.

Υποδιδίσκες, subveritus, part. a. 1, act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδιδάω. Them. δίδω, timeo, f. δίσκομαι, p. δίδωκε. α. 98.

Υπικαθεφύγη, a. 2. act. subj. alii ὑπικαθεφύγει, a. 2. act. opt. effugerit, à φάγω, fugio, f. φάσκομαι, a. 2. ἔφυγεν. α. 42.

Υποδουλεύω, subjuncta, participium, a. 1. pass. ab ὑποδουλεύωμαι, f. ἵστωμαι, p. δίδωμαι, pro ὑποδουλεύωμαι. Th. δαμάω, ὦ, domo. α. 53.

Υποκυσαμένη, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύνωμαι, fio gravis. Thema, κύω, f. σω, in utero fero. §. 308.

Υπόδρα, τρυγέ, adverb. ponitur ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπέρ, per epenthesein ἔ δ. Th. ὄραω, f. αἶσω, p. ὄρασκε, & Att. ἰώρασκε. α. 445.

Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, sublucidus. Th. λάμπω, f. ψω, luceo. α. 142.

Υπαλιεύω, fuge, pro ὑπαλιεύω, præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλεύωμαι. Thema est αἰλίω, molo, item vito. α. 760.

Υπόπρεπες, quæ liberos habet, à πρέπες, α, ὅ, vitula. α. 601.

Υποταρταροί, sub tartarum destrusi.

Th. τάρταρος, α, ὅ, tartarus. §. 851.

Υποσδομῶν, irrudentibus, præf. part. verbi σέω, agito, idem quod σείω. α. 373.

Υπαχόμην, part. a. 2. med. ab ὑπαχόμην, promitto, f. ὑπαχόσμαι, p. ὑπαχόμην, a. 2. m. ὑπαχόμην, ab ὑπαίχω. Th. ἔχω, habeo. §. 170.

Υσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Υστέρ, α, ὅ, posterior, sequens. α. 351.

Υφαίνω, texebat. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφαίνω, texo. α. 28.

Υφίσταται, aliquantū minor ὢ, junior, q. d. subminor, ab ὑπὸ, & ἡστῶν, vel ἡστῶν, ὡς, ὅ, ἡ, minor. α. 258.

Υψηλός, ἡ, ὅ, altus, α, αὐτός, ab ὑψός, α, ὅ, τὸ, altitudo. α. 440.

Υψιμενέτης, α, ὅ, alsitonans, ex Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψός, α, ὅ, τὸ, altitudo, & βρέχω, fremo, resono. α. 8.

Υψίζυγος, altijugus, ex ὑψί, altè. Th. ὑψός, α, ὅ, τὸ, altitudo, & ζυγός, jugum. Th. ζυγύνω, jungo. α. 18.

Υψιχόμος, altè comatus. Epith. quercus, ex ὑψί, altè, & κόμη, ἡ, coma. α. 376.

Υψιμείδωντες, genit. ab ὑψιμείδων, in alto regnans ex ὑψί, altè, hoc ab ὑψός, α, ὅ, τὸ, altitudo, & μείδω, impero. §. 529.

Υψόθεν, & ὑψὺ, altè, adverbia. Th. ὑψός, α, ὅ, τὸ, altitudo. α. 849. 551.

Φ.

- Φ** αἶθων, *Phaëthonia*, nomen viri. φαῖτων, οὖτος, ὁ, *lucidus*, præf. part. q. d. *lumen currens*. à φαῖτω, idem quod φαῖω, *luceo*. §. 760.
- Φαέτω, *lucet*, 3. præf. ind. act. à φαέτω, *luceo*. Th. φαῖω, *luceo*. §. 528. §. 372.
- Φαένος, ἦ, ὁ, *splendidus*. à φαένω, idem quod φαῖω, *splendo*. α. 225.
- Φαισημβρότης, genit. à φαῖσημβροῦς, *lucem hominibus præbens*. à φαῖω, *luceo*, & βροῦς, *mortalis*. §. 958.
- Φαίδριμος, υ, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαίδριος, ἦ, ὁ, *hilaris*. §. 940.
- Φαιδριώτης, *abluc*, præf. inf. pass. à φαδριών, *nitidum reddo*. Th. φαίδριος, ἦ, ὁ, *alacer*. §. 753.
- Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνεσθαι, *ostendite*, φαῖναι pro ἵφαιναι, *exferebat*, imperf. Ion. Vide φαίνω. §. 443, 689.
- Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. §. 935.
- Φάληρον, nomen viri. α. 180.
- Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανέτω, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πέφασθα, p. pass. πέφαμθα, a. 2. pass. ἵφαινω. §. 458, 598.
- Φάω, α, τὸ, *lumen*. à φαω, *luceo*. §. 155.
- Φαρέωσι, dat. pl. Poëticus, à φᾶρος, α, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. §. 198.
- Φαρίτρω, acc. Ion. φᾶρὶ τὸ φέ-

ραῖ, *quia sagitta in ea feratur*. α. 129.

Φάρμακον, υ, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ε. 485.

Φασί, & φασίν, *aiunt*, 3. pl. ind. præf. à φημί, *dico*. §. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἵφῃ, Poëticè, abinufit. φαῖσκαι. Sic φαῖσκαι (Ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἵφῃ. §. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημί vel φαῖω, *dico*. α. 3. α. 144, 161.

Φάτω, a. 2. med. pro ἵφατο, ad formam ἵφαινω, α, τὸ, ἵφω. Th. φημί, vel φαῖω, *dico*. α. 115.

Φείδο, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδω, *parco*, f. φείσμαι, p. πέφισμαι. §. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φειδῶν, *parca*. ε. 369, 720.

Φερβύλλω, Ionicè pro φέρβω, *pasce*, præf. inf. à φέρω, f. φῶ, *pasco*. §. 377.

Φερεικῶ, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & αἶκῶ, *domus*. §. 571.

Φερεινῶ, υ, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, *fero*, & βίω, υ, ὁ, *vita*. §. 693.

Φερσακίας, *ferentes scuta*, *scutiferos*. à φερσακίης, hoc à φέρω, *fero*, & σάκῶ, α, τὸ, *scutum*. Th. σείτω, *onero*. α. 13.

Φίεω, *gererent*, 3. præf. ind. opt. φίεσθαι. præf. part. φίεσθαι, pro ἵφίεσθαι, 3. perf. imperf. φερύμην. Ionicè pro φέρων. à φέρω, *fero*, f. αἴω, a. 1. ἠνεύχην. p. m. ἠνεύχην. α. 150, §. 215.

Φίεσθαι,

Φέρουσι, ης, ἡ, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρωντες, superl. *præstantissimus*. à
 φέρω, φέρωσσι. §. 49.

Φέρον, φέρουσι, *ferens*, præf. part.
 Vide in φέρωσιν. §. 204.

Φεύγουσιν, *fugientes*, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, *fugio*,

φεύξεσθαι, f. i. inf. a. 2. ἔφυγον.
 p. m. πέφυκα. §. 610. α. 112.

ἦ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, *dico*. §. 550.

Φηλήτης (alii φιλήτης.) *furibus*,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, α, ὁ,

fur. hoc à φίλῳ, α, ὁ, *ami-*
cus. sed φηλήτης, α, ὁ, *impo-*

stor, à φῆλῳ, α, ὁ, *impostor*.
 hinc φηλέω, *decipio*. §. 375.

Φάμη, ης, ἡ, *fama*. à φημί, vel
 φάω, *dico*. §. 761.

Φημί, *dico*, præf. ind. ἔφω, a. 2.
 hinc φημιζω, *divulgo*, *dico*.

§. 656. 764.

Φθάνω, *antevertens*. part. a. 2.
 med. à φθάνω, *prævenio*, F. φθά-

σω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. αἶσθ. ἔφθην.
 a. 2. med. ἐφθάνω, ad formam

ἔφθην. §. 554.

Φθάνω, pro ἐφθάνω, *sonabant*,
 imperf. à φθέγγωμαι, *loquor*,

φθέγγασθαι, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἐφθην, præf. m. ἔφθον.

§. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. perf. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. εἰρώ, p. ἔφθαρ-

ον, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθαρον,
 p. m. ἔφθορον. Them. primum

φθείω. §. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθίνουσι,

φθιόντων. §. 59. α. 798.

Φθισιλέω, acc. sing. à φθισιλέω,
perdens viros, epithe. on bello

congruentissimum, à φθείω, *cor-*
rumpro. & αἰνέω, *vir*. §. 431.

Φθονέω, *invidet*, 3. perf. præf. ind.
 à φθονέω, *invideo*, f. ἔθον, p.

ἔφθονησθαι. Them. φθόνῳ, α, ὁ,
invidia. §. 26.

Φίκιον, accus. à φίκῳ, nomen
 montis. ex ἴφι, *fortiter*, & κίω,

incedo, quia ardui montes, sum-
 mis viribus sunt superandi. α.

33.

Φιλότης, *furibus*, dat. plur. pro
 φιλήταις, à φιλήτης, α, ὁ, *fur*.

Th. φίλῳ, *amicus*. §. 375.

Φίλῳ, α, ὁ, *amicus*. φίλῳ & φίλῳ
 in pl. §. 306. 184. *carus*, *gra-*

tus. §. 116. φίλοι θεοίς.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præf. ind. à φιλέω,
 f. ἔσω, p. πεφίληκα, præf. m.

πέφιλκα. §. 15. 300. 342.

Φιλεῖνται, Doricè pro φιλεῖνται,
 3. pl. præf. à φιλέω, *amo*. Th.

φίλῳ. §. 97.

Φιλομυρρίδης, nomen gentile. §.
 1002.

Φιλομυρρίδης, ἑῷ, ὁ, ἡ, *amans ri-*
sus. die gern lacher, Poët. ge-

minant μ, ex φίλῳ, *amicus*,
 & μυρρίδα, *rideo*. §. 989.

Φιλομυρρίδα, acc. sing. à φιλομ-
 μυρρίδης, ἑῷ, quæ amat genitalia,

à φίλῳ, & μυρρίδα, ἑῷ, *cura*, &
 μυρρίδα πῆ, πῆ εἰδδία, *rudenda*.

In carminis dimensione hinc le-
 gendum φιλομυρρίδῃ §. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Them.
 φίλῳ, ὁ, *amicus*. §. 651.

Φίλῳ, *caris*. genit. à φίλῳ, α, ὁ,
amicus. §. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φί-
 λῳ, in f. g. φίλοις, & φίλῳ-

σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 α. 370.

Φίλπερος, *carior*, comparat. pro
 φιλόπερος, in superl. φίλπερος,

à φίλῳ, α, ὁ, *amicus*. α. 78.
 α. 309.

Φληγόντες,

Φλεγόντης, *ardentis*, genit. part. praesent. à φλέγω, ex φλέγω, uro, & θύω, *curro*. §. 846.

Φλεγών, *aquila*, genit. Aëolicus à φλέγων, &, ὁ, *aquila*. Δπὶ τῷ φλέγειν κτ' λαμβανέσθαι εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φοβέσθαι, in praet. med. πίφοβα. α. 144. 155.

Φοβίσκων, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἰφόνων, à φοβίω, ὦ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβίσκω, ὦμαι, *timeo*. Th. φοβίσκω, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβος, *purus, lucidus*. ἐστὶν ἡ Apollinis epitheton : & φοῖβη, *nomen Dex.* §. 404.

Φοινικεύς, εἰς, *punicus*. à φοῖνιξ, κῆρος, ὁ, *palma arbor, color ruber*. α. 194.

Φοινῖς, à φοινῖς, *venitio, frequenter*, f. ἦσιν, p. κῆρος. α. 103.

Φόνος, *caedem*, à φόνος, &, ὁ, *caedes*, à φῖω, *occido*, unde praeter. med. πίφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρκυς, genit. à nominat. φόρκυς, ὦ, & φόρκυς, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυς, in dat. φόρκυι, pro φόρκυϊ. §. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, *cithara, testudo*. α. 280.

Φορμός, ὦ, ὁ, *sportula*. α. 482.

Φορτίζω, *impono*, praes. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σῶ, p. πίφορτα. Them. φορτός, &, ὁ, *opus*. α. 690.

Φορτός, &, ὁ, *opus*, hinc φορτίον, &, τὸ, *opus*. φορτία, φορτί, pro φορτία, *opera*. α. 644.

Φάος, δὲ, in lucem, à φαῖς, idem quod φαῖς, ὥς, τὸ, *lux*. Th. φαῖω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φραδμοσύησιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύησιν, à φραδμοσύη, ἡ, *consilium*. Th. φραζέω, f. σῶ, *dico*. α. 245.

Φραζέω, *cogitare*, praes. inf. φραζέω, 2. dual. a. 1. act. Ion. φραζέω, pro φραζέω, φραζέω, pro φραζέω, 3. 1. g. a. 1. med. opt. φραζέω, part a. 1. medii, pro φραζέω, metri causâ, à φραζέω, *considero*. Th. φραζέω, *dico*, f. σῶ, p. κῆρος, α. 2. 1. φραζέω, α. 367. θ. 891. α. 218.

Φρεσὶ, & φρεσὶν *tracordiis, mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρεσὶ, *horret*. 3. praes. ind. à φρέω, *contremisco*, f. ξω, p. κῆρος. φρέω, pro φρέω, φρέω, pro ἰφρέω, imperf. α. 171. α. 512.

Φροῖν, *sapio, cogito*, f. ἦσιν, p. πίφροιν. Them. φρέω, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγις, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύγομαι, a. 2. ἰφύγον, p. m. πίφουα. α. 684.

Φυλὸς, *naturam, indolem*, à φυῖ, ἡ, Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, *agens*, ὁ κτ' ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, &, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοις. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. praes. φυλάσσει, pro φυλάσσει, praes. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. κῆρος. §. 769. α. 491.

Φύλον, &, τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, *tribus, genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ἡ, *pugna*, in accus. φύλοπιν & φυλόπιδα, *proprie*

clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπις, ἡ, uox, q. d. ὄψ τ' φύλον, *clamor nationum*. Sic βῆ, ponitur pro bello, ἱλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τ' φύλον ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ἰδὲς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æol. φύρω, p. κρ. α. 61. Φυτὴν, ὅ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι. hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύω, *plantaret*, 3. perf. α. 1. subj. φυτεύοντο, α. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. α. 571. 782. 812. α. 29. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25. Φῶκον, *nomen viri*. *phoca*, est bellua marina φάκαινα, φάκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ἰδὲς. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡ, ἡ, *vox*. α. 382.

Φῶτις, *viri*, genit. singul. φῶτι, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φῶτων, *virotum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτις, *viri*. Sed φῶς, ὥτις, τὸ, *lumen*, differentie causa facit Genitivum pluralem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*. α. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro α. pro κα), sæpè pro κς, κεν, quæ sunt dictiunculae potentiales. α. 392. 434.

Χαίει, genit. sing. à χαίει, ι, τὸ, *vidis indigestâque materia qualem fingebant*. Vide in χαίς. 9. 123.

Χαίρις, *gaudes*, 2. perf. præf. verò bi. χαίρω, *gaudeo*, f. χαῖν, p. κέχαιρη, α. 2. ἔχαιρον, 1. 2. pass. χαίρομαι, p. m. κέχαιρα α. 358. α. 327.

Χαλαίνω, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαίω, f. αἶω, *laxo*. α. 308.

Χαλῆπιον, *damno afficio*, evertio, hinc χαλῆπις, *gravis*, χαλῆπι, χαλῆπιον, genit. Ion. χαλῆπιον, dat. pl. Ion. χαλῆπιων, *difficilissimus*, superl. & χαλῆπις, *adverb.* α. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλαῖφον, α, ὁ, *area voce*, ex χαλῆς, ὅ, ὁ, ας, & φωνή, ἡ, ἡ, *vox*. 9. 311.

Χαλκουργίον, *area galea munitum*, acc. sing. à χαλκουργίς, ex χαλῆς, ὅ, ὁ, ας, & κόρυς, ὅς, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῆ, *are*, dat. sing. χαλῆς, ὅ, ὁ, ας. α. 415. α. 151. hinc χαλκῆ, ὅς, *areus*, & χαλκῆ, metri gratiâ. χαλκίδα, accus. à χαλκίς, *nomen urbis*. α. 145. 151. 655.

Χαμαί, *humis*, *adverb.* hinc χαμαί, *humis prognatorum*, à χαμαί, ex χαμαί, & γένεμα. 9. 879.

Χάος, *hiatus*, *tenebrae*, à χαίω, *hisco*: hinc χαίω, in chaos verito. 9. 116.

Χαροτόμιον, præf. part. χαροτόμιον, *Doricè & Æolicè pro χαροτόν*, à χαροτόν, f. ἔω, *sculpro*, *incido*, αeno. α. 573.

Χαρίων, acc. pl. à χαρίεις, χαρίων, α, *elegans*, à χαίει, ι, ἡ, *gratia*. 9. 129.

Χάρις, ι, ἡ, *gratia*, in accus. χαίει. α. 709. 720.

Χαίρις, *Dex.* in genit. pl. χαίριον. 9. 907. α. 73.

Χαίρις,

Χάρις, αἰ@, πῆ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.

Χαροποιός, gen. Ionic. à χαροποιός, *graces*, fulvi alioquin, χαροπός, ὤ, ὁ, *latus*, vultu serenus, *caesus*, *caruleus*, ab ὠψ, *oculus*. Th. ὀφθαλμῶν, *video*, & χαίρω, *gaudeo*. θ. 321.

Χάσμιος, αἰ@, πῆ, *hiatus*. Them. χασμῶ, *bisco*. θ. 740.

Χαπίζων, *egens*, *præf. part.* à χαπίζω, *ego*. ε. 21.

Χαυλιόδων, οἰδῆ, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδὺς, ὠδῆ, ὁ, *dens*. α. 387.

Χέει, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* χέω, seu χέω, *fundo*, f. χέω, χέω, & χέω, α. 1. ἔχδω, ἔχδω, & ἔχω, α. 1. *pass. ἔχθω*. ε. 421.

Χείλις, *dat. pl.* à χεῖλ@, ε@, πῆ, *labium*, *labrum*. ε. 97.

Χείμαρρος, *clavus ligneus sub carina*, χείμαρρ@, *hyeme fluens*, à χεῖμα, αἰ@, πῆ, *hyems*, & ρίω, *fluo*. ε. 626.

Χεῖμα, χεῖματος, *hyems*, hinc χεῖμα, ὠν@, *idem*, hinc χεῖμα, & χεῖμα, ὠν@, *idem*, hinc χεῖμα, ὠν@, *idem*, hinc χεῖμα, ὠν@, *idem*. ε. 640. 675. 494.

Χέω, 1. *pl. præf. ind. Poëtice* pro χέω, à χέω, *fundo*, f. χέω, α. 1. ἔχδω, & ἔχω, pro ἔχδω, f. 2. χέω, α. 1. *pass. ἔχθω*, quasi à χέω. θ. 83.

Χερσδίκω, *nom. pl.* à χερσδίκης, *cujus est in manibus*, ex χεῖρ, *manus*, & δίκω, ἦ, *jus*. ε. 189.

Χερσός, *genit.* à χεῖρ, *manus*, χεῖρ, χεῖρ, χεῖρ, *dat. pl.* χερσόν, & χεῖρ, *Ion. & Poët.* ut & χεῖρ, ε. 480. 797. α. 188. θ. 747.

Χείρων, *Chiron*, *nomen viri*. θ. 1001.

Χελιδὼν, ὄϊος, ἦ, *hirundo*. ε. 568.

Χερίων, *deterior*, & χερσπρον, *deterius*, *novus comparativus* à χερσός, *malus*, in *comp.* χερσίων, χερσόν, & *Poët.* χερσίων, in *superl.* χερσίων, & χερσίων. ε. 821. α. 51.

Χηλῆς, *dat. pl.* *Ion.* à χηλή, ἦ, ἦ, *ungula*, *forfex*. α. 62.

Χηρσός, *remoti cognati*. Thema, χηρσός, ε, *viduus*. θ. 607.

Χίτῃ, *dativus sing.* à χίτης, ὄϊος, πῆ, *penuria*. Th. χητῶν, ὠ, *ego*. θ. 605.

Χθόνιος, *genit.* à χθόνος, *terrestris* à χθών, ὄϊος, ἦ, *terra*. α. 373.

Χίλω, in f. g. & χίλιος, *mille*, in n. g. χίλιος. θ. 364.

Χίμαρος, in *gen.* χίμαρος, *Ionice*, *capra hyeme nata*, à χεῖμα, πῆ, τὸ, *hyems*, per *syncopen*, εἰς ψιλῶ, *metri causâ*. θ. 322. 323.

Χιτῶνα, *acc. sing.* à χιτῶν, ὄϊος, ὁ, *tunica*, *Ionice* χιτῶν. α. 287. ε. 536.

Χλαῖνα, *acc.* à χλαῖνα, ἦ, *lana*, *vestis species*. ε. 537.

Χλωρῶ, *dativ.* à χλωρός, *viridis*, unde per *crasin*, χλωρός, χλωρός. ε. 743. α. 393.

Χλῶνα, *agrestes*, à χλῆς, per *crasin* pro χλωῖνος, ut sit qui in virenti gramine cubat, *epitheton apri*, ex χλῶν, *herba virens*, & ὄϊος, ἦ, *cubile*. α. 177.

Χόανος, *genit.* *Ion.* à χόανος, *satinus*, à χέω, *fundo*. θ. 863.

Χόλοιο, *gen.* *Ion.* pro χόλος, à χόλος, ε, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολή, ἦ, ἦ, *bilis*. θ. 221.

Χολέμπος, *iratus*, *præf. part.* à χολέμπος, ὠμα, *irascor*. Thema, χολή, ἦ, *bilis*. ε. 139.

Χολωσέμπος, *iratus*, *part. a. i. med.* pro quo *Poëtæ* quoque dicunt,

- χυσίμῃ* ; à *χάω* , *irascor*.
 Th. *χολή* , *bilis*. s. 53.
Χορός , ὅ , *chorus* , *chorea* , *tripudium*. α. 201.
Χόρτ , ὅ , *foenum* , hinc *χορτίζω* , proprie *herbis* , seu *facio pascere* , per synecd. *saturare*. s. 606.
Χρεία , *debita* , in dimensione Poëtica legendum , *χρεῖ* , vel *π* , abesse debet , quod mihi fit verisimilius , *χρεία* verò derivatur à *χρεῖον* , ὅ , *debitum* , *χρεῖος* , ὅ , *idem*. s. 647.
Χρεῖων , genit. pl. à *χρεία* , ας , ἡ , *egeſtas* , *utilitas* , &c. s. 404.
Χρίμιον , *hinnivere* , α. 1. Ion. à *χρῖμιζω* , per syncopen pro *χρῖμιτιζω* , f. *ἴω* , *hinn.o*. α. 348.
Χρῖζεν , præf. inf. à *χρῖζω* , *idem* quod *χρῖζω* , *egeo*. Th. *χρεία* , *indigentia*. s. 367.
Χρῖμα , αἶ , *res* , *χρῖμ* , pro *χρῖμα* , & *χρῖμα* , pro *χρῖμα* . s. 344. 605.
Χρῖμαρ , part. a. 1. med. *κρίμα* . Errant ergo qui aiunt , a. 1. med. non habere passivam significationem , à *χρίω* , f. *ἴω* , *κρίω* , perf. p. *κρίμα* . s. 523.
Χρόν , ὅ , *tempus*. s. 133.
Χρός , genit. à *χρῖς* , *cutis*. Them. *χρῖς* , ας , ἡ , *color*. Dicitur *χρῖς* , ὅ , & *χρῖς* , *χρῖς* , ὅ , *χρῖς* , *χρῖς* . s. 536. 74. 198.
Χρυσίμυκτις , *aurea mitra revincta* , ex *χρυσός* , ὅ , *aurum* , & ab *ἄμυξ* , *υξ* , ὅ , ἡ , proprie *funiculus auratus* , quo *juba equorum in fronte sparsa colligantur* , ab *ἀμύξω* , *circumdo*. Deinde per metaph. tribuitur *mulieribus*. §. 916.
Χρυσάωρ , *accinctus aureo gladio* , *nomen viri* , in accusativ. *χρυσάωρα* . s. 771.

- σῖος* . s. 771. ex *χρυσός* , *aurum* , & *ἄωρ* , ὅ , *cutis*. §. 282.
Χρύσιαι , plur. à *χρύσιαι* , *χρῖς* , pro *χρυσῖαι*. §. 975. *χρυσῖαι*. s. 65.
Χρύσι , *idem* quod *χρῖς* . α. 313.
Χρύσιος , & contractè , *χρῖς* , *aurum* , à *χρυσός* , ὅ , *aurum*. α. 297. θ. 216.
Χρυσόμυκτις , ὅ , *aureo crine conspicuus* , ex *χρυσός* , & *κρίμα* , ἡ , *coma*. §. 947.
Χρυσόπιδιλον , *aureis calceamentis gaudentem* , ex *χρυσός* , ὅ , *aurum* , & *πιδίλον* , ὅ , *calceus*. §. 454.
Χρυσόσιφανος , *aurea redimitus corona* , à *χρυσός* , ὅ , *aurum* , & *σίφανος* , *corona*. Th. *σίφω* , *corono*. θ. 17.
Χρῖς , *αὐτός* , ὅ , *corpus* , *idem* quod *χρῖς* , *χρῖς*. Th. *χρῖς* , ἡ , *colcr*. s. 598.
Χυτρώδων , genit. plur. à *χυτρώπης* , *olla pedes habens* , ex *χύτρω* , ὅ , *olla* , & *πῦς* . s. 748.
Χωρόδρος , *succensens* , part. præf. med. pro *χολοόδρος* , *χυσίμῃ* , part. a. 1. med. verbi *χύωμαι* , *idem* quod *χολῶμαι* , *irascor*. Th. *χολή* , ὅ , *bilis*. §. 533. α. 12.
Χώρ , genit. à *χῶρος* , ὅ , *locus* , *sedes*. item , *spatium* , item , *ager* , *pradium* , *fundus*. §. 731. α. 410.
Χάισατο , pro *ἐχλάσασατο* , *iratus fuit* , a. 1. m. Ion. à *χάισμαι* , *irascor*. Thema , *χολή* , ὅ , *bilis*. α. 554.

Ψ.

Ψ. *Ἀμάρην*, nomen mul. à ψάμρος, ἄ, ὀ, arena, fabulum. α. 260.
 Ψάδης, mendacia, acc. pl. à ψάδης. ψάδης, ubi in dimensione legendum ψάδης, acc. pl. à ψάδης, ἰ, ὀ, ἡ, falsus, mendax. Th. ψάδω, fallo, f. ψάσω, p. ἰψάσω, p. pass. ἰψάσμαι, α. 1. m. ἰψάσμεν. α. 78. β. 219. 783. α. 709.
 Ψιάδης, guttas, acc. pl. à ψιάς, αἶδης, ἡ, roris gutta. α. 384.
 Ψόλουν, ardens, dat. sing. à ψόλως. Th. ψόλῳ, ἄ, ὀ, fuligo. α. 492.
 Ψυχή, vita, anima. ψυχῆς, vitam. per metonym. causā. α. 172.
 Ψυχρός, frigidus, à ψύχω, f. ξω, refrigero. ψυχῆ, pro ψυχρά, Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω, ὦ, vocativus. α. 27.
 Ω, ὦ, cui. α. 57.
 Ωγύθειον, antiquum. ab ὠγύθιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per syn. speciei, vetustus, antiquus. θ. 806.
 Ωδι, sic. α. 35.
 Ωκεανή, Oceanis, nomen puerperæ. ὠκεανῆς, filia Oceani. β. 264. 956.
 Ωκεανός, Oceanus, ex ὠκείας, citò, & ναῶ, fluo. α. 171. ὠκεανοῖο, pro ὠκεανῷ. α. 566. β. 133.
 Ωκείες, pl. veloces. ὠκείης, genit. sing. ab ὠκός, celer, in f. g. ὠκεία, in n. g. ὠκὺ. α. 61. β. 998.
 Ωκείαν, acc. ab ὠκός, ἰ, ὀ, celer, ὠκία, ὠκείης. pro ὠκείας, Ion. dat. pl. β. 266. 780.

Ωκυπτός, celeriter volans, ex ὠκός, ἰ, ὀ, celer, & πτόμαι, volo. est & ὠκυπτός, nomen mul. α. 212. β. 267.
 Ωκυπόδιον, alipedum, ab ὠκίπτος, ὠδός, ὀ, idem quod πτόμας. ὠκυπόδιον, dat. pl. Ion. α. 470. 302.
 Ωκυρόη, nomen mul. β. 360.
 Ωλίσσας, α. 1. ind. ab ὤλυναι, perδω, in fut. ὀλίσσω, α. 1. ὀλίσσει, 3. pl. ὀλίσσω. α. 372.
 Ωμαίετος, α. 1. ind. αἶ. ab ὀμαίετω, sequor, f. ἴσω. Thema, ὀμαίετη, simul. idem quod ὀμαῖ. β. 201.
 Ὠμισυ, β. ὤμισυ, pro ὀ ἡμισυ, quod dimidium. Th. ἡμισυς, ἰ, ὀ, dimidius. α. 559.
 Ὠμησών, crudis vescentem, acc. ab ὠμησής, ἄ, ὀ, crudivorus, παρὰ τὸ πὶ ὠμῷ ἰδῶν, ab ἰδῶ, edo, & ὠμός, ἄ, ὀ, crudus. β. 300.
 Ὠμὸς, crude, dat. ab ὠμός, ἄ, ὀ, crudus. item crudelis. α. 705.
 Ὠμός, ἄ, ὀ, humerus, ὠμων, gen. pl. ὠμοίς, & ὠμοισι, dat. plur. α. 468. 159.
 Ὠνῆ, 3. sing. præf. subj. med. ab ὠνέομαι, emto, f. ἴσσομαι. α. 541.
 Ὠπα, acc. ab ὠψ, ὠπός, ὀ, vultus. Th. ὠπῶμαι, video. α. 62.
 Ὠπασας, dedit, & ὠπασεν, α. 1. αἶ. indic. ab ὠπάζω, t. σω, præben, item insequor. β. 442.
 Ὠρεῖον, tempestivus, speciosus, ab ὠρεός, ας, ἡ, pulcritudo, tempus. α. 32.
 Ὠρεῖναι, matura reddunt, pro ὠρεῖναι, Æolicè, ab ὠρεῖζω. Th. ὠρεός, tempus. β. 903.
 Ὠρίζατο, petiit, α. 1. med. à Th. ὠρίζω, porrigo, f. ξω, p. χα. α. 1.

- α. 1. pass. *ὀρίζεσθαι*. §. 178.
ὦρον, Ion. pro *ὦρον*, *hora*, & per
 syn. membri *tempus*, *ὥρας*, *ὥρη*,
ὥριον, *ὥρος*. §. 501. α. 30.
Ὀρεινῶν, certabant, *porrigeban-*
tur, 3. pl. imperf. pass. ab *ὀρε-*
ζομαι, *ῶμαι*, idem quod *ὀρί-*
ζω vel *ὀρίζομαι*, f. *ἔω*, p. *χα*,
porrigo. α. 190.
Ὀρεῖν, concitat, α. 1. act. ab *ὀρέω*.
 Thema est *ὄρω*, *excito*. α. 674.
Ὀρεινός, tempestivus. ab *ὦρον*, *hora*,
ὦριον, *ὦρι*. α. 394. α. 490.
Ὀρίων, *αστρον*, ὅ, *Orion*, signum
 caeleste. α. 609.
Ὀρουτο, *excitabatur*, imperf. pass.
 ab *ὀρουμι*. Them. *ῶμι*, *excito*.
 β. 191.
Ὀρεῖν, immisit, α. 1. act. ab *ὀρω*,
 f. *ὀρῶ*, & Æolic. *ὀρῶν*, *ὀρτο*, 3.
 sing. præter. plusq. pass. ut &
ὀρτ. α. 40. §. 990. §. 23.
ὦ, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. *ὦς* κ', *ὦσπερ*. α. 699.
 §. 402.
ὦς, pro *ὦτος*, sic. α. 44.
ὦσι, perinde. α. 189.
ὦτε, *adid ut*, *ὦς*, *ἕτερος*, pro
ὦς τε. α. 405. θ. 831.
ὦτι, *cui*, dativ. ab *ὦτις*, *quis*.
 α. 31.
ὦρυον, *inhibebant*, imperf. ab
ὀρυών, *incito*, f. *ὑπῶ*, p. *γρυ*.
 §. 883.
ὦτινός, *auritus*. h. e. *ansatus*,
 ab *ὦς*, *ὠτός*, τὸ, *auris* unde est
ὠτόεις, *τοσαυτ*, *auritus*. α. 657.
ὦφλον, imperf. ab *ὀφείλω*, *dé-*
bito, f. *ὀφείλῃ*, p. *ὀφείλῃ*,
 α. 2. *ὀφείλον*. α. 174.
ὦχτο, *gradiebatur*, 3. sing. im-
 perf. med. ab *ὠχμαι*, *abeo*, un-
 de *λῶχμαι*, *abeo*, *porior*, f. *οἰ-*
χίσσμαι, perf. *ὠχισμαι*. α. 200.

F I N I S.

